

Lorin Vejsberger

Đavo se sveti

Dok živi

Kiša je hladno i nemilosrdno lila u naletima, vetrovi su je bacali u svim pravcima, zbog čega su kišobran, kišni mantil i gumene čizme bili potpuno beskorisni. Ne može se reći da Endi nije imala ma šta od toga. *Barberi* kišobran od dvesta dolara nije hteo da se otvori, a pukao je kada je pokušala da ga otvori na silu; kratka jakna od zečjeg krzna sa ogromnom kragnom i bez kapuljače fantastično ju je stezala u struku, ali nije je štitila od hladnoće; a nove-novcate *prada* salonke od prevrnute kože uveseljavale su je svojom jarkoružičastom bojom, ali joj je u njima veći deo noge bio otkriven. Osećala se kao da su joj noge gole u kožnim helankama, zbog vetra ju je koža štitila koliko i svilene hulahopke. Onih petnaest centimetara snega što je prekrilo Njujork već je počelo da se pretvara u bljuzgavu sivu masu, i Endi po hiljaditi put požele da živi ma gde samo ne ovde.

Kao da želi dodatno da naglasi ovu njenu misao, taksi projuri kroz žuto svetlo i zatrubi Endi, jer je na svirep i zločinački način želela da pređe ulicu. Obuzdala se da mu ne pokaže prst - svi su ovih dana naoružani - i samo je zaškrgutala zubima i u mislima ga ispovala. S obzirom na visinu potpetice, lepo je napredovala naredna dva ili tri bloka. Pedeset druga, Pedeset treća, Pedeset četvrta... sada nije daleko i bar će imati trenutak ili dva da se zagreje pre nego što pojuri nazad u kancelariju. Tešila se mišlju na vrelu kafu i možda, samo možda, keks sa komadićima čokolade, kada je iznenada negde čula *ono* zvono.

Odakle li dopire? Endi se osvrnula, ali činilo se da ostali pešaci nisu primetili taj zvuk, koji je svakog časa postajao sve glasniji. *Zvrrrr! Zvrrrr!* Ta melodija. Dok živi, prepoznaće je ma gde da je čuje, prernda se Endi čudila da još uvek prave telefone s tim zvonom. Jednostavno ga nije čula toliko dugo, a ipak... sećanja joj se odmah vratiše. I pre nego što je izvadila telefon iz tašne, znala je šta će videti, ali su je ipak one dve reči na displeju telefona zaprepastile: Miranda Pristli.

Neće se javiti. Ne može. Endi je duboko udahnula, pritisnula „ignoriši“ i vratila telefon u tašnu. Gotovo smesta je ponovo

zazvonio. Endi je osećala kako joj srce brže kuca i postajalo joj je sve teže i teže da napuni pluća vazduhom. *Udahni, izdahni*, naredila je sebi, uvlačeći bradu u kragnu da zaštiti lice od sada već oštre susnežice, *i nastavi da hodaš*. Bila je manje od dva bloka od restorana - videla ga je osvetljenog poput toplog, svetlucavog obećanja - kada ju je naročito neprijatan nalet vetra poterao napred, zbog čega je izgubila ravnotežu i ugazila pravo u jednu od najgorih stvari na Menhetnu zimi: crnu, bljuzgavu lokvu prljavštine, vode, soli, smeća i bogzna čega još, toliko prljavu i ledenu i duboku da nije imala izbora nego da joj se preda.

I upravo je to i uradila, upravo tamo u paklenoj lokvi koja se stvorila između ulice i ivičnjaka. Stajala je poput flaminga, otmeno balansirajući na potopljenoj nozi i prilično impresivno držeći drugu iznad prljave bare dobrih trideset ili četrdeset sekundi, odmeravajući koje su joj opcije. Ljudi su u širokom luku obilazili oko nje i bljuzgave lokve, samo su se oni u gumenim čizmama do kolena usuđivali da stanu posred bare. Ali niko se nije ponudio da joj pomogne i ona se, shvativši da je lokva toliko velika da ne može ni na koju stranu da doskoči a da izbegne da ugazi i drugom nogom, pripremi za još jedan ledeni šok i spusti i levu nogu pored desne. Ledena voda poletela joj je duž noge i zaustavila se na donjem delu lista, natapajući i ružičaste cipele i dobrih dvanaest centimetara kožnih helanki, pa se jedva suzdržala da ne vrisne.

Cipele i helanke je upropastila. Osećala je kao da će joj stopala stradati od promrzlina. Nije bilo drugog načina da se izvuče iz lokve osim da nastavi da gazi kroz nju, a sve na šta je mogla da misli bilo je: *To se desi kada ignorišeš Mirandu Pristli*.

Ali nije imala vremena da razmišlja o svom jadu, jer se, čim je na trotoaru zastala da pregleda štetu, telefon opet oglasio. Bilo je hrabro - ma, dođavola, zapravo nerazborito - ignorisati prvi poziv. Jednostavno to nije mogla opet učiniti. Mokra, promrzla i na ivici suza, Endi dodirnu displej i javi se.

„An-dre-a? Da li si to ti? Nema te već čitavu večnost. Pitaću te samo još jednom. Gde-je-moj-ručak? Nemam nameru da dozvolim da me ostaviš da ovoliko čekam.“

Naravno da sam ja, pomislila je Endi. Pozvala si moj broj. Ko bi drugi mogao da se javi na moj telefon?

„Žao mi je, Miranda. Vreme je užasno i zaista se svim silama trudim...“

„Očekivaću da se *smesta* vratiš. To je sve.“ I veza se prekide pre nego što je Endi stigla i reč da kaže.

Ne obazirući se na to što joj se ledena voda u cipelama šljapkala oko prstiju na najodvratniji mogući način, niti na činjenicu da je u tim cipelama bilo teško hodati i kada su bile suve, niti da pločnici svake sekunde postaju sve klizaviji, jer se kiša počinjala lediti - Endi potrča. Trčala je što je brže mogla duž jednog bloka i, kada joj je ostalo da pređe samo još jedan, začu kako je neko doziva:

End!Endi, stani! Ja sam! Prestani da trčiš!

Prepoznala bi taj glas bilo gde. Ali šta Maks radi ovde? Otišao je na vikend, negde izvan grada, iz razloga kog se trenutno nije mogla setiti. Zar ne? Stala je i okrenula se tražeći ga pogledom.

Ovamo, Endi!

A zatim ga je spazila. Njen verenik je, guste, crne kose i prodornih zelenih očiju i onako pomalo zapušteno lepog izgleda, sedeo na ogromnom belom konju. Endi nije naročito volela konje otkako je pala s jednog još u drugom razredu i zdrobila zglob desne ruke, ali ovaj konj je izgledao kao da je prijateljski nastrojen. Nema veze što je Maks jahao belog konja posred midtauna na Menhetnu i usred snežne oluje - Endi je bila toliko ushićena što ga vidi da nije čak ni pomislila da ovo dovede u sumnju.

Sjahao je vešto poput iskusnog jahčača, a Endi je pokušala da se seti da li je spominjao da je nekada možda igrao polo. Stvorio se pored nje u tri koraka i privukao je u najlepši mogući zagrljaj, pa ona oseti kako joj se čitavo telo opušta dok se naslanjala na njega.

„Sirotice moja“, mrmljao je, ne obraćajući pažnju ni na konja ni na pešake. „Mora da se smrzavaš.“

Zvuk telefona - onog telefona - odjeknu između njih, i Endi požuri da se javi.

„An-dre-a! Ne znam na koji još način da ti pojasnim značenje

reči smesta', ali...“

Endi se zatrese čitavim telom, dok joj je Mirandin prodoran glas burgijao u ušima, ali pre nego što je stigla da pomeri makar i jedan mišić, Maks joj je uzeo telefon iz ruke, prekinuo vezu i bacio ga, savršeno naciljavši, u lokvu u koju je Endi ranije ugazila. „Završila si s njom, Endi“, rekao je obavijajući veliki perjani prekrivač oko njenih ramena.

„O bože, Makse, kako si mogao to da uradiš? Mnogo kasnim! Još nisam stigla ni do restorana, a ona će me ubiti ako se ne vratim s njenim ručkom za...“

„Pst“, rekao je stavljajući dva prsta Endi na usne. „Sada si bezbedna. Sa mnom si.“

„Ali već je jedan i deset, i ako...“

Maks uhvati Endi ispod pazuha, bez napora je podiže u vazduh i spusti je postrance na belog konja čije ime je, rekao joj je, bilo Bandit.“

Sedela je nema od zaprepašćenja dok joj je Maks skidao natopljene cipele i bacao ih na trotoar. Iz platnene torbe - one koju svuda nosi sa sobom - Maks je izvadio Endine omiljene vunom postavljene kućne papuče nalik na čizme i navukao ih na njena promrzla, crvena stopala. Prebacio je perjani pokrivač preko njenih nogu i obmotao joj svoj šal od kašmira oko glave i vrata, pružio joj termos od inoksa i rekao da je da se u njemu nalazi naročita topla tamna čokolada. Njena omiljena. A potom je jednim pokretom, otmeno i lako, uzjahao konja i uzeo uzde. Pre nego što je stigla da išta više kaže, krenuše brzo niz Sedmu aveniju, a policijska pratnja pred njima je raščičavala saobraćaj i sklanjala pešake.

Bilo je veliko olakšanje osetiti toplinu i osetiti se voljenom, ali Endi nije mogla da se oslobodi osećanja panike zbog toga što nije dovršila zadatak koji joj je zadala Miranda. Dobiće otkaz, u to je bila sigurna, ali šta ako se desi nešto još gore od toga? Šta ako je Miranda toliko besna da upotrebi svoj neograničeni uticaj da se pobrine da Endi nikada više nigde ne dobije posao? Šta ako je rešila da očita lekciju svojoj asistentkinji i pokaže joj šta se tačno dešava kada neko jednostavno ostavi - ne jednom, već dva puta - Mirandi Pristli?

„Moram da se vratim!“ povikala je Endi u vetar, dok je konj iz kasa prelazio u galop. „Makse, okreni se i vrati me! Ne mogu...“

„Endi! Čuješ li me, mila? Endi?“

Otvorila je oči. Jedino što je osećala bilo je udaranje srca koje joj je divljalo u grudima.

„Da li si dobro, dušo? Sada si bezbedna. Bio je to samo san. A čini mi se da je bio prilično strašan“, prošaputao je Maks obuhvativši joj dlanom obraz.

Pridigla se i videla rano jutarnje sunce kako dopire kroz prozore sobe. Nije bilo snega, ni susnežice, ni konja. Stopala su joj bila gola, ali topla pod mekim čaršavima, a Maksovo telo bilo je snažno i utešno pripijeno uz njeno. Udahnula je duboko, a Maksov miris - njegov dah, koža, kosa - ispunili su joj nozdrve.

Bio je to samo san.

Osvrnula se po sobi. Još uvek se osećala kao da je u polusnu, ošamućena jer ju je probudio u pogrešnom trenutku. Gde su to oni? Šta se dešava?

Tek ju je pogled na vrata na kojima je visila sveže ispeglana i sasvim prelepa *monik lilije* haljina, setila se da je nepoznata soba zapravo mladenački apartman - njen mladenački apartmani da je ona nevesta. Nevesta! Nalet adrenalina natera je da se toliko brzo uspravi u krevetu da je Maks iznenađeno povikao: „Šta si to sanjala, dušo? Nadam se da nema nikakve veze sa današnjim danom.“

„Ni najmanje. Samo stari duhovi.“ Nagnula se prema njemu da ga poljubi, dok se Stenli, njihov maltezer, gnezdio među njima. „Koliko je sati? Čekaj - šta ti radiš ovde?“

„Maks joj se osmehnuo onim svojim šeretskim osmehom koji je toliko volela i izašao iz kreveta. Kao i uvek, Endi nije mogla a da se ne divi njegovim širokim ramenima i ravnom stomaku. Imao je telo dvadesetpetogodišnjaka, ali bolje - ne suviše mišićavo, već savršeno zategnuto i istrenirano.

„Šest. Došao sam pre nekoliko sati“, rekao je dok je oblačio donji deo flannelske trenerke. „Bio sam usamljen.“

„Pa bolje se gubi odavde, pre nego što te neko vidi. Tvoja

majka je insistirala da ne smemo da se vidimo pre venčanja.“

Maks izvuče Endi iz kreveta i zagrli je. „Onda joj nemoj reći. Ali nisam imao nameru da dozvolim da te čitav dan ne vidim.“

Endi je glumila ljutnju, ali joj je potajno bilo milo što se ušunjao u njenu sobu da je na brzinu poljubi, naročito nakon noćne more koju je imala. „U redu“, rekla je dramatično. „Ali vrati se u svoju sobu i gledaj da te niko ne vidi! Idem da izvedem Stenlija u šetnju, pre nego što se mase stušte na mene.“

Maks se još više priljubi uz nju. „Još je rano. Opkladio bih se da bismo, ako bismo bili brzi...“

Endi se nasmejala. „Odlazi.“

Ponovo ju je poljubio, ovog puta nežno, i izašao iz sobe.

Endi je podigla Stenlija, poljubila ga u vlažnu njušku i rekla: „To je to, Stene!“ Uzbuđeno je zalajao i pokušao da pobjegne, a ona ga je spustila, da joj ne izgrebe ruke. Na nekoliko lepih trenutaka uspela je da zaboravi san, ali joj se on ubrzo vratio sa zastrašujuće realnim osećanjem. Endi duboko udahnu i poče racionalno da razmišlja o svemu: nervoza na dan venčanja. Klasičan teskoban san. Ništa više. Ni manje.

Poručila je da joj donesu doručak u sobu i nahranila Stenlija komadićima kajgane i tosta, dok je telefonom uzbuđeno razgovarala sa majkom, sestrom, Lili i Emili - a sve su bile nestrpljive da počne da se sprema - a potom je stavila Stenliju povodac i izvela ga u kratku šetnju na oštrom oktobarskom vazduhu, pre nego što se stvari zahuktaju. Bilo joj je pomalo neprijatno nositi plišani donji deo trenerke sa jarkoružičastim natpisom „nevesta“ preko pozadine koji je dobila na nevestinskom darivanju, ali je u isto vreme bila i ponosna na to. Ugurala je kosu pod kačket, zavezala pertle, zakopčala čebe-jaknu i nekim čudom uspela da izađe na prostrani travnjak imanja „Astor Korta“, a da ne naiđe na živu dušu. Stenli je trčkarao onoliko živo koliko su mu to njegove kratke nožice dozvoljavale, vukao ju je prema drveću na obodu imanja, gde je lišće već prešlo u vatrene jesenje boje. Šetali su gotovo pola sata, sasvim sigurno dovoljno dugo da se svi zapitaju gde je, i premda je vazduh bio svež, a polja prelepa, i premda je osećala uzbuđenje i nemir zbog

venčanja, nije mogla izbaciti Mirandinu sliku iz glave.

Kako je moguće da je ova žena još uvek progoni? Prošlo je gotovo deset godina otkako je pobjegla iz Pariza i vremena koje je provela kao asistent u *Pisti*, a koje joj je uništilo dušu. Daleko je dogurala od te strašne godine, zar ne? Sve se promenilo, i to na bolje: prve godine nakon *Piste* provela je radeći honorarno, nakon čega je s ponosom pregovorima postigla da joj to postane stalna tezgja i redovno je pisala za blog *Hepili ever after*, koji se bavio venčanjima. Nekoliko godina i desetine hiljada reči kasnije pokrenula je svoj časopis, *Plandž*, prelep, blistav, otmen časopis koji je već tri godine vodila i, uprkos svim predviđanjima da će se desiti suprotno, na njemu je zapravo zarađivala novac. *Plandž* je bio nominovan za razne nagrade i oglašivači su se otimali za njega. A sada se, pored sveg tog profesionalnog uspeha, još i udavala! Za Maksa Harisona, sina pokojnog Roberta Harisona i unuka legendarnog Artura Harisona koji je osnovao kompaniju „Harison pablišing holdings“ u godinama odmah nakon Velike depresije i pretvorio je u „Harison medija holdings“, jednu od najuglednijih i najprofitabilnijih kompanija u Sjedinjenim Državama. A njen verenik je bio Maks Harison, momak koji je dugo bio na listi najpoželjnjih neženja, momak koji se zabavljao sa svim Amandama Herst i Tinsli Mortimer grada Njujorka i verovatno sa popriličnim brojem njihovih sestara, rođaka i prijateljica. Tog poslepodneva njihovi gosti će biti gradonačelnici i moguli, i nazdravljaće mladom nasledniku i njegovoj nevesti. A najbolje od svega? Volela je Maksa. On joj je bio najbolji prijatelj. Obožavao ju je, zasmehavao je i cenio njen rad. Nije li večna istina da muškarci u Njujorku nisu spremni dok ne budu spremni? Maks je počeo da spominje brak nakon nekoliko meseci zabavljanja. I evo ih, tri godine kasnije, na dan njihovog venčanja. Endi je prekorila sebe što traći makar i sekund razmišljajući o tako budalastom snu i povelu je Stenlija nazad u apartman, gde se okupila mala vojska žena koja je nervozno i panično žamorila, očigledno se pitajući da li je nevesta pobjegla. Začuo se kolektivni uzdah olakšanja kada je ušla; odmah je planer venčanja Nina počela da izdaje naređenja.

Narednih nekoliko časova prošlo je u magnovenju: tuširanje,

feniranje, vrela vikleri, maskara, dovoljno glet-mase u vidu tečnog pudera da se zagladi i ten tinejdžera s podivljalim hormonima. Neko joj je sređivao nokte na nogama, dok joj je neko drugi donosio donji veš, a neko treći raspravljao o boji karmina. Pre nego što je shvatila šta se dešava, njena sestra Džil joj je prinela haljinu boje slonove kosti, i već sekundu kasnije njena majka ju je stezala na leđima i zakopčavala je. Endina baka oduševljeno je coknula jezikom. Lili je zaplakala. Emili je krišom unela cigarete u kupatilo mladenačkog apartmana, misleći kako niko neće primetiti. Endi je pokušala sve da upije. A potom je ostala sama. Svega nekoliko minuta pre nego što je trebalo da siđe u veliku balsku dvoranu, svi su je napustili, da bi se i sami spremili, i Endi je ostala da nelagodno sedi na antiknoj stolici ukrašenoj resama i trudila se da ne izgužva i ne upropasti ništa na sebi. Za manje od pola sata biće udata žena, odana Maksu za ceo život, i on njoj. Bilo je to gotovo suviše za njen um.

Zazvonio je telefon u apartmanu. Zvala je Maksova majka.

„Dobro jutro, Barbara“, rekla je Endi što je toplije mogla. Barbara En Vilijams Harison, kćerka Američke revolucije, potomak ne jednog već dva potpisnika Deklaracije nezavisnosti, višegodišnji redovan posetilac svakog humanitarnog odbora na Menhetnu koji je bio od velikog društvenog značaja. Od frizure doterane kod Oskara Blandija do *šanel* baletanki, Barbara je uvek bila savršeno ljubazna prema Endi. Savršeno ljubazna prema *svima*. Ali nije bila srdačna. Endi se trudila da to ne shvati lično, a Maks ju je uveravao da je sve to u njenoj glavi. Možda je u početku Barbara i smatrala da je Endi još jedna od prolaznih faza njenog sina? A potom je Endi ubedila sebe da je Barbarino poznanstvo s Mirandom zatrovalo svaku nadu da će uspostaviti prisan odnos sa svojom svekrvom. Naposletku je Endi shvatila da je to jednostavno Barbarin način ophođenja - bila je hladno ljubazna prema svima, čak i prema svojoj kćerki. Nije mogla zamisliti da bi ikada tu ženu mogla zvati „mama“. Premda joj niko i nije rekao da je slobodna da joj se tako obrati...

„Zdravo, Andrea. Upravo sam shvatila da ti nisam dala ogrlicu. Jutros sam bila u takvoj paničnoj jurnjavi pokušavajući da sve organizujem, da sam naposletku zakasnila na frizuru i šminku! Zovem te da ti kažem da je ogrlica u baršunastoj kutiji u Maksovoj

sobi, u bočnom džepu one njegove odvratne platnene torbe. Nisam želela da je osoblje vidi. Možda će tebi poći za rukom da ga ubediš da počne da nosi nešto dostojanstvenije? Bog zna da sam pokušala hiljadu puta, ali on jednostavno odbija...“

„Hvala, Barbara. Idem po nju.“

„Nipošto!“, uzviknu žena oštro. „Ne možete se videti pre venčanja - to donosi nesreću. Pošalji svoju majku ili Ninu. Bilo koga. U redu?“

„Naravno“, rekla je Endi. Spustila je slušalicu i izašla u hodnik. Rano je naučila da je lakše složiti se s Barbarom, a potom uraditi šta je naumila; raspravljanje nikuda nije vodilo. Što je bio razlog zašto je nosila porodični nakit Harisonovih kao „nešto staro“, umesto nakita svojih rođaka: Barbara je insistirala na tome. Šest generacija Harisonovih nosilo je tu ogrlicu na venčanju, pa će ona biti i na Endinom i Maksovom venčanju.

Vrata Maksovog apartmana bila su odškrinuta, i ona je čula tuš u kupatilu kada je ušla u sobu. *Klasika*, pomislila je. *Ja se spremam poslednjih pet sati, a on se tek sad tušira.*

„Makse? Ja sam. Ne izlazi!“

„Endi? Šta radiš ovde?“, začuo se Maksov glas kroz vrata kupatila. „Došla sam po ogrlicu tvoje majke. Nemoj izlaziti, u redu? Ne želim da me vidiš u haljini.“

Endi je počela da pretura po prednjem džepu torbe. Nije napipala baršunastu kutiju, ali joj se prsti sklopiše oko parčeta papira.

Bio je to bež papir za pisanje, debeo i ukrašen Barbarinim inicijalima BHV, monogramom tamnoplave boje. Endi je znala da Barbara pravi veliki promet kompaniji „Dempsi i Kero!“ kupovinom velikih količina papira za pisanje; već četiri decenije koristila je isti papir za rođendanske čestitke, zahvalnice, pozivnice za večeru i izjave saučešća. Bila je staromodna i zvanična, i radije bi umrla nego nekome poslala neukusan imejl ili - užasa li - SMS poruku. Savršeno je bilo nalik na nju da sinu pošalje rukom pisano pismo na dan njegovog venčanja. Endi se spremala da ga ponovo savije i vrati u džep, kada joj pažnju privuče njeno ime. Pre nego što je i razmislila o tome šta radi, Endi je pročitala.

Dragi Maksvele,

Premda znaš da dajem sve od sebe da ti se ne mešam u život, ne mogu više da ćutim povodom stvari od tako velikog značaja. Već sam ti ranije iznela svoje strepnje, i ti si mi uvek obećavao da ćeš ih uzeti u razmatranje. Sada, međutim, zbog neizbežnosti tvog skorog venčanja, osećam da više ne mogu da čekam priliku da ti jasno i otvoreno kažem šta mi je na srcu:

Preklinjem te, Maksvele. Molim te da se ne ženiš Andreom.

Nemoj me pogrešno razumeti. Andrea je prijatna i bez sumnje će nekome jednog dana biti veoma dobra žena. Ali ti, mili moj, zaslužuješ mnogo više! Moraš biti s devojkom iz odgovarajuće porodice, ne iz neke razorene u kojoj je ona upoznala samo bol i razvod. S devojkom koja razume naše tradicije, naš način života. S nekim ko će pomoći da se ime Harisona prenese i na narednu generaciju. A što je najvažnije, ženu koja će tebe i tvoju decu staviti ispred svojih sebičnih ambicija i karijere. Moraš dobro razmisliti o ovome: da li želiš da tvoja žena uređuje časopise i ide na poslovna putovanja, ili želiš ženu koja će druge stavljati ispred sebe i koja će prigrliti filantropska interesovanja porodične loze Harisonovih? Zar ne želiš saputnicu kojoj je više stalo do porodice nego do sopstvene ambicije?

Rekla sam ti da smatram da je onaj nenadani susret s Ketrin na Bermudama bio znak. O, kako si samo srećan bio što si je video! Molim te da ne odbacuješ ta osećanja. Ništa još nije odlučeno - još nije kasno. Jasno je da si oduvek obožavao Ketrin, a još je jasnije da bi ona bila savršena životna saputnica za tebe.

Oduvek sam bila ponosna na tebe, i znam da nas tvoj otac sada gleda i da se svim srcem nada da ćeš učiniti pravu stvar.

Voli te,

Majka

Čula je da je voda stala i uplašeno ispustila poruku na pod. Kada je požurila da je podigne, primetila je da joj se ruke tresu.

„Endi? Da li si još tu?“, povikao je iza vrata.

„Jesam... čekaj, odlazim“; uspela je da kaže.

„Da li si je našla?“

Zastala je, ne znajući koji bi bio ispravan odgovor. Osećala se kao da je nestalo vazduha u prostoriji. „Jesam.“

Začulo se šuškanje, a potom je čula kako odvrće, a potom i zavrće česmu na umivaoniku. „Da li si otišla? Moram da izađem i obučem se.“

Molim te da se ženiš Andreom. Krv joj je dobovala u ušima. O, kako si samo srećan bio što si je video! Da li da uleti u kupatilo ili da izleti na vrata? Kada ga sledeći put bude videla, razmenjivaće prstenje pred trista zvanica, uključujući i njegovu majku.

Neko je zakucao na ulazna vrata, a potom ih otvorio. „Endi? Šta radiš ovde?“, upitala je Nina, planer venčanja. „Bože, uništićeš tu haljinu! Mislila sam da ste se složili da se nećete videti pre venčanja. Ako ste se predomislili, zašto nismo obavili fotografisanje pre venčanja?“ Neprestano je i neumorno pričala, što je izluđivalo Endi. „Makse, ostani u kupatilu! Nevesta ti stoji ovde poput jelena zaslepljenog farovima. Čekaj, oh, samo jedan tren!“ Požurila je kada je Endi pokušala da u isto vreme ustane i namesti haljinu i kada je ispružila ruku.

„Evo“, rekla je pomažući Endi da ustane i prelazeći rukom preko donjeg dela haljine sirena kroja. „Sada pođi sa mnom. Nema više nestajanja, da li me čuješ? Šta je ovo?“ Uzela je pismo iz Endinog znojavog dlana i podigla ga.

Endi je čula lupanje u grudima; na tren se zapitala da li doživljava srčani udar. Otvorila je usta da nešto kaže, ali ju je u tom trenutku preplavio talas mučnine. „O, mislim da ću...“

Nekom magijom, ili možda samo zbog iskustva i česte vežbe, Nina joj pruži kantu za smeće upravo u pravom trenutku i prinese je toliko snažno Endinom licu da je osetila kako joj se plastični obod zariva pod bradu. „Hajde sad, hajde“, cvilela je Nina kroz nos, što je Endi na čudan način ipak utešilo. „Nisi mi ti prva nervozna nevesta, a nećeš mi biti ni poslednja. Zahvalimo se nebesima što nisi povratila na haljinu.“ Obrisala je Endina usta jednom od Maksovih majica i njegov miris, mešavina sapuna i šampona sa bosiljkom i mentom mirisa koji je inače volela - natera je da opet povrati.

Opet se začu kucanje na vratima. Poznati fotograf Sen Žermen i njegov lepi mladi asistent uđu u sobu. „Trebalo bi da fotografišemo kako se Maks sprema“, obznanio je izveštačenim glasom, ali akcenat mu je bilo nemoguće odrediti. Na svu sreću, ni on ni njegov asistent nisu ni pogledali Endi.

„Makse, ostani gde si!“, dreknula je Nina zapovednički. Okrenula se prema Endi, koja nije bila sigurna da će biti u stanju da pređe tih nekoliko metara do svog apartmana. „Moramo da ti popravimo šminku i, bože... na šta ti liči kosa...“

„Moram uzeti ogrlicu“, prošaputala je Endi.

„Šta?“

„Barbarinu dijamantsku ogrlicu. Čekaj.“ *Misli, misli, misli. Šta je to značilo? Šta da radi?* Endi je primorala sebe da se vrati do jezive torbe, ali je Nina na svu sreću stala pred nju i stavila torbu na krevet. Brzo je pregledala sadržinu i izvadila crnu baršunastu kutiju na kojoj je sa strane bilo ugravirano *Kartije*.

„Jesi li ovo tražila? Hajde, idemo.“

Endi joj je dozvolila da je izvede u hodnik. Nina je naložila fotografima da oslobode Maksa iz kupatila i da zatvore vrata sobe.

Endi nije mogla da veruje da ju je Barbara mrzela toliko da nije želela da se njen sin oženi njome. I ne samo to, već mu je i odabrala drugu ženu. Ketrin: po meri za njega, manje sebičnu. Onu koja mu je, prema Barbarinom mišljenju, umakla. Endi je znala sve o Ketrin. Bila je naslednica bogatstva Fon Hercogovih i, kako je Endi saznala iz opsesivne pretrage po „Guglu“, bila je neka vrsta austrijske princeze koju su roditelji poslali da se obrazuje u Maksovoj elitnoj pripreмноj školi. Ketrin je otišla na „Amherst“, da diplomira evropsku istoriju, a primljena je nakon što je njen deda - austrijski plemić koji je tokom Drugog svetskog rata održavao veze sa nacistima - donirao dovoljno novca da se jedan studentski dom nazove po njegovoj pokojnoj supruzi. Maks je tvrdio da je Ketrin suviše uštogljena, suviše pristojna i, sve u svemu, suviše ljubazna. Tvrdio je da je dosadna.

Suviše tradicionalna i suviše opterećena spoljašnjošću. Ali Maks nije umeo baš toliko dobro da objasni zašto se zabavljao s

njom pet godina s prekidima, ali Endi je oduvek sumnjala da tu ima nečega što joj ne govori. Jasno je da se nije prevarila.

Poslednji put kada je Maks spomenuo Ketrin, nameravao je da je pozove i obavesti je o svojoj veridbi; nekoliko nedelja kasnije stigla je prelepa kristalna činiija iz „Bergdorfa“, s porukom u kojoj im je poževela mnogo sreće. Emili, koja je znala Ketrin preko svog muža, Majlsa, zaklela se Endi da nema razloga za brigu, da je Ketrin dosadna i uštogljena, i da je Endi, premda se mora priznati da Ketrin ima „izvanredno poprsje“, u svakom drugom pogledu bolja od nje. Endi nije o tome više razmišljala. Svi su oni imali prošlost. Da li se ona ponosila Kristijanom Kolinsvortom? Da li je osećala potrebu da Maksu ispriča svaki detalj svoje veze s Aleksom? Naravno da nije. Ali sasvim je druga priča bila pročitati pismo u kom vaša svekrva, na dan vašeg venčanja, preklinje vašeg verenika da se umesto vama oženi svojom bivšom devojkom. I to bivšom devojkom koju je sreo na Bermudama, i bio *srećan* zbog toga, za vreme momačke proslave, što je sasvim zgodno zaboravio da pomene.

Endi je protrljala čelo i primorala sebe da razmisli. Kada je Barbara napisala ovo otrovno pismo? Zašto ga je Maks sačuvao? I šta je značilo to što je video Ketrin svega šest nedelja ranije i nije njoj ni reč rekao o tome, uprkos tome što joj je do u detalje preneo svaku večeru i svako sunčanje i sve partije golfa koje su on i njegovi prijatelji odigrali? Za ovo je moralo da postoji neko obrazloženje, jednostavno je moralo biti tako. Ali šta je bilo u pitanju?

Zavoleti Hemptone: 2009

Dugo se Endi dičila time da nikada nije bila u Hemptonima, bilo je to za nju pitanje časti. Saobračaj, gužve, pritisak da se dotera, izgleda odlično i bude na pravom mestu... ništa od toga nije joj bilo naročito opuštajuće. A uistinu to i nije bio neki beg iz grada. Bolje ostati u gradu sama, lutati letnjim uličnim vašarima i izležavati se na Šip Medouu i voziti bicikl duž reke Hadson. Može ući u bilo koji restoran bez rezervacije i istražiti nova mesta u susedstvu, bez gužve. Volela je da letnje vikende provodi čitajući i pijuckajući ledene kafe u gradu i nikada se nije ni najmanje osećala izostavljeno, što je bila činjenica koju je Emili jednostavno odbijala da prihvati. Emili bi, jednog vikenda svakog leta, odvušla Endi u kuću roditelja njenog supruga i insistirala od nje da oseti fenomenalnost zabava u belom i polo utakmica, i da vidi toliko žena u garderobi *tori berč* da je moglo da se odene pola Long Ajlanda. Svake godine se Endi klela da se nikada neće vratiti i svakog leta bi pokorno spakovala torbe i junački se ukrcala na linijski autobus, pokušavajući da se ponaša kao da se baš lepo provodi u društvu istih onih ljudi koje je viđala na raznim prijemima i manifestacijama po gradu. Ovaj vikend je, međutim, bio drugačiji. Ovaj vikend će možda odrediti njenu budućnost u profesionalnom pogledu.

Začulo se kucanje na vratima, a potom u sobu ulete Emili. Sudeći po njenom izrazu lica, nije bila srećna što zatiče Endi ispruženu na raskošnom perjanom prekrivaču, s jednim peškirom obmotanim oko glave i drugim stegnutim podruku, kako bespomoćno zuri u kofer iz kog je ispadala odeća.

„Zašto se još nisi obukla? Ljudi samo što nisu počeli da stižu.“

„Nemam šta da obučem!“, zakukala je Endi. „Ne razumem Hemptone. Ne pripadam ja ovde. Sve što sam ponela je pogrešno.“

„Endi...“ Emili isturi bok u purpurnoružičastoj svilenoj haljini, baš ispod mesta gde je ustalasanu tkaninu stezao pojas u vidu trostrukog zlatnog lanca koji većini žena ne bi obuhvatio ni butinu.

Njene vitke noge bile su preplanule i ukrašene zlatnim gladijatorkama i blistavim pedikirom u istoj nijansi ružičaste kao i haljina.

Endi je posmatrala savršeno isfeniranu kosu svoje drugarice, sjajne jagodice i bledoružičasti sjaj za usne. „Nadam se da je to neki svetlucavi puder, a ne tvoj prirodni sjaj“, rekla je ljutito pokazujući Emilino lice. „Niko ne zaslužuje da izgleda toliko dobro.“

„Endi, znaš koliko nam je ovo večeras važno! Majls je zamolio ljude da mu učine silne usluge da bi sve okupio večeras, a ja sam provela prethodni mesec mučeći se sa cvećarima i katering službama i mojom jebenom svekrvom. Imaš li ti ikakvu predstavu koliko ih je bilo teško ubediti da nam dozvole da priredimo večeru ovde? Koliko mi je nabrajala pravila, čovek bi pomislio da imamo sedamnaest godina i da nameravamo da priredimo tinejdžersku žurku. A tvoj zadatak je samo da se pojaviš, izgledaš pristojno i budeš šarmantna, a pogledaj na šta ličiš!“

„Ovde sam, zar ne? I daću sve od sebe da budem šarmantna. Šta kažeš da postignemo kompromis i da uradim dve od zahtevane tri stvari?“

Emili je uzdahnula, a Endi nije mogla da suzdrži osmeh.

„Pomozi mi! Pomozi svojoj sirotij prijateljici operisanoj od stila da obuče nešto makar i izdaleka primereno, da bi izgledala lepo dok prosi novac od ljudi!“ Endi je ovo rekla da bi umirila Emili, ali znala je da je povodom stila napredovala u poslednjih sedam godina. Može li se nadati da će izgledati jednako dobro kao Emili? Naravno da ne. Ali nije bila baš potpuno izgubljen slučaj.

Emili je zgrabila gomilu odeće sa sredine kreveta i nabrala nos. „Šta si ti tačno planirala da obučeš?“

Endi gurnu ruku u gomilu odeće i izvuče tamnoplavu lanenu košulju- haljinu sa kanapom umesto kaiša i odgovarajućim belim espadrilama na platformu. Bila je jednostavna, otmena i bezvremena. Možda je malo bila izgužvana. Ali svakako je bila primerena.

Emili preblede. „Lažeš.“

„Pogledaj te prelepe dugmiće. Ova haljina nije bila jeftina.“

„Boli me dupe za dugmiće!“ vrisnu Emili bacivši haljinu na drugi kraj prostorije.

„U pitanju je haljina *majkl kors!* Zar ti to ništa ne znači?“

„To je haljina Majkla Korsa *za plažu*, Endi. To je rekao modelima da obuku preko kupaćih kostima. Da je nisi poručila preko neta iz 'Nordstroma'?“ Kada Endi ne reče ništa, Emili frustrirano podiže obe ruke u vazduh.

Endi uzdahnu. „Možeš li mi, molim te, pomoći? Sada već padam u iskušenje da se ponovo zavučem pod pokrivače...“

Kada je to čula, Emili pade u vatru, mumlajući kako je Endi beznadežan slučaj, uprkos njenim neumornim naporima da je poduči krojevima, veličinama, materijalima i stilu... a da ne spominje cipele. Cipele su *sve*. Endi je posmatrala kako Emili kopa po odeći, podiže pokoju stvar, a potom se na svaku mršti i neceremonijalno je baca u stranu. Nakon pet frustrirajućih minuta, nestala je u hodniku bez ijedne reči i vratila se nekoliko trenutaka kasnije, noseći prelepu bledoplavu pamučnu dugačku haljinu i predivne dugačke naušnice od tirkiza i srebra. „Evo. Imaš srebrne sandale, zar ne? Jer u moje nećeš stati.“

„Ni u to se neću uvući“, rekla je Endi posmatrajući prelepu haljinu oprezno.

„Naravno da hoćeš. Kupila sam je broj veću nego što inače nosim za situacije kada sam naduta, jer ima ove detalje na stomaku. Trebalo bi da staneš u nju.“

Endi se nasmejala. Ona i Emili su prijateljice već toliko godina da više nije obraćala pažnju na takve komentare.

„Šta je bilo?“, upitala je Emili izgledajući zbunjeno.

„Ništa. Savršena je. Hvala.“

„Dobro, oblači se onda.“ Kao da naglašava njenu primedbu, začulo se zvono na ulaznim vratima. „Prvi gost! Trčim dole. Budi medena i pitaj muškarce da ti pričaju o poslu, a žene o dobrotvornim aktivnostima. Ne pričaj o časopisu eksplicitno, ukoliko te neko ne pita, pošto ovo nije baš zapravo radna večera.“

„Nije zapravo radna večera? Zar nećemo od svakog od njih

tražiti novac?“

Emili ljutito uzdahnu. „Da, ali tek kasnije. Pre toga se pretvaramo da se samo družimo s njima i zabavljamo. Sada je najvažnije da vide da smo pametne i odgovorne žene koje imaju odličnu ideju. Većina su Majlsovi prijatelji sa 'Prinstona'. More momaka iz privatnih fondova koji prosto vole da ulažu novac u medijske projekte. Kažem ti, Endi, samo se smeši, pokaži interesovanje i ponašaj se onako ljupko kako ti to umeš - obuci tu haljinu - i sve će biti u redu.“

„Smeši se, pokaži interesovanje, budi ljupka. Razumela.“ Endi je svukla peškir s glave i počela da se češlja.

„Upamti, sediš između Faruka Hamida, čiji fond je prošle godine bio među pedeset najunosnijih investicija godine, i Maksa Harisona iz 'Harison medija holdinga', on im je sada izvršni direktor.“

„Zar mu nije otac nedavno preminuo? U poslednjih nekoliko meseci, na primer?“ Endi se sećala prenosa sahrane na televiziji i da su dva dana novine bile pune članaka, pohvalnih govora i iskazivanja njegovih zasluga i poštovanja prema čoveku koji izgradio jedno od najvećih medijskih carstava pre nego što je napravio čitav niz užasnih investicionih odluka baš pred recesiju 2008 - Madof, naftna polja u politički nestabilnim zemljama - i bacio kompaniju u finansijski ponor. Niko nije znao koliko je taj ponor dubok.

„Da. Sada je Maks glavni i, po svemu sudeći, zasada odlično posluje. A jedino što Maks voli više od investiranja u medijske projekte jeste investiranje u medijske projekte kojima upravljaju atraktivne žene.“

„O, Em, da li ti to mene nazivaš atraktivnom? Ozbiljno, porumenela sam.“

Emili frknu. „Zapravo sam mislila na sebe... Vidi, možeš li sići za pet minuta? Potrebna si mi!“, rekla je Emili dok je izlazila.

„Volim i ja tebe!“, povikala je Endi za njom, tražeći samodržeći brusthalter.

Večera je bila iznenađujuće opuštена, daleko opuštenije nego što je Emilina ranija histerija nagoveštavala. Šator koji su podigli u

dvorištu kuće Everetovih gledao je na vodu, kroz otvorena krila ulazio je slani morski povetarac, a milijarde minijaturnih fenjera okružilo je čitavo veće atmosferom nenaglašene otmenosti. Na meniju su bili pečeni morski plodovi i večera je bila fenomenalna: kilogram očišćenog jastoga; školjke u sosu od limuna; dagnje u belom vinu; pečeni krompir sa belim lukom i ruzmarinom; kukuruz na klipu sa meksičkim *cotija* sirom; korpe sa toplim, mekanim pecivom; i naoko beskrajne zalihe ledenog piva sa limetom, čaše reskog *pino grida* i najslanije, najukusnije margarine koje je Endi ikada okusila.

Nakon što su se svi najeli domaće pite s jabukama i sladoleda, odgegali su se do logorske vatre koju je jedan od poslužitelja zapalio na ivici travnjaka, a doneli su i krekere, maršmelou i činije guste, tople čokolade i letnju ćebad istkanu od nebeski meke mešavine bambusa i kašmira. Nastavilo se piće i smeh; uskoro grupom poče da kruži i pokoji džoint. Endi je primetila da su jedino ona i Maks Harison odbili da povuku dim i da su ga samo prosledili dalje kada im je došao u ruke. Kada se izvinio i krenuo prema kući, Endi nije mogla da se suzdrži a da ne krene za njim.

„O, zdravo“, rekla je iznenada se postidevši kada je naletela na njega na tremu ispred dnevne sobe. „Ja sam, uh, krenula u toalet“, slagala je.

„Andrea, zar ne?“, upitao je, premda su upravo tri sata sedeli jedno pored drugog za vreme večere. Maks je razgovarao sa ženom koja mu je sedela sleva, nečijom suprugom, ruskom manekenkom koja, činilo se, ne razume engleski jezik, ali se kikotala i treptala sasvim dovoljno da zaokupi Maksu pažnju. Endi je ćaskala sa - zapravo, slušala je - Faruka dok se hvalio svime u vezi sa samim sobom, od jahte koju je kupio u Grčkoj ranije te godine do najnovijeg prikaza u *Volstrit džurnalu*.

„Molim te, zovi me Endi.“

„Endi.“ Maks gurnu ruku u džep i izvadi kutiju *marlboro lajt* cigareta, pruži je prema Endi i, premda godinama nije zapalila cigaretu, bez razmišljanja uze jednu.

Bez reči je prineo plamen obema cigaretama, najpre je upalio

njoj cigaretu, a potom i sebi i, kada su oboje izdahnuli oblak dima, reče: „Zabava je dolična. Dobar ste posao obavile.“

Endi se nasmešila. „Hvala“, rekla je. „Ali uglavnom je to Emilina zasluga.“ „Kako to da ne pušiš? Mislím na pravu stvar?“

Endi se zagleda u njega.

„Primetio sam da smo ti i ja jedini koji nisu... učestvovali.“

Razume se, govorili su samo o pušenju džointa, ali Endi je laskalo što je on primetio bilo šta u vezi s njom. Endi je Maksa znala jer je bio jedan od Majlsovih najboljih prijatelja iz internata, ali i iz društvenih rubrika i medijskih blogova. Ali čisto da bi bila sigurna, Emili je Endi obavestila i o Maksovoj raskalašnoj prošlosti, njegovoj sklonosti prema lepim i glupim devojkama i njegovoj nesposobnosti da se skrasi sa nekom „stvarnom“ devojkom, uprkos tome što je bio izuzetno pametan i dobar momak koji je bio beskrajno odan prijateljima i porodici. Emili i Majls su predvideli da se Maks neće oženiti do četrdesete, a da će ga do tada majka, tiranin, toliko pritisljuti da joj podari unuča da će se oženiti nekom opasno zgodnom dvadesettrogodišnjakinjom koja će ga s obožavanjem gledati i koja nikada neće dovoditi u pitanje ni njegove reči ni njegova dela. Endi je sve ovo znala-slušala je pažljivo, a i sama je malo istraživala, i sve što je pronašla potvrđivalo je ono što joj je Emili rekla - ali iz nekog njoj nepoznatog razloga, ova procena joj se činila pogrešnom.

„Nema tu nikakve priče, ali stvarno. Duvala sam na koledžu kao i svi, ali nikada mi se nije dopalo. Odlazila sam u sobu, zurila u moj odraz u ogledalu i izlistavala sve loše odluke koje sam donela i sve svoje mane.“

Maks se nasmešio. „Izgleda da si se ludo provodila.“

„I tako sam nekako zaključila, znaš, da je život dovoljno težak. Nije mi još potrebno da me navodna rekreaciona droga baca u bedak.“

„Pošteno.“ Udahnulo je dim cigarete.

„A ti?“

Maks se zamisli načas, kao da razmišlja koju verziju priče da

joj kaže. Endi je posmatrala kako se njegova snažna vilica, odlika Harisonovih, steže, a tamne obrve mršte. Podsećao je na slike njegovog oca koje su se pojavljivale u novinama. Kada ju je pogledao, ponovo se nasmešio, samo što je ovog puta u tom osmehu bilo i tuge. „Moj otac je nedavno preminuo. Javno je rečeno da je u pitanju bio karcinom jetre, ali zapravo je bila ciroza. Čitavog života je bio alkoholičar. Uglavnom je i pored toga bio neverovatno funkcionalan- ukoliko se neko ko je svake večeri pijan može nazvati funkcionalnim - ali poslednjih nekoliko godina mu, uz finansijsku krizu i neke loše poslovne procene, to više nije uspevalo. I sam sam mnogo pio na koledžu. Pre pet godina je to već počelo da se otima kontroli, pa sam ostavio alkohol. Ne pijem, ne koristim drogu, samo još ove smrtonosne štapiće, koje nikako ne mogu da ostavim...“

Pošto je to spomenuo, Endi se setila da je Maks sve vreme pio samo kiselu vodu. Nije mnogo mislila o tome, ali, pošto je znala priču, osetila je želju da ga zagri.

Mora da se izgubila u mislima, jer je Maks rekao: „Kao što možeš i zamisliti, u poslednje vreme sam baš zabavan na ovakvim okupljanjima.“ Endi se nasmejala. „Ja sam umela da se iskradem i ne pozdravim se, samo da bi stigla kući, navukla trenerku i gledala filmove. Pijan ili trezan, verovatno si daleko zabavniji od mene.“

Opušteno su ćaskali narednih nekoliko minuta, dok nisu dovršili cigarete, a kada ju je Maks vratio u grupu, ona uhvati sebe kako pokušava da mu privuče pažnju, i ubedi sebe kako je on samo glumio. Bio je neverovatno zgodan - Endi to nije mogla poreći. Obično je bila alergična na loše momke, ali joj se činilo da je u njemu videla nešto ranjivo i iskreno. Nije morao da joj se poveri u vezi sa ocem, niti da joj prizna da je imao problem sa alkoholom. Bio je iznenađujuće otvoren i sasvim prizeman, što su bile osobine koje su je neizmerno privlačile. *Ali čak i Emili ga je smatrala za nevolju*, podsetila je Endi sebe, a to je imalo težinu, s obzirom na to da je njena prijateljica bila udata za jednog od najvećih ljubitelja zabave na Menhetnu. Kada se Maks malo nakon ponoći oprostio s njom poljubivši je u obraz uz uobičajeno „Drago mi je što smo se upoznali“, Endi je rekla sebi da je tako i najbolje.

Svet je pun sjajnih momaka i nema potrebe da se zakači za

kretena. I pored toga što je prelep i što deluje savršeno prirodno i otvoreno.

Emili se u Endinoj sobi narednog jutra pojavila u devet sati, i već je izgledala prelepo u minijaturnom belom šortsu, majici sa batik printom i sandalama na platformu sa visokom potpeticom. „Možeš li mi učiniti uslugu?“, upitala je.

Endi stavi ruku preko lica. „Da li to podrazumeva ustajanje iz kreveta? Jer su me one margarite od sinoć dotukle.“

„Sećaš li se da si razgovarala sa Maksom Harisonom?“

Endi je otvorila jedno oko. „Naravno.“

„Upravo je pozvao. Želi da ti, ja i Majls dođemo u kuću njegovih roditelja na rani ručak, da razgovaramo o sumi u vezi s *Plandžem*. Mislim da se ozbiljno bavi idejom da investira.“

„To je odlično!“ rekla je Endi, premda nije bila sigurna da li je mislila na poziv ili na vest o investiciji.“

„Ali Majls i ja imamo zakazan branč sa njegovim roditeljima u klubu. Tek što su se jutros vratili i baš im je stalo do toga. Moramo da krenemo za petnaest minuta i ne možemo se izvući - veruj mi, pokušala sam. Možeš li sama da se izboriš s Maksom?“

Endi se pretvarala da razmišlja o ovome. Doći će po tebe za sat vremena. Rekao je da poneseš kupaći.

„Kupaći? Uverena sam da će mi trebati i...“

Emili joj je pružila ogromnu DVF slamnatu tašnu. „Bikini - za tebe sa visokim strukom, naravno - najslađa mala mini-haljina, šešir širokog oboda, krema sa zaštitnim faktorom 30, bez ulja. A za posle ponesi onaj beli šorts sa pojansom koji si nosila juče i upari ga sa ovom lanenom tunikom i onim slatkim belim *toms* cipelama. Ima li pitanja?“

Endi se nasmejala i mahnula Emili, pre nego što je istresla sadržaj tašne na krevet. Zgrabila je šešir i kremu za zaštitu od sunca i bacila ih nazad u torbu, stavila je još svoj bikini, šorts od teksasa i majicu na bretele. Postojala je granica do koje je bila voljna da prati Emiline diktatorske naredbe kada je odevanje u pitanju, a i ako se Maksu ne dopadne kako izgleda, to je njegov problem.

Poslepodne je proteklo savršeno. Endi i Maks su se vozili u Maksovom malom gliseru, skakali su u vodu da se rashlade i gostili se hladnom pečenom piletinom, isečenom lubenicom, kolačićima od putera od kikirikija i limunadom. Gotovo dva sata su šetali plažom, ne primećujući podnevno sunce, i zaspali su na mekim ležaljka pored napuštenog, svetlucavog bazena Harisonovih. Kada je otvorila oči nakon, činilo joj se, nekoliko sati, Maks ju je posmatrao. „Voliš školjke?“, upitao je, a na licu mu je titrao osmeh.

„Ko ne voli školjke?“

Oboje su obukli po jednu Maksovu majicu preko kupaćih kostima i uskočili u njegov džip rangler, gde je vetar oblikovao Endinu kosu u prelepe slane talase, i ona se oseti slobodnija nego što je godinama bila. Kada su konačno stali pred kolibom na plaži u Amagansetu, Endi je bila preobraćena: Hemptoni su najbolje mesto na svetu, dok god je s Maksom i dok god ima kofu školjki i činijice sa istopljenim maslacem. Dođavola i sa vikendima u gradu. Ovo je raj.

„Prilično su dobre, zar ne?“, upitao je Maks dok je otvarao školjku i bacao ljušturu u plastičnu kofu.

„Toliko su sveže da na nekima od njih još ima peska“, rekla je Endi punih usta. Žvakala je kukuruz na klipu bez stida, uprkos maslacu na bradi.

„Želim da investiram u vaš časopis, Endi“, rekao je Maks gledajući je u oči.

„Zaista? To je odlično. Mislim, to je i više nego odlično, fantastično je. Emili je rekla da bi mogao biti zainteresovan, ali nisam želela...“

„Zaista sam zadivljen onim što ste učinile.“

Endi je osetila kako rumeni. „Pa, iskrena da budem, Emili je skoro sve uradila sama. Neverovatno je koliko je ona organizovana. Da ne spominjem koliko ljudi poznaje. Mislim, ja čak i ne znam kako da sastavim poslovni plan, a kamoli...“

„Da, sjajna je, ali mislim na sve što si ti učinila. Kada mi se Emili obratila pre nekoliko nedelja, pronašao sam i pročitao najveći deo onoga što si napisala.“

Endi je zurila u njega.

„Na blogu koji se bavi venčanjima za koji pišeš? *Hepili ever after?* Moram ti reći da ne čitam mnogo o venčanjima, ali mislim da su tvoji intervjui odlični. Onaj specijal koji si uradila o Čelsi Klinton, baš negde u vreme kada se udala? Zaista odlično.“

„Hvala.“ Glas joj je bio šapat.

„Pročitao sam i onaj istražni članak koji si napisala za časopis *Njujork*, onaj o sistemu ocenjivanja restorana slovima? To je bilo baš zanimljivo. I onaj članak o putovanju koji si napisala, o onom joga centru? Gde to beše? U Brazilu?“

Endi je klimnula glavom.

„Poželeo sam da odem. A uveravam te da me joga ne privlači.“

„Hvala. Mnogo, hm...“ Endi se zakašlja, trudeći se da potisne osmeh. „Mnogo mi znači kada ti to kažeš.“

„Ne kažem to da bih te oraspoložio, Endi. Kažem to zato što je sve to istina. A Emili mi je dala i prvobitni plan onoga što ste naumile da uradite za časopis, i mislim da je i to sve odlično.“

Ovog puta Endi dozvoli sebi da se široko osmehne.

„Znaš, moram da priznam da sam bila skeptična kada mi je Emili iznela ideju o časopisu. Činilo mi se da svetu nije potreban još jedan časopis koji se bavi venčanjima. Jednostavno mi se činilo da na tržištu nema mesta za njega. Ali dok smo raspravljale o svemu, shvatile smo da nema časopisa koji se bave venčanjima koji su nalik na *Pistu* - ultraotmeni, viša klasa, sjajni, sa prelepim fotografijama i bez slinavih detalja. Nešto što bi prikazivalo slavne ličnosti i ugledne ličnosti iz društvenog života i venčanja koja su većini čitalaca finansijski nedostupna, ali koja ipak mogu da ih nadahnu da sanjare i planiraju. Katalog koji bi sofisticiranoj, pronicljivoj ženi i ženi koja ima stila, stranicu za stranicom predstavljao inspiraciju na kojoj bi mogla da zasnuje svoje venčanje. Sa svih strana nas zasipaju šljager cvećem i cipelama koje se mogu farbati u koju god boju poželiš, i tijarama, ali nema nijednog časopisa koji bi otmenijim nevestama ponudio nešto sasvim drugačije. Mislim da će *Plandž* popuniti tu prazninu.“

Maks je zurio u nju, u ruci držeći bocu gaziranog soka.

„Izvini, nisam htela da te zatrpam. Ali svaki put se zanesem kada govorim o tome.“ Endi uze gutljaj piva i zapita se da nije možda neuviđavna što pije pred njim.

„Bio sam spreman da uložim novac zato što je ideja dobra, Emili je vrlo ubedljiva, a ti si izuzetno privlačna. Nisam znao da umeš da budeš uverljiva koliko i Emili.“

„Preterala sam, zar ne?“ Endi pokri rukama lice i sagnu glavu. „Izvini.“ Izgovarala je reči, ali je bila kadra da misli samo na to da je Maks rekao da je privlačna.

„Nisi ti samo dobar pisac, Endi. Možemo se svi sastati u gradu naredne nedelje, da raspravimo o detaljima, ali kažem ti sada da 'Harison medija holdings' želi da bude glavni investitor *Plandža*.“

„Znam da govorim i u moje i u Emilino ime, kada kažem da bismo to volele“, rekla je Endi, smesta zažalivši zbog ovako zvaničnog odgovora. „Zaradićemo mnogo novca“, rekao je Maks podižući bocu.

Endi nazdravi s njim. „Živeli. Za poslovno partnerstvo.“

Maks je pogleda čudno, ali još jednom kucnu njenu bocu svojom i uze gutljaj.

Endi načas oseti nelagodu, ali je brzo ubedila sebe da je rekla pravu stvar. Na kraju krajeva, Maks se samo poigrava. Povezuju ga sa modelima i društvenim čiča-glišama. U pitanju je posao, a *poslovni partneri* je dobro i pametno odabran izraz.“

Raspoloženje se promenilo, toliko joj je bilo jasno, pa se Endi nije iznenadila kada ju je Maks odveo do kuće Emilinih svekra i svekrve nakon kasne popodnevne ekspedicije na školjke. Poljubio ju je u obraz i zahvalio joj se za prelep dan, ne spomenuvši nikakvo ponovno sastajanje, osim sastanka u konferencijskoj sali njegove kompanije sa Emili i čitavim pravnim i računovodstvenim timom.

A i zašto bi? Pitala se Endi. Samo zato što je malo flirtovao s njom i rekao joj da je privlačna? Što su proveli savršen dan zajedno? Bila je to samo predanost poslu s njegove strane i ništa više: ispitivao je investiciju, ponašao se šarmantno i prijatno kako samo on to ume i

pomalo je flertovao. Što je, ako je verovati Emili i svemu što je uspela pronaći na internetu, upravo ono što Maks i inače radi, i to često i dobro. Jasno je da ništa od toga nije značilo da je makar malo zainteresovan za nju.

Emili je bila ushićena kada je čula koliko je uspešan dan imala Endi, a sastanak u gradu narednog četvrtka bio je još bolja vest. Maks je obavezao „Harison medije“ na zapanjujuću šestocifrenu sumu da bi *Plandž* mogao da se pokrene, što je više nego što je iko od njih sanjao, a, što je bilo skoro još i bolje, Emili nije mogla da im se pridruži na spontanom ručku koji je Maks predložio za proslavu sklapanja posla.

„Kada biste znali koliko je teško bilo dobiti ovaj termin, nijedno od vas dvoje ne bi mi ni u ludilu reklo da ga propustim“, rekla je Emili jureći kod nekog dermatologa za slavne kog je pet meseci čekala da je primi. „Teže je doći do nje nego do dalaj-lame, a bore na mom čelu svake sekunde postaju sve dublje.“

I Maks i Endi još jednom ostadoše sami, i još jednom se dva sata pretvorilo u pet, dok ih naposljetku šef sale restorana koji služi odreske u midtaunu zamolio da odu, da bi mogao da postavi sto gostima koji su imali rezervaciju. Maks ju je držao za ruku dok ju je pratio kući, trideset ulica dalje nego što je trebalo da ide, a Endi se dopalo kako se osećala dok je išla pored njega. Znala je da su lep par, a privlačnost koju su osećali jedno prema drugom mamila je osmehe neznancima. Kada su stigli do njene zgrade, Maks ju je poljubio tako da je ostala opčinjena. Poljubac je trajao svega nekoliko sekundi, ali bio je nežan i savršen, a u njoj počеше da se smenjuju osećanja zadovoljstva i panike što nije želeo da ide dalje. Nije spomenuo da će se opet videti i, premda je Maks bez sumnje ljubio devojke kad god i gde god mu je palo na pamet, nešto neopipljivo je govorilo Endi da će joj se uskoro javiti.

I tako je i bilo, već narednog jutra. Opet su se videli uveče. Pet dana kasnije Endi i Maks su se nerado razdvajali kada je trebalo da se ide na posao, i na smenu su spavali čas u njenom, čas u njegovom stanu, baveći se zabavnim stvarima. Maks ju je odveo na svoje omiljeno porodično, pomalo mafijaško, mesto duboko u Kvinsu, gde su ga svi znali po imenu. Kada ga je upitno pogledala, uverio ju je da

je to zato što je njegova porodica dolazila tu najmanje dva puta mesečno dok je bio dete. Endi je njega odvela u svoj omiljeni komičarski klub u Vest Vilidžu, gde su se toliko smejali ponoćnom šouu da su ispljunuli piće preko stola; kasnije su prešli pola centra Menhetna uživajući u letnjoj noći, a u Endin stan su se vratili pred svitanje. Iznajmljivali su bicikle i vozili se tramvajem do Ruzveltovog ostrva i pratili kamione sa kojih se prodaje hrana, probali su sve od ručno pripremanih sladoleda do gurmanskih takosa i sendviča od svežeg jastoga. Seks je bio neverovatan. I često su ga upražnjavali. Kada je osvanula nedelja, bili su iscrpljeni i zadovoljni i, bar u Endinoj glavi, vrlo zaljubljeni. Spavali su do jedanaest, a potom su poručili ogromni namaz za pecivo, napravili piknik na tepihu Maksove dnevne sobe i malo gledali emisiju koja se bavi preuređenjem nekretnina na HGTV i Otvoreno prvenstvo Amerike u tenisu.

„Mislim da je vreme da kažemo Emili“, rekao je Maks pružajući joj kafu s mlekom koju je napravio na svom profesionalnom aparatu za espresso. „Samo mi obećaj da nećeš poverovati ni reč od onog što ti kaže.“

„Molim, da si vrdalama koja nije u stanju da se veže i da si sklon da jurcaš za sve mlađim suknjama? Zašto bih želela da to slušam?“

Maks je blago udari po kosi. „Sve su to velika preterivanja.“

„Aha. Kako da ne.“ Endi se trudila da govori opušteno, ali joj je njegova reputacija smetala. Ovo je zaista bilo drugačije, to je morala priznati - koji plejboj leži i gleda HGTV? - ali zar to nije ono što sve devojke misle? „Četiri godine si mlađa od mene. Da li se to računa?“

Endi se nasmejala. „Pretpostavljam. Dobro je što znam da jedva da mi je trideset - zapravo sam još dete - a da ti imaš mnogo više od trideset. Da, to mi prija.“

„Zeliš li da kažem nešto Majlsu? Drage volje ću to učiniti.“

„Ne, nema potrebe. Em dolazi večeras kod mene, da poručimo suši i gledamo reprize *Doktora Hausa*. Reći ću joj tada.“

Endi se toliko brinula kako će Emili reagovati - da li će

smatrati da ju je Endi izdala što joj ništa ranije nije rekla? Da li će biti ljuta što se njen poslovni partner upleo sa njihovim finansijerom? Da li će joj biti neprijatno što su Maks i Majls dobri prijatelji? - da je potpuno zaboravila da pomisli da Emili sve vreme nešto podozreva.

„Zaista? Znala si?“, upitala je Endi istežući stopalo u čarapi na polovnom kauču.

Emili je uronila parče sašimi lososa u sos od soje i stavila ga u usta. „Misliš da sam jebeni idiot? Ili će pre biti, slepi jebeni idiot? Naravno da sam znala.“

„Kada si... kako?“

„O, ne znam. Možda kada si se pojavila u kući Majlsovih roditelja, nakon što ste proveli dan zajedno izgledajući kao da si upravo doživela najbolji seks u životu. Ili možda nakon sastanka u njegovoj kancelariji, kada ste gutali jedno drugo pogledom - šta misliš zašto nisam otišla na ručak? Ili možda zbog toga što si prethodne nedelje prosto nestala i nisi mi se javljala, niti mi odgovarala na poruke, i tajanstvenije si se ponašala kada sam te pitala gde si se krila od tinejdžerke koja pokušava da smuva roditelje? Mislim, ma daj, Endi.“

„Čisto da se notira, zaista nismo spavali onog dana u Hemptonima. Nismo se čak ni...“

Emili podiže ruku. „Poštedi me detalja, molim te. A i ne moraš mi se pravdati. Srećna sam zbog vas oboje - Maks je sjajan momak.“

Endi je pogleda oprezno. „Rekla si mi stotinu puta kakav je ženskaroš.“

„Pa, jeste. Ali možda je to sada prošlost. Ljudi se menjaju, znaš. Doduše, moj muž se ne menja - da li sam ti rekla da sam pronašla poruke od neke ženske po imenu Rej? Ništa konkretno, ali svakako zaslužuje da se malo pročeprika. Kako bilo, samo zato što Majls voli da pogleda koju žensku u prolazu, ne znači da Maks ne može da se skrasi. Ti bi mogla biti upravo ono što traži.“

„Ili bih mogla biti ovonedeljna zabava...“

„Vreme će pokazati. I to ti kažem iz iskustva.“

„Pošteno“, rekla je Endi uglavnom zato što nije znala šta drugo da kaže. Majls je imao istu reputaciju kao i Maks, ali on nije imao nežnu stranu. Bio je dovoljno srdačan, sasvim sigurno društven i činilo se da on i Emili imaju mnogo toga zajedničkog, kao što je ljubav prema zabavama, luksuznim odmorima i skupoj odeći. Ali i pored svih tih godina koje su proveli zajedno, Endi se osećala kao da ne poznaje muža svoje prijateljice. Emili je često i onako uzgred spominjala da Majls „pogleda koju žensku u prolazu“, kako je ona to nazivala, ali se povlačila kad god bi Endi pokušala da je uvuče u ozbiljniji razgovor. Koliko je Endi znala, nikada nije postojao nijedan konkretan dokaz neverstva-bar ništa javno, to je bilo sigurno - ali to i nije značilo mnogo. Majls je bio lukav i diskretan, a kako je bio televizijski producent, dovoljno često je odlazio iz Njujorka poslom, da je sve bilo moguće. Verovatno ju je varao. Verovatno je bilo i da je Emili znala da je vara. Ali da li je marila? Da li su je nagrizale briga i ljubomora, ili je bila jedna od onih žena koje su svesno žmurile na sve dok god je ne osramoti javno? Endi se to uvek pitala, ali to je bila jedina tema o kojoj su, prećutnim dogovorom, uvek izbegavale da raspravljaju.

Emili je zatresla glavom. „Još uvek ne mogu da verujem. Ti i Maks Harison. Ni za milion godina ne bi mi palo na pamet da vas spojim, a vidi sad... ludo.“

„Ne venčavamo se, Em. Samo se družimo“, rekla je Endi, premda je već maštala o tome kako bi bilo da se uda za Maksa Harisona. Bila je to luda misao - poznaju se manje od dve nedelje - ali već je sve bilo drugačije nego sa drugim momcima sa kojima se viđala, ukoliko se izuzme Aleks. Dugo je vremena prošlo otkako je osetila ovakvo uzbuđenje. Bio je privlačan, pametan, šarmantan i, dobro, imao je pedigre. Endi nikada nije zamišljala da će se udati za nekoga kao što je Maks, ali ništa joj se u vezi s tim nije činilo strašno.

„Vidi. Razumem. Uživaj. Zabavi se. Obaveštavaj me, važi? Ako se i udaš za njega, želim da se meni pripišu sve zasluge.“

Endi je prvo Emili pozvala kada ju je, nedelju dana kasnije, Maks pozvao da mu bude pratilja na zabavi povodom objavljivanja knjige koju je Maksova kompanija priređivala jednom od urednika

časopisa, Gloriji, koja je upravo objavila memoare o tome kako joj je bilo odrastati sa roditeljima poznatim muzičarima.

„Šta da obučem?“, upitala je Endi uspaničeno.

„Zvanično si domaćica, tako da moraš obući nešto fenomenalno. A to znači da u obzir ne dolazi ništa iz tvog 'klasičnog' ormana. Želiš li da pozajmiš nešto moje ili želiš da idemo u kupovinu?“

„Domaćica?“, Endi je gotovo prošaputala tu reč.

„Pa, ako je Maks domaćin, a ti njegova pratilja...“

„O, bože. Ne mogu ja ovo. Rekao je da će zbog 'Nedelje mode' doći more ljudi. Nisam spremna za to.“

„Moraćeš kanalisati sećanja na *Pistu*. I ona će biti tamo, to znaš. Miranda i Glorija se očigledno poznaju.“

„Ne mogu ja ovo...“

Pred početak prijema Endi je došla u Hotel „Karlajl“ ranije, da pomogne Maksu da nadgleda pripreme, a samo izraz na njegovom licu kada je ušla u prostoriju u jednoj od Emilinih *selin* haljina upotpunjenoj glomaznim zlatnim nakitom i prelepim cipelama sa visokom potpeticom bio je vredan truda. Znala je da izgleda odlično, i bila je ponosna na sebe.

Maks ju je zagrlio i šapnuo joj na uvo da je prelepa. Te noći je Endi, dok ju je on predstavljao svima - kolegama, zaposlenima, raznim urednicima i piscima i fotografima i oglašivačima i agentima za odnose s javnošću - kao svoju devojkicu, osetila kako je ispunjava sreća. Bez napora je ćaskala sa svim njegovim saradnicima, svim silama se trudeći da im se dopadne i, morala je priznati, lepo se provela. Endi je osetila nervozu tek kada se pojavila Maksova majka i okomila se na nju kao ajkula kružeći oko nje.

„Prosto sam morala da upoznam devojkicu o kojoj Maks ne prestaje da priča“, rekla je gospođa Harison nekom vrstom krutog, ne sasvim britanskog, „verovatno posledica brojnih godina na Park aveniji“ akcenta. „Ti mora da si Andrea.“

Endi se osvrnu tražeći pogledom Maksa, koji joj čak nije mogao govestiti da bi njegova majka mogla da dođe, a potom je punu

pažnju posvetila visokoj ženi u *šanel* kostimu od tvida. „Gospođo Harison? Zadovoljstvo mi je upoznati vas“, rekla je trudeći se da joj glas ostane smiren.

Nije rekla: „Molim te, zovi me Barbara“, niti „Lepo izgledaš, mila“, čak ni „Drago mi je što sam te upoznala“. Maksova majka drsko je odmerila Endi i izjavila: „Mršavija si nego što sam mislila da ćeš biti.“

Molim? Na osnovu Maksovog opisa? Ili svoje istrage? Pitala se Endi.

Endi se zakašlja. Želela je da pobegne i da se sakrije, ali Barbara je nastavila da priča. „Bože, bože, sećam se kako je to biti tvojih godina i kako kile same spadaju. Volela bih da je tako i mojoj Elizabet - da li si upoznala Maksovu sestru? Uskoro će stići - ali nasledila je očevu građu. Medveđu. Sportsku. Nije gojazna, rekla bih, ali nije baš ni ženstvena.“

Da li je ova žena zaista tako govorila o svojoj kćerki? Endi odmah oseti sažaljenje prema Maksovoj sestri, ma gde ona bila. Pogledala je Barbaru Harison u oči. „Nisam je još upoznala, ali videla sam fotografije i smatram da je prelepa!“

„Mmm“, promrmlja Barbara, nije joj verovala. Njena suva, pomalo tvrda ruka steže Endin zglob snažnije nego što joj je prijalo i povuče je - snažno. „Hajde da sednemo i upoznamo se malo bolje.“

Endi se svim silama trudila da zadivi Maksovu majku, da ubedi Barbaru da je dostojna njenog sina. Naravno, gospođa Harison je nabrala nos kada je Endi opisala svoj posao u *Plandžu*, i neodređeno prezrivo je rekla kako Endin rodni grad nije ni blizu okruga Ličfield gde su Harisonovi držali staru konjsku farmu, ali Endi nije smatrala da je razgovor bio totalna katastrofa. Postavljala je Barbari primerena pitanja i bila je zainteresovana da čuje odgovor, pričala joj je zanimljive anegdote o Maksu i ispričala joj je kako su se upoznali u Hemptonima, što je bila pojednost koja kao da se Barbari dopala. Naposletku je iz čistog očajanja spomenula da je radila za *Pistu*, za Mirandu Pristli. Gospođa Harison ispravi leđa i nagnu se napred da bi nastavila ispitivanje. Da li je Endi uživala u radu u *Pistil* Da li je rad sa gospođom Pristli predstavljao najbolje radno iskustvo koje je

mogla zamisliti i pružio joj mnogo znanja? Barbara je naglasila da bi sve devojke sa kojima je Maks odrastao ubile da dobiju posao u *Pisti*, da je Miranda svima njima bila idol i da su sanjale kako će se jednog dana naći na stranicama njenog časopisa. Ako Endin mali „početni projekat“ ne uspe, da li razmišlja o tome da se vrati u *Pistu*? Barbara je sasvim živnula, a Endi se trudila da se smeši i klima glavom što je ushićenije mogla.

„Uveren sam da si joj se dopala, Endi“, rekao je Maks dok su sedeli u restoranu na Aper Ist Sajdu koji je radio dvadeset četiti časa, još uvek pomalo pod adrenalinom zbog zabave.

„Ne znam. Ne bih baš rekla da je ljubav u pitanju“, rekla je Endi pijuckajući čokoladni šejk.

„Svima si se dopala. Moj finansijski direktor mi je nekoliko puta naglasio da si duhovita. Pretpostavljam da si mu ispričala neku priču o Hanoveru u Nju Hempširu?“

„To mi je najbolja anegdota za ljude iz Dartmuta.“

„A asistentkinje su se sve vreme kikitale i govorile kako si lepa i kako si bila ljubazna prema njima. Pretpostavljam da na ovakvim zabavama ljudi mnogo ne razgovaraju s njima. Hvala ti na tome.“ Maks ponudi Endi pomfrit sa kečapom, a kada ga je ona odbila, stavi ga u usta.

„Sve su one stvarno fine. Bilo mi je prijatno s njima“, rekla je razmišljajući kako joj je zaista drago što je upoznala sve te ljude, osim Maksove ledene majke. Ali bila je zahvalna zbog jedne stvari: Miranda se nije pojavila. Bila je to prava sreća, ali s obzirom na njenu novu romansu i porodični krug Harisonovih, Endi je znala da će doći i taj trenutak.

Uzela je Maksa za ruku. „Lepo sam se provela večeras. Hvala ti što si me pozvao.“

„Hvala ti, gospođice Saks“, odgovorio je Maks, poljubivši joj ruku i uputivši joj takav pogled od kog joj stomak zatreperi na onaj naročit način. „Da svratimo do mene? Mislim da noć tek počinje.“

Staćeš pred, oltar, sestro

„Ne brini, mila, svi su nervozni na dan svog venčanja. Ali uverena sam da ti to i sama znaš. Verovatno si do sada već sve videla, da li sam u pravu? Ti i ja bismo, devojko, mogle da napišemo knjigu!“

Nina je odvela Endi nazad u njen apartman, držeći nepokolebljivo ruku u dnu njenih leđa. Senzacionalne crvene, narandžaste i žute boje jesenjeg lišća pružale su se kilometrima kroz veliki prozor koji se pružao čitavom dužinom apartmana. Jesenji prizor Rajnbeka mora da je bio najlepši na svetu. Pre svega nekoliko minuta ovaj ju je pogled ispunio srećnim uspomenu o odrastanju u Konektikatu: oštri jesenji dani najavljivali su fudbalske utakmice i branje jabuka, a kasnije i povratak na kampus i početak novog semestra. Sada su joj boje izgledale prigušeno, a nebo gotovo preteće. Uхватила se za antikni pisaći sto, da ne bi pala.

„Mogu li da dobijem malo vode?“, upitala je Endi. Ukus kiseline u ustima pretio je da joj opet izazove mučninu.

„Naravno, draga. Samo pazi.“ Nina je skinula poklopac i pružila joj bocu.

Voda je imala metalni ukus.

„Lidija i njen tim su gotovo završili sa tvojim deverušama i tvojom majkom, pa će doći da ti poprave šminku.“

Endi klimnu glavom.

„O, mila, sve će biti u redu! Malo nemira u želucu je sasvim normalna stvar. Ali vrata će se otvoriti i ti ćeš videti svog zgodnog mladoženju kako te čeka pred oltarom... nećeš moći misliti ni o čemu drugom i samo ćeš želeti da mu padneš u naručje.“

Endi zadrhta. Majka njenog budućeg muža je mrzi. Ili bar ne odobrava njihovo venčanje. Znala je da se većina nevesta ne slaže sa svekrvama, ali ovo je bilo više od toga. Bilo je to loše predskazanje u najbolju ruku, a potencijalni košmar u najgoru. Naravno da može da popravi svoj odnos s Barbarom. Potrudiće se. Ali nikada neće biti

Ketrin. A šta je s Ketrin i Bermudama? Zašto joj *Maks nije spomenuo njihov susret*? Ako nema šta da krije, zašto je to krio? Ma šta da se desilo, njoj je bilo potrebno objašnjenje.

„Što me podseti - da li sam ti ikada pričala o nevesti koja se udavala za naftnog cara iz Katara? Baš vatrena devojka i oštrog jezika? Pozvali su nešto manje od hiljadu ljudi, iznajmili su ostrvo Necker u Britanskim Devičanskim ostrvima i avionom prebacili sve goste tamo. Kako bilo, svađali su se čitave nedelje, zbog svega, od rasporeda sedenja do toga koja majka će dobiti prvi ples. Obične stvari. Ali onda je na sam dan venčanja nevesta rekla rođaci nešto u vezi sa svojom karijerom TV voditeljke, nešto kao: 'Taj i taj je rekao da misli da imam još šest meseci da radim ovako, možda godinu, i da ću dobiti ponudu od neke od većih mreža, i Katarac je odlepio. Pitao ju je onim tihim, stvarno besnim glasom o čemu ona to priča - zar se nisu dogovorili da nakon venčanja neće raditi? I ja sam bila u fazonu, opa! Ovo je ozbiljna stvar i o tome je trebalo ranije raspravljati.“

Endi nije mogla da se usredsredi ni na šta osim na napetost u čelu. Tup bol. Očajnički je želela da Nina prestane da priča.

„Nina, ja zaista...“

„Čekaj, ovo je najbolji deo. Pa sam ih ostavila nasamo da izglađe stvar, a kada sam se pola sata kasnije vratila, činilo mi se da je sve u redu. Da je problem rešen, nije li tako? I tako bum, bum, bum, mladoženja ode, deveruše odoše, slatke devojčice koje nose cveće odoše, i ostasmo samo nevesta, njen otac i ja. Sve se odvija prema planu. Počinje njena pesma, čitava sala se okreće prema njoj i sa ogromnim, prelepim osmehom na licu, ona se naginge prema meni i šapuće mi na uvo. Znaš li šta mi je rekla?“

Endi odmahnu glavom.

„Rekla je: 'Hvala ti što si učinila da sve ovo izgleda savršeno, Nina. To je upravo ono što sam želela i svakako ću te zvati kada se sledeći put budem udavala' Potom je uzela oca podruku, podigla visoko glavu i krenula prema oltaru! Možeš li da poveruješ? Krenula je prema oltaru!“

Uprkos tome što se osećala neprijatno toplo, gotovo kao da ima temperaturu, Endi oseti kako se ježi. „Da li ti se ponovo javila?“,

upitala je.

„Naravno da jeste. Razvela se od njega dva meseca kasnije i ponovo se verila godinu dana nakon razvoda. Drugo venčanje je bilo malo manje, ali jednako lepo. Mada, razumem je. Jedna je stvar otkazati veridbu ili venčanje tek nakon što si poslala pozivnice - teško je, ali se dešava. Ali otkazati venčanje na sam dan venčanja? Staćeš pred oltar, sestro. Stani pred oltar, a nakon toga učini ono što moraš, razumeš li šta ti govorim?“ Nina se nasmejala i uzela gutljaj vode. Konjski rep joj je veselo poskakivao.

Endi je krotko klimnula glavom. Ona i Emili su sve vreme pričale o tome. U gotovo tri godine otkako su pokrenule *Plandž*, često se dešavalo da se venčanja otkazu u poslednjim nedeljama pred veliki događaj. Ali nijedno venčanje nije otkazano na sam dan venčanja.

„Hajde, daj da te postavimo u fotelju i ogrnemo te, da budeš spremna za Lidiju. Zna da ublaži šminku nakon fotografisanja portreta. O, jedva čekam da vidim ovo na stranici! Prodaće se milioni primeraka.“

Nina je imala dovoljno obzira da ne spomene ono o čemu su obe razmišljale: prodaće se milioni primeraka časopisa u kom se nalazi prikaz ovog venčanja, ne zato što je Endi jedan od osnivača časopisa i prikazuje svoje venčanje, niti zato što je Monik Lilije dizajnirala ovu jedinstvenu haljinu samo za Endi, niti zato što je Barbara Harison pronašla najboljeg planera venčanja, najboljeg cvečara i katering kompaniju koji se novcem mogu kupiti već zato što je Maks treća generacija predsednika i izvršnih direktora najuspešnije medijske kompanije u Americi. Bez obzira na to što je ekonomska kriza u kombinaciji sa nekim lošim investicionim odlukama značila da Maks mora da polako rasprodaje porodična imanja. Da neprestano brine o finansijskoj održivosti kompanije, sve to opštoj javnosti ništa nije značilo; ime Harison i njegov izgled, savršeni maniri i impresivno obrazovanje pomogli su da se održi iluzija da Maks, njegova sestra i njegova majka imaju više novca nego što je to zaista bio slučaj. Već godinama se nisu nalazili na spisku najbogatijih Amerikanaca časopisa *Forbs*, ali je utisak o njihovom bogatstvu ostao.

„Upravo tako“, čula je kako neki glas iza nje pevuši. „Ovo venčanje će rasprodati časopis“, rekla je Emili okrenuvši se i načinivši kniks. „Uviđaš li da je ovo prva haljina za deveruše u istoriji i tradiciji deveruša na venčanjima koja nije odvratna? Ako već želiš da imaš deveruše - premda lično mislim da je to malo neukusno - onda bar haljine nisu jezive.“

Endi se okrenula na stolici, da je bolje pogleda. Podignute kose i izloženog dugog i otmenog vrata, Emili je izgledala poput prelepe, krhke porcelanske lutke. Svila boje šljive isticala je rumenilo njenih obraza i naglašavala njene plave oči, tkanina se lenjo obavijala oko njenih grudi i kukova i padala joj do članaka. Samo je Emili mogla da se ističe na dan njenog venčanja i to još u haljini za deveruše.

„Izgledaš odlično, Em. Baš mi je drago da ti se haljina dopada“, rekla je Endi, osetivši olakšanje što joj je načas skrenula misli.

„Da se ne zanosimo. Možda je suviše snažno reći da mi se baš dopada, ali je ne prezirem. Čekaj, okreni se, daj da te vidim... opa!“ Toliko joj se približila da je Endi osetila miris cigarete i bombona za osvežavanje daha. Usledio je još jedan talas mučnine, ali je brzo prošao. „Izgledaš jebeno prelepo. Kako li ti je samo pošlo za rukom da namestiš da ti grudi tako izgledaju? Da nisi stavila implantate, a da me nisi obavestila? Da li me ti to zavitlavaš, nisi valjda sakrila od mene takvu informaciju?“

„Zapanjujuće je šta dobra krojačica može da uradi sa silikonskim umecima“, rekla je Endi.

Nina viknu: „Ne diraj je!“, s drugog kraja prostorije, ali Emili je bila suviše brza. „Mmm, lepo. Naročito mi se dopada ova punoća ovde“, rekla je pritiskajući Endin dekolte.“ A ovaj ludi sloj koji nosiš preko tih neverovatnih grudi? Mljac. Maksu se dopasti.“

„Gde je nevesta?“ čula je Endi svoju majku kako doziva iz dnevne sobe apartmana. „Endi? Mila? Džil i ja smo ovde s bakom i želimo da te vidimo!“ Nina je uvela njenu majku, sestru i baku i sve ih upozorila da se ne skupljaju oko Endi, rekavši im je da joj se malo vrtelo u glavi i da mogu da ostanu samo nakratko, a zatim je otišla da nadzire poslednje pripreme.

„Šta ona misli, da je ovo bolnica i da ona određuje vreme poseta?“, upitala je Endina baka. „Šta je bilo, mila, da se ne plašiš prve bračne noći? To je sasvim prirodno. Upamti, niko ne kaže da ti se mora dopasti, ali moraš...“ „Mama, možeš li je zaustaviti?“, promrmljala je Endi i počela da masira slepoočnice.

Gospođa Saks se okrenula svojoj majci. „Majko, molim te.“

„Šta je bilo? Sva današnja omladina misli da su stručnjaci samo zato što uskaču u krevet sa svakim ko ih pogleda?“

Emili je oduševljeno zatapšala. Endi je molećivo pogleda sestru.

„Bako, zar Endi ne izgleda prelepo?“, reče Džil. „I baš je lepo što nosi minđuše slične onima koje si ti nosila na svom venčanju? Oblik suze nikada ne izlazi iz mode.“

„Imala sam devetnaest godina i bila sam devica kada me je tvoj deda uzeo, i zatrudnela sam na medenom mesecu, baš kao i svako drugi. Nije bilo te budalaštine sa smrzavanjem jajnih ćelija kojima vi devojke pribegavate. Da li si to već uradila, Andrea? Čitala sam negde da sve devojke tvojih godina moraju da zamrznju jajne ćelije, imale muškarca ili ne.“

Endi uzdahnu. „Imam trideset tri godine, bako. A Maksu je trideset sedam. Nadamo se da ćemo u jednom trenutku imati decu, ali ti garantujem da ne planiramo da počnemo na tome da radimo večeras.“

„Endi? Gde su svi?“

„Lili? Ovde smo! Uđi“, povikala je Endi.

Njena najstarija prijateljica ušla je u sobu, izgledajući prelepo u haljini koja se vezivala oko vrata. Sašila ju je od iste svile boje šljive od koje su bile sašivene i haljine drugih deveruša. Pored nje, u sasvim drugačijem modelu od iste svile stajala je Maksova mlađa sestra, Elizabet, koja je bila u kasnim dvadesetim godinama. Ona i Maks su imali sličnu građu tela, snažne noge i široka ramena, možda preširoka za devojkicu. Ali su borice oko njenih očiju kada se smejala i pegice po licu davale njenom licu ženstven i mek izraz. A prirodnoplava griva koja joj je padala niz leđa u gustim, sjajnim talasima bila je senzacionalna. Elizabet tek što je počela da se

zabavlja sa Holdenom Tiperom Vajtom, starim kolegom sa Univerziteta „Kolgejt“. Upoznali su se na godišnjem humanitarnom teniskom turniru u Čileu, kada je Tiper imao dvanaest godina. Endi iznenada na pamet pade zastrašujuća misao: Da li je i Elizabet smatrala da Endi nije dovoljno dobra za Maksa? Da li su ona i njena majka razgovarale o tome, sedele i žalile za Ketrin, sa svom njenom impresivnom veštinom u golfu i ritmičnim aristokratskim akcentom?

Nina joj je prekinula tok misli.

„Dame? Molim vas za malo pažnje“, Nina je stajala na vratima i izgledala je napeto. „Vreme je da se počne sa okupljanjem ispred velike dvorane. Venčanje započinje za nekih deset minuta. Vaši buketi su kod članova mog tima i oni vas čekaju u podnožju stepeništa, da vas odvedu do vaših mesta. Džil, da li su tvoji sinovi spremni?“

Endi natera sebe da se osmehne. Njena majka, baka i prijateljice pozdravile su se s njom, poželele joj sreću i stegle joj ruku. Bilo je suviše kasno da kaže nešto Džil ili Lili, i dozvoli im da je uteše i kažu joj da preteruje.

Sunce se bližilo zalasku, oktobarski dani su bili sve kraći i tuce visokih srebrnih kandelabara davalo je upravo onako dramatičan izgled kakav je Nina i obećala. Endi je znala da zvanice zauzimaju svoja mesta i zamišljala je kako svi uživaju u šampanjcu i nežnoj muzici čembala, koje je upravo za ovakve trenutke pred sam početak ceremonije venčanja predložio neko od vojske pažljivih planera.

„Endi, mila? Imam nešto za tebe“, rekla je Nina prelazeći razdaljinu od vrata do Endine fotelje u tri koraka. Pružila joj je parče papira.

Endi ga je uzela i pogledala je upitno.

„Odranije? Kada ti je pozlilo? Mislim da sam ga stavila u džep.“

Endi mora da je izgledala kao gromom ošinuta, jer Nina požuri da je uteši. „Ne brini, nisam ga pročitala. Velika je nesreća da bilo ko osim neveste i mladoženje čita ljubavno pismo na dan venčanja, da li si to znala?“

Endi oseti poznato grčenje želuca. „Daj mi samo minut, molim te.“

„Naravno, mila. Ali samo minut! Vratću se da te ispratim niza stepenice za...“ Endi zatvori vrata ne sačekavši da završi rečenicu.

Endi razmota pismo i još jednom pređe očima preko reči, premda su joj se one već zauvek usekle u pamćenje. Bez razmišljanja i što je brže mogla u haljini otišla je u kupatilo, pocepala pismo i bacila ga u ve-ce šolju.

„Endi? Mila, da li si unutra? Da li ti je potrebna pomoć? Molim te, nemoj sama da pokušavaš da ideš u toalet, ne sada“, vikala je Nina kroz vrata.

Endi je izašla iz kupatila. „Nina...“

„Izvini, mila, ali vreme je, znaš? Za ono što smo planirali poslednjih deset meseci, sve je savršeno izvedeno samo za ovaj trenutak. Da li sam ti rekla da sam ti videla mladoženju? Bože, izgleda senzacionalno u onom fraku. Već je pred oltarom, Endi! Čeka te.“

Već je pred oltarom.

Endi se osećala kao da nema kontrolu nad sopstvenim nogama, dok ju je Nina vodila iza ugla. Tamo je, pored dvokrilnih vrata, stajao njen ozareni otac.

Krenuo je prema njoj, uzeo je za ruku, poljubio je u obraz i rekao joj da izgleda prelepo. „Maks je pravi srećnik“, rekao je, nudeći joj levu ruku.

Ove jednostavne reči gotovo da pokrenuše cunami, ali Endi je uspela da proguta knedlu u grlu. Da li je Maks „srećnik“? Ili možda, kako je njegova majka rekla, silno greši? Samo jedna reč ocu, i on će sve prekinuti. Očajnički je želela da se nagne i šapne mu: „Tata, ne želim ovo da uradim“, kao onda kada je imala pet godina i kada ju je hrabrio da skoči u duboku vodu gradskog bazena. Ali, dok je muzika ispunjavala prostor oko nje, shvatila je, gotovo na vantelesan način, da su razvodnici otvorili dvokrilna vrata i da su svi u prostoriji ustali da je pozdrave. Tri stotine lica bilo je okrenuto prema njoj, smešilo joj se, bodrilo je.

„Da li si spremna?“, prošaputao joj je otac na uvo, a njegov glas je vratio u stvarnost.

Duboko je udahnula. *Maks me voli*, pomislila je. A volim i ja njega. Tri godine su čekali da se venčaju, jer je *Endi* tako htela. Dobro, svekrva je ne voli. Dobro, bivšu devojkicu njenog muža teško je nadmašiti. Ne može ovo da im odredi vezu, zar ne?

Endi je pogledala prijatelje, porodicu, kolege i poznanike i potisnula sve sumnje, usredsredivši se na Maksove nasmešene oči i njegov ponosan lik pred oltarom i rekavši sebi da je sve u redu. Duboko je udahnula vazduh kroz nos, zabacila ramena, i još jednom joj rekla da radi pravu stvar. Zatim je krenula prema oltaru.

Ozvaničeno je

Ujutro ju je probudilo zvono telefona. Načas je uplašeno sela, opet nesigurna gde se nalazi, dok se nije svega naglo setila. Lica koja su je ozareno gledala dok je spuštala jednu nogu pred drugu, polako idući prema oltaru. Nežnog pogleda punog obožavanja koji joj je Maks uputio kada je pružio ruku da uzme njenu. Sukobljenih osećanja ljubavi i straha kada su njegove usne dotakle njene i zapečatile njihovu zajednicu pred svima koje poznaju. Poziranja na terasi, dok su njihovi gosti uživali u koktelima. Kako ih je muzika najavila kao gospodina i gospođu Harison. Prvog plesa uz Vana Morisona. Majčine suzne i osećajne zdravice. Kako su Maksovi drugovi iz fakultetskog bratstva pevali nepristojnu ali šarmantnu verziju borbene pesme sa koledža. Kako su zajedno sekli tortu. Plesa s ocem. Kako su njeni nećaci izveli brejkdens na pesmu *Thriller* dok su ih svi bodrili.

Veče je, spolja gledano, proteklo savršeno, u to je bila sigurna. Niko, a ponajmanje njen novopečeni muž, nije imao nikakvu predstavu kroz šta Endi prolazi: o tužnim i gnevnim mislima; zbunjenosti kada je Barbara kroz stegnute zube procedila najbezličniju čestitku mladom paru koju je ikada čula da je neka majka mladoženje izgovorila; neprestanog razmišljanja o tome da li Majls i Maksovi drugi prijatelji znaju nešto o Ketrin i Bermudama što ona ne zna. *Šta sada? Pitala se. Da li da to spomenem?* Džil i njeni roditelji, Emili, Lili, svi njeni prijatelji i porodica, svi Maksovi prijatelji i porodica, toplo su joj čestitali čitave večeri, grlili je, divili se njenoj haljini, govorili joj da je lepa. Da sija. Da je srećnica. Da je savršena. Čak je i Maks, čovek koji bi najbolje na svetu trebalo da je razume, izgledao nesvesno, i čitave noći ju je značajno gledao pogledom koji je govorio: Znam, i ja sam, ali nije li ovo zabavno i možda pomalo blesavo, zato uživajmo, jer se dešava samo jednom.

I konačno je u jedan sat ujutro bend prestao da svira i poslednji gosti su uzeli svoje otmene poklone, pakovanje u kom je bila boca lokalnog vina, med i nektarine. Endi je za Maksom krenula u

mladenački apartman. Mora da ju je čuo kako povraća u kupatilu, jer je bio pun pažnje i obzira kada je izašla.

„Sirotime“, preo je milujući joj zajapureni obraz, nežno kao i uvek kada se nije osećala dobro. „Neko je popio previše šampanjca na venčanju.“

Nije ga ispravila. Ali mu je, drhteći i osećajući mučninu, dozvolila da joj pomogne da skine haljinu i legne u veliki krevet, gde je zahvalno utonula u planinu hladnih jastuka. Vratio se sa hladnim oblogom i stavio joj ga preko čela, sve vreme pričajući o izboru pesama, Majlsovoj pametnoj zdravici, Agatinoj skandaloznoj haljini i kako je baru ponestalo njegovog omiljenog viskija u ponoć. Čula je kako odvrće slavinu u kupatilu, kako pušta vodu u toaletu, kako se zatvaraju vrata kupatila. Legao je pored nje i naslonio golim grudima uz njene.

„Ne mogu“, rekla je, a u glasu joj se osećala oštrina.

„Naravno“, rekao je tiho. „Znam da se osećaš grozno.“

Endi je sklopila oči.

„Ti si moja žena, Endi. Moja žena. Bićemo mi odličan tim, mila.“ Milovao joj je kosu, a njoj je došlo da zaplače koliko je bio nežan. „Imaćemo divan zajednički život, i obećavam ti da ću se brinuti o tebi, uvek. Ma šta se desilo.“ Poljubio ju je u obraz i ugasio lampu. „Spavaj sada i oporavi se. Laku noć, ljubavi.“

Endi je promrmljala laku noć i pokušala, po hiljaditi put tog dana, da zaboravi na onu poruku. Nekako ju je san za svega nekoliko trenutaka savladao.

Trake sunčeve svetlosti provlačile su se kroz otvore na kliznim drvenim balkonskim vratima, govoreći da je svanulo. Hotelski telefon je nakratko prestao da zvoni, ali je zatim opet zazvonio. Maks pored nje zastenja i okrenu se. Mora da je to Nina zvala da joj kaže da je dovoljno toplo da se branč održi napolju; bila je to poslednja odluka koju je morala da donese tog vikenda. Iskočila je iz kreveta samo u donjem vešu od prethodne noći i potrčala u dnevnu sobu, željna da se javi pre nego što se Maks probudi. Jednostavno se još nije mogla suočiti s njim.

„Nina?“, rekla je bez daha u slušalicu.

„Endi? Izvini, čini mi se da sam nešto prekinula... pozvaću te kasnije, lepo se provedi.“ I preko telefona joj je bilo jasno da se Emili osmehuje.

„Emili? Koliko je sati?“, upitala je Endi, tražeći pogledom sat u sobi.

„Izvini, draga. Pola osam. Samo sam želela prva da ti čestitam. Članak u *Tajmsu* je fenomenalan! Nalaziš se na prvoj strani venčanja i slika je divna!

Da li je to ona sa vereničkog fotografisanja? Dopada mi se ta haljina na tebi. Zašto je nisam videla ranije?“

Izveštaj u *Tajmsu*. Gotovo je zaboravila. Dali su im sve podatke toliko meseci ranije, ali čak i kada su zvali da potvrde podatke, ubedila je sebe da to nije garancija da će priča biti i objavljena. Što je budalasto, naravno. S obzirom na ugled Maksove porodice, jedino pitanje bilo je da li će biti prikazani kao par ili će se objaviti uobičajenu javnu objavu, ali je ona to potisnula u svesti. Poslala je podatke nakon što ju je Barbara zamolila, premda joj je sada bilo jasno da je u pitanju bila naredba, a ne molba: venčanja u porodici Harison objavljivala su se u *Tajmsu* i tačka. Endi je govorila sebi da će to biti nešto što će moći da pokaže deci jednog dana.

„Okačili su ti novine pred vratima. Uzmi ih i nazovi me“, rekla je Emili i prekinula vezu.

Endi je navukla bademantil, uključila aparat za kafu i uzela ljubičastu baršunastu torbu koja je visila na vratima sobe, a potom je stavila ogromno nedeljno izdanje *Tajmsa* na sto. Na prednjoj strani nedelnog odeljka o životu i stilu nalazila se priča o paru mladih vlasnika noćnog kluba, a ispod toga izveštaj o pojavi korenskog povrća u jelima popularnih restorana. A zatim, baš kao što je Emili i rekla, njihov mali odeljak slave: prvo spomenuto venčanje.

Andrea Džejn Saks i Maksvel Vilijam Harison venčali su se u subotu, a venčanje je obavila časna Vivijen Vitni, sudija apelacionog suda na imanju „Astor Kortsu“ u Rajnbeku u Njujorku.

Gospođica Saks, 33, zadržaće svoje devojačko prezime u

poslovnom svetu. Ona je suvlasnik i glavni urednik časopisa „Plandž“, koji se bavi venčanjima. Diplomirala je sa počastima na Univerzitetu „Braun“.

Kći je Roberte Saks i doktora Ričarda Saksa, poreklom iz Ejevona u Konektikatu. Nevestina majka je trgovac nekretninama u Okrugu Hartford. A njen otac je psihijatar sa privatnom praksom u Ejvonu.

Gospodin Harison, 37, predsednik je i izvršni direktor kompanije „Harison Medija Holdings“, svoje porodične kompanije. Diplomirao je na Univerzitetu „Djuk“, a na Harvardu je dobio zvanje magistra.

On je sin Barbare i pokojnog Roberta Harisona iz Njujorka. Mladoženjina majka je član odbora Muzeja „Vitni“ i član je odbora dobrotvorne organizacije Suzan G. Komen za lečenje. Njegov ota cje do smrti bio predsednik i izvršni direktor kompanije „Harison medija holdings“.

Njegova autobiografija pod nazivom „Čovek štampe“ bila je nacionalni i međunarodni bestseler.

Endi uze gutljaj kafe i zamisli potpisani primerak knjige koju je Maks držao na noćnom stočiću otkako su se sreli. Pokazao joj je knjigu nakon šest ili osam meseci zabavljanja i, premda to nikada nije rekao, znala je da mu je to najmilija svojina. Na unutrašnjoj strani gospodin Harison je napisao „Dragi Makse, pogledaj priloženo. Voli te tata“, a papir koji je bio pričvršćen za omot knjige bilo je pismo, napisano na običnom žutom papiru, na četiri strane i savijeno na klasičan način, tako da je imalo pravougaoni oblik. Pismo je zapravo bilo poglavlje knjige koju je Maksov otac napisao, ali koje nije stavio u knjigu jer se plašio da je suviše lično, da bi jednog dana moglo da osramoti Maksa ili da otkrije suviše o njihovim životima. Počinjalo je u noći Maksovog rođenja (tokom vrelog talasa u leto sedamdeset pete) i govorilo je o tome kako je u narednih trideset godina Maks izrastao u najboljeg mladića kog je ikada upoznao. Premda Maks nije plakao kada joj je pokazao pismo, Endi je primetila da je stegao vilicu i da mu je glas ogrubeo. A sada

je porodično bogatstvo gotovo u potpunosti nestalo, usled vrlo loših poslovnih odluka koje je gospodin Harison doneo u poslednjim godinama života. Maks se osećao lično odgovornim za vraćanje ugleda očevom imenu i obezbeđivanju budućnosti za majku i sestru. Bila je to jedna od stvari koje je kod njega najviše volela - posvećenost porodici. I ona je čvrsto verovala da je očeva smrt za Maksa predstavljala prekretnicu. Upoznali su se ubrzo nakon toga i ona je uvek smatrala da je imala sreće što je tada bila njegova nova devojka. „Poslednja devojka“, često je govorio.

Ponovo je uzela novine i nastavila da čita.

Par se upoznao 2009, preko zajedničkih prijatelja koji su ih upoznali bez ikakvih naročitih namera. „Došao sam naposlovnu večeru“, rekao je gospodin Harison. „Kada su nam poslužili desert, jedino na šta sam mogao da mislim bilo je kada ću je opet videti.“

„Sećam se da smo se Maks i ja iskrali od ostalih da proćaskamo nasamo. Ili sam zapravo, možda, ja ustala i pošla za njim. Uhodila sam ga, mislim da bi se to tako moglo nazvati“, rekla je gospođica Saks uz osmeh.

Odmah su počeli da se zabavljaju, a istovremeno su uspostavili i poslovnu vezu: gospodin Harison je najveći finansijer časopisa gospođice Saks. Kada su se verili i počeli zajedno da žive 2012, zakleli su se da će se podržavati međusobno u karijeri.

Vreme će provoditi delimično na Menhetnu, a delimično na mladoženjinom porodičnom imanju u Vašingtonu u Konektikatu.

Teško da će tako biti, pomislila je. Kada je nakon smrti Maksovog oca na svetlo dana izašla poražavajuća finansijska situacija, Maks je doneo niz teških odluka u ime svoje majke, koja je bila potresena do te mere da nije mogla da funkcioniše i, da se izrazi njenim rečima, „nije imala pamet za posao kakvu imaju muškarci“. Endi nije znala mnogo o tim razgovorima, jer se sve to dešavalo na

samom početku njihove veze, ali se sećala njegovog bola kada je prodana kuća u Hemptonima svega šezdeset dana nakon savršenog letnjeg dana koji su tamo proveli, a setila se i nekih besanih noći kada je Maks shvatio da mora da proda dom u kom je odrastao, veliku gradsku kuću na Medison aveniji. Barbara je poslednje dve godine stanovala u savršeno lepom dvosobnom stanu u staroj, uglednoj kooperativnoj gradnji na uglu Osamdeset četvrte ulice i Vest enda i dalje okružena izvesnim brojem prelepih tepiha i slika i najbolje posteljine, ali i dalje je tupila o onome što je nazivala „progonom“ na Vest Sajd.

Penthaus na obali okeana na Floridi prodali su porodici Djupont, prijateljima Harisonovih koji su pristali da se pretvaraju kako veruju da „Barbara više nema ni vremena ni snage“ da dolazi u Palm Bič; dvadesettrogodišnji internet milioner uzeo je skijašku kolibu u dolini Džekson Hol ispod svake cene. Jedino imanje koje im je ostalo bila je kuća u Konektikatu. Nalazila se na četrnaest jutara predivne ustalasane obradive zemlje, sa četiri štale za konje i jezerom dovoljno velikim da se u njemu vesla, ali sama kuća nije bila renovirana još od sedamdesetih, a na imanju nije više bilo nijedne životinje, zbog toga što je držanje konja bilo skupo. Porodica bi morala da uloži suviše novca u renoviranje imanja, pa ga je zato iznajmljivala što je češće mogla, nedeljno ili mesečno, a ponekad čak i vikendom, uvek preko agenta u kog su imali poverenja, da se ne bi otkrilo da imanje iznajmljuje ugledna porodica.

Endi je popila kafu i ponovo pogledala javnu objavu. Koliko je godina samo provela čitajući te stranice, proždimala fotografije srećnih nevesta i zgodnih mladoženja, procenjivala kakve su škole završili i kakvim su se poslom bavili, kakvi su im izgledi za budućnost i kakvo im je poreklo? Koliko li se samo puta pitala da li će se jednog dana naći među njima, kakve će podatke o njoj navesti i da li će staviti njenu sliku? Tuće? Više? A kako je sada neobično pomisliti kako druge mlade žene sklupčane na kaučevima u svojim garsonjerama, sa opuštenim konjskim repom i u pocepanoj trenerci čitaju o Endinom braku i misle: Savršen par! Oboje su završili dobre škole i imaju posao i smeše se na fotografiji kao da se ludo vole. Zašto ja ne upoznam tako nekog?

Bilo je tu još nešto. Pismo, da. Nije mogla da prestane da misli na to pismo. Ali pojavilo se još jedno sećanje - kako se zabavljala pišući sama javnu objavu venčanja sa Aleksom za *Tajms* - sada zbog toga oseti mučninu. Mora da je osmislila tuce različitih verzija dok su bili zajedno. Andrea Saks i Aleksander Fajnmn, oboje diplomirali na bla, bla, bla. Toliko puta je vežbala da joj je sada bilo čudo što vidi svoje ime pored Maksovog.

Zašto u poslednje vreme nije mogla da se otarasi prošlosti? Najpre košmar sa Mirandom, a sada sećanja na Aleksa.

I dalje umotana u raskošni ogrtač sa dijamantskom burmom na levom prstenjaku, Endi podseti sebe da se ne upušta u istorijski revizionizam. Da, Aleks je bio sjajan momak. I više od toga, bio je njena osoba od poverenja, njen partner i najbolji prijatelj. Ali umeo je da bude i neverovatno tvrdoglav i sklon da lako osuđuje druge. Smatrao je da njen posao u *Pisti* nije dovoljno dobar čim se zaposlila i nije je podržavao u karijeri onoliko koliko se nadala. Premda to nikada nije rekao, nije mogla a da ne pomisli da se on razočarao u nju što nije odabrala manje sebičan put, prosvetu, ili medicinu, ili nešto neprofitabilno.

Maks je s druge strane oberučke prihvatio njenu karijeru. Od prvog dana je uložio novac u *Plandž* i tvrdio je da je to jedna od najhrabrijih i najboljih poslovnih odluka koje je ikada doneo. Voleo je njenu posvećenost i radoznalost; neprestano joj je govorio koliko je osvežavajuće izlaziti sa ženom koja se interesuje za više od naredne humanitarne manifestacije ili ko će za Božić ići na Sen Bartelemi. Nikada nije bio suviše zaposlen da bi saslušao ideje koje je imala u vezi sa pričama, da je upoznala sa dragocenim poslovnim vezama, da je posavetuje kako da obezbedi više oglašivača. Nebitno je što nije znao ništa o venčanicama ili tortama: zadivio ga je proizvod koji su ona i Emili iznele na tržište, i neprestano je izražavao koliko je ponosan na Endi. Razumeo je krcat raspored i nenormalno radno vreme; nikada joj, nijednom otkako ga je upoznala, nije prebacio što se dugo zadržala na poslu ili što se javila na telefon nakon što je došla s posla ili što je subotom otišla do kancelarije samo da se uveri da je izgled strane savršen pre slanja na štampu. I sam je često bio na poslu, pokušavao da sklopi novi posao,

proveravao sve tanju fasciklu imovine koja je još bila pod kontrolom „Harison medija“ ili je leteo negde da gasi požare i zaglađuje povređene sujete.

Život su organizovali u prazninama u poslovnom rasporedu, hrabрили su jedno drugo i nudili savet i podršku. Oboje su razumeli pravila i složili su se u pogledu njih: težak rad, teška zabava. A posao je bio na prvom mestu.

Oglasilo se zvono na vratima apartmana i vratilo Endi u stvarnost. Nije još bila spremna da se nosi sa majkom niti sa Ninom, pa čak ni sam sestrom, već je nastavila da sedi. *Odlazi*, pomislila je u sebi. *Samo me ostavi da na miru razmišljam*.

Ali zvono nije prestalo. Ko god to bio, zazvonio je još tri puta. Prikupivši poslednje zalihe snage, naterala je sebe da se široko osmehne i širom otvori vrata.

„Dobro jutro, gospođo Harison!“, zapevušio je upravnik imanja, krupan, postariji čovek kome nije mogla da se seti imena. S njim je bila žena u uniformi koja je gurala kolica za sobnu uslugu. „Molim vas da prihvatite slavljenički doručak na račun kuće. Pomislili smo da biste vi i gospodin Harison mogli poželeti da prezalogajite nešto do branča.“

„O, da, hvala. To je baš lepo.“ Endi steže ogrtač oko sebe i pomeri se, da bi žena mogla da ugura kolica u sobu. Na podu hodnika videla je znak NE UZNEMIRAVAJ koji je sinoć stavila na vrata. Uzdahnula je, podigla ga i ponovo ga stavila na vrata.

Poslužiteljka je ostavila kolica u dnevnoj sobi ispred velikog prozora. Malo su porazgovarale o venčanju i prijemu, dok je mlada žena sipala svež sok od pomorandže i otkrivala male činije sa maslacem i džemom, a zatim se, hvala bogu, blago i neobično naklonila i izvinila.

Osećajući olakšanje što je sva ona dijeta zbog venčanja konačno gotova, Endi uze korpu s pecivom i kroz salvetu udahnu predivni miris. Uzela je topli, mekani kroasan sa gomile i zagrizla ga. Izenada oseti neobuzdanu glad.

„Vidi ko se to nama oseća bolje“, reče Maks, izronivši iz spavaće sobe razbarušene kose i samo u donjem delu meke plišane

pidžame. „Dođi ovamo, mala moja pijana nevesto. Kako mamurluk?“

Još uvek je žvakala, kada ju je privukao u zagrljaj. Nasmejala se kada je osetila njegove usna na vratu.

„Nisam bila pijana“, promumlala je punih usta.

„Šta je ovo?“ Uzeo je pogačicu s borovnicama i ubacio je u usta. Nasuo im je po šolju kafe, pripremajući Endi kafu baš onako kako je volela, sa malo mleka i dve kesice zaslađivača, i uzeo veliki gutljaj svoje kafe. „Mmm, ovo je dobro.“

Endi je posmatrala Maksa, bez majice, kako pije kafu i izgleda sočno. Želela je da se zavuče pod čaršave s njim i da nikada ne izroni. Da nije sve umislila? Da nije to bio samo ružan san? Pred njom je stajao, pridržavajući joj stolicu i u šali je nazivajući gospođa Harison dok joj je teatralnim pokretom stavljao salvetu u krilo, muškarac koga je do pre trinaest sati volela i u kome je verovala više nego ikom drugom. Dođavola i to prokletu pismo. Koga briga šta njegova majka misli? I šta ako je naleteo na bivšu devojkicu? Ništa ne krije. Voli *nju*, Endi Saks.

„Evo, pogledaj javnu objavu“, rekla je Endi pružajući Maksu novine. Smešila se kada joj je oteo novine iz ruke. „Dobra je, zar ne?“

Prešao je pogledom preko teksta. „Dobra?“, rekao je nakon nekoliko minuta. „Ma savršena je.“

Došao je do nje i kleknuo, baš kao i onda kada ju je pre godinu dana prosio. „Endi?“, upitao je, gledajući je pravo u oči na onaj način koji je toliko volela i od kog joj je srce zastajalo. „Znam da se nešto dešava s tobom. Ne znam zbog čega si toliko napeta, niti zbog čega se toliko brineš, ali želim da znaš da te volim više od svega na svetu i da ću uvek biti tu za tebe, kad god budeš spremna da o tome govoriš. U redu?“

Vidite? Razume me! Želela je da uzvikne da je svi čuju. *Oseća da nešto nije u redu. To znači da problema nema, zar ne?* A ipak, reči su joj bile na usnama - Pročitala sam pismo tvoje majke. Znam da je Ketrin bila na Bermudama. Da li se nešto desilo? I zašto mi nisi rekao da si je video? - ali Endi nije mogla da natera sebe da ih

izgovori. Samo je stegla Maksu ruku i pokušala da istera strah iz glave. Bio je ovo njen jedan jedini venčani vikend i nije želela da ga upropasti nesigurnošću i svađom.

Endi je pomalo mrzela sebe što se zatvorila. Ali sve će biti u redu. Jednostavno mora da bude.

Ne bi se to moglo nazvati viđanjem

Otključala je vrata potkrovnne kancelarije *Plandža* u Zapadnom Čelsiju i zadržala dah. Bezbedna. Nikada Endi nije videla nijednog živog stvora na poslu pre devet - u skladu sa tipično njujorškim kreativnim radnim vremenom, većina osoblja nije se pojavljivala pre deset, često i pola jedanaest - i bila je oduševljena šta ni današnji dan nije bio izuzetak. Ta dva ili tri sata pre nego što svi ostali stignu za nju su bila najproduktivnija, iako se ponekad osećala pomalo kao Miranda kada je slala mejlove i ostavljala poruke ljudima pre nego što se probude.

Niko, pa čak ni Maks, nije ni trepnuo kada je Endi predložila da skrate svadbeno putovanje na planine Adirondak. Nakon dva dana Endinog povraćanja - koja su, nažalost po Maksa, protekla bez konzumacije braka - nije se raspravljao kada je Endi rekla da bi oboje bili srećniji kod kuće. A i za decembarske praznike su uplatili propisan medeni mesec na Fidžiju. Bio je to poklon najboljih prijatelja Maksovih roditelja, premda Endi nije znala sve pojedinosti; čula je da se reči helikopter, privatno ostrvo i kuvar dovoljno često spominju, pa je bila veoma uzbuđena. Nije joj se činilo da je beg sa trodnevnog odlaska na sever države Njujork kada je već bilo toliko hladno da se nije moglo boraviti napolju neka velika stvar.

Endi i Maks su već uspostavili rutinu kada su prošle godine počeli da žive zajedno, neposredno nakon što ju je zaprosio. Radnim danima su ustajali u šest sati. On im je oboma kuvao kafu, a ona im je pripremala ovsenu kašu i voćne frapee. Zajedno bi otišli do teretane na uglu Sedamnaeste i Desete ulice i proveli tamo tačno četrdeset pet minuta. Maks je kombinovao vežbanje s tegovima i steper: Endi je polako trčala na traci, brzinu bi podesila na 9 kilometara na sat, očiju prikovanih za ma kakvu romantičnu komediju koju bi daunloudovala na svoj ajped, i žarko želela da vreme brže prolazi. Kod kuće bi se zajedno istuširali i obukli, i Maks bi je odvezao do kancelarije *Plandža* na uglu Dvadeset četvrte i Jedanaeste ulice, pre nego što bi se službenim automobilom zaputio

na Vest sajd hajvej, pa u Midtaun vest, gde mu se nalazila kancelarija. Oboje su do osam sati sedeli svako za svojim stolom, i ovaj raspored se nije menjao izuzev u slučajevima teške bolesti ili vremenske nepogode. Ovog jutra, međutim, Endi je navila telefon da je vibracijom probudi dvadeset minuta ranije nego obično i izvukla se ispod pokrivača čim je jastuk počeo da joj podrhtava. Odrekavši se tuširanja i kafe, navukla je najudobnije crne pantalone, belu košulju koja se slagala sa svakim komadom odeće koji je posedovala i najdosadniju crnu jaknu, i izvukla se baš kada je čula Maksov alarm. Poslala mu je kratku poruku u kojoj mu je rekla da je morala da ode na posao ranije i da će se videti kasnije te večeri na zabavi na jahti, premda joj je i dalje bilo pomalo muka, a mišići je boleli, i premda je bila iscrpljena. Sinoć joj je temperatura bila nešto malo preko trideset sedam.

Endin telefon je zazvonio i pre nego što je skinula jaknu.

„Emili? Zašto si ti budna?“ Endi je pogledala svoj tanani zlatni sat, verenički poklon njenog oca. „Pazi, ovo je dva sata ranije nego što se obično budiš.“

„Zašto se ti javljaš na telefon?“, upitala je Emili zbunjena.

„Jer si me pozvala.“

„Pozvala sam da ti ostavim poruku. Nisam mislila da ćeš se javiti.“

Endi se nasmejala. „Hvala. Da prekinem vezu? Možemo pokušati ponovo.“

„Zar ne bi trebalo da se odmaraš, jer te čeka naporan dan degustacije vina ili tako nešto?“

„Zapravo je u pitanju posmatranje jesenjeg lišća kako menja boju, a zatim masaža.“

„Ozbiljno, zašto si ti budna? Zar nisi još uvek izvan grada?“

Endi uključi zvučnike i iskoristi priliku da skine kaput i baci se u stolicu. Osećala se kao da nije spavala nedeljama. „Vratili smo se ranije, jer se osećam pakleno. Boli me glava, povraćam, imam temperaturu. Ne znam da li je trovanje hranom ili grip, ili neka dvadesetčetvoročasovna stvar. A ni Maks nije želeo da večeras

propusti zabavu na jahti, na koju i ja moram da svratim. Pa smo zbrisali.“ Endi pogleda svoju odvratnu odeću i podseti se da nađe vremena da ode kući i presvuče se.

„Zabava na jahti je večeras? Zašto mene niko nije pozvao?“

„Nije te niko pozvao, jer ja nisam nameravala da idem. A pošto smo se vratili, planiram da se zadržim tamo tačno sat vremena i da se potom vratim kući, namažem tigrovom mašću i gledam maraton emisija *Devojčice i dijademe*.“

„Na čijem je brodu ove godine?“

„Ne mogu mu se setiti imena. Kao i uvek u pitanju je neki milijarder iz privatnog fonda. Ima više kuća nego što mi imamo cipela. Verovatno ima i više žena. On je po svoj prilici bio prijatelj Maksovog oca, ali je Barbara smatrala da vrši loš uticaj na njega, pa je zabranila mužu da se druži s njim. Mislim da je vlasnik i nekih kazina.“

„Zvuči mi kao da je u pitanju tip koji ume da priredi dobru zabavu...“ „On čak neće ni biti prisutan. Dozvolio je da se koristi njegova jahta kao uslugu Maksu. Ne brini, ništa nećeš propustiti.“

„Aha. To si rekla i prošle godine, a tada se pojavila čitava postava programa *Subotom uveče uživo*.“

Časopis *Jaht lajf* nije zaradio ni centa profita tokom deset godina svog poslovanja, ali to nije sprečilo Maksa da izjavi da je to najdragocenija imovina „Harison medija“. Da im on daje prestiž i stil; da svako ko je neko želi da se njegova jahta nađe na stranicama tog časopisa. Svakog oktobra *Jaht lajf* je priređivao zabavu na jahti da proslavi dodelu nagrade za jahtu godine, i svake godine je događaj privlačio impresivnu masu slavni ličnosti koje su šetale palubom neke potpuno preterane jahte dok je ova plovila oko Menhetna, a za vreme plovidbe gosti su mogli da loču kristal šampanjac, grickaju bilo šta s tartufima i previde činjenicu da se nalaze na zagađenom Hadsonu u kasnu jesen, umesto u toplim vodama Francuske rivijere.

„To je bilo zabavno, zar ne?“, upitala je Endi.

Emili je na trenutak ućutala. „Da li je to sve? Bolesna si? I zabava na jahti? Ili se dešava još nešto?“

Možete reći šta vam drago o Emili - ali bila je pronicljivija od svih ljudi koje je Endi sreća.

„Nešto drugo? Na primer?“, Endi povisi glas onako kako ga je stalno podizala kada je lagala ili kada joj je bilo nelagodno.

„Ne znam. Zato te i zovem. Lepo si glumila čitav vikend, ali mislim da si zbog nečeg zabrinuta. Da nije u pitanju neko savršeno normalno kakanje nakon učinjenog dela? Kažem ti, imala sam napade panike nedelju dana nakon što smo se Majls i ja venčali. Danima sam plakala. Nisam mogla verovati da će on, teoretski, biti poslednji muškarac sa kojim ću spavati. Ma, poslednji kog ću *poljubiti!* Ali biće bolje, Endi, obećavam ti.“

Endi srce poče brže tući. U ova dva dana kako je pronašla poruku, nije ni reč nikome rekla.

„Pronašla sam u Maksovoj torbi poruku koju mu je poslala majka. U suštini mu je rekla da čini veliku grešku time što se ženi sa mnom - ukoliko odluči da sprovede svoj naum do kraja.“

Na drugom kraju nastupi tišina.

„O bože, mislila sam da je nešto mnogo gore od toga“, rekla je Emili.

„Da li bi zbog toga trebalo da se osećam bolje?“

„Ozbiljno, Endi, šta si očekivala? Harisonovi su stara škola. I zaista, koja svekrva voli snahu? Nijedna devojka nikada nije dovoljno dobra.“

„Pa izgleda da je Ketrin dovoljno dobra. Da li ti je Majls ikada rekao da ju je Maks video na Bermudama.“

„Molim?“, Emili je zvučala iznenađeno.

„Barbara je napisala kako mu je Ketrin bila baš po meri i zar ne smatra da je to što su naleteli jedno na drugo na Bermudama *znak*? Kako je bio oduševljen što je vidi.“

„Ketrin? Ma, hajde molim te. Nije valjda da te Ketrin brine. Pre svakog rođendana i godišnjice slala mu je linkove za nakit koji bi joj se dopao. Nosila je pletenu bluzu i džemper u setu. Naravno, verovatno *prada*, ali ipak pletene bluze i džempere. Nju smo najmanje voleli od svih njegovih devojaka.“

Endi je prislonila prste na čelo. Emili i Majls su poznavali Maksa pre nego što ga je ona upoznala, znali su s kim se viđao i upoznali su sve njegove devojke. Sada Endi nije želela da čuje više ništa.

„Drago mi je zbog toga“, rekla je Endi, a glava je počinjala da je boli.

„Nije ti to spomenuo zato što to i nije važno“, rekla je Emili. „Jer je lud za *tobom*.“

„Em...“

„Do ušiju je zaljubljen u tebe, da ne kažem da je sasvim dobar momak uprkos tome što je neke od bivših devojaka prilično loše odabrao. Dobro, bila je na Bermudama. Možeš misliti. Ne bi te on prevario s njom. Ni sa kim! Ti to znaš, i ja to znam.“

Dva dana ranije Endi bi se zaklela da je Emili u pravu. Maks nije bio savršen, ali se Endi zaljubila u muškarca koji je u srcu bio zaista dobar čovek. Pomisliti da je drugačiji bilo je suviše strašno. Ali nije mogla poreći da ju je ovaj njegov propust bacio u očajanje...

„To je njegova bivša devojka, Emili! Njegova *prva Ijubav!* Devojka sa kojom je izgubio nevinost. Ona kojom se navodno nije oženio zato što nije 'predstavljala izazov'. O njoj je samo lepo govorio. Ne mogu ja da se ne zapitam da nije možda još jednom ispitao stanje stvari. U ime starih vremena? Ne bi bio prvi koji je učinio neku glupost na momačkoj večeri. Možda i život kakav je vodio njegov otac sa slatkom ženicom koja je uvek kod kuće i ne bi bio tako loš? A on je eto odlučio da se pobuni i našao je mene? Kako je to lepo.“

„Sada već dramiš“, rekla je Emili, ali nešto u njenom glasu natera Endi da oseti nelagodu. A i Emili je bila ta koja je upotrebila reč *prevara*. Endi se obuzdavala sve vreme, dok njena prijateljica nije izgovorila tu reč...

„Šta sada da radim? Šta ako me *jeste* prevario?“

„Endi, smešna si. Da ne kažem histerična. Razgovaraj s Maksom. Saznai pravu priču.“

Endi oseti kako joj se grlo steže. Retko je plakala - a kada je i

plakala, bilo je to zato što je pod stresom, a ne zato što je tužna - ali oči joj se ispuniše suzama. „Znam. Jednostavno ne mogu da verujem da se ovo dešava. Ako je to istina, kako da mu oprostim? Koliko znam, on je možda i zaljubljen u nju! Mislila sam da ćemo provesti ostatak života zajedno, a sada...“ „Endi! Razgovaraj s njim“, rekla je Emili. „Prestani da cmizdriš i razgovaraj s njim, u redu? Danas ću doći kasnije, imam zakazan radni doručak sa ljudima Kejt Spejd. Ali mobilni će mi biti uključen...“

Endi je znala da mora da se sabere pre nego što njene kolege dođu. Udahnula je duboko i drhtavo i obećala da će pitati Maksa, premda je znala da će razgovor odlagati dok god to bude moguće. Iznenada, ne mogavši da se obuzda, ona pomisli na najmračnije pitanje: „Ko će se iseliti iz stana? Razume se, ona - stan je kupljen novcem Maksove porodice. Ko će zadržati Stenlija, njihovog maltezera? Šta će reći ljudima? Poznancima? Roditeljima? Maksovoj sestri? Kako će od prijatelja koji su živeli zajedno, spavali zajedno i podržavali jedno drugo postati potpuni stranci? Isprepleli su svoje živote, dom i porodice, i posao i dnevni raspored, planove za budućnost, pa čak i časopis. Sve. Kako će preživeti kada ga izgubi? Voli ga.

Kao da je osetio nešto četrdeset ulica dalje, u njen inboks stiže mejl od Maksa.

Draga suprugo,

Nadam se rani odlazak jutros znači da se osećaš bolje? Nedostajalo mi je naše zajedničko jutro. Ne mogu da prestanem da mislim na predivni vikend i nadam se da se i ti smešiš. Dobio sam stotine mejlova u kojima mi ljudi pišu da su se lepo proveli. Imam sastanke do dva, ali ću te posle toga pozvati da se dogovorimo za večeras. Želim da dođeš, ali samo ako si raspoložena za to. Obavesti me.

Voli te,

Tvoj muž

Supruga. Ona je Maksova supruga. Reč joj je odjekivala u glavi, zvučala je i neobično i čudesno poznato. Duboko je udahnula i podsetila sebe da ostane mirna. Niko ne umire. Nije u pitanju smrtonosna bolest. Nemaju troje dece i ogromnu hipoteku. A i voli ga, uprkos njegovog napornoj majci. Kako da ne voli čoveka koji je za Dan zaljubljenih - praznik koji je Endi neprestano ponavljala da prezire zbog svih onih uobičajenih prenatlašteno sladunjavih i zašećerenih razloga - obmotao njihov balkon crnim čaršavima na koje je nalepio zvezde koje sijaju u mraku i postavio sto za dvoje? Koji je poslužio sendviče sa grilovanim sirom i incunima (njen omiljeni) umesto govedih medaljona i ojačane koktele bladi meri umesto kaberna, i njen omiljeni *hagen-daz* sladoled od kafe umesto neke skupocene čokolade? Sedeli su tamo dobro posle ponoći i posmatrali noćno nebo kroz profesionalni teleskop koji je Maks iznajmio, jer se Endi jednom prilikom, pre nekoliko meseci, požalila da je jedina stvar koju ne voli kod velikog grada to što nikada ne vidi zvezde.

Kroz ovo ih je videla.

Bilo je dovoljno lako ponavljati ovo sebi naredna dva sata, dok je sve bilo tiho i kancelarija bila samo njena. Ali osetila je kako je panika malčice jače hvata u deset sati, kada su svi stigli u kancelariju umirući od želje da im prepriča svaki minut proteklog vikenda, a snažniji nalet je osetila kada je Danijel, grafički urednik, došao u deset sati sa diskom punim digitalnih fotografija koje nije mogao da dočeka da pregleda s njom.

„Prelepe su, Endi. Prosto oduzimaju dah. Donela si pravu odluku kada si odabrala Sen Žermena za fotografije. Znam da je prava primadona, ali je prokletu dobar. Evo, pogledaj ove.“

„Već imaš fotografije od vikenda?“ , upitala je Endi.

„Nedoterane. Ne pitaj koliko smo platiti da ih dobijemo brže.“

Danijel, kog je Endi zaposlila prošle godine nakon što je obavila razgovor sa ni manje ni više nego deset potencijalnih kandidata, ubacio je memorijsku karticu direktno u Endin ajmak. Otvorio se prozor i upitao je da li želi da prebaci fotografije i Danijel je kliknuo na *da*. „Evo, pogledaj ove.“ Danijel je nekoliko puta

kliknuo i fotografija na kojoj su bili ona i Maks ispuni monitor od dvadeset sedam inča. Gledala je pravo u foto-aparat, oči su joj bile intenzivnoplave, a koža besprekorna. Maks je prislonio usne na njen obraz: linija vilice mu je bila jasno izražena, profil savršen. Lišće u pozadini kao da je želelo da poleti napred, narandžasta i žuta i crvena predstavljale su snažan kontrast s njegovim crnim frakom i njenom belom haljinom. Izgledala je kao fotografija iz časopisa, jedna od najboljih koje je ikada videla.

„Predivna je, zar ne? Evo, pogledaj ovu.“ Još nekoliko puta je kliknuo i crnobela fotografija prijema nakon večanja ispuni monitor. Desetine gostiju su se okupile oko plesnog podijuma, smešile su se i tapšale, dok ju je Maks držao u naručju za vreme mladenačkog plesa uz pesmu *Warm Love*. Ugao je bio takav da se videlo kako se Maks saginje i ljubi Endi u čelo. Ruke je obavio oko njenog struka, a njena kestenjasta kosa padala je niz leđa poput vodopada. Detalj u vidu dugmeta koji su odlučili da dodaju na šlep nakon poslednje probe izgledao je fantastično, pomislila je Endi. I bila je zadovoljna što se odlučila za nižu potpeticu, zbog nje je bila jasnija razlika u visini između njih što je izgledalo otmenije na fotografijama.

„Evo, pogledaj slike na kojima si samo ti. Prelepe su.“ Danijel je pomerio kursor na folder nazvan „Portreti“, otvorio ga i odabrao opciju prikaza svih slika u umanjenom formatu. Načas je pregledao fotografije, a potom je uvećao jednu. Monitor je oživeo, a na njemu se pojavilo Endino lice i ramena, sasvim suptilno posuti svetlucavim puderom u prahu, zbog kog je sijala. Na većini fotografija namerno se trudila da se ne osmehuje previše (fotograf joj je rekao da je fine linije i bore teže prikriti kada se model široko osmehuje), ali pred njom se nalazila fotografija na kojoj se nesputano smeje i, premda su joj bore oko očiju i usana bile izraženije, bila je to daleko najautentičnija fotografija. Očigledno je bilo da je fotografija nastala pre nego što je otišla u Maksov apartman.

Svi su joj rekli da će Sen Žermena biti nemoguće dobiti, ali rešila je da mora bar da pokuša. Bilo joj je potrebno više od mesec dana i više od deset poziva samo da bi Sen Žermenov agent primio njenu poruku, a nakon toga nije prestajao da joj ponavlja da je *Plandž* suviše mali da bi njegov svetski poznat klijent pristao makar i

da razmisli o tome, ali da će mu drage volje preneti sve njene podatke ako prestane da ga zove. Kada za nedelju dana nije dobila odgovor, napisala je rukom Sen Žermenu pismo i poslala mu ga po kuriru u studio u Kineskoj četvrti. U njemu mu je obećala dve buduće naslovne strane po njegovom izboru, plaćene sve troškove na bilo kojoj udaljenoj lokaciji i ponudila je da *Plandž* bude jedan od sponzora njegove naredne dobrotvorne akcije, njegove omiljene dobrotvorne akcije, prikupljanja sredstava za žrtve zemljotresa na Haitiju. Nakon ovoga usledio je telefonski poziv žene koja se predstavila kao Sen Žermenova „prijateljica“, a kada je Endi pristala na ženin zahtev da *Plandž* prikaže venčanje Sen Žermenove obožavane nećake koja bi trebalo da se uda naredne jeseni, fotograf do koga je bilo nemoguće doći potpisao je ugovor. Bio je to njen najveći podvig na poslu i nasmešila se kada se toga setila.

Endi je bila uspaničena što će je fotografisati tako poznat fotograf - i to fotograf čija su specijalnost aktovi - ali Sen Žermen ju je odmah opustio. Odmah je videla zbog čega je toliko dobar.

„Kakvo olakšanje!“, zagraktao je čim je kročio u Endinu sobu u pratnji dva asistenta. Endi se setila da je osetila neobjašnjivu zahvalnost što su se uopšte pojavili. Uprkos tome što je na sebi imala samo samodržeci brusthalter i steznik od kolena do grudi, kada je ugledala fotografa, Endi je osetila samo čistu sreću i zadovoljstvo.

„Molim? Da imate samo jednu prosečnu nevestu umesto čitave brigade modela u kupaćim kostimima? Zdravo, ja sam Endi. Drago mi je što sam vas konačno upoznala.“

Sen Žermen nije bio ni centimetar preko metar sedamdeset, sitne građe i svetlog tena, ali mu je glas bio dostojan odbrambenog fudbalskog igrača. Čak ni njegov neodređeni akcenat (Francuski? Britanski? Nagoveštaj australijskog?) nije mu odgovarao. „Ha, ha! Da, upravo tako. Te devojke su bile lude, potpuno *devijantn!* Ali ozbiljno, *ma cherie*, veoma sam srećan što nam neće biti potrebna šminka za čitavo telo. To je vrlo zamorno.“

„Obećavam vam da neće biti šminkanja čitavog tela. Ako sve bude teklo po planu, nećete moći videti ni da li redovno idem na depilaciju.“ Endi se nasmejala. Zbog svega onog kroz šta je prošla da

bi ga ubedila da prihvati posao, Endi je bila spremna da ga mrzi, ali Sen Žermen je bio neodoljivo šarmantan. Od njegove „prijateljice“ je čula da je doleteo direktno iz Rija, gde je radio na najnovijoj liniji kupaćih kostima za *Sports illustrejt*. Pet dana, dvadesetak modela i stotine ako ne i hiljade centimetara preplanulih, zategnutih nogu.

Sen Žermen klimnu glavom kao da je rekla nešto vrlo ozbiljno. „Ovo je dobro. Aj, sit sam mršavih devojaka u bikinijima jarkih boja. Naravno, to je san većine muškaraca, ali znate kako kažu... pokažite mi lepu ženu, a ja ću vam pokazati muškarca koji je sit... pa, verovatno već znate kako to dalje ide.“ Nasmehio se nestašno.

„Pa i ne bih rekla da vam je bilo baš toliko naporno“, rekla mu je Endi uz osmeh.

„Da, možda i nije.“ Pružio je ruku i okrenuo Endinu bradu prema svetlu.

„Ne pomerajte se.“

Pre nego što je shvatila šta se dešava, asistent mu je dao foto-aparat sa sočivom veličine klade za kamin i Sen Žermen škljocnu dvadeset ili trideset puta.

Endi ruka polete do lica. „Prestanite! Još mi nisu našminkali oči. Još ni haljinu nisam obukla!“

„Ne, ne, prelepi ste baš tako. Divni! Da li vam vaš verenik kaže da predivno izgledate kada ste besni?“

„Ne.“

Sen Žermen pruži foto-aparat nalevo. Asistent odeven u crno odmah ga uze i zameni ga drugim. „Mmm, pa trebalo bi. Da, tako. Zasetlucajte mi, mila.“

Endi spusti ramena i okrenu se prema njemu. „Molim?“

„Hajde, nastavite, svetlucajte!“

„Nisam sigurna da umem da svetlucam.“

„Radž!“, zalajao je.

Jedan od asistenata skoči iza kauča, gde je držao reflektor. Isturio je kuk, napućio usne, blago nagnuo glavu na stranu i oborio pogled, pokazujući izazovan i zavodnički izgled.

Sen Žermen klimnu glavom. „Vidite? Tako kažem svim onim lutkama u kupaćim kostimima. Svetlucajte.“

Endi se ponovo nasmejala, setivši se toga. Pokazala je jednu sličicu pored koje je Danijel prošao kursorom. Kapci su joj bili toliko spušteni da je izgledala drogirano, a usne napućene kao kod patke. „Vidiš? Tu sam svetlucala.“ „Šta si?“

„Nema veze.“

„Evo“, rekao je Danijel uvećavši fotografiju Endi i Maksa kako se ljube za vreme venčanja. „Pogledaj kako je lepa.“

Endi se samo sećala vantelesnog osećanja strepnje koje ju je obuzelo čim su se vrata otvorila. Kada je čula prve tonove Pahelbelovog „Kanona“, shvatila je da se prozor za beg zatvorio. Stežući ruku svog oca, ugledala je roditelje svog zeta, dvoje majčinih daljih rođaka, Maksovu dadilju sa Kariba, ženu za koju je Maks verovao da mu je majka dok nije napunio četiri godine. Otac ju je nežno vodio, pomalo ju je vukao za sobom, a možda joj i pomagao da ostane uspravna. Grupa drugarica s koledža i njihovi muževi smešili su joj se zdesna. Pred njima se nalazio skup Maksovih drugara iz internata, gotovo tuce ukupno, svaki je bio iritantno zgodan sa podjednako atraktivnom ženom pored sebe i svi su se okrenuli i posmatrali je. Nakratko se zapitala zašto se nisu podelili na nevestine zvanice i mladoženjine zvanice. Zar to više nije običaj? Zar ne bi ona, stručnjak za venčanja, trebalo to da zna? Ali nije znala.

Pažnju joj privuče blesak žuto-zelene boje zdesna: Agata, njena i Emilina asistentkinja sa jedinstvenim osećajem za modu, koju je očigledno veliki nebeski hipik obavestio da su, pored brada, i filcanih šešira jarke boje prava stvar. Kancelarijsko osoblje, njih gotovo dvadeset, okruživalo je Agatu sa svih strana. Neku su, poput njenog direktora fotografije i generalnog direktora, uspevali da glume oduševljenje što vikend za Kolumbov dan moraju da provedu na venčanju svoje šefice. Asistenti, pomoćnici urednika i prodavačice nisu se tako dobro pretvarali. Endi je smatrala da je okrutno sve ih pozvati, primorati ih na suštinsku radnu obavezu kada već ionako rade dovoljno, ali je Emili insistirala. Rekla je da je dobro za moral okupiti sve iz kancelarije i naterati ih da zajedno igraju i piju. I tako

je, kao i povodom cvećara i katering kompanije i broja zvanica, Endi popustila.

Dok se približavala pročelju prostorije, osećajući se kao da se probija kroz dva metra snežnih nanosa, jedno lice joj privuče pogled. Plava kosa mu je malo potamnela, ali bi ga po rupicama u obrazima svugde prepoznala. Odelo mu je bilo savršeno skrojeno, crno, novo - nije nosio frak, naravno, zato što ni mrtav ne bi dozvolio da mu obuku tako običan kostim. On je uvek govorio da su pravila odevanja izmišljena zbog ljudi bez stila. Mnogo toga je on govorio, a Endi se sećala da se hvatala za njegove propovedi kao da ih je sam gospod izgovorio. Izgledao je prelepo, pompezno i samopouzđano kao i poslednjeg puta kada se probudila pored njega u njegovoj sobi u *Villa d'Este* pre pet godina, još uvek naga i upletena u njegove čaršave, svega nekoliko trenutaka pre nego što je onako uzgred spomenuo da će im se narednog dana na jezeru Komo pridružiti njegova devojka i pitao Endi da li bi volela da je upozna. Kada je Emili upitala Endi da ga pozove kao ličnu uslugu njoj, kategorično je odbila da to učini, ali, kada ga je gospođa Harison stavila na vrh spiska svojih zvanica, odmah pored Kristijanovih roditelja, koji su bili veoma dragi prijatelji Harisonovima, ništa nije mogla reći. *O, Barbara? Baš mi je žao, ali možda bi bilo neprimereno da pozovete na naše venčanje nekoga s kim sam se upustila u vatrenu avanturu? Nemojte me pogrešno razumeti, bio je odličan u krevetu, ali brinem se da bi razgovor mogao biti malo neprijatan... Razumete, zar ne?* I eto njega, drži ruku na leđima svoje majke, okrenut prema Endi i gleda je onim pogledom. Koji se ni najmanje nije promenio u ovih pet godina i koji kao da kaže: *I ti i ja znamo da delimo divnu tajnu.* Bio je to pogled kojim je Kristijan gledao polovinu žena na Menhetnu.

„Na putu do oltara videću nekoga s kim sam nekada imala seksualne odnose“, žalila se Endi Emili kada je videla spisak zvanica gospođe Harison. Nema veze što je Ketrin sklonjena sa spiska po Maksovom nalogu. Endi je poželela da veselo usklikne kada je on za vreme branča na kom se razgovaralo o planovima za venčanje rekao svojoj majci: „Bez Ketrin. Ne želim nijednu bivšu devojku“, uprkos njenom statusu „bliske porodične prijateljice“. Kada je Endi priznala

Maksu kasnije da je i Kristijan Kolinsvort na spisku zvanica njegove majke, on ju je pogledao u oči i rekao: „Nije me briga za njega, ako tebe nije Endi je klimnula glavom i složila se - verovatno je bilo bolje ostaviti se toga i ne uznemiravati dalje Barbaru. Emili je zakolutala očima. „To znači da se ne razlikuješ od devedeset devet procenata nevesta, ako izuzmemo pokojeg verskog fanatika i one ludake koji su se upoznali u osnovnoj školi i nikada ni sa kim drugim nisu spavali. Zaboravi na to. Uveravam te da je Kristijan zaboravio.“

„Znam“, rekla je Endi. „Ja sam Kristijanu verovatno bila sto i neka. Ali ipak mislim da je čudno da mi on dođe na venčanje.“

„Ti si tridesetogodišnjakinja koja u Njujorku živi poslednjih osam godina. Zabrinula bih se da na tvom venčanju *nema* nikog, osim tvog muža, sa kim si spavala.“

Endi prestade da obeležava izgled strane pred sobom i pogleda Emili. „Što povlači pitanje...“

„Četiri.“

„Nisi valjda! Koga? Ja se sećam samo Džuda i Granta.“

„Sećaš se Ostina? Onog s mačkama?“

„Nisi mi rekla da si spavala s njim!“

„Pa da, nije bilo nešto čime bih se hvalila.“ Emili uze gutljaj kafe.

„To su trojica. Ko još?“

„Feliks. Iz *Piste*. On je radio u...“

Endi gotovo pade sa stolice. „Feliks je gej! Prošle godine se oženio svojim momkom. Kada si bila s njim?“

„Tako si opterećena opredeljenjima, Endi. Bilo je to samo jednom, nakon manifestacije 'Fešn roks' jedne godine. U jednom trenutku Miranda nas je naterala da uzimamo porudžbine za pića iz VIP sobe u bekstejdzju. Oboje smo popili suviše martinija. Bilo je zabavno. Došli smo jedno drugom na venčanje, i ko uopšte mari za to? Moraš se malo opustiti.“

Endi se setila da se tada složila s njom, ali to je bilo pre nego što su je zakopčali u venčanicu i poslali je do oltara da se uda za nekoga ko ju je možda prevario, dok joj se momak kojim je uvek bila

pomalo opsednuta smešio (netašno, mogla se zakleti).

Ostatak ceremonije joj je protekao kao u magli. Tek kada je staklo puklo pod Maksovom nogom, vratila se u stvarnost. Krc! Gotovo je. Od ovog trenutka neće više biti obična stara Endi Saks lično, šta god to značilo. Nakon tog delića sekunde zauvek će nositi jednu od dve moguće titule, i nijedna joj se u tom trenutku nije činila naročito privlačnom: udata ili razvedena. Kako li je do toga došlo?

Telefon u Endinoj kancelariji je zazvonio. Pogledala je na sat: deset i trideset. Začu se Agatin glas preko interkoma: „Jutro, Endi. Maks, linija jedan.“ Agata je svakog dana dolazila sve kasnije i kasnije, a Endi ipak nije mogla da natera sebe da joj bilo šta kaže. Pružila je ruku i pritisnula dugme svog interkoma da kaže Agati da ne može da se javi Maksu, ali je oborila šolju s kafom i slučajno pritisnula dugme za liniju jedan.

„Endi? Da li si dobro? Brinem za tebe, mila. Kako si?“

Kafa je, sada dovoljno hladna da bude čak i neprijatnija nego da je vrela, polako curila niz sto i slivala se na Endine pantalone. „Dobro sam“, rekla je žurno. Pogledom je tražila maramice ili čak i parče papira da pokupi tečnost. Kako ništa nije pronašla, Endi je, posmatrajući kako kafa lagano natapa njen stoni kalendar i kaplje joj u krilo, počela da plače. Ponovo. Za nekoga ko retko plače, u poslednje vreme je često to radila.

„Da li plačeš? Endi, šta nije u redu?“, upitao je Maks, a briga u njegovom glasu samo natera suze da brže poteku.

„Ne, ništa, dobro sam“, slagala je, posmatrajući kako se kafa širi u kružnu mrlju na njenoj levoj butini. Pročistila je grlo. „Slušaj. Moram svratiti kući i presvući se večeras pre zabave na jahti, i da bih izvela Stenlija u šetnju. Hoćeš li, molim te, pozvati šetača i reći mu da ne mora da dođe? Da li ćeš svratiti kući ili bi radije da se nađemo tamo? Sa kog doka polazi?“

Dogovorili su se i Endi uspe da prekine vezu a da se njen nalet suza više nijednom nije spomenuo. Pogledala se u malo stono ogledalo, obrisala lice, uzela dva paracetamola, popila ih sa dijetalnom kolom i nastavila da radi gotovo bez pauze ostatak dana, na svu sreću više ne zaplakavši. Čak je uspela i da ugrabi pola sata da

ode na feniranje u „Drim draj“, pa se nakon brzog presvlačenja kod kuće i ledene čaše pino grida osetila koliko-toliko kao ljudsko biće. Maks je poleteo prema njoj čim je sišla sa crvenim tepihom pokrivenog mostića i ušla u otvoreni dnevni boravak jahte; od njegovog nežnog poljupca i svežeg mirisa, malo na mentu a malo na začine, zavrte joj se u glavi od zadovoljstva. A onda se setila svega ostalog.

„Izgledaš odlično“, rekao je ljubeći joj vrat. „Drago mi je što se osećaš bolje.“

Talas mučnine snažno pogodi Endi i ona prinese ruku ustima.

Maks nabra čelo. „Voda je nemirna zbog vetra, pa se brod njiše. Ne brini, trebalo bi svakog časa da se smiri. Hajde, želim da se hvalim tobom.“

Zabava je bila u punom jeku i ona i Maks zajedno mora da su pobrali stotine čestitki zbog venčanja. Da li je moguće da je pre samo četiri dana stajala pred oltarom? Leden vetar dunu i Endi prinese ruku kosi, a drugom rukom je snažnije stegla maramu od kašmira oko ramena. Više od svega joj je bilo drago što je njena svekrva imala već ranije zakazanu neku društvenu obavezu na Aper Ist Sajdu, pa im se nije mogla pridružiti u toku večeri.

„Ova je možda i najlepša do sada“, rekla je Endi osvrćući se po dnevnom boravku uređenom u marokanskom stilu. Klimnula je prema složenoj tapiseriji i prešla prstima preko ručno rezbarenog bara. „Uređeno je s mnogo ukusa.“

Žena urednika časopisa *Jahts lajf* žena čije ime Endi nikako nije mogla da upamti, nagnu se i reče: „Čula sam da je dobio blanko ček za uređenje. Bukvalno, blanko. U smislu, neograničena suma.“

„Ko?“

Žena je pogleda. „Ko? Pobogu, pa Valentino! Vlasnik mu je dao da mu uredi čitavu jahtu. Možete li zamisliti? Koliko mora da košta da se unajmi jedan od najpoznatijih svetskih dizajnera da vam bira mebl za kauč?“

„Ne mogu to ni da zamislim“ promrmljala je Endi, premda je naravno mogla. Malo toga je moglo da je zaprepasti nakon godine provedene u *Pisti*, a ono što ju je i dalje zaprepašćivalo svakako nisu

bili načini na koje su ljudi bogataši trošili novac.

Još jednom je Endi posmatrala kako žena (Moli? Sejdi? Zoi?) halapljivo guta minijaturnu tartar umakom prelivenu tortilju i kako žvačući gleda preko Endinog ramena.

Ženi se oči raširiše. „O bože, ovde je. Ne mogu da verujem da je ovde“, promumlala je još uvek punih usta, a ruka kojom je pokrila usta nije to baš uspevala da sakrije.

„Ko je ovde?“, upitao je njen muž sa prividno nula interesovanja.

„Valentino! Upravo je stigao! Pogledajte!“ Žena je uspela da proguta zalogaj i popravi crveni karmin otmenim pokretom.

Maks i Endi se okrenuše prema crvenom tepihu i naravno, preplanuo, zategnut i utegnut Valentino je oprezno skinuo mokasine i zakoračio na brod. Lakej koji je stajao po strani pruži mu mopsa vlažne njuške koji je frktao, a kog je on uzeo bez ijedne reči i počeo da ga miluje. Drsko je odmerio prisutne i okrenuo se, ni zadovoljan ni nezadovoljan, da pruži ruku svojoj pratilji. Njegovog dugogodišnjeg partnera Đankarla nije bilo nigde na vidiku, umesto njega, Endi je sa užasom posmatrala kako se pet dugih prstiju sa crveno nalakiranim noktima pružaju sa stepeništa ispod palube i obmotavaju se, poput kandži, oko Valentinove nadlaktice.

Neeeee!

Endi pogleda Maksa. Da li je to ona naglas vrisnula ili je samo pomislila?

Kao u usporenom filmu, žena se pojavila centimetar po jezivi centimetar: najpre teme paž frizure, potom šiške, a zatim i lice, iskrivljeno u već dobro poznatom izrazu krajnjeg nezadovoljstva. Savršeno skrojene bele pantalone, svilena tunika i salonke na visoku potpeticu kobaltnoplave boje bili su *prada*, a jakna u vojnom stilu i klasična tašna *šanel*. Jedini komad nakita koji je nosila bila je široka *hermes* narukvica savršeno usklađene plave nijanse. Endi je nekoliko godina ranije pročitala da su joj sada narukvice umesto marama „Hermesov utešni predmeti - pričalo se da ih ima gotovo petsto u svim mogućim bojama i veličinama - i Endi se zahvalila bogu što više nije zadužena da joj ih pronalazi. Posmatrajući fascinirano i

užasno kako Miranda odbija da skinje cipele, Endi nije čak ni primetila kada joj je Maks stegao ruku.

„Miranda“, rekla je delimično šapatom, a delimično se gušeći.

„Žao mi je“, šapnuo joj je Maks na uvo. „Nisam znao da dolazi.“

Miranda nije volela zabave, nije volela brodove i bilo bi logično da naročito ne voli zabave na brodu. Postojala su tri čoveka, ili možda pet ljudi na svetu koji su mogli da ubede Mirandu da se ukrca na brod, a Valentino je bio jedan od njih. I premda je Endi znala da će se Miranda udostojiti da ostane svega deset ili petnaest minuta, počela je da paniči na samu pomisao da će morati u tako skućenom prostoru da boravi sa ženom koju je još uvek viđala u košmarima. Zar je odista prošlo gotovo deset godina otkako joj je rekla da se j... na ulici u Parizu i pobjegla iz zemlje? Jer se njoj činilo kao da se to juče desilo. Stegla je telefon, očajnički želeći da pozove Emili, ali je iznenada shvatila da joj je Maks pustio ruku, da bi pozdravio Valentina.

„Drago mi je što vas opet vidim, gospodine“, rekao je Maks zvaničnim tonom, kojim je uvek pozdravljao prijatelje svojih roditelja.

„Nadam se da ćete mi oprostiti drskost“, rekao je Valentino, blago se klanjajući. „Đankarlo je planirao da dođe u moje ime, ali ja sam se svakako zatekao u Njujorku, jer sam se sastao sa ovom lepom damom, i želeo sam ponovo da posetim svoj brod.“

„Oduševljeni smo što ste uspeali da dođete, gospodine.“

„Dosta s tim 'gospodine', Maksvele. Tvoj otac mi je bio veoma drag prijatelj. A čujem i da ti posao dobro ide, da?“

Maks se ukočeno nasmešio, nije znao da li je Valentino pitanje postavio da bi bio ljubazan ili je tu bilo skriveno neko značenje. „Svakako se trudim. Mogu li vas i... gospođu Pristli ponuditi nekim pićem?“

„Miranda, mila, dođi da se pozdraviš. Ovo je Maksvel Harison, sin pokojnog Roberta Harisona. Maksvel je trenutno na čelu 'Harison medija hol'...“

„Da, znam“, prekinula ga je ledeno gledajući Maksa hladno i nezainteresovano.

Valentino je izgledao onoliko iznenađen koliko se Endi osećala iznenađeno. „Aha! Nisam znao da se poznajete“, rekao je očigledno tražeći neko daljnje objašnjenje.

Upravo u trenutku kada je Maks promrmljao „Ne poznajemo se“, Miranda je rekla „Pa, poznajemo se“.

Usledila je neprijatna tišina koju je Valentino prekinuo glasnim smehom. „Ah, osećam da ovde postoji neka priča! Radujem se tome da je jednog dana saznam! Ha! Ha!“

Endi se ugrize za jezik i oseti krv. Mučnina joj se vratila, osećala se kao da su joj usta puna krede i nije se mogla, ni za živu glavu, dosetiti šta da kaže Mirandi Pristli.

Na svu sreću Maks je, daleko veštiji od nje u društvenim odnosima, stavio ruku na njena leđa i rekao: „A ovo je moja supruga, Andrea Harison.“ Endi ga je umalo refleksno ispravila - u profesionalnim krugovima moje prezime je Saks - dok nije shvatila da je namerno izbegavala da upotrebi svoje devojačko prezime. Nije ni bilo važno. Miranda je već primetila nekog zanimljivijeg na drugom kraju prostorije i, dok je Maks izgovorio njeno ime, Miranda se udaljila na čitavih šest metara. Nije se zahvalila Maksu, niti je pogledala Endi.

Valentino im uputi skrušen pogled i, grleći svog mopsa, polete za njom. Maks se okrenuo prema Endi. „Žao mi je. Nisam imao pojma...“

Endi spusti dlan na njegove grudi. „U redu je. Zaista. Hej, prošlo je bolje nego što sam se mogla nadati. Nije me čak ni pogledala. Nema problema.“ Maks ju je poljubio u obraz, rekao joj da je lepa i kako nema potrebe da se ikoga plaši - a ponajmanje legendarno neučtive Mirande Pristli - i zamolio ju je da ne mrda dok im oboma ne donese čašu vode. Endi mu se slabašno osmehnula i okrenula se da posmatra kako posada izvlači sidro i udaljava se od pristaništa. Naslonila se na metalnu ogradu broda i pokušala da se smiri, duboko udišući oštar oktobarski vazduh. Ruke su joj se tresle, pa se obgrlila i sklopila oči. Ova noć će se uskoro završiti.

Možeš napisati smrtovnicu, ali to ne znači da je mrtva

Jutro nakon zabave na jahti Endi je, kada je Maksu alarm zazvonio u šest sati, pomislila da bi ga mogla zatući tupim predmetom (i telefon i Maksa). Na njegovo insistiranje uspjela je da se izvuče iz kreveta i uskoči u par helanki i stari „Braunov“ duks. Polako je žvakala bananu koju joj je pružio dok je izlazio i pratila ga je bezvoljno do teretane u kojoj joj je čak i provlačenje članske kartice predstavljalo neizmeran napor. Popela se na eliptični trenažer i optimistično ga podesila na četrdeset pet minuta, ali to je bio jedini napor za koji je bila sposobna: čim je program prešao sa zagrevanja na sagorevanje masti, ona pritisnu dugme za zaustavljanje, uze bočicu *poland spring* vode i *Ju-Es vikli* i povuče se na klupu ispred fitness studija. Kada joj je telefon zazvonio i pokazao da je zove Emili, gotovo ga je ispustila.

„Šest je sati i pedeset dva minuta ujutro. Da li se ti to šališ sa mnom?“, rekla je Endi spremajući se za Emilin izliv.

„Molim, zar nisi već budna?“

„Naravno da sam budna. U teretani sam. Zašto si ti budna? Da me ne zoveš iz zatvora? Ili Evrope? Ovo je drugi put ove nedelje da te čujem pre devet.“

„Nećeš verovati ko me je upravo pozvao, Endi!“ U Emilinom glasu čulo se uzbuđenje koje je uglavnom čuvala za poznate ličnosti, predsednike ili neodlučne bivše momke.

„Nadam se da te niko nije zvao pre sedam sati ujutro.“

„Samo pogađaj.“

„Zaista, Em?“

„Daću ti nagoveštaj: biće ti veoma zanimljivo što je taj neko zvao.“

Iznenada je Endi jednostavno znala. Zašto li je pozvala Emili? Da olakša grižu savesti? Da se brani izrazima istinske ljubavi? Da

objavi da je trudna s Maksom? Endi nikada u životu nije bila toliko sigurna u nešto.

„Ketrin, zar ne?“

„Ko?“

„Maksova bivša devojka. Ona sa kojom se video na Bermudama i...“

„Zar ga još nisi pitala za to? Zaista, Endi, smešna si. Ne, nije bila Ketrin-zašto bi, zaboga, ona zvala mene? Zvali su me iz 'Elajas-Klarka'.“

„Miranda!“, prošaputa Endi.

„Ne baš. Neki tip po imenu Stenli koji se nije preterano mučio oko pojedinosti ili zvanja, ali mislim da sam, iz malo pretrage po 'Guglu', shvatila da je on glavni pravni savetnik u 'Elajas-Klarku'.“

Endi se nagnu napred i spusti glavu između kolena, samo trenutak pre nego što pesma *Call Me Maybe* zatutnja iz fitnes studija. Ustala je i poklopila rukom drugo uvo.

„I da, nemam pojma zašto je zvao, ali kasno sinoć je ostavio poruku i rekao da zove zbog veoma važne stvari i da me moli da mu se javim što je pre moguće.“

„Gospode.“ Endi je šetala između ženske svlačionice i prostirki. Videla je Maksa kako vežba na lat spravi u teretani.

„Zanimljivo, zar ne? Moram reći da sam radoznala“, rekla je Emili.

„Mora da ima neke veze s Mirandom. Videla sam je sinoć. Najpre uživo, a potom i u košmarima. Bila je to duga noć.“

„Videla si je? Gde? Na TV-u?“, nasmejala se Emili.

„Ha-ha. Zato što je moj život toliko smarački da ne možeš ni zamisliti, zar ne? Videla sam je na zabavi na jahti! Bila je sa Valentinom. Svi smo pili koktele zajedno, a zatim smo nas četvoro otišli u 'Da Silvano' na večeru. Moram reći da je bila prilično prijatna. Iznenadila sam se.“

„O bože, umirem! Kako je moguće da me nisi pozvala onog časa kad si stigla kući? Ili iz toaleta restorana? Endi, lažeš me! Ovo

je *sumanuto!*“

Endi se nasmejala. „Naravno da je *sumanuto*, *lujko*. Misliš da bih s *Mirandom* večerala *taljatele*, a da ti to ne kažem? Da, bila je tamo sinoć, ali nije me ni pogledala, a bliski susret sam imala samo sa njenim *šanelom 5* dok je prolazila pored mene ne dajući nikakve naznake da me je prepoznala.“

„Mrzim te“, rekla je *Emili*.

„Mrzim i ja tebe. Ali ozbiljno, zar ne misliš da je to prevelika slučajnost? Ja je sinoć vidim prvi put nakon mnogo godina, i ona te narednog dana pozove?“

„Nije me ona pozvala. Stenli me je zvao“, rekla je *Emili*.

„Ista stvar.“

„Da ne misliš da su nas provalili da pominjemo *Mirandino* ime kada želimo da privučemo poznate ličnosti? To nije krivično delo, zar ne?“, *Emili* se zabrinula.

„Možda su konačno shvatili da si ukrala njen adresar sa dve hiljade imena i sada te tuže da spreče da to izađe u javnost?“, reče *Endi*.

„Nakon devet godina? Neće biti.“

Endi poče da masira bolne mišiće listova. „Možda je odlučila da želi da se vratiš. Da si ti najbolje podizala odeću sa *hemijskog* čišćenja i odlagala je u orman i da si to najbolje umela da joj doneseš ručak i da jednostavno ne može bez tebe.“

„Medeno. Vidi, uskačem pod tuš i krećem za pola sata. Čekaš me u kancelariji?“

Endi pogleda na sat, oduševljena što ima izgovor da napusti teretanu. „U redu. Vidimo se.“

„Oh, *Endi*? Pripremam odrezak večeras. Dođi ranije da mi pomogneš, u redu? Ti možeš da pripremiš *tikvice*. *Majls* neće doći pre osam.“

„Dobro. Reći ću *Maksu* da se čuje s *Majlsom*. Vidimo se uskoro.“

U tiganju prženi odresci sa štapićima tikvica već pet godina je redovan obrok kada god devojke pripremaju večeru jedna za drugu, još otkako su naučile da ga pripremaju na terapijskim časovima kulinarstva. Bilo je to jedino jelo koje su uspele da savladaju za čitav semestar. I ma koliko puta pripremila prokleti odrezak i tikvice - verovatno blizu dva ili tri puta mesečno - Endi je ovo jelo uvek podsećalo na 2004, godinu kada je napustila *Pistu* i kada se svet izmenio.

Endi nije bila od onih devojaka koje se sećaju šta su nosile prvog dana u školu, na trećem sastanku, ili na proslavi rođendana, niti se sećala kako je upoznala određene prijatelje, niti kako je provela većinu praznika. Ali godina nakon što je napustila *Pistu* ostala joj je urezana u pamćenju zauvek: ne dešava se svake godine da date otkaz, da vam se roditelji razvedu, da vas momak sa kojim ste bili šest godina ostavi i da se vaša najbolja prijateljica (dobro *de, jedina* prijateljica) odseli na drugi kraj zemlje.

Sve je počelo s Aleksom, svega mesec dana nakon što se vratila sa zloglasnog „Jebi se, Miranda“ puta u Pariz. Da, zgrožena svojim ponašanjem, grčila se svaki put kada bi se setila tog razgovora. Da, smatrala je da je to najneprofesionalniji i najneprirodan način da se da otkaz, ma koliko užasan gorepomenuti posao bio. I da, kada bi morala da sve uradi ponovo, ukoliko bi mogla da se vrati i još jednom proživi taj trenutak, verovatno ni jednu jedinu prokletu stvar ne bi izmenila. Suviše se dobro osećala. Ispravno je odlučila kada je rešila da se vrati kući - Lili, porodici i Aleksu - i jedino se kajala što to nije učinila ranije, ali na njeno iznenađenje nije bilo dovoljno da samo pucne prstima pa da se sve vrati na staro. Godina koju je provela u *Pisti*, donoseći što joj se kaže i pronalazeći što se od nje tražilo i učeći kako da preživi u najstrašnijem modnom bazenu s ajkulama, toliko je preokupirala Endi iscrpljenošću i strahom da nije stigla da primeti šta se dešava oko nje.

Kada su se ona i Aleks toliko udaljili da je on počeo smatrati da nemaju više ništa zajedničko? Neprestano je tvrdio da se među njima sve promenilo. Da je više ne poznaje. Super je što je dala otkaz, ali zašto ne shvata da se promenila? Devojka u koju se

zaljubio polagala je račune samo sebi, a nova Endi je bila suviše željna da udovolji svima. *Šta to znači?* Pitala je Endi grizući usnu, osećajući i tugu i bes. Aleks bi samo odmahnuo glavom. Neprestano su se svađali. Činilo se da je razočaran. Kada je konačno rekao da želi da prekine vezu i da, oh, uzgred budi rečeni, prihvata da ga neprofitna organizacija „Tič for Amerika“ prebaci u deltu Misisipija, Endi je bila pretužna, ali ne i iznenađena. Zvanično se veza okončala, ali se ona nije osećala tako. Razgovarali su telefonom i narednih mesec dana se povremeno viđali. Uvek je postojao neki razlog za telefonski poziv ili mejl, neka jakna koju je ostavio u stanu, pitanje za njenu sestru, plan da se prodaju karte za jesenji koncert Dejvida Greja, koje su mesecima ranije kupili. Čak je i oproštaj bio nestvaran, možda se Endi tada prvi put osetila neprijatno pored Aleksa. Poželela mu je sreću. Zagrljio ju je bratski. Ali ona je još uvek sve poricala; Aleks ne može živeti u Misisipiju zauvek. Rastali su se na neko vreme, iskoristiće razdvojenost da slobodnije dišu i da razmisle o svemu, a potom će shvatiti da je strašno pogrešio (i što je otišao u Misisipi, i što je nju ostavio) i dotrčaće nazad u Njujork. Suđeno im je da budu zajedno. Svi su to znali. Bilo je to samo pitanje vremena.

Ali Aleks nije zvao. Ni za vreme dvodnevnog puta do tamo, niti nakon što je stigao, niti kada se smestio u kolibu koju je iznajmio, jer je grad bio suviše mali da bi u njemu postojale stambene zgrade. Endi je neprestano pronalazila opravdanja i ponavljala ih u sebi kao mantre. Umoran je od vožnje, savladalo ga je kajanje zbog ovog novog života i, njena omiljena rečenica, mora da nema mobilne mreže u Misisipiju. Ali, kada su prošla tri dana, a zatim i nedelja, a da od njega ni mejl nije stigao, shvatila je: ovo je stvarno. Aleks je otišao. U najmanju ruku je čvrsto rešio da se udalji od nje i činilo se da se neće vratiti. Svakog jutra je plakala pod tušem i pred televizorom, a povremeno i usred dana, jer joj se moglo. Pisanje za *Hepili ever after*, perspektivni blog o venčanjima za koji je radila honorarno, nije joj mnogo pomoglo. Ko je bila ona da sastavi savršen spisak za poklone ili predloži neuobičajene destinacije za medeni mesec, kada je njen momak smatrao da je suviše odbojna čak i da je pozove?

„Bivši momak“, rekla je Lili kada joj je Endi postavila ovo pitanje. Sedeli su u Lilinoj dečjoj spavaćoj sobi u kući njene bake u Konektikatu i pile su neki sirupasti čaj od agruma koji je Lili kupila od korejske kozmetičarke, jer joj ga je poslužila kada joj je poslednji put radila manikir.

Endi zinu. „Šta si to upravo izgovorila?“

„Ne želim da te povredim, Endi, ali mislim da je važno da počneš da se suočavaš sa realnošću.“

„Da se suočim sa realnošću? Šta ti to znači? Nije prošlo ni rnesec dana.“

„Mesec dana tokom kojih ni reč od njega nisi čula. E sad, sigurna sam da neće tako biti i ubuduće, ali mislim da ti ovim šalje vrlo jasnu poruku. Ne kažem da se slažem s njim, ali ne želim da misliš da...“

Endi podiže ruku. „Razumela, hvala.“

„Nemoj da si takva. Znam da ti je teško. Ne kažem da nije. Voleli ste se. Ali mislim da bi trebalo da se usredsrediš na svoj život i da kreneš dalje.“

Endi frknu. „Da li je to jedan od bisera mudrosti sa onih tvojih programa u dvanaest koraka?“

Lili se trгла kao da ju je udarila. „Kažem to zato što mi je stalo do tebe“, rekla je tiho.

„Izvini, Lili, nisam to tako mislila. U pravu si, znam da si u pravu. Samo ne mogu verovati...“ Ma koliko se trudila da ne zaplače, grlo joj se steglo i oči se napunile suzama. Zajecala je.

„Dođi, mila“, rekla je Lili i prišla bliže jastučiću na kom je Endi sedela na podu.

Za tren njena prijateljica obavi ruke oko nje, i Endi shvati da je prošlo mnogo nedelja otkako ju je neko grlio. Prijalo joj je, bilo je to tužno, ali joj je prijalo.

„Ponaša se kao i svaki muškarac. Treba mu malo vremena da se sabere. Opametiće se on.“

Endi obrisa suze i uspe da se nasmeši. „Znam.“ Klimnula je glavom. Ali obe su znale da Aleks nije tipičan muškarac i da nije dao

nikakve naznake da namerava da se opameti, niti tada niti ikada.

Lili se spustila na pod. „Vreme je da počneš da razmišljaš o ljubavnoj avanturi.“

„Avanturi? Zar ne bi trebalo da budem u vezi pre nego što nekoga prevarim?“

„Ako baš hoćeš, u vezi za jednu noć ili nečemu sličnom. Moram li te podsećati koliko vremena je prošlo otkako si spavala s nekim drugim muškarcem? Jer hoću...“

„Mislim da zaista...“

„Druga godina koleža, Skot... kako li zvaše, onaj sa veoma nesrećno uvučenom bradom, sa kojim si se zbližila jedne noći u zajedničkom kupatilu dok sam ja povraćala? Sećaš li se njega?“

Endi stavi ruku na čelo. „Oh, prestani.“

„A zatim ti je ostavio onu poruku. Pisalo je 'Prethodne noći' na jednoj strani, a na drugoj 'potresla si moj svet', a ti si mislila da je to najslađi i najromantičniji gest.“

„Molim te, preklinjem te.“

„Spavala si s njim mesecima! Nisi primetila one njegove sandale, niti si primetila da odbija da pere veš, da ti uporno *holmark* čestitkama zahvaljuje što postojiš. Dokazala si da umeš biti potpuno slepa kada su muškarci u pitanju. Samo ti kažem da to isto uradiš i sada!“

„Lili...“

„Ili nemoj. A možeš malo i avanzovati. Dve reči: Kristijan Kolinsvort. On malo-malo pa odnekud iskrсне.“

„Da, ali on je zainteresovan samo zato što sam zauzeta. Bila zauzeta. Čim nasluti da sam slobodna, pobeći će glavom bez obzira.“

„Ako pod slobodna podrazumevaš 'otvorena za novu vezu', onda si verovatno u pravu. Ali, ako misliš 'spremna na neobavezan seks iz čistog zadovoljstva', mislim da će se ispostaviti da je voljan da se druži s tobom.“

„Šta kažeš da odemo negde?“ Endi je očajnički želela da promeni temu i prelistavala je mejlove na blekberiju. „'Travelzu'“

nudi četiri dana i tri noćenja na Jamajci, u cenu ulaze let, hotel i obroci, za trista devedeset devet tokom vikenda za Dan predsednika. Nije loša ponuda.“

Lili je ćutala.

„Hajde, biće zabavno. Sunčaćemo se, piti margarite - dobro, ti nećeš, ali ja hoću - možda upoznati neke momke? Svima nam je ova zima bila teška. Zaslužile smo da se počastimo.“

Endi je znala da nešto nije u redu, kada je Lili nastavila da ćuti i zuri u tepih.

„Šta je bilo? Ponesi knjige. Možeš čitati i na plaži. Obema nam je upravo to potrebno.“

„Selim se“, rekla je Lili gotovo šapatom.

„Molim?“

„Selim se.“

„Menjaš stan? Pronašla si nešto? Mislila sam da ti je namera da ostaneš ovde dok se ne završi školska godina, pošto predavanja imaš samo dva puta nedeljno, i da ćeš tek na leto početi da tražiš stan.“

„Selim se u Kolorado.“

Endi je zurila u nju, ali nije mogla da natera sebe da progovori. Lili je odlomila sićušni komad peciva sa cimetom, ali ga je ostavila na tanjiru. Čitav minut nisu progovorile, a Endi se činilo da je prošao čitav sat.

Naposletku je Lili duboko udahnula. „Jednostavno mi je potrebna promena, mislim. Piće, nesreća, mesec dana na rehabilitaciji... jednostavno me suviše toga podseća na ovaj grad, suviše negativnih stvari. Još ni baki nisam rekla.“

„Kolorado?“ Endi je imala toliko pitanja, ali je bila suviše zaprepašćena da bi ma šta rekla.

„Univerzitet 'Kolorado' u Bolderu priznaće mi sve akademske bodove i daće mi čak i punu stipendiju, ukoliko svakog semestra održim jedno predavanje redovnim studentima. Tamo ima dosta svežeg vazduha i imaju odličan program, i ljudi ne znaju moju priču.“ Kada je Lili podigla pogled, oči su joj bile pune suza. „Nemaju tebe - jedino me to u svemu ovome žalosti. Mnogo ćeš mi

nedostajati.“

Usledilo je cmizdrenje. Obe su jecale, grlile se i brisale maskaru sa obraza, ne mogavši da zamisle da će se nalaziti na dva različita kraja zemlje. Endi je pokušala da pruži prijateljici podršku tako što je postavila Lili milion pitanja i pažljivo slušala odgovore, ali na pameti joj je bilo samo ono očigledno: za nekoliko nedelja biće sasvim sama u Njujorku. Bez Aleksa. Bez Lili. Bez života.

Nekoliko dana nakon Lilinog odlaska Endi se vratila u kuću svojih roditelja u Ejvon. Tek što je progutala tri tanjira majčinog krompir-pirea sa maslacem i pavlakom, zalila ih sa dve čaše pinoa i počela da se bavi idejom da otkopča dugme na farmerkama, njena majka pruži ruku preko stola i obavesti je da se ona i Endin otac razvode.

„Ne mogu ti dovoljno snažno naglasiti koliko vas obe volimo, i tebe i Džil, i kako ovo, naravno, nema nikakve veze ni sa jednom od vas“, rekla je gospođa Saks veoma brzo.

„Nije ona dete, Roberta. Svakako neće pomisliti da je ona kriva što se okončao brak njenih roditelja.“ Glas njenog oca bio je oštiji nego inače i, da je bila iskrena prema sebi, priznala bi da je tako bilo već neko vreme.

„Odluku smo doneli zajedno i rastajemo se prijateljski. Niko se... ne viđa ni sa kim drugim, niti nešto slično. Jednostavno smo se udaljili nakon tolikih godina.“

„Želimo različite stvari“, dodao je njen otac, ali joj nimalo nije pomogao da shvati šta to znači.

Endi klimnu glavom.

„Zar nećeš ništa reći?“, obrve gospođe Saks nabraše se roditeljskom brigom.

„Šta ima da se kaže?“ Endi je iskapila ostatak vina. „Da li Džil zna?“

Njen otac klimnu glavom, a gospođa Saks pročisti grlo.

„Pa, ako imaš... nekih pitanja... ili tako nešto?“ Njena majka je izgledala zabrinuto. Letimičan pogled na oca rekao joj je da se sprema da sklizne u ulogu psihijatra i da će početi da je ispituje kako

se oseća i da iznosi iritantne komentare kao što je *Kakva god. osećanja da te sada muče, to je sasvim razumljivo* i *Znam d aje potrebno vreme da bi se na ovo navikla*, a ona nije bila raspoložena za to.

Endi slegnu ramenima. „Vidi, to je vaša stvar. Dok god ste oboje srećni, mene se to ne tiče.“ Obrisala je usta ubrusom, zahvalila majci na večeri i izašla iz kuhinje. Bez sumnje se ponela kao nadurena tinejdžerka, ali nije se mogla obuzdati. A znala je i da okončanje tridesetčetvorogodišnjeg braka njenih roditelja nema nikakve veze s njom, ali nije mogla a da ne pomisli: *Najpre Aleks, potom Lili, a sada i ovo*. Bilo je to previše.

Što se skretanja misli ticalo, rad na istraživanju, razgovorima i pisanju članaka za *Hepili ever after* pomagao joj je neko vreme, ali Endi nikako nije polazilo za rukom da ispuni ono beskrajno vreme između završetka posla i odlaska u postelju. Nekoliko puta je otišla na piće sa svojom urednicom, laficom koja je uglavnom preko Endinog ramena gledala svršene diplomce koji su se okupljali kod barova koji su nudili popust na piće, a povremeno je odlazila na večere sa poznanicima sa Univerziteta „Braun“ ili sa prijateljicom koja je bila u poslovnoj poseti Njujorku, ali uglavnom je bila sama. Aleks kao da je nestao s lica zemlje. Nije je nijednom pozvao, samo joj je poslao mejl u kom je pisalo: „Hvala ti što si me se setila, nadam se da si dobro“, u odgovor na dugačku glasovnu poruku nabijenu emocijama, koju mu je ostavila na njegov dvadeset četvrti rođendan, a kada je se povremeno seti, svesna je da je bila i ponižavajuća. Lili se srećno smestila u Bolderu i uzbuđeno je brbljala o svom stanu, novoj kancelariji i nekim časovima joge na kojima je bila i koji su je oduševili. Nije čak bila kadra ni da, Endi radi, glumi da je nesrećna. A Endini roditelji su se zvanično razveli nakon što su se složili da će gospođa Saks zadržati kuću, a da će se Endin otac preseliti u novi stan bliže gradu. Jasno, podneli su papire za razvod, oboje krenuli na terapiju - ovog puta razdvojeno - i oboje su se „pomirili“ sa svojom odlukom.

Bila je to duga i hladna zima. Duga, hladna i usamljena zima. I stoga je učinila ono što je svaki mladi stanovnik Njujorka pre nje učinio u istoj fazi tokom prvih deset godina života u gradu - upisala

se na časove kuvanja za početnike.

Činilo joj se to kao dobra ideja, s obzirom na to da je rernu koristila da u njoj drži kataloge i časopise. Kuvala je jedino kafu, a što se veštine u kuhinji tiče, umela je da otvori teglicu putera od kikirikija, a poručivanje hrane je - ma koliko se trudila da bude štedljiva - bilo suviše skupo. Bila bi to dobra ideja, da Njujork nije najmanji grad na svetu upravo u trenutku kada vam je potrebno malo anonimnosti: na prvom času kulinarstva preko puta Endi, sva vrhunski smorena i prilično zastrašujuća, sedela je niko drugi do *Pistina* prva pomoćnica urednika Emili Čarlton.

U Njujorku je živelo osam miliona ljudi, a Endi nije mogla da izbegne svog jedinog pravog neprijatelja? Očajnički je poželela da ima kačket, prevelike sunčane naočare, bilo šta što bi je zaštitilo od neizbežnog besnog zažarenog pogleda koji je još uvek pohodio Endi u košmarima. Da li da ode? Da se povuče? Da dođe neko drugo veče? Dok je razmatrala mogućnosti, instruktor je pročitao spisak polaznika; na zvuk Endinog imena, Emili se malo trgnu, ali se brzo oporavila. Uspete su da izbegnu da im se pogledi sretnu i uspostavile su prećutni dogovor da se pretvaraju da nisu prepoznale jedna drugu. Emili nije došla na drugi čas, a Endi se nadala da je u potpunosti odustala od kursa; Endi je naredni čas propustila zbog posla. Obe su bile prilično nezadovoljne kada su videle jedna drugu na četvrtom času, ali došlo je do izvesne suptilne promene, zbog čega im je bilo teško da jedna drugu u potpunosti ignorišu, i devojke jedna drugoj ledeno klimnuše glavom. Do kraja petog časa Endi je promumlala jedva razumljivo „Zdravo“ u pravcu Emili, na šta joj je ona uzvratila mumljanjem. Još samo jedan čas! Bilo je moguće, čak i vrlo verovatno da će obe završiti kurs, a da neće morati da razmene više od nekoliko neartikulisanih grlenih glasova, i Endi je zbog toga laknulo. Ali tada se desilo nezamislivo. U jednom trenutku instruktor je čitao spisak sastojaka za obrok koji je te večeri trebalo da pripreme, a narednog je dva zakleta neprijatelja spario u „kuhinjske partnere“, pri čemu je Emili zadužio za pripremu hrane, a Endi da nadzire dinstanje. Po prvi put su se pogledale, ali obe brzo skrenuše pogled. Jedan pogled je Endi bio dovoljan da shvati da se Emili ovog susreta užasava koliko i ona.

Bez reči stadoše jedna pored druge, a kada je Emili počela da seče tikvice u tanke štapiće, Endi natera sebe da kaže: „Kako ti ide?“

„Kako mi ide? Dobro.“ Emili je i dalje vrlo vešto i jasno nagoveštavala da joj je svaka reč koju je Endi izgovorila bila krajnje neprijatna. Gotovo je utešno bilo videti da se ništa nije promenilo. Premda je Endi videla da Emili nije želela da je pita i da je uopšte nije briga, ipak je uspeła da upita: „A kod tebe?“

„O, kod mene? Dobro, sve je dobro. Ne mogu da verujem da je već prošla godina, a ti?“

Tišina.

„Sećaš se Aleksa, zar ne? Pa, na kraju se preselio u Misisipi, da tamo predaje.“ Endi i dalje nije mogla da natera sebe da prizna da ju je ostavio. Snagom volje je pokušala da natera sebe da prestane da priča, ali nije mogla. „A Lili, ona moja prijateljica koja je uvek kasno noću svraćala u kancelariju nakon što bi Miranda otišla, ona koja je doživela nesreću dok sam bila u Parizu? I ona se preselila! U Bolder. Nisam ni pomišljala da je kadra za tako nešto, ali postala je zaludenik za jogu i planinar, i to sve za manje od šest meseci. Sada pišem članke za blog koji se bavi venčanjima, *Hepili ever after*. Da li si čula za njega?“

Emili se nasmešila, ne pakosno, ali ne ni ljubazno. „Ima li *Hepili ever after* neke veze sa *Njujorkerom*? Jer se sećam da se mnogo pričalo da će se pisati za njih...“

Endi oseti kako joj se lice žari. Kako je naivna bila! Tako mlada i budalasta. Dve godine tabananja, intervju a i pisanja desetina članaka koje niko nikada neće objaviti, okretanja brojeva raznih urednika i neumornog plasiranja ideja naučile su je pameti: u ovom gradu je veliki uspeh bio objaviti članak ma gde i pisati o *ma čemu*.

„Da, to je bilo prilično glupo“, rekla je Endi tiho. Brzo je odmerila Emiline čizme do butina i meku kožnu motociklističku jaknu i upitala: „A šta je s tobom? Da li si još u *Pisti*?“ Pitanje je postavila iz čiste učtivosti, jer nije bilo nikakve sumnje da je Emili unapređena na neko glamurno mesto, na kom će ostati dok se ne uda za milijardera i ne umre, ma šta od te dve stvari prvo da joj se desi.

Emili se savi nad tikvicama i Endi poče da se moli da ne oftikari sebi prst. „Ne.“

Napetost je bila opipljiva dok je Endi uzimala štapiće od Emili i posipala ih isečenim belim lukom, solju i biberom pre nego što ih je spustila u vreo tiganj. Maslinovo ulje poče da prska na sve strane.

„Smanjite temperaturu!“, povikao je instruktor sa stolice na čelu kuhinje. „Pržimo tikvice, ne ložimo logorsku vatru.“

Emili je podesila plamen i zakolutala očima, i tim jedva приметnim pokretom vratila Endi u prijemne kancelarije časopisa *Pista* u kojima bi Emili hiljadu puta dnevno zakolutala istim tim očima, tada možda malo blistavijim. Miranda bi zatražila milkšejk, ili novi terenac, ili tašnu od kože pitona, ili pedijatra, ili let u Dominikansku Republiku, Endi bi se batrgala da dekodira šta to ona govori, a Emili bi zakolutala očima i glasno uzdahnula zbog Endine nestručnosti. A potom bi se ista scena ponovila.

„Em, vidi...“ Zastala je kada je Emili naglo okrenula glavu da je pogleda. „Zovem se Emili“, rekla je kruto.

„Emili, izvini. Kako sam mogla zaboraviti? Miranda me je godinu dana tako zvala.“

Na njeno iznenađenje Emili na ovo frknu, a Endi pomisli da je možda čak videla i osmejак. „Da, zvala te je tako, zar ne?“

„Emili...“ Kako nije bila sigurna kako da nastavi razgovor, Endi promeša tikvice, uprkos instruktorovom naređenju da ih „pusti da potamne i da ih ne uznemirava prečesto“. „Znam da je prošlo mnogo vremena od, uh, od te godine, ali osečam se loše zbog toga kako smo se rastale.“

„Molim, misliš zbog toga što si se onako podmuklo ukrcala na avion za Pariz, ne obazirući se na to što o tome sanjam ceo život - i uprkos tome što sam radila napornije i duže od tebe - nakon čega si se usudila da se okreneš i odeš usred svega? A da nisi ni stala da razmisliš koliko će to razljutiti Mirandu, niti koliko će mi vremena biti potrebno da pronađem i obučim nekog novog - gotovo tri nedelje, uzgred budi rečeno, što je značilo da sam joj ja bila na izvol'te dvadeset četiri sata dnevno sedam dana u nedelji, potpuno sama.“ Emili se zagledala u tikvice. „Nikada mi nisi ni mejl poslala,

da se pozdraviš, niti da se zahvališ za pomoć, niti da me pošalješ dođavola, ništa. Tako smo se rastali.“

Endi pogleda svoju partnerku. Da li je to Emili bila povređena? Endi ne bi verovala da se sama u to nije uverila, ali činilo se da se Emili ljuti što joj se Endi nije javila.

„Žao mi je, Emili. Mislila sam da sam poslednja osoba koju bi želela da čuješ. Nije tajna da nisam volela da radim za Mirandu. Ali sada mi je jasno da ni tebi nije bilo lako, i verovatno sam mogla da ti zadajem manje muke.“ Emili ponovo frknu. „Da mi zadaješ muke? Bila si prvoklasna kučka.“ Endi duboko udahnu kroz nos i ispusti vazduh na usta. Želela je da povuče sve što je rekla, da kaže Emili da je dupelizac i psihopata, što je i bila, i da se zauvek pozdravi sa časopisom *Pista* i svima koji su u vezi s njim. Sam razgovor o tom mestu u poslednjih šezdeset sekundi vratio joj je sećanja na stari bol i strahove: besane noći, beskrajne zahteve, telefon koji nije prestajao da zvoni, neprestano ponižavajuće i uvredljive i pasivno-agresivne primedbe. Svakog jutra je smatrala da je debela, glupa i nesposobna, a svake večeri je bila iscrpljena, ubijena u pojam i depresivna.

Ali koja je svrha od upuštanja u to sada? Za sat i po čas će se zauvek završiti, i Endi će otići, pokupiti činiju *tejsi di-lajta* na putu kući i, ako bog da, nikada više neće videti gadnu bivšu koleginicu.

„Evo, tikvice su gotove. Šta je sledeće?“, upitala je Endi sklanjajući tiganj sa ringle i sipajući maslinovo ulje u drugi.

Emili je u tiganj istresla dve šake prokelja presečenog napola, zatim je dodala dižon senf, vino i sirće i sve izmešala. „Otpustila me je, znaš?“ Endina varjača tresnu o pod. „Šta je učinila?“

„Otpustila me je. Oko četiri meseca nakon što si ti otišla. Upravo sam bila završila sa obukom četvrte nove devojke; bilo je verovatno oko osam sati ujutro jednog sasvim običnog dana, uplovila je, jedva me pogledala i rekla mi da joj više nisam potrebna, da ne moram da dođem narednog dana-niti bilo kojeg drugog.“

Endi zinu, ne mogavši da se obuzda. „Šališ se? I ne znaš zašto je to učinila?“ Emili se blago tresla ruka dok je mešala prokelj. „Nemam predstavu. Radila sam za nju gotovo tri godine - naučila sam jebeni francuski da bih mogla da pomognem Kerolajn i Kasidi u

slobodno vreme - a ona me je odbacila kao đubre. Za nekoliko nedelja trebalo je da, kako mi je i obećano, budem unapređena u pomoćnog modnog urednika i bam! Zbogom. Bez objašnjenja, bez izvinjenja, bez zahvalnice, bez reči.“

„Žao mi je, to je strašno...“

Emili podiže levu ruku. „To je bilo prošle godine. Prebolela sam. Hm, možda nisam u potpunosti prebolela - još uvek se svakog jutra budim i molim se da je pregazi autobus - ali nakon toga mogu normalno da nastavim da obavljam svakodnevne aktivnosti.“

Da nije bilo bolnog izraza na Emilinom licu, Endi bi se radovala. Koliko se samo često pitala kako to da Emili ne vidi sve one grozne načine na koje je Miranda ponižavala i terorizovala ljude koji su za nju radili? Koliko puta je poželela da ima prijatelja u kancelariji? Koliko bi joj samo podnošljivije bilo da je imala saučesnika sa kojim bi mogla da podeli svoj jad? Niko nije bio vredniji i posvećeniji od Emili, ali Miranda je ipak prekršila sva obećanja koja joj je dala. Bilo je to toliko suštinski nepošteno.

Endi obrisa ruke o pregaču. „Jednom sam napisala njenu smrtovnicu. Da li je to čudno?“

Emili je spustila hvataljke i zagledala se u nju. Bilo je to prvi put za vreme čitavog časa da ju je pogledala u oči. „Šta si uradila?“

„Onako, kao vežbu, znaš? Mislim da je ispravno da kažem da se nisam puno zadržavala na njenim postignućima. Bilo je to iznenađujuće katarzično iskustvo. Nisi ti jedina koja se nada da će je snaći nenadana smrt.“ Emili se konačno nasmešila.

„Da li to znači da si radila u novinama? Neko vreme nakon što si otišla, tražila sam te na 'Guglu', ali nikada nisam pronašla bogzna šta.“

Endi nije znala šta da misli o tome. Na čudan način je bila zadovoljna kada je saznala da je i Emili pokušala da prati šta se s njom dešava. U nedeljama nakon što je napustila *Pistu*, često je pomišljala da nazove Emili i izvini se što je tako naglo dala otkaz i što je prvu pomoćnicu dovela u tako nezgodan položaj, ali je na kraju uvek odustajala. Ne može se desiti da kažete Mirandi *Pristli jebi se*, a da vam Emili Čarlton to ne naplati. I tako je Emili izbegla sigurne

grdnje, psovke, uvrede i treskanje slušalicom, i zadržala svoju krivicu za sebe.

„Da, verovatno zato što i nisi mogla mnogo pronaći. Živela sam sa Lili neko vreme dok se oporavljala. Vozila sam je na fizikalnu terapiju i na sastanke u dvanaest koraka i takve stvari. Malo sam pisala za lokalne novine, pokrivala sam uglavnom veridbe i venčanja. Kada sam se konačno vratila u grad, poslala sam biografiju gotovo svima na *Mediabistro.com*, a *Hepili ever after* mi je ponudio honorarni posao. Zasada je sve u redu. Dosta pišem. Čime se ti baviš?“

„Šta radiš za njih? To je veb-sajt koji se bavi venčanjima, zar ne? Pogledala sam njihov partnerski sajt, onaj o uređenju kuće. Nije loš.“

Bio je to bez sumnje najjushićeniji kompliment koji je ikada čula od Emili, i ona ga prihvati.

„Hvala. Da, tiče se svega u vezi sa venčanjima, od veridbenog prstenja, dodataka, planiranja, inspiracija za mladenački ples... jasno ti je.“ Nije to bilo ništa spektakularno, ali Endi je sebi pronašla prijatno mesto i nije bila sasvim nesrećna. „Čime se ti baviš?“

„Dame u uglu!“, povika instruktor uperivši silikonsku lopaticu u njih. „Manje priče više kuvanja. Uprkos nazivu, ovde bi trebalo naučiti mnogo više od toga kako da prokuvate vodu.“

Emili klimnu glavom. „Sada se sećam. Upravo si bila uradila intervju sa Viktorijom Bekam o njenim najdražim sećanjima na venčanje i savetima nevestama da ne štede novac. A ona je rekla da ne štede na piću, jer ono garantuje da će se ljudi lepo provesti? Da li si to bila ti?“

Endi nije mogla da suzdrži osmeh; još uvek se čudila kada bi otkrila da ljudi zapravo čitaju ono što napiše. „Da, to je bio moj članak.“

„Pitala sam se da li si to ti, a onda sam pomislila da mora da je u pitanju neka druga Andrea Saks, jer si ti nameravala da postaneš ratni izveštač ili tako nešto. Sada se potpuno sećam svega. Zatražila sam da me 'Gugl' obavesti ukoliko dođe do pojave novih podataka o Poš i pročitala sam sve o njoj. Da li si je zaista upoznala?“

Da li je to Emili odista postavljala Endi pitanja vezana za njen život? Pokazivala interesovanje? Da li je to ona bila impresionirana nečim što je Endi učinila? Bilo je to gotovo suviše sumanuto da bi u to poverovala. „Samo na petnaest minuta, ali da, otišla sam u njenu hotelsku sobu kada je bila u Njujorku pre nekoliko meseci. Čak sam i njega upoznala.“

„Nisi valjda!“

Endi klimnu glavom.

„Nemoj se uvrediti, ali kako si je naterala da pristane da ti da intervju za blog koji se bavi venčanjima?“

Endi se na trenutak zamislila, razmišljala je koliko otvorena da bude s Emili, a zatim je rekla: „Pozvala sam njenog agenta za odnose s javnošću i rekla da sam nedavno radila za *Pistu*, za Mirandu Pristli, i kako se nadam da će mi, s obzirom na to da je Miranda veliki obožavalac Viktorije Bekam, dozvoliti da napravim intervju s njom u vezi sa njenim venčanjem.“

„I pristala je, samo na osnovu toga?“

„Aha.“

„Ali Miranda čak i ne voli Viktoriju Bekam.“

Emili stavi prokelj i tikvice na tanjir i sede na stolicu. Endi pride poslužavniku sa sirom i krekerima, napuni tanjir i, stavivši tanjir između njih, sede pored Emili.

„Nije ni važno. Funkcioniše dok god Viktorija - ili u najmanju ruku njen agent za odnose s javnošću - voli Mirandu, a to je uvek slučaj. Stopa uspeha mi je stoprocentna.“

„Molim? I ranije si to radila? Ostavljala si ih u uverenju da si pisala za *Pistu*?“

„Ne lažem“, rekla je Endi stavljajući kocku čedra u usta. „Njihova je stvar kako će protumačiti moje reči.“

„To je genijalno. Prosto genijalno. Zašto da ne? Teško da će ti robovski rad za nju obezbediti išta drugo. Koga si još upoznala?“

„Pa, da vidimo. Uspela sam da ubedim Britni Spirs da mi napiše najboljih deset melodija za mladenački ples, Kejt Hadson da mi kaže kako će se jednog dana tajno venčati, Dženifer Aniston da

opiše svoju haljinu iz snova, Hajdi Klum da govori o frizuri i šminki za dan venčanja, Ris Viderspun da mi kaže koje su prednosti i mane ranog stupanja u brak. Naredne nedelje radim intervju sa Džej Lo o tome kako prirediti primereno drugo ili treće venčanje.“

Emili napravi mali sendvič sa dve kocke sira i dva krepera, i Endi pokuša da spreči sebe da ne zeva u nju. Emili Čarlton jede? „Endi, to zvuči odlično“, rekla je žvaćući.

Endi mora da je zurila u nju, jer se nasmešila jednom stranom usta i rekla: O da, sada jedem. Prvo što mi se vratilo nakon što me je otpustila bio je apetit.“

„Pa nipošto ne izgledaš tako“, rekla je Endi iskreno, a Emili se opet nasmeši jednom stranom usta. „Hoćete li mi reći šta to radite?“

Instruktor se pojavio niotkuda. „Dame? Šta se ovde dešava? Jer sam prilično siguran da sedeti i užinati’ nije u opisu ovog kursa.“ Pljesnuo je rukama i podigao obrve.

„A ja sam prilično sigurna da predavač nije opisan kao ’kompletan kreten’. Upravo smo krenule“, rekla je Emili i pogledala Endi.

„Da, tako je. Hvala na odličnom predavanju.“ Veselje u Endinom glasu nateralo je Emili da vrisne od zadovoljstva, a ostatak grupe da se okrene i pogleda ih. Devojke su pokupile svoje stvari i izašle u hodnik, pre nego što su prasnule u smeh.

Trebalo je da se, trenutak ili dva kasnije, osete neprijatno, ali nisu. Možda i jesu pre ovoga mrzele jedna drugu, ali sasvim sigurno su dovoljno dugo provele u društvu one druge da bi se osećale prijatno kada se sretnu. Endi oprezno predloži da odu na piće i nastave da ćaskaju, a Emili spremno prihvati poziv. Jedna margarita pretvorila se u tri, a tri su se pretvorile u večeru, a večera u susret dva dana kasnije. Uskoro su se redovno vidale na piću posle posla i na nedeljnom branču i na brzim ćaskanjima iz kafu u Emilinoj kancelariji časopisa *Harpers bazar*, gde su Emili nedavno unapredili u mlađeg modnog urednika i dali joj malu kancelariju koja je imala veliku staklenu površinu.

Endi je postala Emilina pratilja na svim otmenim modnim zabavama; Endi je pozivala Emili da je prati kao „saradnik“ na

intervjue sa slavnim ličnostima. Pratile su jedna drugoj poslovnu situaciju, ismevale jedna drugoj odeću, i držale mobilne telefone uključene u svako doba, da bi ona koja je uveče kasno izašla na sastanak imala koga da pozove kada dođe kući. I dalje su joj nedostajali Aleks i Lili, i dalje bi se rastužila kada bi pomislila da su njeni roditelji rastavljeni, i bila je usamljena i odvojena od sveta, ali ju je sada Emili često zvala i slala joj poruke, pozivajući je da odu u novi suši bar koji se otvorio u Sohou, ili da odu u potragu za crvenim karminom, ili novim espresso aparatom, ili parom ravnih sandala.

Nije se desilo preko noći, ali najneverovatnija stvar u Endinom svetu postala je realnost: Emili Čarlton, zakleti neprijatelj, postala je njena prijateljica. I ne bilo kakva prijateljica, već najbolja prijateljica, prva osoba koju je zvala bilo da se desilo nešto dobro ili loše. Zato joj je bilo toliko prirodno da nekoliko godina kasnije - nakon što je Emili napustila *Harpers bazar*, a ona se umorila od *Hepili ever after* - devojkama padne na pamet da pokrenu *Plandž*. Ideja je zapravo bila Emilina, ali je Endi poboljšala svrhu i misiju časopisa, osmislila priču i ideje za naslovnu stranu i pronašla prva venčanja koja su pokrivala. Sa Emilinim poslovnim kontaktima i iskustvom u štampanim medijima i Endinim veštinama i stručnošću u pogledu svega što se odnosilo na venčanja, osmislile su i stvorile sasvim jedinstven proizvod. Tu na scenu stupa Maks, jedan od najboljih prijatelja Emilinog muža, i on postaje i investitor i Endin muž, i njihovi životi su se toliko isprepleli da Endi ponekad teško da je mogla da se seti vremena kada su se ona i Emili mrzele. Zahvaljujući vremenu i napornom radu, obe su uspele da ostave Mirandu za sobom. Sve do sada.

Endi nije mogla da poveruje koliki je strah osećala dok je sedela u Emilinoj kancelariji, i dalje u patikama i duksu, a oznojene ruke je toliko snažno stiskala da su joj se nokti usekli u dlanove, slušajući kako Agata poziva poznatu centralu „Elajas-Klarka“.

„Da li ćemo ovo zaista učiniti?“, stenjala je Endi istovremeno želeći da sazna više i plašeći se saznanja.

„Da, mogu li da dobijem Stenlija Grogina, molim vas. Zovem iz časopisa *Plandž*.“ Agata klimnu sebi glavom, očigledno zadovoljna što je u središtu drame i pročisti grlo.

„Gospodine Grogin? Ovde asistent Emili Čarlton. Trenutno je na putu, ali je želela da vam se javim i vidim da li vam nekako mogu pomoći?“ Još jednom je klimnula glavom.

Endi je osećala kako joj kap znoja klizi između grudi.

„Mmm, razumem. Konferencijski poziv. Mogu li da pitam o čemu je reč?“ Agata se namršti kao da je probala nešto odvratno, a potom zakoluta očima poput Emili. „Naravno. Preneću joj i javiću vam se. Mnogo vam hvala.“

Emili nije ni sačekala da devojka spusti slušalicu pre nego što se nagnula napred i pritisnula dugme za prekid zagovora.

„Šta je rekao?“, upitale su Endi i Emili u glas.

Agata uze gutljaj svog zelenog gustog šejka. Izgledala je kao da uživa. „Rekao je da bi želeo da zakaže konferencijski poziv s vama dvema.“

„Konferencijski poziv? U vezi s čim?“, upitala je Endi. Zašto bi, zaboga, advokat „Elajas-Klarka“ želeo da razgovara s njima dvema nakon svih ovih godina? Ukoliko odista nisu čuli za blago varljiv način na koji je Endi možda još uvek spominjala Mirandino ime da bi obezbedila saradnju slavni ličnosti?

„Nije hteo da mi kaže.“

„Kako to misliš nije hteo da ti kaže?“, Emili gotovo zavrišta. „Šta je rekao kada si ga pitala?“

„Samo da je uglavnom slobodan svakog jutra pre jedanaest i da će o toj privatnoj stvari raspravljati samo s vama dvema... i nekoliko svojih kolega.“ „O bože, vratila se! Tuži nas. Pretvoriće nam život u pakao, jednostavno znam da hoće...“, kukala je Endi.

„Miranda ne mari ni za jednu od nas dve, to ti garantujem“, rekla je Emili sa sigurnošću prve pomoćnice. „Ako nisi upamtila nijednu prokletu stvar, upamti ovo: mi smo za nju mrtve, i ona ima pametnijeg posla nego da izvlači to staro sranje. Mora da je nešto drugo u pitanju.“

Emili je bila u pravu. Moralo je biti nešto drugo. Ali Endi je pogodila činjenica da broj „Elajas-Klarka“ na displeju telefona može da je odvede na tako mračno mesto i baci je u apsolutno stanje

panike. Nije bilo važno šta je „Elajas-Klark“ *želeo*. Miranda Pristli, Satana lično, mašući đavoljim repom i *prada* tašnom, još jednom je ispunila Endin svet bolnim uspomenama i novom strepnjom. Kao da se poslednjih deset godina nije desilo.

Dečaci će biti dečaci

Prošlo je nedelju dana od venčanja, i Endi se osećala još lošije, nipošto bolje. Glava ju je sada neprestano bolela i stalno je bila umorna, pospana, i ponekad joj se javljala mučnina. Temperatura joj je rasla i padala, ali se nikako nije u potpunosti povlačila. Počinjalo je da joj se čini da se nikada neće rešiti ovog gripa.

Kada je otvorila orman da uzme najotrcaniji vuneni kućni ogrtač, pojavio se Maks. „Dobro jutro“, rekao je, uputivši joj svoj najslađi pospani osmeh. „Dođi ovamo, da se maziš sa mnom.“

Endi se umotala u purpurnocrvenu krpetinu i stegla je pojasom. „Ne osećam se baš najbolje. Idem da pristavim kafu. Nisam raspoložena za teretanu jutros, i mislim da ću danas otići ranije na posao.“

„Endi? Možeš li da dođeš ovamo načas? Želim da razgovaramo.“

Na jedan strašan trenutak bila je uverena da će joj priznati da je bio s Ketrin. Možda je uvideo da je nestalo pismo njegove majke. Možda...“

„Šta je bilo?“, upitala je smestivši se ivicu kreveta, u podnožju, što je dalje od njega moguće. Stenli ju je pogledao tugaljivo, uznemiren što neće dobiti doručak onako brzo kako se nadao.

Maks stavi naočare i nasloni glavu na ruku. „Želim da danas odeš kod lekara. Insistiram.“

Endi ne reče ni reč.

„Već se devet dana osećaš ovako. Devet dana otkako smo se venčali...“ Znala je šta zapravo želi da kaže. Već je prošla čitava nedelja, a ljubav su vodili samo jednom, nakon čega je Endi ležala u kadi sat vremena, tvrdeći da je promrzla. Što je bila istina. Ponestajalo mu je strpljenja, a njoj izgovora. Endi je uglavnom samo očajnički želela da se oseća bolje.

„Već sam zakazala pregled za danas. Mislila sam da ga mogu otkazati ukoliko se budem osećala bolje, ali ne osećam se bolje.“

Ovo kao da je umirilo Maksa. „Odlično. To su odlične vesti. Pozovi me odmah nakon pregleda i reci mi šta ti je lekar rekao.“

Endi klimnu glavom.

Maks se čvršće umotao u pokrivač. „Da li je sve ostalo u redu? Znam da se ne osećaš dobro, ali u poslednje vreme si... Ne znam... Nekako nisi svoja. Čitave ove nedelje. Da li sam nešto zgrešio?“

Endi nije nameravala da sada obavi taj razgovor. Nепrestano je čekala da se ukaže savršena prilika, kada nijedno od njih dvoje ne bude pod stresom, niti u gužvi, niti bolestan, ali sada joj je bilo dosta svega: došlo je vreme da dobije neke odgovore.

„Znam za Bermude.“

Endi je shvatila da zadržava dah.

Maks zbunjeno skupi oči. „Bermude? Misliš na momačku žurku?“

„Da“, rekla je Endi. Da li se sprema da je slaže? To je sada bila jedina stvar koja bi mogla da pogorša situaciju.

Maks ju je pogledao. „Mora da misliš na Ketrin“, rekao je tiho i Endino srce potonu. Znači istina je. Istina je ono što je pročitala u Barbarinom pismu: Maks je imao tajne; to se sada nije moglo poreći.

„Znači da si je video“, rekla je Endi više sebi nego Maksu.

„Da, video sam je. Ali veruj mi kad ti kažem da nisam imao *pojma* da će biti tamo. Mislim, znam da njeni roditelji tamo imaju kuću, ali nisam znao da su ona i njena sestra odlučile da taj vikend - baš taj vikend u godini - provedu u spa centru. Pridružile su nam se na koktelima jedne večeri. Nije to opravdanje, ali molim te, nemoj da misliš da se nešto desilo, jer nije. *Ništa*.“ Bilo joj je teško da sluša čak i ove ograničene pojedinosti, teže nego što je mislila.

Zašto mi to nisi rekao? Poželela je da zavrišti. Ako je sve bilo tako slatko i nedužno, šta ćemo s pismom? I činjenicom da si sve sakrio od mene?

„Uzgred budi rečeno, kako si saznala? Nije to neka tajna, ali pitam se.“

„Pronašla sam pismo koje ti je majka napisala. Ono u kome te preklinje da se ne oženiš mnome. Nije samo Ketrin u pitanju, zar ne?“

Izgledao je kao da će mu pozliti, što joj je donekle pričinilo zadovoljstvo. „A očigledno jeste tajna, jer da nije, rekao bi mi čim se desilo. Ili kratko nakon toga. Značilo ti je dovoljno da spomeneš mami, ali ne i meni.“ Kada ništa nije rekao, Endi uze Stenlija u naručje i reče: „Bolje da požurim pod tuš, ako želim da stignem na vreme na pregled.“

„Hteo sam da ti kažem, kunem se, ali sam mislio da bi bilo sebično prouzrokovati ti brige ili te dovesti u situaciju da se osetiš neprijatno, a nemaš nikakvog razloga pod kapom *nebeskom* da brineš.“

„Brige? Ne bih ja *brinula*. Možda bih skinula ovaj prsten!“ Nakon toliko dana neme brige i sumnji vikanje joj je baš prijalo. „Možda bih odbila da obučem onu belu haljinu i zakunem ti se na ljubav pred članovima porodice i svim našim prijateljima. Naročito pred *tvojom* porodicom, jer se njima čak ni ne dopadam.

„Misle da te nisam dostojna. Možda bih donela takvu odluku. Zato nemoj da mi sediš tu i tvrdiš kako si ćutao o svemu samo jer si brinuo za *moje* dobro.“

Dok je ovo izgovarala, znala je da nije pravedna. Naravno da je tog dana imala mogućnost izbora. Stala je pred oltar, jer nije želela ljubomornim ispadima da osramoti sebe, ili Maksa, ili članove porodice. Stala je pred oltar, jer je volela Maksa i verovala mu - ili je bar to želela - i jer je bila uverena da za sve postoji logičko objašnjenje. Zar je trebalo da svega nekoliko minuta pred početak venčanja sve odloži zbog pisma zlobne svekrve na kom nije bilo datuma? Da li je to uopšte želela? Naravno da nije. Ali još nije bilo potrebe da Maks to sazna.

„Endi, preteruješ...“

Privivši psa na grudi, zalupila je i zaključala vrata kupatila za sobom. Maks je mahnito kucao i zvao je, ali je zvuk tuša uskoro zagušio njegov glas. Kada je potpuno odevena ušla u kuhinju da uzme bananu i bocu ledenog čaja, Maks je skočio na noge i pokušao

da je zagrla. „Endi, ništa se nije desilo!“ Izmigoljila se tako da je samo još njegova ruka počivala na njenom ramenu.

Osvrnula se po stanu, stanu od devetsto kvadrata na četrnaestom spratu na južnoj strani zgrade, sa dve zasebne spavaće sobe i kancelarijom, sa terasom na koju izlazi njihova spavaća soba i renoviranom kuhinjom povezanom sa prostranom dnevnim sobom i trpezarijom. Harisonovi su kupili ovaj stan Maksu kada je diplomirao i, premda je bio skup, nije ni približno mogao da se poredi sa ostalim njihovim nekretninama. Iz ovog razloga je Barbara ubedila Maksa da ga ne proda kada je prodao sve ostalo; ako ništa drugo, stan je bio dobra investicija. Kada su on i Endi odlučili da žive zajedno, Maks je odmah ponudio da proda svoj voljeni stan, da bi mogli zajedno da odaberu nešto novo, ali Endi je rekla da je budalasto izlagati se tolikim troškovima kada je stan i više nego dovoljan za njih dvoje. Maks ju je poljubio i izjavio da kod nje voli to što nije materijalista. Endi se nasmejala i izjavila da i dalje namerava da izbaci najveći deo njegovog nameštaja i da unajmi dekoratera. A sada je, gledajući ga, mislila kako je stan lepo ispao i kako je srećna što živi u njemu. Debeli berberski tepisi, meki somotni kaučevi i udobne fotelje mamili su da se u njih ugnezdi. Zidove su ukrašavale uramljene fotografije avantura na koje su ona i Maks išli širom sveta, sami i zajedno. Izmešane sitnice (njena drvena afrička žaba koja je proizvodila kreketav zvuk kada bi joj se drveni štapićem prevukao preko leđa; njegov Buda u ležećem položaju, kog je dovukao sa puta u Tajland) i sve njihove knjige i hiljade i hiljade CD- ova stvarali su topao i prijatan dom koji je pružao predah i utočište.

„Pozovi me čim završiš, u redu? Brinem za tebe. Večeras kad krenem s posla, mogu ti uzeti antibiotik ili šta god da ti lekar kaže da uzmeš, samo mi javi šta ti treba. Imamo o mnogo čemu da razgovaramo, znam to, zato ću gledati da dođem kući što je pre moguće. Prebrodićemo ovo, obećavam ti. Trebalo je da ti kažem, Endi, sada to znam. Ali kunem ti se da te volim. I baš ništa se nije desilo na Bermudama. Ništa.“

Njegov dlan na ramenu pekao ju je kao uvreda.

„Endi?“

Nije ga ni pogledala, niti mu je odgovorila.

„Mnogo te volim. Učiniću sve da povratim tvoje poverenje. Doneo sam lošu odluku kada sam odlučio da ti ne kažem da sam sreo bivšu devojkicu, ali nisam te prevario. I ja nisam moja majka. Molim te, dođi večeras kući da razgovaramo, u redu? Molim te?“

Naterala je sebe da ga pogleda. Pred njom je, zabrinuto i sa strepnjom je gledajući, stajao njen najbolji prijatelj, njen partner, čovek kog je volela više od bilo koga na svetu.

Ovo nije sve, znala je Endi. Razgovaraće uveče i biće potrebno da je još ubeđuje - ali ne u tom času. Klimnula je glavom, stegla mu mišicu i bez ijedne reči je prebacila torbu preko ramena i zatvorila vrata za sobom.

„Andrea? Drago mi je što vas opet vidim, mila“, rekao je doktor Palmer dok je pregledao Endin karton.

Nije podigao pogled. Nakon koliko, trideset, možda i četrdeset godina prakse kako je uopšte mogao više podnositi pritužbe na glavobolju i upaljeno grlo? Endi ga je gotovo žalila.

„Da vidimo, poslednji put ste na sistematskom pregledu bili pre skoro dve godine - vreme vam je za redovan sistematski pregled, znate to - ali danas ste zakazali pregled, jer se ne osećate dobro. Šta se dešava?“

„Hm, sigurna sam da nije ništa ozbiljno u pitanju, ali već nedelju dana se osećam prilično loše, i nikako da prođe. Neprestano imam glavobolje i mučnine.“

„Zvuči mi kao tipičan virus koji vlada u ovo vreme. Imate li problema sa gornjim disajnim putevima?“ Pokazao je Endi da otvori usta. Zagrcnula se kada joj je pritisnuo jezik.

„Ne, nemam. Ali povremeno imam temperaturu.“

„Mmm. Udahnite duboko. Tako.“

Brzo joj je pregledao oči i uši, i neko vreme joj pritiskao stomak, pitajući je da li je boli. Odgovorila mu je da je „ne boli“, ali je imala iracionalnu želju da ga tresne preko lica zbog toga što joj je zahvatao kožu (salo?) punom šakom.

„Uzeću bris da proverim streptokoke, jer ste ovde i jer vam je grlo nadraženo, ali gotovo sam uveren da nije to u pitanju. Iskreno, mislim da je virus koji jednostavno mora da se izbací iz organizma. Preporučio bih vam da se vakcinišete protiv gripa, kad ste već ovde. Uzmite paracetamol po potrebi, pijte dosta tečnosti i odmarajte se, i pozovite me ako vam temperatura skoči.“

Govorio je brzo i nešto beležio, a zatim spakovao njen karton i spremio se da krene. Zašto uvek toliko žure? Čekala je gotovo sat vremena da je primi, a sada je želeo da zбриše nakon četiri minuta.

„Ne želite da vas testiramo na polno prenosive bolesti, zar ne?“, upitao je doktor Palmer i ne trudeći se da podigne glavu s dokumentacije.

„Molim?“, upitala je Endi. Nakašljala se.

„To je samo procedura. To pitamo sve naše neudate i neoženjene pacijente, pružamo im mogućnost da i to provere.“

„Ja sam, zapravo, udata“, rekla je Endi. „Od pre nedelju dana.“ Čudila se koliko joj je još uvek čudno da to izgovori. Da je udata.

„Čestitam! Pa, ako je to sve, idem dalje. Drago mi je što sam vas video, Endi. Mislim da će vam uskoro biti bolje.“

Okrenuo se da izađe i, pre nego što je stigla da razmisli, Endi izlanu: „Želela bih da me testirate na sve, molim vas.“

Doktor Palmer se okrenuo.

„Znam da je sve to verovatno u mojoj glavi i da nemam razloga za brigu, ali upravo sam saznala da se moj muž sreo sa bivšom devojkom na momačkoj večeri. Hoću da kažem, znam da mu je to bivša devojkica i da nije prostitutka, i naravno da ne mislim da se nešto među njima desilo - on se kune da nije, ali... bolje ipak biti siguran, zar ne?“ Zastala je načas, da duboko udahne. A potom je smirenije nastavila: „Venčali smo se prošlog vikenda.“

Endi je devedeset devet procenata bila uverena da se ponaša potpuno smešno. Bila je gotovo sigurna da je Maks nije prevario s Ketrin, niti sa bilo kim drugim. On je uvek bio nežan i iskren prema njoj i, premda jeste pogrešio što joj nije spomenuo susret s bivšom, zaista mu je verovala kada je rekao da se ništa nije desilo. A i da se

nekim nesrećnim slučajem nešto desilo, kakvi su izgledi da dobije polno prenosivu bolest od Ketrin fon Hercog, princeze-device lično? Fon Hercogovi nisu gajili herpes. I tačka. Ali i pored toga je smesta želela da zna da li postoji i najmanja moguća šansa da njeno trenutno stanje ima neke veze sa Ketrin i Maksom.

Klimnuo je. „Laboratorija je niz hodnik, pa levo. Idite tamo da vam izvade krv. Ostavite uzorak urina u kupatilu. Kada se vratite, skinite se. Pored stolice vam je papirna bolnička haljina, zakopčava se spređa. Odmah ću se vratiti sa sestrom.

Endi je pokušala da mu se zahvali, ali je on suviše brzo nestao. Skočila je sa stola za preglede i krenula u laboratoriju, gde joj je krupna i namrštena žena brzo i gotovo bezbolno izvadila krv i, ne pogledavši je u oči, uputila je u toalet. Vratila se u sobu za preglede i, kao što joj je i naloženo, presvukla se u bolničku haljinu i sela opet na sto za preglede. Drevni primerak časopisa *Ril simpl* privukao joj je pogled, i pođe joj za rukom da ostane usredsređena na plan za čišćenje kupatila u deset koraka kada se u sobu vratio doktor sa još jednim muškarcem.

„Endi, ovo je gospodin Kevin, naš bolničar“, rekao je doktor Palmer, pokazujući mladog Azijca koji nije izgledao ni dan stariji od sedamnaest godina. „Žao mi je što trenutno nijedna žena nije slobodna. Nadam se da vam ne smeta?“

„Naravno da ne“, slagala je Endi.

Pregled je bio blaženo brz. Premda nije mogla videti šta doktor radi, niti se on trudio da joj objasni, osetila je blagi pritisak kada joj je uzeo bris, možda nešto nalik na Papa bris. Trudila se da ignoriše gospodina Kevina koji je zurio među njene raširene noge kao da nikada nije video ništa slično. Baš kada je počelo da joj biva veoma neprijatno, doktor Palmer navuče papir preko donjeg dela njenog tela i potapša je po članku.

„Gotovo je, Andrea. U zavisnosti od toga kolika je gužva u laboratoriji, poslaću vam neke rezultate danas, a neke sutra. Proverite sa prijemnim odeljenjem da li imamo vaš broj telefona. Ukoliko vam se ne javim sutra do pet, slobodno pozovite ordinaciju.“

„Uh, u redu. Da li bi trebalo još nešto da...“

„Sve smo pokrili. Čujemo se uskoro.“ I pre nego što je stigla još nešto da kaže, ili čak i da pita koje testove je uradio, doktor nestade.

Tek kada je platila razliku u kešu koju ne pokriva osiguranje i kada je navukla kaput i provukla metro karticu, shvatila je da joj lekar nije rekao ništa ni približno utešno. Nije bilo „Uveren sam da nemate razloga za brigu“, niti „Dobro je biti na oprezu, ali sam uveren da je sve u redu“, a ni „Ne vidim ja ovde nikakvog razloga za brigu“. Samo je neodređeno rekao „Sve smo obavili“ i žurno izašao. Da li se plašio još nekog histeričnog sloma ili je video nešto zbog čega se zabrinuo?

Endi nije mogla da se usredsredi na posao. Barbara, Ketrin, Bermudska ostrva i hlamidija s jedne strane. Miranda s druge. Iskreno, nije znala šta je strašnije. Pokušala je da skrene sebi misli brzo pogledavši časopis *Šesta strana* onlajn, ali pogled joj je uzvratila fotografija Mirandinih kćerki. Premda to nisu više bile devojčice koje su pre nekoliko godina mučile Endi, bliznakinje nisu izgledale ništa manje podmuklo. Na fotografiji sa otvaranja neke galerije od prethodne večeri, Kerolajn je od glave do pete bila odevena u crno i obmotana oko nekog momka koji je furao navoskirane brčice i akne. Kasidi je pokušala - i uspela, Endi je morala da prizna - da ponese modernu frizuru sa obrijanom polovinom glave. Tesne, sjajne kožne pantalone naglašavale su njenu zastrašujuću mršavost i zbog kombinacije kože i rubincrvenog karmina izgledala je poput gotske porcelanske lutke. Ispod slika pisalo je da su obe devojke brucoškinje i da su se vratile na jesenji raspust kući: Kerolajn sa škole dizajna na Roud Ajlandu, a Kasidi sa nekog francuskog univerziteta u Dubaiju. Endi nije mogla a da se ne zapita šta je Miranda mislila o izborima svojih kćeri, i na ovu pomisao se na trenutak nasmešila.

Emili je pokucala na vrata Endine kancelarije i ušla ne čekajući odgovor. „Hej, izgledaš strašno. Da li si bolesna? Što je još važnije, da li si razgovarala s Maksom?“

„Da’ je odgovor na oba tvoja pitanja.“ Endi je uzela *herši* čokoladicu iz staklene činije koju je držala na stolu, a zatim ju je gurnula prema Emili.

Emili je uzdahnula, odmotala jednu i stavila je usta. „Dakle, šta je rekao? Pitala sam Majlsa, uzgred budi rečeno, i on se kune da nije bilo devojaka s njima. I ja mu verujem. Ne bi me on lagao, nego obično umem da...“

„Istina je, Em. Ketrin je bila tamo. Priznao je.“

Njena prijateljica naglo okrenu glavu. Endi je zurila u sićušnu mrlju čokolade na Emilinoj donjoj usni i pitala se zašto se oseća tako mrtvo u duši.

„Kako to misliš, priznao je? Šta je tačno priznao?“

Endin telefon je zapištao i na displeju se pojavila poruka. Obe se nagnuše da vide da li je od Maksa, a jeste bila, pa Emili upitno pogleda Endi.“

Šta je doktor rekao?

Naglo se setila kako je ležala na hladnom stolu i kako su joj dvojica muškaraca pregledala intimne delove, osetivši snažnu želju da ubije Maksa. U svim godinama od srednje škole, otkako je postala seksualno aktivna - uključujući tu i godine koje je provela izlazeći sa muškarcima u akvarijumu za ajkule poznatom kao Njujork - Endi se nijednom nije zabrinula da je dobila neku polno prenosivu bolest. Bila je oprezna, opsesivno oprezna, i ponosila se time. Kako je samo nepravedno što sada, kada se konačno osetila dovoljno bezbedno da spusti gard i potpuno se preda svom mužu, za boga miloga, mora da istrpi mučno čekanje rezultata testa na polno prenosive bolesti.

Počela je da kuca palčevima. Rezultati testova kasnije u toku dana ili sutra. Verovatno samo virus.

„Endi?“

Endi je odmotala još jednu čokoladicu i odgrizla joj je vrh, pre nego što ju je čitavu strpala u usta.

„Možeš li prestati sa prejedanjem i reći mi šta se dešava?“, Emili je uzela činiju od Endi i stavila je na pod. „U šta god da se ovo izrodi, nećeš biti srećna ako još nabiješ pet kila, jer si se natrpavala jeftinim čokoladama, to ti garantujem.“

„Nemam ti mnogo šta reći. Rekla sam mu da znam šta se desilo na Bermudama, i on se slomio i izvinio.“

Emili je nagnula glavu. Žene širom sveta ubile bi za te crvenkastosmeđe talase, a ona je sve vreme pričala o tome kako želi da ih ofarba u plavo. „Dooobro. Ali ti *ne znaš* šta se desilo na Bermudama. Samo znaš da je naleteo na bivšu.“

Endi podiže ruku. „Molim te, prestani. Nećemo raspravljati o tome. Znam da pokušavaš da me oraspoložiš, ali Maks se izvinio hiljadu puta i uverio me da nije planirao s njom da se sretne, da je Ketrin bila tamo sa sestrom i da su naleteli jedni na druge, i da se ona družila s njima. Tvrdi da je hteo da mi kaže, ali da je na neki sjeban način mislio da je to sebično, pa je prećutao i nadao se da će sve to proći i nestati samo od sebe.“

„O, Endi, ne mogu da verujem...“

„Pa veruj“, prasnula je iznervirana na samu pomisao da njena prijateljica sumnja u njenu priču. „Jutros sam išla da se testiram na polno prenosive bolesti.“

Emili razjapi usta, nimalo otmeno i nimalo sebi svojstveno. A potom poče da se smeje. „Endi!“, smejala se, a ramena su joj se tresla. „Mora da se šališ. Maks ti nije preneo nikakvu bolest. I uveravam te da Ketrin nije njemu prenela nikakvu bolest.“

Endi je slegnula ramenima. „Ne znam šta da ti kažem. Tvrdi da se ništa nije desilo. Ali pre šest nedelja je bio na Bermudama i to sa bivšom devojkom, a ja sam sada sasvim slučajno bolesna i patim od svakakvih čudnih i neobjašnjivih simptoma. Šta bi ti pomislila?“

„Da si najveća paničarka na svetu. Ma hajde, Endi. Polno prenosive bolesti?“

Ućutaše na trenutak, slušajući kako osoblje dolazi na posao, a potom je Endi čula kako Agata preslušava poruke od prethodne noći.

„Smem li se na trenutak poneti kao zaista loša prijateljica? Obećaj mi da me nećeš mrzeti što te ovo pitam?“

„Ne mogu ti obećati, ali ću se potruditi“, rekla je Endi.

Emili je otvorila usta da nešto kaže, a potom ih ponovo zatvorila. „Ne, izvini, zaboravi, nije važno.“

„Želiš da znaš šta sam odlučila u vezi sa pozivom iz 'Elajas-Klarka', zar ne? Koji nam je naredni potez?“ Prošla su četiri dana od

poziva i Emili je već desetak puta pitala Endi šta želi da uradi. „Elajas-Klark“ je u međuvremenu opet zvao da zakaže konferencijski poziv i Agata im je rekla da će im se one što je pre moguće javiti. „Pretpostavljam da moramo da im se javimo.“ Emili je klimnula glavom, ali bilo je očigledno da je zadovoljna. „U redu, zvuči mi dobro.“ Emilin telefon je zazujao i ona je spustila pogled. „Ovo je Danijel. Verovatno je i tebe smarao, ali želi da zna šta smo odabrali za februarsku naslovnu stranu.“

„Ništa još nismo odlučile“, rekla je Endi, znajući da njen odgovor nije ni od kakve koristi.

„Da li i dalje želiš da staviš svoje venčanje na naslovnu stranu? Da sam na tvom mestu, učinila bih to.“

Endi je uzdahnula. Gotovo je na to i zaboravila. „Vratili su nam film i fotografije su prelepe. Spiskali smo gotovo čitav budžet za editorijal na Sen Žermen, a nemamo ništa ni približno toliko dobro što bismo mogli da ubacimo. Čitav broj zavisi od te dve strane. Razumeš.“

„Sve je to istina.“

Endi se bez upozorenja steže grlo. „Šta da radim, Em? Čini mi se kao da mi se sve otima kontroli. Ne mogu da verujem da me njegova porodica mrzi. I uznemirava me sve ovo sa Ketrin.“

Emili je odmahнула rukom. „Videla sam kako se vas dvoje gledate. Bože, da Majls i ja imamo samo polovinu onoga što imate ti i Maks, gde bi nam bio kraj. Obožava te, poznajem ga - on se sada ždere, pitajući se zašto se poneo kao magarac, i boji se da će te izgubiti. Ali znaš li šta to znači? Znači da je muškarac. Muškarac koji je uprskao stvar, jer ti ništa nije rekao, ali je i dalje isti muškarac u kog si se zaljubila, isti onaj koji je rekao da nikada nije sreo ženu sa kojom bi poželeo da se skrasi dok nije sreo tebe.“

Endi pogleda Emili. „Ako je ovo njegov način skrašavanja, ne bih volela da vidim kako izgleda ono drugo.“

„Sećaš li se da te je preklinjao da se preseliš kod njega šest meseci nakon što ste se upoznali? Želeo je da krene u potragu za prstenom na prvu godišnjicu! A ako još samo jednom spomene 'zasnivanje porodice', Majls će ga ubiti. Zaista te voli, Endi, i ti to

znaš.“

„Znam. Samo moram to sebi da ponavljam.“ Endi se nakašlja i obrisa oči maramicom. „Prikazaćemo venčanje u februarskom broju“, rekla je odmah, da se ne predomisli.

„Zaista?“ Olakšanje na Emilinom licu bilo je gotovo komično.

„Zaista. Slike su stvarno lepe. Nema razloga da ih protraćimo.“

Emili je klimnula glavom, a potom izjurila iz Endine kancelarije, verovatno pre nego što kažu nešto što bi sve upropastilo.

Kada je Endi stigla u svoju ulicu, osećala se, ako ne smireno, a onda približno smireno. Maks je jednom nedeljno nakon posla igrao košarku ali je znala da namerava da propusti utakmicu da bi stigao kući ranije i brinuo se o njoj. Ako je otišao s posla u uobičajeno vreme, doći će kući za pola sata. Šta da radi? Da prihvati da ju je muž slagao u vezi sa svojom prvom ljubavi? Nije li dovoljno stara da zna da gde ima dima ima i vatre? Ako joj je prećutao susret sa Ketrin, mora da tu još nečeg ima, zar ne? A ako ima još nešto, šta da radi? Da ga ostavi? To bi se Barbari baš dopalo - da se Endi pokup i ode nakon dve nedelje braka. Muškarac u odelu se okrenuo i pogledao je. Da li je to ona rekla naglas? Da li počinje da ludi?

Bacila je ogromnu *luj viton* tašnu - jednu od onih džinovskih torbi za koje se tvrdilo da mogu da izdrže i dvesta kilograma, a da ne pukne ručka-na klupu u hodniku i skinula cipele. Pogledala je na sat. Još dvadeset pet minuta. Na pronalaženje i konzumiranje parčeta hleba od celog zrna pšenice namazanog puterom od kikirikija i ledene dijetalne kole potrošila je još osam minuta. Kako da započne? *Volim te, ali mislim da bi trebalo da se razdvojimo na nekoliko dana i razmislimo o svemu.* To je zvučalo kao rečenica iz filma. Duboko je udahнула. Kada dođe vreme, reći će ono što joj je na umu.

Displej pokaza da joj je stigla poruka.

Stižem za deset minuta. Treba li ti nešto?

Dobro sam, hvala. Vidimo se.

Pomislila je da pozove nekoga, bilo koga, da ispuni vreme, ali nije znala šta da kaže. *O, zdravo, Lili. Da li ti je bilo lepo na venčanju? Da li je let bio dobar? Odlično! Da, čekam da Maks*

dođe kući, da mogu da mu kazem da želim dan ili dva da razmislim o svemu. I to čitavih nedelju dana nakon venčanja! Grizla je zanoktice i zurila u telefon, dok nije zazvonio, a ona gotovo pala sa stolice. Broj je bio sakriven, a ona je odavno odustala od pronalaženja tih brojeva.

„Halo?“ Iznenadila se kada je čula da joj glas drhti.

„Molim vas Andreu Saks.“

„Ja sam. Smem li da pitam ko zove?“

„O, zdravo, Andrea. Ovde gospodin Kevin iz ordinacije doktora Palmera? Zovem vas da vam saopštim rezultate testova. Da li zovem u nezgodno vreme?“

Ima li zgodnog vremena? Pomislila je Endi. Mogla bih kombinovati potvrdu o nekoj gadnoj polnoj bolesti sa „potrebno mi je malo prostora“. Sada je zapravo odličan trenutak za ovaj poziv.

„Da, u redu je, hvala.“

„Dobro, da vidimo... test na streptokoke je negativan, ali mislim da smo tako nešto i očekivali. Što se tiče polno prenosivih bolesti, imam dobre vesti. Negativni ste na hlamidiju, gonoreju, hepatitis, herpes, HIV, humani papiloma virus i bakterijsku vaginozu.“

Endi je čekala da nastavi, ali nastupila je neprijatna tišina.

„To je dobro“, rekla je pitajući se zašto li je toliko čudan. „Da li sam u pravu? Negativna sam na sve?“

Gospodin Kevin se nakašljao. „Pa, niste baš negativni na sve...“

Endi poče da razbija glavu, pokušavajući da se seti da li je sve spomenuo. *Spomenuo je HIV, zar ne? I herpes? Da nema nešto novo, neka moderna bolest za koju još nije ni čula? Da li se plašio da joj kaže zato što ona umire? Zaklela se da će povesti Maksa sa sobom...*

„Nivo hCG vam je zapravo prilično povišen, Andrea. Čestitam! Trudni ste.“

Negde u udaljenom kutku uma shvatila je šta želi da kaže, otprilike kada je rekao „čestitam“, ali osećala se potpuno nesposobno da obradi ovu informaciju. Kao da joj je neko prebacio ogromni beli

čaršav preko glave. Sve je bilo crno. Bila je pri svesti i disala je, ali nije bila u stanju ništa ni da vidi, ni da čuje, ni da oseti. Imala je pitanja, toliko pitanja, ali više od svega je osećala nemo zaprepašćenje i nevericu. Trudna? Nije moguće. Nije istina. Mora da je neka greška. Nije se obazirala na glasić koji joj je govorio: *Sve vreme si sumnjala. Mučnina, neredovna menstruacija, bolovi, pospanost i neraspoloženje. Znala si, Endi, ali nisi bila u stanju da se suočiš s tim.*

Stenlijev lavež vratio ju je u stvarnost. Lajao je samo kada bi se ulazna vrata otvorila, što je značilo da je Maks stigao kući.

„Andrea? Andrea?“ Na trenutak nije bila sigurna da li ju je pozvao Maks ili gospodin Kevin.

„Da, ovde sam“, rekla je u slušalicu. „Hvala vam.“

„Da li imate svog ginekologa ili želite da vas mi uputimo na nekoga? Bez ultrazvuka vam ne mogu reći u kojoj ste nedelji, ali, sudeći prema hormonima, ne bih rekao da je ovo baš rana trudnoća. Verovatno bi bilo najbolje da što pre zakazete pregled.“

„Endi? Da li si kod kuće?“, povikao je Maks, a ulazna vrata se zalupiše za njim. Stenli poče sumanuto da laje.

„Hvala vam, gospodine Kevin. Pobrинуću se za ostalo“, slagala je činilo joj se hiljaditi put tog dana. *Nije rana trudnoća.* Šta li je to značilo?

„Hej“, prošaputao je Maks, prišavši joj s leđa i poljubivši je u vrat. „S kim to razgovaraš?“

Poklopila je slušalicu rukom. „Ni sa kim.“

„Andrea? Da li mogu još nešto da učinim za vas?“, upitao je bestelesni glas s druge strane telefona.

„Da li mi je zato muka?“, upitala je.

Gospodin Kevin je pročistio grlo. „To objašnjava mučninu i umor. Doktor Palmer smatra da su vaši ostali simptomi - upaljeno grlo, temperatura, bolovi u mišićima - posledica nečeg drugog. Verovatno virusa, stresa, iscrpljenosti. Uskoro bi trebalo da vam bude bolje.“

„Da, uverena sam da ću se uskoro osećati odlično. Hvala što

ste se javili.“ Prekinula je vezu, duboko udahnula i pokušala da umiri podivljali puls.

„Da li je sve u redu?“, upitao je Maks. Otvorio je frižider, uzeo bocu *getorejda* i za tri sekunde progutao polovinu.

Endi nije odgovorila. Nije bila sigurna da još ima glasa.

Maks je obrisao usta i pokajnički pogledao Endi. „Izvini što kasnim. Znam da moramo da razgovaramo. Šta se dešava? Da li si se čula s doktorom. Dođi ovamo. Sedi pored mene.“

Endi mu je dozvolila da je povede do kauča, a u glavi je računala udaljenost od dnevne sobe do toaleta u hodniku, u slučaju da oseti mučninu. Maks poče da joj miluje kosu, a Endi nije imala snage da ga natera da prestane.

„Reci mi šta te muči, mila. Znam da je ovo za tebe bila veoma duga nedelja, zbog venčanja i bolesti i... svega ovog s Ketrin. A smatram da bi trebalo da ti ponovim, jer mislim da nisam jutros bio dovoljno jasan. Ništa se nije desilo. Ništa. Dosta sam razmišljao, i želim da znaš da ću učiniti sve - sve na svetu - da prođemo kroz ovo i da bi se ti osećala bolje.“

Endi je pokušala da progovori, ali nije mogla. Beba. Njeno i Maksovo dete. Harison. Pitala se da li će Barbari biti mrsko i njeno dete.

„Šta se dešava u toj tvojoj glavi? Šta je doktor rekao? Da li ti je dao antibiotike? Da li da odem po recept? Reci mi šta se dešava.“

Nije znala gde je pronašla snagu, ali je i pre nego što je stigla da razmisli, Endi naterala sebe da se nasmeši. *Trudna. Trudna. Trudna.* Reč joj je odzvanjala u glavi, i svim silama se trudila da ne vrisne. Silno je želela da kaže Maksu! Ali ne, bilo joj je potrebno vreme da razmisli o svemu.

Stavila je ruku preko Maksove i rekla: „Hajde da o svemu razgovaramo neki drugi put, u redu? Još uvek se ne osećam dobro. Mislim da ću malo prileći, u redu?“

Otišla je pre nego što je stigao i reč da kaže.

Nikakav Dejvids brajdal, ni šljajer cveće i nikakve cipele koje se mogu farbati

U nedelji koja je protekla otkako ju je gospodin Kevin pozvao i saopštio joj vest koja joj je izmenila život, Endi ni živoj duši nije rekla. Ni Emili, ni Lili, ni majci, ni sestri, a sasvim sigurno nije rekla Maksu. Bilo joj je potrebno vreme da razmisli, nisu joj bili potrebni brojni netraženi saveti i mišljenja, i svakako joj nisu bile potrebne ushićene čestitke i izrazi oduševljenja koji će sigurno uslediti. U jednu ruku vest ju je oduševila. Beba! Nikada nije bila od onih devojčica koje su bile u stanju da na deseti rođendan izdeklamuju svaki i najsitniji detalj svog venčanja iz snova, od materijala od kog će biti haljina do nijanse nevestinskog buketa, ali je uvek zamišljala sebe kao majku. Ranije je zamišljala da će do tridesete imati dvoje dece, dečaka i devojčicu (najpre dečaka, naravno). Kad je bila malo starija, shvatila je da je dvoje dece do tridesete - dođavola, i jedno dete do tridesete - zapravo mnogo drugačija stvar nego što je zamišljala, pa je izmenila jednačinu. U srednjim i kasnim dvadesetim godinama provela je mnogo vremena razmišljajući o tome, i došla je do zaključka da je dvoje, a možda i troje dece u periodu između tridesete i četrdesete zapravo savršeno. Između prvo dvoje, starijeg dečaka i devojčice, biće dve godine razlike, što će garantovati da će biti bliski i da će se među njima razviti prijateljstvo kasnije u životu. Treće dete, devojčica, doći će nakon tri godine, što će biti dovoljno vremena da Endi malo predahne, ali ne i da bude suviše stara za rađanje, i ne sme da dozvoli da prođe suviše vremena, jer u tom slučaju ova beba neće moći da bude prijateljica sa starijom sestrom, niti zenica bratovljevog oka.

Ono o čemu nije razmišljala, naravno, bio je onaj komadić slagalice zbog kog ova vest nije mogla da bude stoprocentno fantastična (zanemariće se činjenica da je bila trudna na venčanju i da je svako ko je pohađao vrtić u stanju da to izračuna); ali nije bila sigurna da može verovati ocu deteta, baka njene bebe ju je mrzela, a ona sama je bila samo na korak od toga da predloži razlaz kada je saznala da je trudna. Kakav razlog za promenu plana. Sve savršeno

logične racionalizacije koje su je ubedile da bi trebalo da ga ostavi ukoliko ju je prevario s Ketrin - nije ih vezivalo ništa osim jednom pravnog dokumenta, nisu imali dece čije živote bi mogli uništiti - pretvorile su se u dim nakon što se jednom popiškala u plastičnu čašu i primila poziv od bolničara.

Svetla se pogasiše i Endina majka izroni iz kuhinje sa tortom osvetljenom svećama. Svi zapevaše.

„Morala si se uveriti da si sve četrdeset dve stavila na tortu, zar ne, mama?“, upitala je Džil.

„Četrdeset tri. Jedna je za sreću“, rekla je gospođa Saks.

Dečaci i Kajl završiše svoju kreštavu verziju rodendanske pesme i počеше da insistiraju da Džil zamisli želju.

„Želim da moj muž pristane na vazektomiju“, promrmljala je Džil tiho dok se nadvijala nad tortom.

Endi se zagrcnula kafom. Sestre prasnuše u smeh.

„Šta si rekla, mama?“

„Želim zdravlje i sreću mojoj deci i mužu, sestri i majci“, rekla je Džil i pogasila svećice.

„Hej, da li si dobro?“, upitao je Kajl gurajući Endi ruku laktom. Zet joj je ponudio parče torte na papirnom tanjiru, ali ga je Džona zgrabio pre nego što je Endi stigla da ga uzme.

„Džona! Smesta da si vratio tetki tortu. Znaš pravilo - dame imaju prednost!“

Džona sav očajan podiže pogled, a viljuška u ruci mu se zaledi nad šlagom. Endi se nasmejala. „Pusti ga, ja ću uzeti sledeće.“

Džonina viljuška odmah se zari u šlag. Stavio je veliko parče torte u usta i nasmešio se Endi u znak zahvalnosti ustima punim čokolade.

Kajl joj je pružio novo parče, koje ovog puta niko nije presreo, i pogledao je pravo u oči. „Ozbiljno, Endi, da li je sve u redu? Izgledaš mi pomalo... umorno.“

„Umorno.“ Odličan eufemizam za *izgledaš kao govno, ali mi nije jasno zašto*. Da, pretpostavljala je da je umorna. Iz hiljadu

različitih razloga.

Na silu se nasmešila. „Pored venčanja i svega ostalog, još imam i posla preko glave. Trenutno nisam raspoložena za poslovno putovanje. Ali bar je u pitanju Angvila.“

Kajl je upitno pogleda.

„Harper Halou i Mak? Venčanje je u Hotelu 'Vajsroj' u Angvili ovog vikenda i ja ga pokrивam. On je izgleda želeo da se venčanje održi u nekom preuređenom muzičkom studiju u Freznu - mislim da su se upoznali tamo dok su oboje bili na nekoj turneji ili tako nešto - ali su njene želje prevagnule. Na svu sreću.“

On joj reče: „Dobra ti je to beneficija. Bukvalno čitav svet želi da vidi to venčanje, a ti ćeš biti tamo?“

„Neverovatno je, zar ne? Ima najbolji posao na svetu“, rekla je Džil, brišući nešto poveliko i odvratno s ramena.

I premda je Endi i dalje po navici bilo neprijatno kada bi bilo ko rekao da ima „najbolji posao na svetu“, i sama je morala priznati da je njen posao prilično sjajan. Volela je osećaj rada na nečemu od samog začetka, razvijanje novih ideja, od zamisli preko sjajnih prikaza stranica do konačnog štampanog izdanja. Neizmerno joj je zadovoljstvo pričinjavalo da jedan dan razmišlja o svemu, da naredni dan piše o tome, a da zatim možda provede nekoliko dana uređujući tekst, a zatim nedelju dana planira izgled broja. Raznolikost joj je omogućavala uzbuđenje, a i uvek je bilo novih izazova. Ali najviše od svega je uživala u tome što je sama sebi šef.

Kada je Emili iznela Endi ideju o pokretanju štampanog časopisa koji bi se bavio venčanjima, Endi je najpre odbila. Devojke su bile na drugom godišnjem zajedničkom vikendu u banji, što je bila tradicija koju je Endi predložila kada je shvatila da je čitave godine štedela i cicijašila da bi mogla da ode na odmor, ali na kraju nije imala s kim da ide. Uprkos Emilinom skorašnjem i (po Endinom mišljenju) impulsivnom braku sa Majlsom, producentom rijaliti programa koji je bio pet godina stariji od nje i koji je upravo napravio veliki i neočekivani hit, Emili je pristala da ostavi svog novopečenog muža na četiri dana i sa Endi uživa u spa tretmanima, suncu i pesku. Sedele su u najtoplijoj od tri unutrašnja džakuzija u

„Mandarin Oriental“ spa centru na Majanskoj rivijeri. Gole. Upravo su došle sa masaže vrelim kamenjem u romantičnoj sobi za parove koja je gledala na okean i povukle su se u odaju za opuštanje za žene, gde je Emili bacila peškir na kanabe, odigrala neki ples radosti, uzela gutljaj čaja od đumbira i počela da gricka sušene kajsije, a zatim se polako - vrlo polako - spustila u vrelu vodu. Endi se trudila da ne zuri u Emilin savršeni odnos kuka i struka, savršene grudi, zategnute noge i čvrstu zadnjicu bez grama celulita. Endi je bila vitka, to je bila činjenica, ali njeno telo nije imalo zrelost Emilinog - bila je sva u pravim linijama i uglovima. Pitala se zašto se toliko stidi pred svojom najboljom drugaricom, ali je ipak peškir ostavila uz samu ivicu džakuzija i uronila je u vodu za tri sekunde. Dok je Emili živo ćaskala, Endi se usredsredila na to drži ramena ispod uskovitlanih struja vode, osećajući se neprijatno, premda je bila potpuno potopljena, „Kako to misliš 'ne'? Nisi još ni čula moj predlog“, Emili je cvilela na onaj simpatično jogunasti način koji je govorio Endi da nije zapravo ljuta.

„Uopšte ne moram da čujem tvoj predlog. Završila sam sa štampanim časopisima. Kao i ostatak sveta. Verovala ili ne, zapravo *volim* svoj posao.“ U to vreme je Endi imala psihički stabilnog šefa, četiri dana u nedelji je pisala za *Hepili ever after* i začetak ideje o pisanju romana. Sa svim isečcima i fleksibilnim radnim vremenom, bila je sigurna da bi mogla dovoljno nedeljno da napiše da unajmi agenta. Bila je na putu... da verovatno krpi kraj s krajem što se plate ticalo, ali ipak...

„Da, ali to je samo posao! Ja govorim o karijeri. Preduzetništvu. Pokrenućemo posao zajedno i on će biti naše čedo. Nemoj mi reći da nisi spremna za nešto više od deset najboljih načina da se veže kosa! *Hepili ever after* je lep mali sajt koji povremeno ima prilično simpatičan sadržaj, ali je uglavnom krat kojekakvim otrcanim budalaštinama. Ti to znaš i ja to znam.“
“Hvala.“

Emili rukom udari po vodi. „O, nemoj da si tako osetljiva, Endi. Ne koriste tvoje talente u pravoj meri. Talentovanija si ti za ozbiljnije stvari. Želim da pišeš priče s naslovne strane, da radiš sa sjajnim fotografima koji će sprovesti tvoju viziju u delo, da daješ

teme drugim piscima i onda uređuješ njihove članke, mentorišeš ih, nadzireš. Putovaćeš na udaljene destinacije i praviti intervjuje sa slavnim ličnostima i, naravno, prihvaćaćemo uzorke i besplatna putovanja i svaki mogući popust, jer nećemo tvrditi da smo makar i izdaleka pristrasne. Zar ti to ne zvuči zabavno?“

Endi isturi donju usnu. „Nije strašno.“

„Naravno da nije. Uopšte nije strašno. Ja ću biti javno lice časopisa i radiću sve ono što ti mrziš. Priređivaću zabave, ulagivati se oglasivačima i zapošljavaću i otpuštati ljude. Pronaći ću nam prostor za kancelariju i kupiti opremu i potreštine. Pronaći ćemo stvarno sjajne ljude koji će nadgledati dosta poslova, da bismo se mi mogle usredsrediti na to da napravimo najbolji časopis koji se bavi venčanjima u zemlji. Da li sam spomenula zdravstveno? I dovoljno veliku platu da možemo da večeramo o svom trošku u restoranu? Možeš li zamisliti tako nešto?“

Endi je osetila kako se opušta u vodi i kako joj se konačno razvezuju čvorovi u ramenima. Morala je da prizna da *može* da zamisli tako nešto. Zapravo joj je sve zvučalo prilično predivno. Ali nije mogla a da se ne zapita kakve kvalifikacije ima bilo koja od njih dve da pokrene i vodi pravi živi časopis. Obe one zajedno imaju nekoliko godina rada na mestu nižeg asistenta i saradnika urednika i još nekoliko godina iskustva u pisanju članaka za veb-sajt? Kako li će se njihov časopis razlikovati od desetina ostalih penušavih izdanja koja bez kraja i konca pišu o providnim velovima i pripijenim haljinama? I kako će tačno sve to uspeti da plate? Kancelarijski prostor na Menhetnu? Endin stančić jedva da je bio dovoljno velik za uzani sto koji joj je istovremeno služio i kao radni sto i, premda je dupleks koji je Emili delila sa Majlsom bio veći i daleko otmeniji, u njemu jedva da je bilo dovoljno prostora za svetlosnu kutiju, a kamoli za čitavo *grafičko odeljenje*. Zvučalo je fantastično, ali da li je bilo izvodljivo?

Emili je oduševljeno zabacila glavu i natopila svoju podignutu, glamuroznu punđu. „Endi, suviše si analitična za svoje dobro. Nije to zabavno, kažem ti. Samo ti sve prepusti meni - sve je sređeno.“

„O, pa to je onda savršen poslovni plan. Kada budemo tražile

zajam od banke i kada nas pitaju za šta nam je novac potreban, samo ću im reći da je Emili rekla da je sve sređeno.“

„I jeste! Majls ima tuce prijatelja, možda i više, i svi su njujorški bankari ili holivudski tipovi koji uvek traže dobru investiciju ovog tipa. Oni vole da zasipaju novcem kreativne početnike u poslovanju, naročito kada to ima veze sa medijima ili izdavačkom delatnošću. Ne mogu se obuzdati - odmah pomisle na seks, modele i glamur. A mi ćemo rado ohrabriti tu vrstu razmišljanja. Jer kako ja to vidim, naš časopis će biti drugačiji od svih ostalih tabloida koji se bave venčanjima.“

Endi je i dalje pokušavala da obradi informaciju o gomili potencijalnih investitora i koliko novca su oni volji da razbacuju, ali pomisao da će se njihov časopis razlikovati od ostalih zvučao joj je još fantastičnije. „Zaista? Jer sam se prilično blisko upoznala sa svetom venčanja i veruj mi da nije lako uvek pronaći nešto novo i neiskorišćeno. Nema tu mnogo promena iz godine u godinu.“

„To je nevažno!“, prezrivo reče Emili. Mehurići su počeli da usporavaju. Emili iskoči iz džakuzija, savršene kože klizave od vode. Smestivši se na klupu preko puta Endi ona uze gutljaj čaja i reče: „Naš časopis će biti vrlo otmen. Vrhunski. Luksuzna verzija časopisa koji se bave venčanjima. Fraza 'rasprodaja uzoraka nikada se neće pojaviti na našim stranicama. A neće biti ni izraza kao što su 'jeftin medeni mesec', 'pametni načini da se uštedi novac' ili 'prelepi buketi za manje novca'. Neće biti članaka ni o čemu jeftinom... ni o čemu takvom. Nikakav *Dejvids brajdal* i šlajer cveće, i nikakve cipele koje se mogu farbati.“

„Svesna si da smo usred svetske recesije, zar ne?“

„I upravo zato će naši čitaoci želeti nešto čemu mogu težiti! Misliš da devedeset devet procenata ljudi koji čitaju *Pistu* može sebi da priušti makar i par čarapa koje se spominju u nekom od brojeva? Naravno da ne mogu“, rekla je Emili.

Uprkos svojoj pragmatičnoj crti Endi je osetila kako u njoj raste uzbuđenje. „To je istina“, rekla je. „*Pista* nije katalog - već inspiracija. On daje nadahnuće pametnim ženama koje vode računa o stilu i koje možda nemaju sredstava da kupe odeću sa modnih pista

kada osmišljavaju lični stil, kada biraju stvari koje mogu da priušte. Razumljivo je da će sve one žene koje inspiraciju pronalaze u preskupom izgledu koji plasira *Pista* biti podjednako inspirisane preskupim venčanjima koja će prikazivati *Plandž*¹.“

Emili se ozari. „*Plandž*?“

„Zar ti se ne dopada? 'Udahni i zaroni', 'duboki izrezi'... jednostavno je, dramatično, lepršavo. Savršeno je.“

„Dopada mi se. Obožavam ga. *Plandž*. Genije si, upravo ćemo ga tako nazvati!“ U ovom trenutku Emili ustade i onako naga zaigra džig. „Znala sam da ćeš shvatiti. Počni da razmišljaš šta bismo mogle da uradimo u uvodnom broju. Možda Sidni? Maui? Provansu? Buenos Ajres? Veruj mi, ovo je će biti fenomenalno.“

Emili, impulsivna, luda Emili, bila je u pravu. Naravno da je bilo barikada i prepreka na putu (golo potkrovlje koje je bilo spremno tek šest meseci nakon ugovorenog roka, više poteškoća u nabavci štampača nego što je ijedna od njih dve mogla da predvidi; čitanje ni manje ni više nego *dve hiljade petsto* biografija koje su primile nakon što su objavile da su im potrebni ljudi za osam različitih pozicija), ali je najvećim delom put od ideje do realizacije bio relativno gladak, zahvaljujući gotovo ponajviše Emilinoj slepoj veri i ambiciji i Majlsovim prijateljima koji su imali snažne poslovne veze i dobre izvore finansiranja - a Maks je najviše doprineo od svih, sa 18 procenta i učestvovao je u jednoj trećini udela u kompaniji sa grupom od pet drugih investitora koji su delili 15 procenata, a Endi i Emili su imale svaka po trećinu. Bile su većinski vlasnici i delile su 66 procenata i dve trećine udela - mogle su nadglasati sve ostale i obezbediti da njihova reč bude poslednja u svim velikim odlukama koje su se ticale časopisa.

Plandž se uređivao u skladu sa visokom modom i prefmjenošću: jedinstvene haljine poznatih dizajnera, dijamantski nakit kakav se prenosi s kolena na koleno, vodiči kako odabrati najotmenije srebrne poslužavnike, iznajmiti privatno ostrvo za medeni mesec, napraviti jedinstven i lepo izrađen spisak radnji i

¹ Uroniti, zaroniti, skok u dubinu. (Prim. prev.)

poklona. Krenule su na sitno, izdavale su časopis četiri puta godišnje i imao je svega četrdesetak strana po broju, ali za dve godine, Endi i Emili su izdavale sedam brojeva godišnje (svakog drugog meseca, sa vanrednim junskim brojem) i imale su više pretplatnika i čitalaca koji su kupovali časopis na novinskim štandovima nego što su u početku planirale.

Kao što je Emili i predvidela, veoma mali broj čitalaca imao je sredstava da vodi život kakav je predlagao *Plandž*, ali svi su oni bili dovoljno pronicljivi i otmeni i dovoljni poznavaoi luksuza da iskoriste fotografije i članke kao inspiraciju za svoje venčanje. U prvih nekoliko meseci postojanja, časopis nije baš bio toliko razmetljiv. Pokrivali su sva venčanja koja su makar nagoveštavala glamur ili zavodljivost kojima su imali pristup: venčanje Emiline koleginice iz časopisa *Harpers bazar* koja se udala za nekog tipa iz nekog investicionog fonda u jahting klubu; venčanje prijateljice Emiline koleginice čiji verenik je režirao tuce poznatih akcionih filmova; venčanje Emilinog dermatologa za slavne koja je pristala da se njeno venčanje sa poznatim TV licem prikaže pod uslovom da *Plandž* spomene i njen novi hijaluronski filer nalik na restalin. Neveste i mladoženje možda i nisu bili svima poznati, ali su venčanja uvek bila raskošna, a fotografije su časopisu dale nagoveštaj prestiža koji nije mogao dobiti predlažući liste poklona i objavljivanjem vodiča- za izbor prstenja.

Ironično je bilo da im je upravo Endina veza obezbedila par koji je *Plandž* izveo iz polutame anonimnosti i pretvorio ga u nacionalni raritet. Maks je dobio poziv da prisustvuje večanju pripadnice visokih krugova društva sa kojom je odrastao, prelepe devojke čiji otac je bio multimilioner iz Venecuele i koja je trebalo da se uda za meksičkog „biznismena“, klim-klim, trep-trep. Maks je obavio samo jedan poziv i obećao je nevesti da će imati pravo da odabere fotografije koje će se koristiti. Broj je, sa svim prelepim, insajderskim fotografijama imanja u Montereju i prelepih latino žena okićenih dijamantima, bio veoma zapažen i spominjali su ga svi tračerski i zabavni sajtovi, a čak je pomenut i u emisiji *60 minuta*, u priči o FBI-ju, meksičkom „biznismenu“ i arsenalu automatskog oružja njegovih telohranitelja pored kojih mornaričke foke izgledaju

slabo naoružano.

Posle toga je bilo lako navesti ljude da pristanu da se njihovo venčanje prikaže u časopisu. I Endi i Emili su imale sve brojeve telefona iz Mirandinog imenika iz *Piste*, i nisu se libile da ih upotrebe. Usavršile su korake u tančine, kao da je u pitanju balet. Obe devojke su pretraživala sajtove, blogove i tračerske časopise u potrazi za vestima o veridbama, puštale su da prođe nekoliko nedelje da se prašina slegne, a potom su ili zvale zvezdu lično ili njenog publicistu, u zavisnosti od toga koliko je ko bio blizak sa *Pistom* ili Mirandom. U tom trenutku bi besramno spomenule Mirandino ime, spomenule bi da su njih dve radile za nju godinama (što i nije laž), i objasnile bi (ne preterano detaljno) kako sada vode „ogranak“, otmeni časopis koji se bavi venčanjima. Svaki telefonski poziv pratila je pošiljka primerka sa brojem u kom je prikazano meksičko venčanje, sačekale bi tačno nedelju dana, a potom bi pozvale još jednom. Do sada je sedam od osam slavni ličnosti sa kojima su stupile u kontakt pristalo da *Plandž* piše o njihovom venčanju u nekom narednom broju, pod uslovom da imaju pravo da prodaju fotografije nekom nedeljniku u međuvremenu. Endi i Emili na ovo nikada nisu imale primedbe, jer su ih njihove fotografije, detaljni intervjui sa mladencima i prijatan, pristupačan način na koji je Endi pisala članke izdvajali od konkurencije sa štandova u prodavnicama robe široke potrošnje. A i svaki broj koji je prikazivao poznatu glumicu, manekenku, muzičara, umetnika ili pripadnika visokog društva olakšavao im je da ubede narednu slavnu ličnost da pristane da prikažu njeno venčanje, a da i ne moraju prečesto da spominju *Pistu*. Ova formula je već godinama donosila plodove i one su je se držale. Ova prava venčanja slavni ličnosti nisu bila samo vrhunac svakog broja već i ono po čemu je časopis bio prepoznatljiv i ono što ga je zapravo prodavalo.

Ponekad joj se dešavalo da ni sama ne može da poveruje. Čak i sada, dok je listala sveže objavljeni novembarski broj sa Dru Barimor i Vilom Kopelmanom na naslovnoj strani, bilo joj je teško da shvati da časopis postoji zahvaljujući Emilinoj viziji od pre nekoliko godina i svim njihovim zajedničkim idejama, planovima, napornom radu i greškama. Endi je oklevajući ušla u sve to, ali časopis je postao njena

ljubav, njeno čedo. Napravile su nešto na šta mogu biti ponosne i svakog dana je bila zahvalna Emili - na časopisu i srećnom dodatku, upoznavanju s Maksom.

„Misliš li da će doći i Madona?“, upitala je njena majka, došavši sa svojim papirnim tanjirom da se pridruži Endi, Kajlu i Džil za stolom. „Zar ne idu ona i Harper u isti kabala studio ili tako nešto?“

Džil i Endi se zagledaše u svoju majku.

„Šta je bilo? Zar mi nije dozvoljeno da pročitam koji broj časopisa *Pipl* u čekaonici kod zubara?“, upitala je prebirući po parčetu torte. Otkako su se ona i Endin otac razveli, njena majka je naročito pazila šta jede.

„I sama sam se to pitala“, rekla je Endi. „Mislim da neće zato što je trenutno u Južnom Pacifiku zbog nečega. Ali publicista je potvrdio da će doći Demi. Mada, pošto je sada bez Eštona, i nije toliko zanimljiva, ali ipak.“ „Lično bih volela da ustanovim da ništa na njenom telu nije stvarno“, rekla je gospođa Saks. „Osećala bih se mnogo bolje.“

„I ti i ja“, rekla je Endi gutajući poslednji zalogaj torte. Trudila se da na zagrabi tortu obema rukama poput deteta i sve natrpa u usta. Radije bi da ima mučnine, umesto ovih napada gladi.

„U redu, bando, zabava je završena. Džejk i Džona, molim vas odnesite svoje tanjire u kuhinju i poljubite se s bakom i tetkom za laku noć. Tata će sada da vas okupa, a ja ću da nahranim Džareda“, objavila je Džil, pogledavši značajno u Kajla. „A zatim, zato što mi je rođendan i imam prava da radim sve što mi se prohte, idem odmah da spavam, tako da ćete se tati noćas obraćati ukoliko se bilo šta desi, u redu?“ Namestila je Džareda na bok i poljubila ga u obraz. Udario ju je po licu. „Ukoliko neko bude ružno sanjao, ili bude žedan, ili mu bude hladno ili poželi da se mazi, noćas budite tatu, u redu, mili?“ Oba dečaka ozbiljno klimnuše glavom, a Džared zacvile i zatapša ručicama.

Džil i Kajl su svu trojicu dečaka poslali na spavanje, zahvalili se Endinoj mami na torti, poljubili sve za laku noć i nestali na spratu. Nekoliko trenutaka kasnije Endi začu kako se kada puni vodom.

Gospođa Saks je nestala u kuhinji na trenutak i vratila se sa dve šolje engleskog čaja bez kofeina; još uvek je trebalo da odstoji, ali je već u njega sipala mleko i zaslađivač. Gurnula je jednu šolju prema Endi.

„Čula sam da te je Kajl pitao da li je sve u redu...“ Endina majka usredsredila se na obmotavanje kesice čaja oko kašike.

Endi je otvorila usta da kaže nešto i brzo ih zatvorila. Nije bila od onih devojaka koje su tri puta dnevno zvale kući dok su bile na koledžu niti je pričala sve detalje svog ljubavnog života roditeljima, ali bilo je teže nego što je mislila - gotovo nemoguće - sakriti od rođene majke da očekuje dete. Znala je da bi trebalo da joj kaže, želela je da joj kaže. Smatrala je da je potpuno neprirodno da su, pored lekara i laboratorijskih tehničara, ona i gospodin Kevin jedini koji znaju za njenu trudnoću, ali ipak nije mogla da natera sebe da to izgovori. Nije imala osećaj da je to stvarno, a s obzirom na to koliko su joj osećanja bila podeljena u vezi s Maksom, sasvim sigurno joj se nije činilo ispravno da bilo kome kaže, čak ni svojoj majci, pre nego što kaže njemu.

„Sve je u redu“, rekla je, ne gledajući majku u oči. „Samo sam umorna.“ Gospođa Saks klimnu glavom, premda je bilo očigledno da je znala da Endi nešto krije. „U koje vreme sutra polazi avion?“

„U jedanaest, sa 'Kenedija'. Doći će po mene u sedam.“

„Dobro, bar ćeš nekoliko dana provesti na toplom mestu. Znam da se ne možeš opustiti kada pišeš o venčanju, ali možda ćeš uspeti da ugrabiš sat ili dva na svežem vazduhu?“

„Da, i ja se nadam.“ Nakratko pomisli da kaže majci o pozivu od „Elajas- Klarka“, ali je znala da bi usledio vrlo ozbiljan razgovor. Bolje da se odmori nego da upropasti sebi noć košmarima o Mirandi.

„Kako je Maks? Da li se ljuti što odlaziš na put tako brzo nakon venčanja?“ Endi sleže ramenima. „Dobro je. On u nedelju ide da gleda 'Džetse' sa momcima, tako da verovatno neće ni primetiti da me nema.“

Gospođa Saks na ovo oćuta, a Endi se zapita da nije preterala. Njenoj mami se Maks oduvek dopadao i bilo joj je milo što je Endi srećna, ali nije se pretvarala da razume bogatstvo porodice Harison,

niti ono što je smatrala njihovom potrebom da neprestano budu u društvu.

„Da li sam ti rekla da sam prošle nedelje naletela na Robertu Fajman na onom ručku na koji sam išla u grad?“

Endi pokuša da odglumi nezainteresovanost. „Ne, nisi mi to spominjala. Kako je ona?“

„O, odlično je. Već godinu dana se viđa s nekim, mislim da je ozbiljno. Čula sam da je zubar, udovac, i da će se verovatno venčati.“

„Mmm. Da li je spomenula Aleksa?“

Mrzela je sebe što je postavila ovo pitanje, ali nije se mogla obuzdati. Čak i nakon više od osam godina i samo jednog slučajnog susreta u međuvremenu, i dalje ju je zapreplašivalo koliko malo zna o Aleksu i njegovom trenutnom životu. „Gugl“ joj nije dao nikakva obaveštenja osim osnovnih biografskih podataka koje je već znala i jednog članka od pre tri godine u kom se navodi kako je Aleks oduševljen muzičkom scenom u Berlingtonu. Endi je videla da je otišao na postdiplomski program na univerzitet u Vermontu i iz onoga što je videla, još uvek je živio u Vermontu. Spomenuo je devojkicu, skijašicu, kada su naleteli jedno na drugo, ali nije joj dao mnogo podataka. Nije imao profil na „Fejsbuku“, što nije iznenađivalo Endi. Lili ili nije znala ništa više od nje, ili je rešila da joj ne kaže - a ovo poslednje bilo je verovatnije, jer je znala da Lili i Aleks razmenjuju čestitke, a jednom prilikom joj je, kada je razmatrao mogućnost da se upiše na univerzitet u Bolderu, poslao mejl da je pita kakva su njena iskustva.

„Jeste. Završio je magistraturu, pa će se sa devojkicom vratiti u Njujork. Ili su se možda već vratili?“

Ona se bavi nečim kreativnim, ne mogu da se setim čime, ali pruža joj se lepa prilika u gradu, pa pretpostavljam da će i on tražiti nešto tamo.“ Zanimljivo. Aleks i kreativna, lepa skijašica su i dalje zajedno, nakon tri godine. A što je još zanimljivije: vraća se u grad.

„Da, rekao mi je da ima devojkicu kada sam naletela na njega u marketu 'Hol fuds'. Bože, to mora da je bilo, kada? Tek što sam počela da se zabavljam s Maksom... pre tri godine. Pretpostavljam da je u pitanju ozbiljna veza.“ Poslednju rečenicu je izgovorila želeći da

je njena majka porekne, racionalizuje, pronade neku budalastu analizu ili iznese neko neobično mišljenje kako naravno da to nije ozbiljna veza, ali gospođa Saks je samo odmahнула glavom i rekla: „Da, Roberta se nada da će se veriti do kraja godine. Naravno, ona je još u srednjim dvadesetim godinama, tako da mislim da nemaju razloga za žurbu. Ali sam uverena da Roberta, kao i ja, jedva čeka unučad.“

„Ti imaš unučad. Imaš ih troje. A svako od njih je pravo blago.“

Endina mama se nasmeja. „Pune ruke posla s njima, zar ne? Nikome ne bih poželela tri dečaka.“ Uzela je gutljaj čaja. „Ne sećam se da si naletela na Aleksa. Da li si mi rekla?“

„Još uvek sam radila za *Hepili ever after* i tek što sam upoznala Maksa. Ti si sa svojim klubom čitalaca bila na krstarenju rekom. Sećam se, jer sam ti pisala o tome, a ti si mi odgovorila kucajući na nekoj blesavoj tastaturi koja je umesto y pisala z.“

„Tvoje pamćenje ne prestaje da me iznenađuje.“

„Aleks je bio u gradu tog leta i obavljao je neko obrazovno stažiranje na 'Kolambiji'. Još uvek ne znam šta je tražio u prodavnici 'Hol fuds' tog dana, ali Maks i ja smo išli da trčimo i stali smo da kupimo vodu. Izgledala sam strašno, a Aleks je bio odeven za razgovor za posao. Sve troje smo zastali na deset minuta da popijemo kafu na spratu, što je bilo neprijatno, kao što možeš i zamisliti. Spomenuo je da se viđa sa studentkinjom na magistrarskim studijama, ali da nije u pitanju ništa ozbiljno.“

Endi je propustila da pomene kako joj je srce divljalo za vreme te suviše kratke kafe, kako se malčice preglasno smejala i kako je malčice preterano entuzijastično klimala glavom kad god bi se Aleks našalio ili izneo neku primedbu. Nije rekla majci kako se pitala da li je uveče bio srećan što se vidi sa devojkom, da li je voli, da li je smatra za jedinu osobu koja ga razume. Endi nije rekla kako se očajnički nadala da će je on nakon tog slučajnog susreta pozvati ili joj poslati mejl, i kako je bila povređena - uprkos tome što je bila uzbuđena zbog početka veze s Maksom - kada joj se nije javio. Kako je te noći pod tušem plakala setivši se svih godina koje su proveli

zajedno, pitajući se kako su postali takvi stranci, pre nego što je dreknula na sebe da jednom i zauvek izbací Aleksa iz glave i da se posveti Maksu. Nije joj ništa od toga rekla, ali joj je nešto govorilo da je majka razume.

Endi je pomogla majci da opere sudove i skloni tortu. Gospođa Saks joj je iznela veoma detaljna obaveštenja o svakom razgovoru koji je vodila za vreme Endine i Maksove svadbe, iznela joj je šta misli o onome što su ljudi odenuli, o tome koliko su popili, da li se činilo da im je lepo ili ne, i kakvo je bilo ovo venčanje u poređenju sa venčanjima dece njenih prijateljica na kojima je bila u poslednjih nekoliko godina (najbolje u svakom pogledu, razume se). Pazila je da ne spomene Harisonove. Džil se nakratko pojavila, da naspe dve šolje i jednu bočicu mleka, a Endi se oseti kao da izdaje i majku i sestru time što im ne saopštava vesti. Poželeda je Džil srećan rođendan, poljubila ih obe za laku noć i povukla se u svoju dečju sobu, sobu koja je na prvom spratu bila najudaljenija od stepeništa.

Plan je bio da se preuredi Endina soba pošto je odrasla - pomogla je majci da odabere veliki krevet sa kožnim uzglavljem, sa sve onim hotelskim čaršavima i perjanim prekrivačem, blistavobelim sa prugom boje espressa ali još ništa nije bilo završeno. Njen beli čupavi tepih, posiveo od godina tajnog nošenja cipela u kući, i njen ljubičasto-beii jorgan sa cvetićima činili su joj se hiljadu godina stari. Pola tuceta oglasnih tabli bilo je prekriveno ostacima njenih srednjoškolskih godina; teniski raspored za sezonu 1997. godine, odabrani isecci iz časopisa na kojima su bili Met Dejmon i Marki Mark, poster za film *Titanik*, spisak brojeva telefona osoblja koje je radilo godišnjak, sasušena stabljika nekog buketa koji je nosila na ruci, sa koje je cvet davno otpao, razglednica sa Džilinog diplomskog putovanja u Kambodžu, račun iz TCBY² u kom je radila onog leta kada je diplomirala, i fotografije, toliko fotografija. A gotovo na svakoj se nalazila Lili, kako se smeši pored Endi, bilo da su bile u haljinama od tafta za maturu, farmerkama kada su volontirale u azilu u Ejvonu, u kom se životinje nisu uspavljivale, ili u jednakim

² The Countries Best Yogurt, međunarodni lanac prodavnica smrznutog jogurta. (Prim. prev.)

trenerkama kada su se onaj jedan jedini put učlanile u kros-kontri tim. Endi je sklonila čiodu i skinula jednu od slika sa table; ona i Lili na nekom vašaru sa grupom prijatelja, ne zna koja je bila zelenija u licu nakon vožnje u luna-parku. Sećala se kako su potrčale u žbunje da povraćaju svega nekoliko trenutaka nakon fotografisanja i kako su naredna tri dana pokušavale da ubede roditelje da je povraćanje koje nikako da prestane zapravo posledica te opake vožnje, a nikako tinejdžerskog bunta u vidu ispijanja alkohola (premda je i toga bilo).

Bacila se na krevet koji je sada blago visio u sredini od godina upotrebe, i okrenula Lilin broj. U Koloradu je deset do devet, i Lili je verovatno stavila Bera u krevet. Javila se nakon drugog zvona.

„Hej, lepoticice! Kako život novopečene neveste?“

„Trudna sam“, rekla je Endi pre nego što je stigla da odgovori sebe. Nastupile su tri, možda četiri sekunde tišine pre nego što je Lili rekla: „Endi? Da li si to ti?“

„Ja sam. Trudna sam.“

„O, bože. Čestitam! Vi baš ne gubite vreme, zar ne? Čekaj, to baš i nije moguće...“

Endi zadrža dah dok je Lili računala. Znala je da će svi učiniti upravo to i da će je to izluđivati, ali Lili je bila nešto sasvim drugo. Osetila je veliko olakšanje što je nekom rekla. „Da, potpuno nemoguće. Misle da to nije 'rana' trudnoća, šta god to značilo, a mi očigledno nismo venčani ni dve nedelje. Zakazali su mi ultrazvuk za narednu nedelju. U panici sam...“

„Nemoj! Strašno jeste, znam, sećam se toga. Ali je i predivno, Endi. Da li želiš da znaš pol?“

I eto suštinskog pitanja koje se postavlja prijateljici koja tek što je saznala da je trudna. Endi se gotovo zagrcnu od nevinosti ovog pitanja, pa se na trenutak uznemiri što ovaj razgovor sa svojom najstarijom prijateljicom na svetu ne može jednostavno biti trenutak sreće. Neće imati prilike da raspravljaju da li će Endi roditi dečaka ili devojčicu, niti će izlistati omiljena imena, niti će raspravljati o prednostima i manama neverovatno skupih kolica u poređenju sa nekim jeftinijim. Bilo je drugih stvari o kojima je trebalo raspravljati.

„Da li je Maks uzbuđen? Ne mogu ni da zamislim! On priča o

deci otkako ste se upoznali.“

„Nisam mu rekla“, rekla je Endi toliko tiho da nije bila sigurna da ju je Lili čula.

„Nisi mu rekla?“

„Malo su čudne stvari među nama. Pronašla sam pismo koje mu je Barbara poslala na dan venčanja i ne mogu da prestanem da razmišljam o njemu“, rekla je Endi.

„Koliko čudne? Dovoljno da ne kažeš svom mužu da očekuješ njegovu dete?“

Kada je počela da priča, nije mogla da se zaustavi. Ispričala je Lili sve, baš sve, pa čak i neke pojedinosti koje ni Emili nije priznala. Kako razmišlja da ode na neko vreme i razmisli o svemu i kako je malo falilo da to i kaže Maksu kada ju je gospodin Kevin pozvao. Kako nije želela da ga dodirne. Endi je čak uspela i da joj kaže, po prvi put, kako ne može a da se ne zapita da li joj je Maks rekao istinu u vezi sa Ketrin.

„I tako... eto. Lepo, zar ne?“ Endi je skinula gumicu i rastresla kosu. Naslonila je obraz na cvetni jastuk i udahnula: bio je to isti onaj *tajd* ili *bauns*, ili kako li se već zvao prašak koji je njena majka koristila, ali je mirisao na detinjstvo i nije želela da se taj miris promeni.

„Ne znam šta da ti kažem. Da li želiš da dođem? Mogu da ostavim Bera sa Bodijem³, verovatno, i već sutra se mogu ukrcati na avion...“

„Hvala, Lil, ali idem ujutro poslom u Angvilu. A ti tek što si se vratila odavde. Ali hvala ti.“

„Sirotice! Ma ko šiša Barbaru! Kakva veštica. Ali, bože, mora da se osećaš vrlo ranjivo! Jasno se sećam da sam kada sam bila trudna s Berom bila puna strahova, zapravo su to bili parališući strahovi, da će me Bodi ostaviti trudnu i samu. Ne znam šta je to, ali trudnoća te ubaci u takvo... *stanje uma*. Ne umem to da objasnim.“

„Ne, upravo si mi objasnila, i tačno znam na šta misliš. Pre

³ Bodhi, reč poreklom iz sanskrt; znači prosvetljenje; Amerikanci je izgovaraju kao boudi, a u Indiji se izgovara bodi. (Prim. prev.)

nedelju dana sam razmatrala mogućnost pauze da bih mogla da razmislim. Da nam pružim priliku da budemo iskreni jedno prema drugom i da zaista dobro promislimo o svemu. A sada? Evo bebe! Maksove bebe. I ne želim da budem ljuta na njega, ali već volim ovo dete.“

„O, Endi. Znam. To je samo početak.“

Endi šmrcnu. Nije bila svesna da plače.

„Misliš da sada voliš to dete? Samo čekaj.“

„M... mislila sam da će biti drugačije.“

Lili je na trenutak ućutala. Endi je poznavala svoju prijateljicu dovoljno dobro da zna da Lili razmišlja da li da podeli svoje iskustvo s njom i da se brinula da ne počne da priča o sebi. Ali je naposljetku rekla: „Znam, mila. Maštala si kako ćeš se jednog jutra probuditi pored muža koji te obožava nakon dve godine braka i da ćete zajedno otići u kupatilo da pogledate štapić na koji si upravo piškila, i da ćete se od sreće nakon toga baciti na krevet, i da ćete se grliti i plakati od sreće. I da će on ići na svaki pregled s tobom, i da će ti masirati stopala i kupovati ti krastavce i sladoled. Pa, znaš li ti koliko se to često dešava? Nikad. Ali kažem ti da to ne čini ovo iskustvo ništa manje čudesnim.“

Endi se setila dana od pre gotovo četiri godine kada ju je Lili pozvala i objavila da je trudna. Živela je u Bolderu već dve godine i rešila je da će malo da uspori sa doktoratom, da bi mogla više da podučava. Devojke se nisu često čule, ali, kada bi se i čule, Endi je uvek zavidela Lili na tome koliko je zvučala srećno. Endi je u početku mislila da je Lilina opsesija jogom nalik na njene dugačke spiskove kratkotrajnih interesovanja, kojima se u početku strastveno posvećivala, ali koje je brzo odbacivala: tenis, grnčarstvo, predenje, kuvanje. Kada je Lili rekla da proverava kartice za malu naknadu i popust za časove, Endi je znalački zavrtila glavom. Dakle, Lili. Kada je rekla da se prijavila na kurs za obuku trenera u trajanju od petsto časova, Endi se nasmejala. Ali zatim, kada ga je završila u rekordnom roku i naredna četiri meseca provela u ašramu u Kodajkanalu u Indiji, i išla na kurseve kao što je „Joga za emocionalni disbalans“ i „Joga za snažnije srce“ koje su držali širom

sveta poznati svamiji čija imena je nemoguće izgovoriti, Endi se začudila. Uskoro nakon povratka u Sjedinjene Države, Lili je počela da se viđa sa vlasnikom i glavnim učiteljem škole u kojoj je učila jogu, preobraćenikom u budizam po imenu Bodi, čije ime je nekada bilo Brajan i koji je bio iz Severne Kalifornije, i godinu dana nakon toga je Lili pozvala Endi i saopštila joj važnu vest; ona i Bodi će za šest meseci dobiti bebu. Endi nije mogla da veruje. Bebu? Sa *Bodijem*? Srela ga je samo jednom, kada ga je Lili povelala sa sobom u Konektikat, i bilo joj je teško da prihvati njegove velike dredove i još veće mišiće, i njegovu sklonost da pije zeleni čaj iz termosaa, hladan ili vreo u zavisnosti od godišnjeg doba, svakog minuta svakog dana. Činilo se da je fin momak i očigledno je bio zaljubljen u Lili, ali ništa to nije značilo Endi. Nije postavljala mnogo pitanja, ali je Lili poznavala svoju prijateljicu dovoljno dobro i rekla joj je: „Ovo nije bila slučajnost, Endi. Bodi i ja smo se posvetili jedno drugom i rešili da budemo životni partneri, i nije nam potrebna nikakva pravna sitnica da nam ozvaniči vezu. Volim ga i imaćemo dete.“

Sve vreme Liline trudnoće gajila je sumnje, pitajući se šta li je njena prijateljica mislila i zašto li se odlučila na tako rizičan korak. Ali, otkako je videla Lili kako doji svog sina nekoliko nedelja nakon njegovog rođenja, Endi je znala da je Lili uradila pravu stvar za sebe, svog partnera i svog sina. Neko vreme su se malo udaljile - Endi nije mogla da razume ono što Lili oseća u novoj ulozi majke i (na neki način) supruge - ali bila je zahvalna što je njena prijateljica uredila sebi život. A sada je bila zahvalna što je Lili tačno znala šta oseća.

„Masiranje stopala i sladoled? Pristala bih i na nekoliko nedelja bez panike zbog hlamidije.“

„Drago mi je što se možeš smeјati u vezi s tim“, rekla je Lili i Endi začu olakšanje u njenom glasu. „Znam da je ovo vrlo težak period, ali ipak imam pravo da se radujem, zar ne? Rodićeš bebu!“

„Znam. Ne bih ni sama u to poverovala, da nije neprestanog umora i mučnine.“

„Mislila sam da sam obolela od raka pre nego što sam saznala da sam trudna“, priznala je Lili. „Bukvalno nisam bila u stanju da držim oči otvorene duže od tri sata. Nisam imala drugo objašnjenje.“

Endi je ćutala, razmišljajući kako je lepo i neobično razgovarati o trudnoći sa svojom najstarijom prijateljicom na svetu, i mora da je zadremala, jer je Lili rekla: „Endi? Jesi li tu? Da nisi zaspala?“

„Izvini“, promrmljala je brišući slinu s krajeva usana.

„Ostaviću te na miru“, rekla je Lili.

Endi se nasmešila. „Nedostaješ mi, Lil.“

„Tu sam kad ti zatrebam, mila. Zovi me u bilo koje doba. I dozvoli sebi da se na Angvili malo osunčaš, da popiješ koji koktel bez alkohola i zaboraviš na sve na jedan dan, u redu? Možeš li mi to obećati?“

„Pokušaću.“ Još jednom se pozdraviše i Endi reče sebi da prestane da oseća krivicu što nije pitala kako su Ber i Bodi. Ako uopšte postoje okolnosti kada je u redu biti malo sebičan, pomislila je Endi, onda je to sada. Skinula je farmerke koje su joj već bile neprijatno tesne i svukla džemper preko glave. Pranje zuba, umivanje, čišćenje zuba koncem... sve to može da čeka, pomislila je dok je spuštala glavu na hladan cvetni jastuk i navlačila stari jorgan do brade. Sve će ujutro izgledati bolje.

Bezalkoholna pinja kolada za sve

Let u jedanaest sati ujutro. Tri sata zakašnjenja i neplanirano stajanje u Portoriku. Vožnja „trajektom“ od Svetog Martina koja je više ličila na vožnju skuterom za vreme uragana. I naposljetku dugački red pred carinom u neklimatizovanim uslovima, nakon čega je usledila vožnja prašnjavim, neravnim lokalnim putevima. Putovanje je teško i kad niste napumpani, ali u trudnoći je skoro nepodnošljivo.

Ali hotel je vredeo sve te patnje, premda reč *hotel* ni približno nije mogla da opiše to mesto. Bila je to zemlja čuda. Šarmantna zemlja čuda nalik na selo, sa malim zasebnim trskom pokrivenim vilama ušuškanim u raskošno zelenilo oko plaže u obliku polumeseca. Hotelski „lobi“, zapravo paviljon na otvorenom sa mermernim podovima i drvenim rezbarenim nameštajem u bali stilu, bio je ispunjen ukrašenim kavezima za ptice i tropskim pticama pevačicama i gledao je prema okeanu, toliko bistrom i plavom da je Endi pomislila da halucinira. Kada je izašla na privatni balkon svog apartmana, Endi primeti majmuna kako se njiše na grani iznad nje.

Sada natera sebe da sedne na krevet i osvrne se. Veliki krevet na platformi bio je presvučen čistom belom posteljinom, a madrac veličanstveno tvrd, ali u isto vreme i baršunasto mek. Blizu ulaznih vrata nalazio se sto od kokosovog drveta i stolice, a levo od kreveta nalazila se ugaona garnitura sa staklenim stočićem za kafu i *bouz* ozvučenjem. Trščani krov na bambusovom skeletu sa kliznim staklenim zidovima koji su se s tri strane potpuno otvarali stvarao je utisak da se apartman nalazi na otvorenom. Mali bazen visio je okomito s balkona, zelena voda u njemu stapala se sa okolinom, a dva kanabea od tikovine sa prugastim jastucima i suncobranima jednake šare predstavljali su najotmeniju privatnu baštu za sunčanje koju je ikada videla. Sve površine u velikom kupatilu bile su prekrivene mermerom, uključujući i dva umivaonika i ustakljenu hidromasažnu tuš-kabinu koja je bila velika koliko i druga spavaća soba u njenom stanu u Njujorku. Peškiri su bili toliko paperjasti i beli

da su podsećali na šećernu vunu i visili su sa zagrejanih držača, sveže cveće plumerije ukrašavalo je deo kupatila za oblačenje, šampon i balzam blagog mirisa nalazili su se u glinenim bočicama obeleženim minijaturnim simbolima od kanapa oko grla. U udaljenom uglu kupatila, okružena palmama i bujnom vegetacijom, nalazila se ogromna kada. Bila je s tri strane okružena dva i po metra visokim zidom, ali je potpuno bila izložena vazduhu i čudom je već bila napunjena toplom, mirisnom vodom. Na ivici se nalazila mala glinena posuda sa solima za kupanje, odnekud je dopirala nežna muzika, sobu na otvorenom ispunio je miris zelenina, biljaka i drveća i zemlje, pomešan sa vrelinom poslepodnevnog sunca.

Izmigoljila se iz helanki, i majica pade na pod pre nego što se Endi potpuno razbudila. Uronila je mirisnu vodu, taman dovoljno toplu na vlažnom, spoljnom vazduhu i sklopila oči. ruke joj odmah poleteše ka stomaku i počеше da ga miluju, još uvek nije mogla da veruje da u njoj raste jedan mali život. Premda nije dozvolila sebi da misli na to sve do sada, iznenada je shvatila da želi sina. Nije umela da kaže zašto. Možda je to bilo zato što su i njena sestra i Lili imale dečake, i što su to bila jedina mala deca koju je poznavala i volela. Ili je možda bila u pitanju pomisao na maminog dečaka, preslatko malo stvorenje sa mekom dugom kosicom i ćebencetom, kom bi oblačila minijaturne plave blejzere i stavljala mu kravate i koji bi joj sklupčan spavao u krilu. Nije bila sigurna, ali Maks je davno rekao da je uveren da će oni imati samo kćerke. Tvrdio je da ne može da dočeka da uči kćerke sve o tenisu, fudbalu i golfu, da ih oblači u male uniforme i trenira njihov T-bol⁴ tim. Predviđao je da će im deca biti plava, uprkos činjenici da nijedno od njih dvoje nije plavo, i da će voleti tatu više od ijednog drugog muškarca na svetu. Bila je to jedna od stvari koja je privukla Endi - ozloglašeni plejboj je zapravo imao meko srce, bio je muškarac koji želi dom i ognjište više od ma kog muškarca kog je ikada srela i nije se plašio da to prizna. Endi ga nikada drugačijeg nije upoznala, ali je njegova sestra odmah rekla kako je Maksa poznanstvo s Endi pretvorilo u muškarca kakav je

⁴ Sport koji se zasniva na bejzbolu i predstavlja uvod u bejzbol za decu, omogućavajući im da razviju osnovne veštine potrebne za bejzbol. (Prim. prev.)

oduvek trebalo da bude. Umreće od sreće kada mu saopšti vest.

Negde je zazvonio hotelski telefon, i Endi se osvrnu u panici, pre nego što je spazila slušalicu diskretno postavljenu na zid pored kade.

„Halo?“

„Gospođo Harison? Da, dobar dan, ovde Ronald sa recepcije? Gospođa Halou me je zamolila da vas obavestim da će proba večere početi za sat vremena na plaži. Da li da pošaljem nekoga da vas otprati do plaže?“

„Da, hvala vam. Biću spremna.“

Odvrnula je vrelu vodu i gurnula stopala pod mlaz. Čitavo telo joj je bilo iscrpljeno, ali joj je um bio budan i napet. Za sat vremena biće na probi večere najmoćnijeg muzičkog para. Harper Halou je pokupila dvadeset dva Gremija u toku karijere - izjednačena je sa U2 i Stivijem Vonderom - premda je bila nominovana za još skoro dvanaest; njen verenik, reper koji je rođen pod imenom Klarens Dekster, a koji je sada bio poznat pod imenom koje se sastoji od jedne reči, Mak, zaradio je stotine miliona kada je muzičku karijeru iskoristio da plasira unosnu liniju obuće i odeće. Ovo venčanje pretvoriće ih u najbogatiji i najpoznatiji par na svetu.

Nakon još nekoliko minuta ležanja u kadi, Endi natera sebe da izađe iz raskošne kade i pojuri u hidromasažnu tuš-kabinu, gde se srećno isprala i obrijala noge, koristeći vrlo uviđavno stavljenju klupu od tikovine. Navukla je bele lanene pantalone, svilenu tirkizno-narandžastu majicu i ravne srebrne sandale, misleći kako bi Emili bila ponosna na nju. Dok je pakovala rokovnik i telefon u slamnatu torbu koju je obezbedio hotel, začu se zvono na vratima apartmana. Mlad i stidljiv lokalni momak u uštirkanoj košulji kratkih rukava tiho ju je pozdravio i pokazao joj da krene za njim.

Nakon tri minuta stigli su u paviljon u kom se nalazio bar pored bazena. Sunce tek što je počelo da se spušta iznad vode, vazduh je sada bio hladniji i video se srebrni mesec. Stotine ljudi milelo je naokolo, nosili su u ruci koktele u ljusci od kokosa i boce karipskog piva. Dvanaestočlani rege bend svirao je ostrvske melodije, a grupa dece, obučena u garderobu poznatih dizajnera,

kikotala se i plesala ispred benda. Endi je prešla pogledom preko prisutnih, ali nije odmah primetila ni Harper ni Maka.

Telefon joj je zazvonio baš kada je uzela čašu mineralne vode od uniformisanog konobara.

Endi se povukla u jedan kraj šatora i izvadila telefon iz tašne. „Em? Hej! Možeš li da me čuješ?“

„Gde se tačno nalaziš? Znaš da je proba večere počela pre dvadeset minuta, zar ne?“

Emilin glas je bio toliko glasan da je Endi morala da odmakne telefon od uva. „Stojim usred večere i ćaskam sa najšarmantnijim ljudima. Nemaš razloga za brigu.“

„Jer znaš da su nam potrebni neki detalji da damo svemu lični pečat, a i sve one prave zdravice o kojima vredi tračariti desiće se večeras...“

„Zato sam ovde, sa rokovnikom u ruci...“, rekla je Endi, gledajući svoju sićušnu pismo-tašnu i shvativši da nema ni olovku. Ako ovako izgledaju prva tri meseca trudnoće, kako li će biti za šest meseci?

„Šta je Harper obukla?“, upitala je Emili.

„Em? Ne čujem te. Jako duva vetar.“ Endi je dunula u mikrofonski, imitirajući vetar.

„Uh. Prekidaj vezi i pošalji mi sliku. Umirem da vidim kako sve izgleda.“

Endi je još jednom dunula u mikrofonski. „U redu! Moram da idem.“ Isključila je telefon i vratila se zabavi. Čitav prostor gde su gosti uzimali hranu sa ogromnog švedskog stola sa sirovom hranom usred šatora na otvorenom bio je okružen tiki bakljama. Endi se spremala da telefonom snimi nekoliko svojih komentara, kada se pred njom isprečila žena sa slušalicama i pretrpanom kožnom fasciklom.

„Vi mora da ste Andrea Saks“, rekla je žena kao da joj je laknulo.

„A vi mora da se Harperin publicista...“

„Tako je, ja sam Anabela.“ Zgrabila je Endi za ruku i povukla

je prema stolovima na pesku. „U korpi su vam japanke, ako biste radije šetali plažom u njima. Tamo je švedski sto sa sirovom hranom i poslužavnici sa predjelima koji se služe u vreme koktela i, naravno, konobari vam mogu doneti šta god poželite da popijete. Mak je naložio da se avionom dopreme sva hrana i vino, tako da vas molim da se potrudite i sve probate. Mogu vam obezbediti i meni, ukoliko vam je potreban da biste utvrdili sve činjenice.“

Endi klimnu glavom. Publicisti zvezda često su bili navijeni da govore tri puta brže od prosečnog čoveka, ali su joj svakako olakšavali posao.

„Uskoro ćemo poslužiti večeru, nakon čega sledi trideset minuta zdravica pod vođstvom Makovog agenta, koji mu je takođe i veoma blizak prijatelj, nakon čega sledi desert i piće nakon večere. Nakon proslave dolaze automobili da mlade ljude prebace do najbolje diskoteke na ostrvu, a zatim kući. Naravno, Harper će se odmah nakon deserta povući u svoj apartman, ali vi možete da ostanete na zabavi ako želite.“

„Diskoteka? O, mislim da ću jednostavno...“

„Dobro, zvuči odlično“, rekla je žena nastavljaјуći da vuče Endi za sobom. Stigle su do okruglog stola za osmoro sa centralnom dekoracijom u obliku rajske ptice i sedam privlačnih gostiju koji su međusobno ćaskali. „Evo nas. Narode, ovo je Andrea Saks iz časopisa *Plandž*. *Plandž* će pokrivati proslavu, tako da vas molim da joj pomognete da se lepo provede.“ Endi je osećala kako joj lice obliva rumenilo kada su se svi okrenuli da je pogledaju. A tada joj se stomak prevrnuo kada je čula poznati glas, glas koji ju je u trenu vratio deset godina unazad.

„Vidi, vidi, ko nam je to došao?“, pevušio je glas, zvučeci u isto vreme i zabavljeno i predatorski. „Kakvo *zanimljivo* iznenađenje!“

Najdžel joj se osmehivao, a njegovi suviše savršeni zubi gotovo da su svetleli u tami.

Endi je pokušala da nešto kaže, ali usta su joj bila suviše suva.

Anabela se nasmejala. „O, tako je, gotovo da sam zaboravila da ste vas dvoje nekada radili zajedno. Kako je to savršeno!“,

zapevušila je visokim glasom, pokazujući Endi da sedne. „Ovoje mali sastanak prijatelja iz *Piste!*“ Tek tada je primetila da su Džesika, planer manifestacija tokom Endinog boravka u *Pisti*, i Serena, jedna od mlađih urednika, stajale pored Najdžela, po jedna sa svake strane. Obe su nekim čudom izgledale mlađe, mršavije i sve u svemu samopouzdanije nego pre deset godina, premda ne bi trebalo da je to iznenađuje... bila je to klasika u *Pisti*.“

„Ma, nisam li ja najsrećnija devojka na svetu!“, uzviknu Najdžel. „Andrea Saks će sedeti pored mene.“

Nosio je neku mešavinu ogrtača i haljine preko pantalona koje su lako mogle biti uske farmerke, ali su više ličile na helanke. Svilena marama sa resama visila mu je oko vrata i padala sve do kolena, i na njoj se čitavom dužinom nalazio nimalo suptilan logo „Luj Vitona“. Uprkos tropskoj vrelini, ovu odevnu kombinaciju upotpunio je kozačkom šubarom od nerca i papučicama od ljubičastog somota.

Endi nije imala izbora nego da sedne pored Najdžela. Osmehivao joj se široko, ali ne ljubazno. „Neću ti prigovoriti što si me napustila! Uzeo sam te pod svoje okrilje“, povukao je tkaninu Endine tunike i zgađeno se namrštio, „a *ovako* mi vraćaš moju dobrotu? Tako što si otišla? I to bez pozdrava?“ Nakon debakla u Parizu, Endi se nije vratila u kancelariju *Piste* ni olovku da uzme, ali je napisala dugačko pismo Najdželu u kom mu se zahvalila što ju je uzeo u zaštitu i što joj je bio mentor, i izvinila se što je bila nepristojna prema Mirandi. Nije dobila odgovor. U narednim mesecima Endi mu je mejlom poslala kopiju pisma, kao i nekoliko „kako si, nedostaješ mi!“ poruka, a čak je ostavila i post na njegovom blogu o stilu. Ništa. A Emili je tvrdila da je nekoliko minuta nakon što je dobila otkaz potrčala u njegovu kancelariju i naletela na zatvorena vrata i hladnu pomoćnicu. I ona mu je poslala mejl i jednom ga je čak pozvala na privatnu večeru u čast „Marka Džejkobsa“ koju je pripremao *Harpers bazar*, ali da nikada nije dobila odgovor.

Endi pročisti grlo. „Žao mi je. Zaista sam pokušala da...“

„Molim te!“, ciknu Najdžel mašući rukom. „Hajde da ne

razgovaramo o poslu na zabavi. Devojke, sećate se Andree Saks, uveren sam?“

Serena i Džesika. Niti su klimnule glavom, niti su se makar blago nasmešile. Džesika je s ledenim neodobravanjem odmerila Endinu odeću, a Serena je uzela gutljaj vina i zagledala se u Endi preko ivice čaše. Endi je slušala Najdžela kako nastavlja da naklapa o Harperinoj odeći i Makovoj sportskoj jakni. Endi je pijuckala *pelegrino* vodu i slušala. Bio je lud, u to nije bilo sumnje, ali jedan mali deo stare Endi ga je voleo. Naposletku, Najdžel značajno pogleda Endi i okrenu se da razgovara sa manekenkom koja mu je sedela sleva; Serena i Džesika krenuše da obilaze prostoriju, a Endi je znala da bi trebalo i sama da ustane i prošetala se. Godinama se nije osećala tako nespretno u javnosti. Zapravo, deset godina. Grickala je kukuruzni hleb i pila vodu s limunom, sve vreme milujući stomak ispod stola. Da li joj je mučninu izazivala stara atmosfera *Piste* ili činjenica - koju je pokušavala da zaboravi - da je nenadano zatrudnela i da čak ni njen muž ne zna za to?

Započeše sa zdravicama. Harperina najbolja drugarica, frizerka koja je bila poznata ne samo po frizerskoj veštini već i po tome što je bila aktivista za prava transeksualaca, održala je dirljiv i pomalo dosadan govor u čast srećnog para. Nakon nje usledio je govor jednog od Makove braće, profesionalnog košarkaša koji je neprestano spominjao Maka i Medžika Džonsona, a ništa od toga nije bilo ni približno pristojno. A zatim je nastupio Najdžel, koji je istkao najlepšu priču o tome kako poznaje Harper još otkako je bila nespretna tinejdžerka, koju milioni koji je danas obožavaju tada ne bi prepoznali, i da je ovo što je ona sada u potpunosti njegova zasluga. Svi okupljeni prasnue u grohotan smeh.

Konačno, kada su svi prešli na desert, Endi se izvini i izađe iz šatora. Preturala je po tašni tražeći telefon i okrenula broj, ne razmišljajući o ceni međunarodnog rominga. Bio je u pitanju hitan slučaj.

Emili se javila nakon prvog zvona. „Da li je sve u redu? Molim te, reci mi da nisu otkazali venčanje.“

„Nisu se predomisliif, rekla je Endi, osećajući olakšanje što

čuje glas svoje prijateljice.

„Zašto me onda zoveš usred večere?“

„Najdžel je ovde! Sa Serenom i Džesikom. A ja sedim s njima. Ovo je bukvalno moja najgora noćna mora.“

Emili se nasmejala. „Ma hajde, nisu oni tako loši. Čekaj da pogodim, Najdžel se pretvarao da nikada nisi pokušala da stupiš u kontakt s njim? Da si ga izbacila iz svog života?“

„Upravo tako.“

„Samo budi srećna što i ona nije tu. Zaista može biti i gore“, rekla je Emili.

„Dva puta za dve nedelje stvarno bi me dovelo do ludila. Pomerila bih pameću.“

Emiii je ćutala.

„Da li si tu? Šta je bilo? Zahvaljuješ se nebesima što nisi ovde sa mnom? Kažem ti, Angvila mi sada više uopšte ne izgleda onako dobro.“

„Vidi, ne želim da poludiš, Endi...“, Emilin glas bio je tih.

„O, ne. molim te. Šta nije u redu?“

„Sve je u redu! Bože, uvek si bila vrlo sklona drami.“

„Em...“

„Zapravo je u pitanju odlična vest. Možda i najbolja koju sam ikada čula.“

Endi duboko udahnu.

„Razgovarala sam sa advokatom 'Elajas-Klarka' - pošlo mu je za rukom da me pronade, uzgred budi rečeno, pronašao je moj broj mobilnog i zvao me pre pola sata, što je baš kasno za poslovni poziv. To samo pokazuje koliko im je stalo! Mislim, možeš li da poveruješ da bi on...“

„Do čega im je stalo, Emili? Šta je hteo?“ Endi je čula da negde iza njenih leđa neko drži zdravicu govoreći u mikrofon i iznenađa je poželeva da je kod kuće, u svom krevetu, sklupčana pored Maksa onako kako je imala običaj pre nego što je pročitala ono pismo.

„Najpre mi je samo ponovio da želi da se sastanemo. I tako ti ja mislim ovaj će nas tužiti, zar ne? U smislu da smo se pogrešno predstavljale ili tako neko potpuno sranje i da će Miranda...“

„*Emili. Molim te.*“

„Ali nije to, Endi! Nije želeo da mi iznosi pojedinosti dok se ne sastanemo licem u lice, ali je rekao nešto neodređeno o tome kako je zainteresovan za *posao s 'Plandžom'*, kao je on to sročio. Znaš da to znači samo jednu stvar!“

Endi klimnu glavom. Tačno je znala šta to znači. „Čini se da žele da nas kupe.“

„Tako je!“ Endi je znala da se Emili trudi da suzbije uzbuđenje u glasu, ali joj nije uspevalo.

„Mislila sam da smo se složile da nećemo prodavati časopis u prvih pet godina, da ćemo dati sebi vremena da zaista izgradimo proizvod i postavimo ga na stabilne noge. Jedva da je prošlo tri godine od osnivanja, Emili.“ „Znaš jednako dobro kao i ja da se ovakva prilika ne propušta!“, skoro je vrištala Emili. „Govorimo o 'Elajas-Klarku'. Najvećoj i najprestižnijoj izdavačkoj kompaniji u svetu. Ovo bi nam mogla biti životna prilika.“

Endi oseti trzaj. Osetila je uzbuđenje, duboko zadovoljstvo na pomisao da je „Elajas-Klark“ zainteresovan za njih. Ali osetila je i istinski užas. „Moram li da ti kažem, Em? Moram li? Da li si zaboravila da je Miranda glavni urednik svih publikacija 'Elajas-Klarka', pored toga što je urednik *Piste*, i da će nam ona opet biti šef?“ Endi je zastala da smiri glas. „Samo sitnica, ali možda bi želela da porazmisliš o tome.“

„Ne brine me to“, rekla je Emili i Endi gotovo da je mogla da vidi kako njena prijateljica odmahuje rukom, kao da raspravljaju o tome gde da kupe sendviče.

„Pa nisi sada ovde sa onim Klepetušama iz Stepforda. Mislim da bi se brinula da si ovde.“

Emili je uzdahnula kao da je ovo upravo ono što je i očekivala da čuje od nje. „Vidi, Endi, možeš li mi obećati da ćeš bar razmisliti o tome? Bar dok ne čujemo šta zapravo hoće? Obećavam ti da nećemo pristati ni na šta što nam ne bude prijalo.“

„U redu. Jer meni ne prija da ponovo radim s Mirandom Pristli. To ti mogu odmah reći.“

„Još ne znamo ni šta nam nude! Idi popij nešto, pokušaj da uživaš u zabavi, i sve prepusti meni, u redu?“

Endi pogleda prelepo okruženje. Možda bi joj prijala koja bezalkoholna pinja kolada.

„To je samo sastanak, Endi. Pozabavićemo se time kada za to dođe vreme. Ponavljaj za mnom: to je samo sastanak.“

„Dobro. To je samo sastanak“, ponovila je Endi. Ponovila je sebi ovo još tri puta, i pokušala je u to da poveruje, zaista je pokušala. Ali koga je zavaravala? Bilo je to nešto mnogo strašnije.

Polovina ogrtača za dvoje

Koliko je vremena prošlo otkako su se poslednji put poljubili? Pokušala je da se seti. Činilo se da je nemoguće, ali nije mogla da se seti Maksovih usana na svojim više od nekoliko puta otkako su razmenili zavete i poljubili se pred trista zvanica. Osećaj je bio poznat ali uzbudljiv, a kada ju je Maks nenajavljeno pokupio taksijem s posla, sve joj se činilo jednostavno: bila je srećna što ga vidi. I laknulo joj je što se vratila iz Angvile, što je daleko od Najdžela i ekipe iz *Piste*, i osećala se bezbedno u Maksovom naručju na stražnjem sedištu taksija; svi mirisi i poljupci su joj bili poznati. Upravo ovako bi trebalo da se oseća nakon povratka kući, bar dok se na TV-u u taksiju nije pojavio oglas kompanije „Džetblu“ za let na Bermudska ostrva.

Maks je pratio njen pogled. Tačno je znao o čemu Endi razmišlja i pokušao je da joj zaokupi pažnju strastvenijim poljupcem.

Pokušala je da mu uzvрати poljubac, ali je ona poruka iznenada bila jedino na šta je mogla da misli.

„Endi...“ Maks je osetio kako se povlači. Pokušao je da je drži za ruku, ali ju je ona izvukla. Hormoni i trudnoća sasvim sigurno nisu joj pomagali da ovo prebrodi. Negde je pročitala da novopečenim majkama iznenada počinje da smeta miris supruga. Da li je moguće da se to već dešava?

Maks je provukao karticu kada je taksi stao pred njihovom zgradom na uglu Šesnaeste i Osme ulice. Pridržao je Endi vrata i razmenio ljubazne pozdrave sa večernjim vratarom. Endi je ušla u njihov stan, a Stenli se ushićeno stuštio na njih. Kuće je išlo za njom do spavaće sobe, u kojoj se nalazio veliki bračni krevet s baldahinom i kanabe za čitanje. Dozivala ga je šaljući poljupce u vazduh, a on ju je pratio u kupatilo, gde je pustila vodu u kadu i podigla ga u naručje.

„Uh, smrdiš“, prošaputala je u čupavo uvo, lica zarivenog u topli vrat. Stenli je obožavao da grize *buli*, neku vrstu štapića za žvakanje koji su navodno bili napravljeni od penisa bikova, što je

Endi izazivalo mučninu kad god bi pomislila na to, bila trudna ili ne.

Liznuo joj je lice, uspevši da gurne vrh jezika u njen usta, i Endi oseti nalet mučnine. Stenli zalaja u znak izvinjenja.

„U redu, mali. Nisi ti jedino što me ovih dana tera na povraćanje.“

Skinula je haljinu, crne hulahopke, brusthalter i donji veš i okrenula se da se pogleda iz profila. Ako se izuzme ljutit crveni trag oko struka koji su ostavile hulahopke nakon čitavog dana nošenja, Endi je morala da prizna da njen stomak izgleda sasvim obično. Nije u potpunosti ravan, videla je kada je prešla rukom preko njega. Ali malo ispupčenje koje je videla svakako nije bilo ništa novo. Možda joj je struk bio malčice širi, ne onako naglašen kao što je bio pre mesec ili dva. Uskoro će potpuno nestati. Znala je to, a ipak joj je bilo nemoguće da to zamisli - gotovo jednako nemoguće kao i malo zrno pasulja sa otkucajima srca u njoj.

Uz prigušena svetla i Stenlija opruženog na peškiru na bočnoj platformi kade (odakle je povremeno umakao njušku u kadu da pije vode), Endi utonu u vodu i ispusti uzdah. Maks je pokucao na vrata, da je upita da li je dobro.

„Dobro sam, kupam se.“

„Zašto si zaključala vrata? Želim da uđem.“

Endi pogleda Stenlija, koji je dahtao glave pognute iznad vrele vode.

„Nisam htela“, rekla je. Čula je kako se njegovi koraci udaljavaju.

Natopila je peškir i raširila ga preko grudi. Duboko je udahnula i polako izdahnula. Dozvolila je sebi da pluta u bestežinskom stanju svega nekoliko minuta. Mejl koji je dobijala jednom nedeljno iz bebi-centra naglasio je da kupanje u trudnoći treba da bude u toploj, ne u vreloj vodi, a kako nije mogla da podnese kupanje u vodi koja nije bila vrela, Endi je odlučila da ostane potopljena samo pet minuta. Nije to bilo dugačko opuštanje i uživanje u kom je imala običaj da uživa pre odlaska u krevet, ali morala se zadovoljiti onim što joj je bilo dostupno.

Dok je voda glasno oticala iz kade, Endi se ogrnu svojim mekim frotirskim ogrtačem. Bila je to polovina vereničkog poklona Maksovih babe i dede po majci. Endin je bio boje crvene jabuke i na njemu je na levoj strani grudi belim vezom bilo izvezeno „gospođa Harison“, a Maksov je bio beo, a »gospodin Harison“ je bilo izvezeno crvenim slovima. Dok je vezivala pojas, setila se svađe koja je usledila kada je Maksu pokazala poklon.

„Lepo“, rekao je, spuštajući ozloglašenu otrcanu platnenu torbu koju je svuda nosio sa sobom - još tada.

„Lepo je, ali nisu me ni pitali da li ću promeniti prezime“, rekla je Endi.

„I šta s tim?“, upitao je Maks, privlačeći je da je poljubi. „Pretpostavila je da hoćeš. Ima devedeset jednu godinu. Nemoj je tako strogo osuđivati.“

„Ne, razumem to. Samo... Neću promeniti prezime.“

Maks se nasmejao. „Naravno da hoćeš.“

Njegovo drsko samopouzdanje zasmetalo joj je više od onoga što bi mogao da kaže ili uradi.

„Moje ime je više od tri decenije Andrea Saks i želim da tako i ostane. Kako bi se ti osećao kada bi neko zatražio da promeniš ime u ovom trenutku?“

„To nije isto...“

„Jeste.“

Pogledao ju je, zaista ju je pogledao. „Zašto ne želiš da uzmeš moje prezime?“, upitao je toliko iskreno povređenim glasom da je gotovo na licu mesta promenila mišljenje.

Stegla mu je ruku. „Nije u pitanju neki politički princip, nije ništa lično. Saks je prezime sa kojim sam odrasla, na koje sam navikla. Naporno sam radila da izgradim karijeru, a Saks je prezime koje sam sve vreme koristila. Da li ti je to toliko teško da razumeš?“

Maks je ćutao. Slegnuo je ramenima i uzdahnuo. Endi je shvatila da je to verovatno prvi od brojnih takvih razgovora. Ovo je brak, zar ne? Rasprave i kompromisi? Zagrlila ga je i poljubila ga u vrat, i oboje su ostavili to pitanje po strani, ali je ovo ubrzo postala

jedna od onih svađa koje su predstavljale brojne druge, veće probleme. „Ko ne uzima muževljevo ime?“, neprestano je pitao s nevericom u glasu. Potegao je majku („Moja majka te voli kao da si joj rođena kćer“), zbog čega je Endi sada poželela da zavrišti, zatim i babu i dedu („Ovo ime nosile su bezbrojne generacije naše porodice“), a zatim je pokušao da joj nabaci osećanje krivice („Mislio sam da ćeš biti ponosna što sam ti muž - ja sam ponosan što ćeš mi ti biti žena“), a kada ni to nije uspelo, pokušao je mlako da joj zapreti: „Ako ne želiš da uzmeš moje prezime pred svetom, možda ni ja neću nositi burmu pred svetom“, ali, kada je Endi samo slegnula ramenima i rekla da je njegova volja da li će nositi prsten ili ne, on se izvinio. Priznao je da je razočaran, ali da će pokušati da poštuje njenu odluku. Odmah je osetila da se ponela budalasto što je tvrdoglavo odlučila da se drži nečega što je njemu očigledno bilo veoma važno, naročito pošto sama i nije imala neki čvrst stav u vezi s tim. Kada je obavila ruke oko njegovog vrata i rekla mu da će nastaviti da koristi prezime Saks u poslu, ali da će ga rado zameniti sa Harison u svim ostalim oblastima, Maks je izgledao kao da će se srušiti od sreće i zahvalnosti. U tajnosti se radovala što je tako odlučila: možda je i bilo antifeministički i staromodno i sve ostalo, ali dopalo joj se da deli prezime s mužem. A sada će i njihova beba nositi prezime Harison.

„Hej“, rekao je podigavši pogled sa časopisa *Di-Kju* kada je Endi prišla krevetu. Nosio je samo *kalvin klajn* bokserice. Koža mu je bila savršene maslinaste boje i uvek je izgledala blago preplanulo, stomak mu je bio čvrst i zategnut, ali ne i preterano mišićav, a ramena udobno široka. Uprkos raspoloženju, oseti kako je privlači. „Da li ti je prijalo kupanje?“

„Uvek.“ Nasula je sebi čašu vode iz bokala koji je držala na noćnom stočiću i uzela gutljaj. Želela je da se okrene i divi se Maksovom telu, ali je naterala sebe da uzme knjigu.

Maks joj se približio. Bicepsi su mu se napeli dok je obavijao ruke oko nje i ljubio je u vrat. Osetila je poznati nalet uzbuđenja u stomaku.

„Koža ti je vrlo topla. Mora da si se kuvala unutra“, promrmljao je i Endi odmah pomisli na bebu.

Osetila je kako joj opet ljubi vrat i, pre nego što je shvatila šta se dešava, Maks joj je skinuo ogrtač s ramena i bila je naga do pojasa. Rukama je nežno obuhvatio njene grudi. Izmigoljila se iz njegovog zagrljaja i stegnula ogrtač oko sebe.

„Ne mogu“, rekla je i skrenula pogled.

„Endi.“ Glas mu je bio težak, razočaran. Porazen.

„Žao mi je.“

„Endi, dođi ovamo. Pogledaj me.“ Uhvatio ju je za bradu i nežno je okrenuo prema sebi. Meko joj je poljubio usne. „Znam da sam te povredio, i to me ubija. Čitava ova situacija“, mahnuo je rukom kružnim pokretom, „moja mama, to što ne možeš da mi veruješ, što me ne trpiš u blizini... ja sam kriv, i razumem zašto se osećaš ovako. Ali to je bila samo poruka i ništa se nije desilo. Ništa. Žao mi je, ali samo zato što ti nisam rekao, ništa više.“ Zastao je, sada već ljut. „Moraš prestati s tim. Možda je kazna preterana u odnosu na prekršaj.“

Endi je osetila kako joj se grlo steže i znala je da će uskoro uslediti suze.

„Trudna sam“, rekla je glasom koji je bio jedva šapat.

Maks zastade. Osetila je kako je gleda. „Molim? Da li sam...“

„Da. Trudna sam.“

„O bože, Endi, to je odlično.“ Skočio je i počeo uzbuđeno da korača po sobi. „Kada si saznala? Kako znaš? Da li si bila kod lekara? Koliko dugo?“ Pao je na kolena pored kreveta i uzeo njene ruke u svoje.

Maksova očigledna radost bila je utešna. Ovo je bilo dovoljno teško; nije mogla zamisliti kako bi se osećala da je bio neodlučan (ili još i gore) kada je čuo vest. Osećala je kako joj steže ruke i bila mu je zahvalna na tome.

„Kada sam otišla kod doktora Palmera prošle nedelje, sećaš li se? Pre Angvile? Uradili su test urina, pozvali me te večeri i saopštili mi vest.“ Endi je odlučila da je najbolje da ne spomene onaj deo kada je tražila testiranje na polno prenosive bolesti.

„Znaš još od prošle nedelje i nisi mi rekla!“

„Izvini“, ponovila je. „Bilo mi je potrebno vreme da razmislim.“

Maks ju je gledao s nedokučivim izrazom u očima.

„Kako bilo, misle da nije u pitanju baš nova-novcata trudnoća, šta god im to značilo. Ne mogu mi pouzdano reći dok ne uradim ultrazvuk, ali mislim da se to desilo na ostrvu Hilton Hed...“

Posmatrala je kako se Maks priseća. Kuće koju su iznajmili sa Emili i Majlsom. One noći pod tušem napolju, baš pre večere, kada su se iskrali poput tinejdžera. Kada se Endi zaklela Maksu da nema opasnosti, da je menstruaciju imala pre nedelju dana, pa su se zaneli.

„Tuš? Misliš da se tada desilo?“

Endi klimnu glavom. „Tog meseca sam promenila pilule i pauzirala sam nekoliko nedelja, mislim da sam pogrešno izračunala.“

„Znaš šta ovo znači, zar ne? Da je bilo suđeno. Da nam je ova beba suđena.“ Ovo je bila Maksova omiljena rečenica. Njihov susret - suđeno. Uspeh njenog časopisa - suđeno. Brak - suđeno. A sada i beba.

„Pa ne znam za to“, rekla je Endi, ali nije mogla a da se ne osmehne. „Mislim da to znači da imamo čvrst dokaz da praćenje plodnih dana nije pouzdana zaštita, ali da, pretpostavljam da se i tako može gledati na to.“

„Kada možeš ići na ultrazvuk? Da saznamo termin?“

„Zakazala sam pregled kod ginekologa za sutra.“

„U koje vreme?“, pitao je Maks gotovo pre nego što je dovršila rečenicu. „U pola deset. Želela sam i ranije, ali nisu imali slobodnih termina.“ Odmah je uzeo telefon u ruke. Endi je želela da ga zagrlji dok ga je slušala kako govori sekretarici da otkaže sve njegove jutarnje sastanke ili da ih pomeri.

„Mogu li te ujutro izvesti na doručak pre našeg pregleda?“

Zašto li je čekala toliko dugo da mu kaže? Evo ga, njenog Maksa, muškarca za kog se *udala*. Naravno da je oduševljen vestima da će dobiti dete. Naravno da će otkazati sve bez trunke oklevanja, samo da bi prisustvovao prvom - i svakom, ako bi je neko pitao - pregledu. Naravno da će se odmah instinktivno prebaciti na *naše* i da

će bez sumnje koristiti izraze kao što su *trudni smo* i *naša beba*. Nije ni mislila da će biti drugačiji, ali ipak je osetila snažno olakšanje što se u sve to uverila iz prve ruke. Nije sama.

„Pa, planirala sam da otrčim do kancelarije na sat ili dva pre pregleda. U poslednje vreme mi se nagomilalo posla. Najpre venčanje, potom mučnina, a sada sve ovo sa 'Elajas-Klarkom'...“

„Endi.“ Stegao joj je ruku i ponovo se nasmešio. „Molim te.“

„Može. Doručak zvuči odlično.“

Preplavi je talas mučnine. Mora da joj se videlo na licu jer ju je Maks upitao da li joj je dobro. Klimnula je glavom, nemoćna da progovori, i brzo potrčala do kupatila. Dok je povraćala, čula ga je kako iz prodavnice na uglu poručuje pivo od đumbira, slane krekere, banane i pire od jabuka. Kada se vratila u krevet, gledao ju je saosećajno.

„Sirotice. Lepo ću se brinuti o tebi.“

U glavi joj je pulsiralo nakon povraćanja, ali se na neobičan način osećala bolje nego poslednjih nekoliko nedelja. „Hvala.“

„Dođi. Pruži stopala.“ Pokazao joj je da sedne pored njega i stavi mu noge u krilo.

Osećaj je bio božanstven. Sklopila je oči. „Ode naš medeni mesec na Fidžiju“, rekla je, setivši ga se po prvi put. „Premda ne vidim zašto ne bismo mogli otići u decembru, ako sve bude u redu.“

Maks prestade da joj masira stopala i pogleda je. „Nećeš boraviti na drugom kraju sveta u odnosu na svog lekara. I izložiti telo stresu i umoru usled vremenske razlike i naporu putovanja. Nema šanse. Imaćemo vremena za Fidži i kasnije.“

„Ne smeta ti što nećeš otići.“

Maks je odmahnuo glavom. „Pružićemo našoj bebi sve, videćeš, Endi. Napravićeš savršenu dečju sobu i napuniti je plišanim životinjama, slatkim odelcima i mnoštvom knjiga, a ja ću naučiti sve što se može naučiti o bebama, da bih od prvog dana znao šta radim. Menjaću pelene, davati bebi hranu, pričati joj priče o tome kako smo se sreli i voditi je na odmore na okean gde će moći da oseti pesak pod prstićima i gde će naučiti da pliva. I svi će je voleti. Obe naše

porodice.“

„Nju, a?“ Čitavo telo joj se opustilo, i po prvi put u nekoliko nedelja želudac joj se umirio.

„Naravno da će biti devojčica. Biće prelepa mala plava devojčica. Tako je suđeno.“

Kada je ponovo otvorila oči, na satu je pisalo šest i četrdeset pet. Bila je pod pokrivačem, i dalje u ogrtaču, a Maks je tiho hrkao pored nje. Svetla su bila prigušena, ali ne i ugašena - mora da su oboje zaspali usred razgovora.

Nakon što su se istuširali i obukli, Maks je zaustavio taksi i rekao mu da vozi do restorana „Sarabets“ na Aper Ist Sajdu, šarmantnom malom kutku za doručak čija je jedina prednost bila što se nalazio blizu ordinacije njenog ginekologa. Endi je uspela da pojede samo tost sa domaćim džemom i šolju čaja od kamilice, ali je uživala dok je gledala kako Maks proždire svoj omlet sa sirom, pečeni krompir, reš pečenu slaninu, dve čaše soka od pomorandže i veliku kafu s mlekom. Živo je govorio dok je jeo, uzbuđen zbog zakazanog pregleda, pričao je o mogućim terminima i pitanjima koja će postaviti lekaru i idejama kako da saopšte vest porodicama.

Platili su račun i prošetali šest blokova duž Medison avenije. Čekaonica je bila puna. Endi je mogla da izbroji bar tri očigledno trudne žene, dva muža, i šaku žena koje su bile suviše mlade ili suviše stare da bi bile trudne. Kako to nikada pre nije primetila? Kako je čudno što je ovde s Maksom, drži ga za ruku i daje i svoje i njegovo ime na prijemnom šalteru. Endi se zapanjila kada sestra na prijemnom ni glavu nije podigla. Upravo je rekla da je došla na ultrazvuk. Prvi! Nije li ovo novina za sve?

Petnaest minuta kasnije sestra ju je prozvala i pružila joj plastičnu čašu za uzorke.

„Toalet je niz hodnik, s desne strane. Molim vas da uzorak odnesete u sobu broj pet. Suprug može da vas sačeka tamo.“

Maks se nasmešio Endi, uputivši joj pogled kojim joj je poželeo sreću, i krenuo sa sestrom prema sobama za preglede. Kada se Endi tri minuta kasnije sastala s njim, koračao je gore-dole po maloj prostoriji.

„Kako je bilo?“, upitao je prolazeći rukama kroz kosu.

„Popiškila sam se po ruci. Kao i uvek.“

„Da li je zaista toliko teško?“, nasmejao se Maks, osećajući olakšanje što mu je ovim skrenula misli.

„Nemaš pojma.“

Stigla je druga sestra, krupna žena sa ljubaznim osmehom i srebrnkastom kosom. Nakon što je gurnula štapić u Endinu mokraću i izjavila da je savršena, izmerila joj je pritisak (takođe savršen) i pitala je kada je poslednji put imala menstruaciju (Endi je umela samo otprilike da joj odgovori).

„Dobro, mila. Sad će doći doktorka Krejmer. Izmerite se - odbijte pola kilograma na odeću - skinite se od pojasa nadole, i pokrijte se ovim.“ Pružila je Endi papirni čaršav i pokazala joj sto za preglede. I Maks i Endi su fascinirano i s gađenjem posmatrali kako na sondu povezanu sa ultrazvukom stavlja nešto što je mnogo podsećalo na kondom, a zatim je premazuje kuglicom lubrikanta. Pozdravila ih je i zatvorila vrata.

„Dakle, ovako to ide“, našalio se Maks, zureći u sada naročito falusnu sondu.

„Moram ti reći da sam mislila da će raditi ultrazvuk preko stomaka. Tako ga prikazuju na TV-u...“

Vrata se otvoriše i doktorka Krejmer, koja mora da je čula razgovor, nasmešila se i rekla: „Plašim se da je suviše rano za abdominalni ultrazvuk. Jer je vaš fetus još suviše mali, samo ga transvaginalni ultrazvuk može prikazati.“

Doktorka Krejmer se predstavila Maksu i počela da priprema mašinu. Bila je sitna, lepa žena u kasnim tridesetim godinama i pokreti su joj bili brzi i sigurni. „Kako se osećate?“, upitala je preko ramena. „Mučnina, povraćanje?“ „I jedno i drugo.“

„Sasvim normalno. Kod većine žena se ovi simptomi povuku do dvanaeste ili četrnaeste nedelje. Uspevate da ne povratite tečnost, krekere i takve stvari?“

„Uglavnom“, rekla je Endi.

„Ne brinite previše zbog toga što sada jedete. Beba dobija sve

što joj je potrebno iz vašeg tela. Samo se trudite da uzimate male, ali česte obroke i da se mnogo odmarate, u redu?“

Endi je klimnula glavom. Doktorka Krejmer je pomerila papirni čaršav nadole, rekavši Endi da legne na sto i da stavi noge na držače. Endi je osetila blagi pritisak i hladnoću između nogu, a potom ništa. Bilo je manje invazivno čak i od ginekološkog pregleda, pomislila je, osetivši olakšanje.

„Evo“, rekla je doktorka Krejmer, pomerajući sondu polako. Monitor se ispunio poznatim crnim i belim grudvama koje su toliko puta vidali u filmovima. Doktorka je pokazala određenu grudvu u sredini nečega što je ličilo na crni vakuum. „Evo. Vidite li? To treperenje ovde? To je srce vaše bebe.“ Maks je skočio iz stolice i zgrabio Endi za ruku. „Gde? Ovo ovde?“ „Da, to je to.“ Zastala je, pogledala monitor i rekla: „A čini se da su ti otkucaji snažni i zdravi. Samo malo... evo.“ Pomerila je sondu malo i pojačala zvuk. Otkucaji srca zvučali su poput ritmičkog, podvodnog pulsiranja i bili su brzi poput konjskog galopa. Ispunili su sobu.

Endi je ležala na leđima, sposobna samo da svega nekoliko centimetara odvoji glavu od stola, ali videla je monitor, grudvu i treperavo malo srce: svoju bebu. Bila je stvarna i bila je živa i rasla je u njoj. Nemo je plakala i nije se pomerala, ali nije mogla da zadrži suze. Kada je pogledala Maksa koji joj je još uvek snažno stezao ruku i zurio u monitor, videla je da su i njemu oči pune suza.

„Ovo je otprilike deseta nedelja, peti dan i sve izgleda sasvim savršeno.“ Doktorka je uzela plastični krug i okrenula dva diska jedan oko drugog.

„Nastavićemo da pratimo trudnoću ultrazvukom, pošto niste sigurni u vreme začeća, ali, prema onome što ovde vidimo, termin porođaja bi bio prvi jun. Čestitam!“

„Prvi jun“, rekao je Maks pobožno, kao da je to najbolji dan na svetu. „Prolećna beba. Savršeno.“

Nisu jednostavno nestali sumnje, strahovi i ljutnja zbog pisma - Endi nije bila sigurna da će ikada nestati - ali pogled na taj mali život u sebi, koji su ona i Maks napravili i koji će uskoro upoznati, i čiji će, uz božju volju, roditelji biti zauvek, potisnuo je sve njene brige.

A izbledele su još malo više kada im je doktorka rekla da dođu u njenu kancelariju, ostavivši ih nasamo, i kada Maks umalo što od sreće nije skočio s njom na sto, uzviknuvši „Volim te!“ toliko glasno da se Endi naglas nasmejala. Veza s Maksom će uspeti. Oprostiće mu i prevazići će sve sumnje. Bio je to jedini način da krene napred. Učiniće to zbog njihove bebe.

Slavnija od. Bijonse?

Zgrada u kojoj su se nalazile kancelarije *Plandža* je srećom bila u svemu različita od zgrade „Elajas-Klarka“, pa čak i niže zgrade bez lifta u Vest Vilidžu koju je *Hepili ever after* nazivao domom. U devedesetim godinama devetnaestog veka bila je strugara i otad je doživela nekoliko inkarnacija - bila je fabrika za pakovanje mesa, fabrika za obradu hrane, skladište tekstila i radionica za izradu nameštaja - pre nego što je, sasvim predvidivo, postala preuređeni prostor u potkrovlju sa prozorima od poda do tavanice, izloženim zidovima od cigle, recikliranim drvenim podovima, i mnogo hvaljenim pogledom na reku Hadson (ili pogled na Džerzi). Endi je još uvek pamtila Emilino uzbuđenje od pre tri godine kada ih je agent nekretninama koji im je pokazivao razne kancelarijske prostore doveo na ugao Dvadeset četvrte i Jedanaeste. Građevina nalik na tvrđavu bila je impresivna, ali Endi se zapitala nije li kraj malčice suviše sirov. Emili se našalila, dok se trudila da pažljivo prekorači čoveka onesvešćenog pred ulazom. „Sirov? Ima karakter, a karakter je upravo ono što nam je potrebno!“, rekla je. Karakter pre nego brige oko ispravnog grejanja, klime i razumnog uveravanja da ih niko neće ubiti koje su još uvek morile Endi, ali nije mogla poreći da je unutrašnjost bila hiljadu puta bolja od svega što su dotad videle, a prostor je bio i jeftiniji.

Otvorila je metalna vrata lifta, ušla u njega i zatvorila ih - bio je to pokret koji je savršeno umela da izvede čak i kada su joj ruke bile pune šolja sa vrelom kafom. Svakog dana se Endi zaklinjala da će ići stepenicama; svakog dana bi ušla u lift i pomislila: *Sutra*. Na četvrtom spratu se nasmešila devojci koja je trenutno radila za prijemnim stolom *Plandža*, a to je neizbežno bila suviše kvalifikovana devojka koja je nedavno diplomirala i koja se zadržavala dovoljno dugo da se postara da ona i Emili do kraja života traže nekoga za to mesto.

Bilo je lepo povremeno doći na posao kasnije.

„Dobro jutro, Andrea“, rekla je Agata. Nosila je tamnoplavu

haljinu sa bež hulahopkama i glomaznim crvenim lakovanim cipelama na visoku potpeticu, pa se Endi zapita, kao i uvek, kako je njenoj asistentkinji neprestano polazilo za rukom da bude toliko u skladu sa najnovijim trendovima. Mora da je to bilo iscrpljujuće.

„Dobro jutro!“, rekla je Andrea glasno.

Agata je stajala i čekala poput psa čuvara, kada je Endi prošla pored nje prema svojoj kancelariji, većoj zastakljenoj verziji kabina koje su je okruživale i rekla joj: „Prati me.“ Odmah je pomislila kako je to zvučalo suviše grubo i zapovednički, pa se na silu nasmejala: „Ako imaš koji minut slobodan.“

„Slušaj, Emili te zove svake tri sekunde. Obećala sam joj da ću te poslati pravo kod nje.“

„Rekla sam joj da ću jutros doći kasnije. Prvi put u šest meseci dođe pre mene i onda pohisteriše, a?“, rekla je Endi razmišljajući kako mora da je toliko uznemirena zbog poziva „Elajas-Klarka“. „U redu, idem tamo. Hoćeš li, molim te, proslediti sve pozive od Harperinih ljudi u njenu kancelariju?“

Agata klimnu glavom. Izgledala je kao da joj je vrhunski dosadno.

Zajednička stvar *Plandža* i *Piste* bile su dugonoge devojke zaljubljene u visoke potpetice i odeću poznatih dizajnera. U skladu sa poslovnim dogovorom koji su sklopile, Emili je bila zadužena za zapošljavanje osoblja, uz jedan izuzetak, Karmelu Tindal, delimičnog urednika feljtona i delimičnog generalnog direktora, Endi je maznula iz *Hepili ever aftera* i smatrala je da ne može da živi bez nje. Karmela je bila malo punija, sa neposlušnom smeđom kosom i tri centimetra dugačkim sedim izrastom. Volela je bezoblične pantalone i *merel* klompe zimi i japanke leti, a njen jedini napad na stil bio je pravi (ako je verovati Emili) *prada* ranac koji je sama ukrasila zanimljivom mešavinom raznih ukrasnih boja, cirkonima i šarenim koncem. Karmela je neporecivo bila prava modna katastrofa epskih razmera, i bila je veoma draga Endi. Međutim, ostatak zaposlenih je bio u bliskom srodstvu sa Klepetušama iz *Piste*, svaka je bila dužih nogu, mršavija i lepša od prethodne. Bilo je to potpuno deprimirajuće.

„Dobro jutro, Endi“, rekla je Tal, vitka Izraelka blede kože, kao gar crne kose i figure koja bi zaustavila i tenk u pokretu. Nosila je uske pantalone sa kratkim džemperom i čizmama od prevrnute kože na visoku potpeticu.

„Dobro jutro, Tal. Da li si uspela da stupiš u kontakt sa ljudima iz OPI- ja? Potrebno nam je da nam do kraja nedelje jasno kažu da ili ne.“

Tal je klimnula glavom.

Endin mobilni je zazvonio. „Odlično. Obavesti me čim nešto saznaš.“ Posvetila je pažnju telefonu. „Makse? Da li si tu?“

„Zdravo, ljubavi. Kako se osećaš?“

Dok joj nije postavio pitanje, osećala se sasvim dobro, ali, čim je počela da razmišlja o tome kako se oseća, oseti kako je preplavljuje talas mučnine.

„Dobro sam. Upravo sam krenula u Emilinu kancelariju na sastanak. Šta se dešava?“

„Razmišljao sam. Šta kažeš da pozovemo moju mamu i sestru i tvoju mamu, i Džil i Kajla i tvog tatu i Norin na večeru? Možemo im reći da ih zovemo da nam pomognu da odaberemo slike za album. A tada ćemo im saopštiti novosti.“

Očajnički je želela da kaže vest majci i Džil kada ih je poslednji put videla, ali pošto su Lili i Maks već znali - a upravo je planirala da kaže i Emili-nekako je smatrala da je to dosta.

„O, ne znam...“

„Biće odlično. Idemo na ono snimanje u prvom tromesečju, kako ga je ono nazvala?“

„Ultrazvuk nuhalnog nabora.“

„Dobro. Idemo na to početkom naredne nedelje i uverićemo se da je sve u redu, kao što će, razume se, i biti, a potom ćemo usrećiti naše porodice. Reći ću našem planeru prijema da mi pronađe pouzdanu katering kompaniju. Oni će sve doneti, skuvati, počistiti... nećeš morati ni prstom da mrdneš. Šta kažeš?“

Endi se nasmešila Klepetuši iz grafičkog koja je prošla pored nje u čizmama do butina i reklo bi se pet kila stručno upletenih i

uvezanih zlatnih lanaca oko vrata.

„Endi?“

„Izvini. Uh... u redu? To mi zvuči odlično.“

„Biće odlično! Naredne subote?“

„Ne, Džil i Kajl i dečaci se ujutro vraćaju u Teksas. Možda u petak?“ „Naravno. Razgovaraću sa svima i sve srediti. Endi?“

„Hmm?“

„Biće odlično. Biće srećni zbog nas...“

Endi nije mogla a da se ne zapita šta će Barbara misliti. Mrska snaha će joj podariti unuča koje željno iščekuje. Kakva dilema! Na njenom lice prepuno botoksa ništa se neće videti. Ali možda će beba promeniti stvari nabolje...

„Dopada mi se“, rekla je. „To je savršen način da im kažemo.“

„Volim te, Endi.“

Zastala je na trenutak, samo na delić zapravo, a zatim je rekla: „Volim i ja tebe.“

„Endi? Ulazi ovamo!“, naredila je Emili iz svoje staklene kocke. Bila je to rečenica koja joj je zvučala sablasno poznato.

„Čujem da te gospodarica zove. Razgovaraćemo kasnije“, rekao je Maks i prekinuo vezu. Endi kao da mu je u glasu čula da se smeši.

Endi je ušla u Emilinu kancelariju, sela u jednu od kožnih stolica, skinula mokasine i utisnula stopala u čupavi tepih od ovčijeg krzna. Narugavši se štedljivom budžetu časopisa, Emili je potrošila čitavo bogatstvo svog ličnog novca da bi uredila kancelariju poput nečega što se može videti u časopisu *Dekor*. Crveni lakirani sto, bele kožne stolice i tepih od ovčijeg krzna bili su samo početak. U otmenom, niskom ormariću nalazila se Emilina kolekcija časopisa i knjiga, tanane bele zavese ukrašavale su velike prozore, a fotografije svih dosadašnjih naslovnih strana *Plandža* na platnu ispunjavale su goli zid od cigle. Na dve staklene pregrade koje su odvajale njenu kancelariju od ostalog prostora u potkrovlju, Emili je okačila kolekciju vitražnih figurica i ukrasa koji su hvatali svetlo i rasipali raznobojne zrake u svim pravcima. Moderna skulptura dva

dalmatinca u prirodnoj veličini igrala se u jednom uglu, a minijaturni frižider ugrađen u bočnu stranu jedne od horizontalnih polica s knjigama rashlađivao je Emiline zalihe vode *evijan*, roze šampanjca i boce organskog čaja. Tuče ličnih fotografija u otmenim ramovima nalazilo se na svakoj ravnoj površini. Endi se podseti da je Emili od dvanaeste godine želela da bude Mirandina asistentkinja. Ili je možda želela da postane Miranda?

„Hvala bogu, konačno si stigla!“, rekla je Emili podigavši pogled sa kompjutera. „Sad ću završiti ovaj mejl, daj mi samo dve sekunde...“

Endi je na jednoj strani primetila gomilu fotografija sa svog venčanja. Uzela je jednu fotografiju s vrha i zagledala se u nju. Dopala joj se kada ju je videla na monitoru, a još više joj se dopadao ovaj izrađeni primerak. Bile je to možda jedina fotografija sa čitavog venčanja na kojoj joj je osmeh bio u potpunosti iskren. Baš kada je muzika počela da svira prvi ples, Maks joj je prišao s leđa i zagrlio je. Poljubio ju je u vrat, što ju je zagolicalo, pa je zabacila glavu i naslonila je na njegovo rame, smejući iznenađeno i od sreće. Fotografija je bila sasvim prirodna, potpuno spontana. Bio je to nekonvencionalan izbor za naslovnu stranu, ali i Endi i Emili su se bavile idejom da urade nešto drugačije.

„Možeš li da veruješ da se spremamo da završimo martovski broj?“, upitala je Endi zureći u fotografiju sebe i Maksa.

„Mmm“, promrmljala je Emili, očiju prikovanih za monitor.

„Da li zaista misliš da možemo da upotrebimo spontanu fotografiju za naslovnu stranu? Da nije to suviše... površno?“

Emili je uzdahnula. „I dalje je to fotografija koju je načinio Sen Žermen. Nije to nešto što nam je neko od tvojih rođaka prosledio sa šaterflaja.“ „Istina. Dopada mi se...“

Emili je otvorila gornju fioku stola i izvadila kutiju *marlbor*a i upaljač, uzela jednu cigaretu i ponudila kutiju Endi.

„Ovo je tvoja kancelarija, Emili“, rekla je Endi, ljuta što zvuči kao nečija majka.

Emili je prinela vrh cigarete upaljaču, udahnula duboko i izdahnula dugački, tanki mlaz dima. „Slavimo.“

„Prošlo je šest godina“, rekla je Endi, gledajući cigaretu čežljivo. „Zašto mi to i dalje izgleda tako prokleta dobro?“

Emili joj je ponovo pružila kutiju, ali je Endi samo odmahнула glavom. Znala je da bi verovatno trebalo da izađe iz kancelarije dok Emili ne dovrši cigaretu - sada je morala da misli i na bebu - ali Emili bi je ubila.

„Šta slavimo?“, upitala je Endi opčinjena Emilinim dugačkim, senzualnim izdisajima.

„Nikada nećeš pogoditi ko me je jutros pozvao“, rekla je Emili i izvela neobičan ples u stolici.“

„Bijonse?“

„Ne. Zašto si pomislila na nju?“

„Da li je taj neko poznatiji od Bijonse?“

„Ko je poznatiji od Bijonse?“

„Emili, samo mi reci.“

„Pogađaj, moraš da pogodiš. Nikada nećeš pogoditi, ali pokušaj.“

„To zvuči zabavno. Da vidimo... Džej-Zi?“

Emili zastenja. „Tako si nemaštovita. Ko bi bio poslednja osoba u poznatom univerzumu koja bi mogla da nazove našu kancelariju i zatraži sastanak?“

Endi je dunula u ruke da ih zagreje. „Obama?“

„Neverovatna si. Ti zaista nemaš mašte!“

„Emili...“

„Miranda! Miranda jebena Pristli jutros nas je pozvala.“

„Nije.“ Endi je odmahнула glavom. „Činjenično nemoguće. Ukoliko nije izbila neka narodna revolucija u *Pisti* za koju mi nismo čule, Miranda nije zvala našu kancelariju. Jer Miranda ne zove. Kada sam poslednji put proverila, Miranda nije bila fizički, mentalno i emocionalno sposobna da okrene broj telefona bez tuđe pomoći.“

Emili je brzo uvukla dim i ugasila cigaretu u ukrasnoj vitražnoj pepeljari koju je držala u stolu. „Endi? Da li me slušaš?“

„Molim?“ Endi pogleda Emili, koja ju je gledala zaprepašćeno

i u neverici.

„Da li si čula šta sam rekla?“

„Naravno. Ali ponovi još jednom. Teško mi je da shvatim.“

Emili teatralno uzdahnu. „Dobro, ne, nije zvala ona lično. Zvala je njena starija asistentkinja, Južnoafrikanka po imenu Čarla, i pitala je da li bismo ti i ja došle u kancelariju na sastanak. Za dve nedelje. Naglasila je da bi sastanak bio sa Mirandom lično.“

„Kako znaš da je iz Južne Afrike?“, upitala je Endi čisto da razbesni Emili. Emili je izgledala kao da bi mogla da eksplodira. „Da li si čula šta sam ti upravo rekla? Mi - ti i ja - sastajemo se sa Mirandom!“

„O, čula sam te. Samo pokušavam da sprečim napad panike“, rekla je Endi.

Emili je sklopila ruke. „Postoji samo jedno objašnjenje. Mora da želi da raspravi moguće pripajanje.“

Endi je pogledala svoj mobilni, a potom ga vratila u tašnu. „Luda si ako misliš da ću ići.“

„Naravno da ćeš ići.“

„Neću! Moje slabo srce to ne može podneti. Da ne govorim o svom samopoštovanju.“

„Endi, ta žena je glavni urednik 'Elajas-Klarka'. Ona je konačni arbitar za svaki časopis koji pripada toj kompaniji. Iz bog će ga znati kog razloga ona je zatražila da dođemo kod nje u kancelariju u jedanaest sati narednog petka. A ti ćeš, prijateljice moja i saradnice, poći sa mnom.“

„Misliš li da zna da smo koristile njeno ime da nagovorimo slavne ličnosti da sarađuju s nama?“

„Endi, mislim da ona za to ne mari.“

„Negde sam pročitala da je ovlastila onog poznatog historičara, onog baš pametnog, da napiše njenu biografiju? Možda želi da nas on intervjuje?“

Emili je zakolotala očima. „Uh-uh. To mi baš zvuči verovatno. Od tri miliona ljudi sa kojima je tokom godina sarađivala, ona želi da

on razgovara sa jednom koju je bez razloga otpustila pred trideset članova osoblja i drugom lcoja joj je u Parizu rekla da odjebe. Hajde razmisli opet.“

„Nemam pojma. Ali znaš šta? Sasvim mi odgovara da nikada i ne saznam.“ „Kako to misliš, da nikada ne saznaš?“

„Upravo to što sam rekla. Mislim da mogu da živim ispunjen život, a da nikada ne saznam zašto je Miranda Pristli iznenada poželela da nas vidi.“ Emili je uzdahnula.

„Šta je?“

„Ništa, znala sam da ćeš biti teška. Ali sam svakako potvrdila da ćemo doći na sastanak.“

„Nisi.“

„Jesam. Mislim da je to važno.“

„Važno?“ Endi je bila svesna da zvuči blago histerično, ali nije mogla da se obuzda. „U slučaju da niti shvatila, već godinama nismo robovi te lujke. Uz mnogo napornog rada i posvećenosti, podigle smo naš lični uspešan časopis i uspele smo to da uradimo ne terorišući osoblje i ne uništivši ničiji život. Nikada neću više nogom kročiti u kancelariju te žene.“

Emili je odmahнула rukom. „Nije to ista kancelarija; promenila je sprat. I nakon našeg sastanka možeš slobodno izjavljivati da nikada više nećeš otići tamo. Ja, za početak, želim da znam šta želi, i ne mogu ići sama.“

„Zašto da ne? Toliko si zaljubljena u nju. Idi sama i prenesi mi šta je rekla. Ili nemoj. Nije me briga.“

„Nisam zaljubljena u nju, Endi“, rekla je Emili očigledno ozlojedena. „Ali, kada te Miranda Pristli pozove na sastanak, onda ideš.“ Emili je pružila ruku preko stola i uhvatila Endi za podlakticu. Napućila je usne, a oči su joj bile tužne. „Molim te, reci da ćeš ići sa mnom.“

Endi je povukla ruku. Ćutala je.

„Lepo te molim. Učini to za svoju najbolju drugaricu i poslovnog partnera. Za ženu koja te je upoznala s mužem.“

„Ne prezaš ni od čega, zar ne?“

„Molim te, Endi? Vodim te posle u 'Šejk Šek' na hamburgere.“

„Opa. Sada već ne biraš oružje.“

„Molim te? Za mene? Biću ti dužna doveka.“

Endi je uzdahnula. Poseta Mirandi na njenom terenu bila joj je privlačna koliko i dan u zatvoru, ali Endi je morala sebi priznati da je i ona radoznala.

Naslonila se dlanovima na sto i teatralno ustala. „Dobro, ići ću. Ali želim i 'Šek' majicu, a ne samo hamburgere, pomfrit i šejk, a želim i kombinezon za bebū.“

„Dogovoreno!“, zapevala je Emili očigledno ushićena. „Kupiću ti čitav prokleti...“ Zastala je i pogledala Endi. „Šta ti ti upravo rekla?“

„Čula si me.“

„Ne, mislim da nisam. Mislim da si rekla nešto o nekoj bebi, ali nisi udata ni pet minuta i nema šanse...“ Emili se zagledala u Endine oči i zastenjala. „O bože, ne šališ se. Napumpana si?“

„Vrlo.“

„Šta je s vama, ljudi? Kuda to dođavola žurite?“

„Nismo ovo planirali...“

„Molim, ne znaš kako se deca prave? Provela si poslednjih petnaest godina svog života uspešno izbegavajući trudnoću. Šta se desilo?“

„Hvala na podršci“, rekla je Endi.

„Pa, teško da novorođenčad i vođenje časopisa idu ruku pod ruku. Mislim na to kako će ovo uticati na *mene*.“

„Još je to daleko. Tek ulazim u drugo tromesečje.“

„O, već si i žargon savladala i sve po redu.“ Emili je izgledala kao da nešto računa. Bacila se na stolicu i zlobno se iscerila. „Opa. Zaista nisi ovo planirala.“ Glas joj prede u oduševljen šapat. „Da li je Maksovo?“

„Naravno da jeste! Molim te, šta misliš da sam nakon devojačkog odlaska u spa centar izašla napolje i divlje se kresnula sa jednim od instruktora joge?“

„Moraš priznati da bi to bilo prilično kul.“

„Zar ne želiš da mi postaviš pitanja koja bi normalan čovek postavio? Kao na primer kada mi je termin, ili da li znam da li je dečak ili devojčica? Ili kako sam?“

„Da li si sigurna da nisu blizanci? Ili trojke? Jer bi to bila priča.“

Endi je uzdahnula.

Emili podiže ruke. „U redu, u redu, žao mi je. Ali moraš priznati da je ovo prilično neverovatno. Udala si se, kada? Pre mesec dana? A već si u trećem mesecu trudnoće? To baš i nije nalik na tebe, to je sve. A šta će Barbara reći?“

Ovo ju je zbolelo, verovatno zato što se Endi i sama to pitala. „U pravu si, nije ni nalik na mene. Ali dešava se, a čak ni Barbara Harison to sada ne može da spreči. A kada zanemariš sve ostalo i samo se usredsrediš na bebu, osećaj je odličan. Ranije nego što smo se nadali, ali je ipak odlično.“

„Mmm.“ Emilina mlaka reakcija nije je iznenadila. Nikada nije otvoreno rekla da ne želi decu, ali kako je bila u braku već pet godina i kako je bila samo delimično sposobna u ulozi ujne Majlsovim nećakama, Endi je pretpostavila da je to tako. Deca znače nered. Lepljiva su, bučna i nepredvidiva, i zbog njih žene postaju debele i odustaju od praćenja mode, bar na duže staze. Deca sasvim sigurno nisu za Emili.

Začulo se kucanje na Emilinim vratima, nakon čega je u kancelariju ušla Agata. „Danijel želi da zna možeš li da dođeš do njegove kancelarije načas. Kaže da mora nešto da ti pokaže, ali da čeka telefonski poziv.“

„Idi. Kasnije ćemo razgovarati o ovome“, rekla je Endi, osećajući olakšanje što je konačno saopštila vest Emili.

„Nego šta nego ćemo razgovarati. Ali hajde da se sad usredsredimo na sastanak, u redu? Moramo raspraviti šta ćeš obući...“ Obišla je sto i otkopčala Endin džemper od kašmira. „Ne vidi se izbočina, ali zaista je to nešto na šta moramo da obratimo pažnju. Mislim da bi trebalo da obučeš onu vunenu haljinu A-kroja, onu sa zlatnim naramenicama? Nije ništa posebno, ali bar je lepo

nabrana na stomaku...“

Endi se nasmejala. „Razmisliću o tome.“

„Ozbiljno, Endi. Velike su to vesti i tako to, ali za Mirandu moramo dati sve od sebe. Nećeš valjda, hm, povraćati ili tako to?“

„Biću dobro.“

„Odlično. Obavestiću te kako ide sa Verinim ljudima.“

Nemoj zaboraviti da razgovaraš sa Sen Žermenom - čekaju da ih pozoveš.“

Emili je uzela kišni mantil i tašnu, i mahnula Endi preko ramena. „Još jednom čestitam!“, povikala je, i Endi se trгла pitajući se da li je Emili znala da ne bi trebalo da vesti saopšti čitavoj kancelariji.

A opet, zar je važno? Trudna je, i sve je u redu - i Endi uhvati sebe kako se nada da će za šest meseci imati bebu. Bebu. Sastanak s Mirandom, isprazno tračarenje, sve je to nestalo kada je na trenutak zastala i zamislila sebe kako drži meko, mirisno novorođenče. Stavila je obe ruke na stomak i nasmešila se. Beba.

Nameštena optužba za zlostavljanje plus ludačka košulja ili dve

Endi je ušla u „Starbaks“ koji je bio najbliži „Elajas-Klarku“ i morala je da se pridrži za pult da ne bi pala. Nije bila u njemu deset godina, a sećanja su bila toliko jasna i neprijatna da je pomislila da bi mogla da se onesvesti. Brzim pogledom je ustanovila da joj nijedno od lica za pultom niti pored aparata za espresso nije poznato. Primitila je Emili za jednim stolom u uglu kako joj maše.

„Hvala bogu, konačno si stigla“, rekla je Emili, uzimajući dugačak gutljaj ledene kafe i očigledno pazeći da ne razmaže karmin.

Endi je pogledala na sat. „Došla sam skoro petnaest minuta ranije. Koliko dugo si ovde?“

„Ne želiš da znaš. Oblačim se i menjam odeću još od četiri sata ujutro.“ „Zvuči opuštajuće.“

Emili je zakolotala očima.

„Mada, vredelo je“, rekla je Endi pogledavši sa odobravanjem Emilinu pripijenu ravnu suknju od buklea, tesnu rolku od kašmira i čizme na potpeticu do neba. „Izgledaš fantastično.“

„Hvala. I ti“, rekla je Emili, ne podigavši pogled s telefona.

„Da, i mislila sam da ova haljina koju sam pozajmila izgleda odlično. Nije loša za jednu trudničku haljinu, nije li tako?“

Emili podiže glavu, a na licu joj je bio paničan izraz.

„Ha, samo se šalim. Obukla sam haljinu koju si mi rekla da obučem, i nije trudnička.“

„Slatko.“

Endi je potisnula osmeh. „Šta misliš, kada da krenemo?“

„Za pet minuta? Ili sada? Znaš koliko voli kada neko kasni.“

Endi je uzela gutljaj Emiline kafe. Bila je više nalik na mulj zbog količine šećera, gotovo suviše gusta da prođe kroz slamku. „Kako možeš da piješ ovo sranje?“

Emili je slegla ramenima.

„Dobro upamtimo ovo: ništa ne dugujemo Mirandi. Došle smo samo da je saslušamo. Ne može nam više uništiti život jednim pokretom svog čarobnog štapića.“ Sve reči su joj zvučale uverljivo, ali Endi nije bila sigurna da sama veruje u to.

„O, ne zavaravaj se, Endi, ona je glavni urednik svih časopisa u vlasništvu 'Elajas-Klarka'. Ona je i dalje najmoćnija žena i u modnom svetu i u svetu izdavaštva. Mogla bi nam uništiti život samo ako bi joj se prohtelo, čak joj nikakav drugi razlog i ne bi bio potreban, a i uverena sam da sam budna još od tri sata noćas.“

Endi je ustala i zakopčala perjanu jaknu - želela je da obuče nešto otmenije, ali dan je bio leden. Bilo joj je dovoljno što je uplašena i nije želela još i da se smrzne. Jutros se, ako i obično, spremila za pola sata. Obukla je haljinu sa naramenicama, kako joj je Emili rekla. Neće osvojiti nikakvu nagradu, ali ništa joj se nije moglo ni zameriti. „Hajde. Što pre stignemo, pre ćemo otići.“ „Odličan stav“, rekla je Emili odmahujući glavom. Ali je ustala i zakopčala prelepu kratku krznenu bundicu.

Ni reč nisu rekla jedna drugoj na putu do „Elajas-Klarka“ i Endi se osećala sasvim pristojno dok nisu ušle u predvorje i krenule prema pultu za posetioce da se prijave, što je bilo nešto što nijedna od njih nije uradila otkako su išle na prvi razgovor za posao.

„Ovo je nestvarno“, rekla je Emili, krišom se osvrćući. Ruke su joj drhtale. „Nema Eduarda na pokretnim vratancima. Nema Ahmeda kod novinskog štanda. Nikoga ne prepoznajem...“

„Nju prepoznaješ, zar ne?“, rekla je Emili, pokazujući očima preko ramena dok je gurala oznaku za posetioca u tašnu.

Endi je pratila njen pogled i odmah u predvorju ugledala Džoslin, nedavno unapređenog *Pistinog* urednika za lepotu i sveopštu društvenu miljenicu. Znala je iz tračerskih blogova da je Džoslin ovih deset godina imala pune ruke posla - rodila je dvoje dece sa svojim mužem bankarom, milionerom, razvela se do njega i

udala za milijardera naslednika sa još dvoje dece-ali niko to ne bi rekao kada bi je video: izgledala je jednako mlado, mršavo i sveže kao što je izgledala i kada je Endi lutala ovim hodnicima. U svakom slučaju prelepo je nosila tridesete i imala je smireno i pouzdano kraljevsko držanje koje kao mlađa nije imala. Endi nije mogla da se suzdrži od zurenja.

„Mislim da neću ovo moći“, promrmljala je Endi. Preplavio ju je talas panike. Šta ona to radi, misli da može da se pojavi ovde nakon svega što se desilo i upleše u kancelariju Mirande Pristli kao da je sve u redu? Bila je ovo užasna ideja, katastrofalna. Uхватила ju je nesavladiva potreba da se da u beg.

Emili je zgrabila Endi za ruku i praktično je povukla za sobom kroz pokretna vratanca i uvukla u lift, u kom su nekim čudom bile same. Pritisnula je dugme za jedanaesti sprat i okrenula se prema Endi. „Prebrodićemo ovo, u redu?“, rekla je, a glas joj je blago podrhtavao. „Pogledaj to s vedrije strane - bar ne moramo da idemo na sprat na kom se nalazi *Pista*.“

Nije imala vremena da joj odgovori, jer su se vrata otvorila i one se suočile sa poznatom belom prazninom svakog prijemnog odeljenja „Elajas- Klarka“. Miranda se preselila u prostranu kancelariju na poslovnom spratu nakon velikog unapređenja, premda su njene odaje u *Pisti* ostale netaknute. Izgleda da je imala pravo da se potpuno neometano šeta između kancelarija i teroriše dvostruko veći broj ljudi o jednom trošku.

„Rekla bih da nisu ništa renovirali“, promrmljala je Endi. Recepcionerka, gipka brineta sa gotovo suviše strogim pažem i šokantnom nijansom crvenog karmina, uputila im je usiljen osmeh koji je više ličio na zlorado smeškanje. „Andrea Saks i Emili Čarlton? Ovuda.“

Pre nego što je ijedna od njih stigla da potvrdi svoj identitet - ili čak da skine šal - devojka je prinela karticu konzoli, otvorila ogromna staklena vrata i prošla kroz njih, a potpetica od deset centimetara nije je ni najmanje usporavala. Emili i Endi morale su da potrče da bi je sustigle.

Pogledale su se dok su pratile recepcionerku kroz lavirint

hodnika, pored raskošnih zastakljenih kancelarija sa zapanjujućim pogledima na Empajer stejt bilding i glavne izvršne direktore u skupocenim odelima u raznim fazama obavljanja svoje dužnosti. Sve se dešavalo brzo! Neće imati vremena ni da sednu, dođu do daha i upute jedna drugoj koju utešnu reč. Recepcionerka im nije ponudila ni čašu vode, niti im je uzela jakne. Endi je po prvi put razumela - zaista je u potpunosti razumela - kako su se osećali svi oni urednici, pisci, modeli, dizajneri, oglašivači, fotografi i obično osoblje *Piste* kada bi napustili relativnu bezbednost svojih kancelarija i odvažili se na posetu Mirandinoj kancelariji. Nije ni čudo što su svi izgledali kao zombiji.

Trenutak kasnije stigli su do kancelarije slično uređene kao i kancelarija u kojoj je Miranda ranije boravila u *Pisti*: predsoblje sa dva besprekorna stola za asistente okrenuta prema otvorenim francuskim vratima koja su otkrivala ogromnu kancelariju sa neverovatnim pogledom, otmeno uređenu prigušenim nijansama sive i bele sa detaljima nežne žute ili tirkizne boje, zbog čega je čitava soba podsećala na osunčanu kuću na plaži. U ofarbanim ramovima za slike od naplavljenog drveta koji su u isto vreme izgledali i antikno i moderno nalazile su se fotografije sada osamnaestogodišnjih Kerolajn i Kasidi, a svaka je na svoj način izgledala lepo i nekako neodređeno neprijateljski. Tepih se protezao od zida do zida u blistavoj beloj boji, a jedina boja na njemu bila je usamljena divlja traka tirkizne boje. Endi je upravo primetila ogromnu tapiseriju na udaljenom zidu, tvorevinu od konca na tkanini koja je trebalo da bude nalik na sliku, kada se vrata Mirandine kancelarije otvoriše i pojavi se ona lično. I ne gledajući ni Endi ni Emili, čak ni svoje asistente, prišla je svom stolu i počela da izdaje isuviše poznata naređenja.

„Čarla? Čuješ li me? Halo? Ima li koga tamo?“

Devojka koja mora da je bila Čarla upravo se pripremala da pozdravi Endi i Emili; prstom im je pokazala da sačekaju; zgrabila kliper na kom se verovatno nalazio spisak zadataka i uletela u Mirandinu kancelariju.“

„Da, Miranda, ovde sam. Šta mogu...“

„Pozovi Kasidi i reci joj da zamoli svog trenera tenisa da nam se pridruži ovog vikenda dok smo na putu, a potom pozovi trenera i lično je pitaj. Ne nije prihvatljiv odgovor. Obavesti mog muža da sutra iz stana krećemo tačno u pet. Obavesti garažu i osoblje u Konektikatu o vremenu dolaska. Pošalji po kuriru primerak one nove knjige, one za koju smo prošle nedelje pisali kritiku u moj stan pre nego što krenemo i zakaži telefonski razgovor sa autorom za ponedeljak ujutro. Rezerviši sto za ručak danas za jedan i obavesti Karlovo njujorško osoblje. Otkrij gde su odseli ljudi iz 'Bulgarija' i pošalji im cveće, mnogo cveća. Recí Najdželu da ću biti spremna za probu danas u tri, ni minut kasnije, i postaraj se da haljina i svi detalji budu spremni. Znam da cipele neće biti gotove - prave ih po narudžbini u Milanu-ali saznaj dimenzije i postaraj se da dobijem tačnu kopiju za probu.“ Tek sada je udahnula i pogledala u tavanicu, pokušavajući da se seti poslednje naredbe. „O da, stupi u kontakt sa ljudima iz organizacije 'Planirano roditeljstvo' i zakaži sastanak da prodemo kroz detalje prolećne humanitarne akcije. Da li su svi stigli za sastanak u jedanaest?“

Endi se toliko unela u pojedinosti Mirandinih uputstava, njen um je smesta počeo da se koncentriše na pamćenje i usvajanje podataka da poslednju rečenicu nije pošteno ni čula. Emilin lakat u rebrima vratio ju je u stvarnost.

„Spremi se“, prošaputala je Emili, skidajući bundicu i bacivši je na pod pored stola jedne od pomoćnica.

Endi je učinila isto. „A kako to da izvedem?“ prosiktala je Endi.

„Miranda će vas sada primiti“, najavila je Čarla, a njeno nenasmešeno lice je zasigurno bilo loš znak.

Nije ih ispratila u Mirandinu kancelariju. Možda je pretpostavila da znaju proceduru, ili je možda zaključila da nisu dovoljno važne, ili se možda sistem promenio u poslednjih nekoliko godina, ali, kada im je Čarla dala rukom znak da uđu, Endi oseti kako duboko udiše vazduh istovremeno kad i Emili, i one, jedna pored druge, uđuše u Mirandinu kancelariju sa onoliko samopouzdanja koliko su mogle da prizovu.

Na svu sreću, i nekim čudom, Miranda ih nije odmerila od glave do pete. Nije ih ni pogledala. Nije im rekla da sednu, niti ih je pozdravila, niti je na bilo koji način dala do znanja da primećuje njihovo prisustvo. Endi potisnu potrebu da joj prijavi neki napredak ili uspeh, da obavesti Mirandu da joj je zakazala ručak ili da joj je prošlo za rukom pronađe tutora i ubedi ga da pristane na njene uslove. Osećala je da i iz Emili izbija napetost. Ne znajući šta da kažu ili da urade, one nastaviše da stoje i iskušiše četrdeset pet minuta najneprijatnije tišine koju je iko, ikada, igde, i iz ma kog razloga iskusio. Endi je pogledala Emili, ali njena prijateljica izgledala je zaleđena od straha i nesigurnosti. I one nastaviše da stoje.

Miranda je sedela na svojoj hladnoj, metalnoj stolici, leđa su joj bila prava kao strela, a njen karakteristični paž gladak poput perike. Nosila je crnu plisiranu suknju, vunenu, a možda i od kašmira, i deseniranu svilenu bluzu u neverovatnim nijansama crvene i narandžaste. Nežni beli kratki ogrtač od zečjeg krzna prebacila je otmeno preko ramena, a jedan jedini rubin, veličine omanje čokoladice u obliku jajeta, visio joj je na lančiću oko vrata. Nokte i usne namazala je istom tamnocrvenom bojom vina. Endi je opčinjeno posmatrala kako se te tanke, namazane usne obavijaju oko kartonske šolje za kafu, kako piju, a potom se odvajaju od ivice šolje. Prešla je jezikom, polako i namerno, najpre preko gornje, a potom i preko donje usne. Osećala se kao da posmatra kobru kako proždire miša.

Konačno - konačno! - Miranda skloni pogled s papira i pogleda ih, premda joj u očima nije bilo ni treptaja prepoznavanja niti svesti. Samo je malo nagnula glavu, pogledala Emili pa Endi, a zatim vratila pogled na Emili i rekla: „Da?“

Da? Da? Da, u smislu šta mogu da učinim za vas, vi što mi nenajavljeno upadate u kancelariju? Endi je osetila kako srce počinje još snažnije da joj bije. Zar Miranda zaista nije shvatila da je *ona* pozvala *njih!* Endi gotovo da se onesvestila od zahvalnosti kada je Emili otvorila usta i progovorila.

„Zdravo, Miranda“, rekla je Emili, a glas joj je zvučao smirenije nego što je izgledala, a širok, neiskren osmeh kočio joj se

na licu. „Drago mi je što te opet vidim.“

I Endi odmah ponudi svoj široki, lažni osmeh i entuzijastično klimnu glavom. Toliko o smirenom, hladnom i pribranom ponašanju. Dođavola sa činjenicom da ova žena sada ne može da ih povredi, da im nije potrebna ni za šta, da je kontrola koju je imala nad njima davno izvetrila. Stajale su tamo, cereći se poput dve šimpanze.

Miranda ih je gledala bez trunke prepoznavanja. Niti se činilo da razume da je ona zatražila ovaj sastanak.

Emili pokuša ponovo: „Obema nam je bilo veoma drago kada si zatražila ovaj sastanak. Šta možemo da učinimo za tebe?“

Endi je čula kako Čarla u predvorju oštro uvlači vazduh. Ovo je obećavalo da bi moglo da vrlo brzo pođe vrlo naopako.

Ali Miranda je samo izgledala zbunjeno. „Da, naravno, pozvala sam vas da razgovaramo o vašem časopisu. 'Elajas-Klark' je zainteresovan za njega. Ali šta si htela da kažeš kada si rekla da ti je drago što me *opet* vidiš?“

Endi okrenu glavu da pogleda Emili, ali njena prijateljica je zurila pravo u Mirandu, zaleđena. Kada se Endi usudila da pogleda Mirandu, primetila je da ona probada Emili pogledom.

Endi nije imala izbora. „O, mislim da je Emili htela da kaže da je prošlo mnogo vremena otkada smo obe ovde radile. Gotovo deset godina! Emili je bila tvog glavni asistent dve godine, a ja sam...“

„Dve i po!“, zalaja Emili.

„A ja sam bila ovde godinu dana.“

Miranda prisloni crveni nokat na neprijatno vlažnu crvenu usnu. Zažmirila je, pokušavajući da se seti. Nakon još jedne neprijatne tišine, rekla je: „Ne sećam se. Naravno, možete zamisliti koliko sam asistenata promenila od tada.“ Emili je izgledala kao da bi je mogla ubiti.

Užasnuta onim što bi njena prijateljica mogla reći, Endi preuze razgovor na sebe. Prisilila se da se nasmeje, a njen smeh je zvučao sićušno i ogorčeno, čak i njoj. „Pa meni je laknulo što se ne sećaš, jer se... uh... nismo razišle baš preterano prijateljski. Bila sam mlada i Pariz je, premda prelep, bio jednostavno previše za mene...“

Endi je osetila kako sada Emili besno zuri u nju i snagom volje pokušava da je natera da učuti, ali Miranda je bila ta koja ju je prekinula.

„Da nije neka od vas dve ona sirota devojka koja je zapala u katatonično stanje i koju smo morali da prebacimo na psihijatriju?“

Obe devojke odmahnuše glavom.

„I nijedna od vas nije ona ludača koja je neprestano pretila da će mi spaliti stan...“ Ovo je bila više izjava nego pitanje, premda Miranda nije gledala u njih, da vidi reakciju.

One odmahnuše glavom.

Miranda nabra obrve. „Bila je tu i ona neugledna devojka sa vrlo jeftinim cipelama, koja je pokušala da mi smesti hapšenje na osnovu neke nameštene tužbe za zlostavljanje, ali ona je bila plava.“

„Nije to nijedna od nas“, rekla je Endi. Premda je osećala kako joj Mirandin pogled prži čizme, koje nisu bile uvredljivo jeftine, ali nisu bile ni delo poznatog dizajnera.

„Dobro, onda, mora da niste bile naročito zanimljive.“

Endi se nasmešila, ovog puta iskreno. Pretpostavljam da si u pravu, pomislila je. Nije vredno pamćenja to što sam ti rekla da odjebeš na ulici u Parizu i ostavila te usred modnih revija. Primila k znanju.

Endi trže Mirandin prodoran glas, koji se za sve ovo vreme nimalo nije izmenio, i dalje iste visine i snage kao i u Endinim sećanjima i košmarima. „Čarla! Ima li koga tamo? Zdravoooo?“

Na vratima se stvorila mlada devojka, koja očigledno nije bila Čarla već njena mlađa, lepša i unezverenija verzija. „Reci, Miranda.“

„Čarla, reci Rinaldu da dođe. Potreban mi je neko da prođe kroz brojke.“ Ovaj zahtev je očigledno uspaničio devojku. „Oh, hm, mislim da je Rinaldo danas odsutan. Na odmoru je. Da li da pozovem nekog drugog?“ Miranda je toliko duboko uzdahnula i sa takvim razočaranjem da se Endi zapitala da neće uprošćena verzija Čarle ubrzo dobiti otkaz. Još jednom je kradom pogledala Emili, očajnički pokušavajući da uspostavi kontakt, ali Emili je stajala pored nje ruku sklopljenih u nekakvom samrtnom grču i izgledala kao da je u komi.

„Onda Stenlija. Reci mu da odmah dođe. To je sve.“

Ne-Čarla je izjurila iz kancelarije, a lice su joj grčili strepnja i strah, i Endi je poželela da je zagrli. ali tada se setila svog Stenlija, bezbednog i ušuškano i kako verovatno žvaće *buli* štapić, i oseti kako joj mnogo nedostaje. Ili joj je jednostavno nedostajalo svako mesto koje nije ovo.

Nekoliko trenutaka kasnije u Mirandinoj kancelariji se pojavio sredovečan čovek u iznenađujuće staromodnom odelu, koji je ne čekajući da ga ona pozdravi i pozove da uđe, prošao pored njihove male skupine i seo za Mirandin okrugli sto. „Miranda? Da li bi bila ljubazna da mi predstaviš svoje posetioce?“

Emili zinu. Endi se toliko iznenadila da se gotovo naglas nasmejala. Ko je ova hrabra duša u lošem odelu koja se obraća Mirandi kao da je ona običan smrtnik?“

Miranda je na trenutak delovala uvređeno, ali pokazala je Endi i Emili da joj se pridruže za stolom. Svi sedošu.

„Stenli, dozvoli da ti predstavim Andreu Saks i Emili Čarlton? One su urednici i izdavači *Plandža*, najnovijeg na tržištu časopisa koji se bave venčanjima, na koji sam ti pre nekoliko nedelja skrenula pažnju. Dame, ovo je Stenli Grogin.“

Endi je sačekala da čuje čime se Stenli Grogin bavi, ali nije ga dobila.

Stenli je pogledao neke foldere, promrmljao nešto sebi u bradu, izvukao tri spojene providne fascikle dokumenata iz kožne futrole i pružio po jedan primerak Endi, Emili i Mirandi. „Naša ponuda“, rekao je.

„Ponuda?“, ciknula je Emili, bila je to prva reč koju je izgovorila nakon mnogo minuta i zvučala je kao poziv u pomoć.

Stenli je pogledao Mirandu. „Da li si prošla s njima kroz osnove ponude?“

Miranda ga je samo ljutito pogledala.

„Miranda je spomenula da je ona, uh, vi... pretpostavljam da je 'Elajas- Klark' zainteresovan da nas pripoji?“, rekla je Emili.

„*Plandž* je otkako je pre tri godine nastao, pokazao stalan i

stabilan rast, i povodom pretplate i u prodaji reklamnog prostora. Zadivio me je nivo otmenosti i prefinjenosti, što su dve osobine koje se retko mogu pripisati časopisima koji se bave venčanjima. Specijal koji se u svakom broju bavi venčanjem neke poznate ličnosti naročito je privlačan. Obe zaslužujete sve pohvale za ono što ste postigle.“ Miranda je sklopila ruke preko papira pred sobom i pogledala Endi.

„Hvala“, graknula je Endi promuklo. Nije se usudila ni da pogleda Emili.

„Molim vas da razmotrite našu ponudu“, rekao je Stenli. „Razume se da ćete želeti da je vaši ljudi pogledaju.“

Tek sada je Endi shvatila kako mora da izgledaju primitivno tako bez svojih „ljudi“. Uzela je dokumentaciju koju joj je dao i počela da je lista. Emili je učinila isto. Pred očima joj iskočiše fraze - *trenutni urednički tim, tranzicija, premeštaj kancelarija*, bla, bla, bla - pogled joj je bludeo i reči počеше da se stapaju jedna s drugom. Tek na pretposlednjoj stranici njen pogled se izoštri kada je ugledala ponuđenu cenu, bila je to brojka toliko neverovatna da ju je odmah vratila u stvarnost. Milioni. Bilo joj je teško da se pomeri sa *miliona*.

Stenli je razjasnio nekoliko tačaka koje Endi nije u potpunosti razumela, dao im primerke koje će predati svom pravnom timu (podsetnik sebi, pomislila je Endi, nabavi pravni tim) i predložio im je da zakažu još jedan sastanak za dve nedelje, da rasprave pitanja koja će možda u međuvremenu iskrsnuti. Sve je bilo sročeno tako da im je jasno stavljalo do znanja da je čitav ovaj posao zapravo *fait accompli* i da bi bile potpuno umobolne kada ne bi prihvatile tako velikodušnu ponudu od tako prestižnog izdavača. Ovde je jedino pitanje još bilo kada.

Ne-Čarla se pojavila na vratima kancelarije i obavestila Mirandu da je stigao njen automobil da je vozi na ručak i da je čeka pred zgradom. Endi je očajnički želela da je pita da li joj je Igor i dalje vozač, ali je primorala sebe da prećuti. Miranda je naložila devojci da joj donese hladnu *pelegrino* vodu sa limetom, ničim ne nagovestivši da li je čula da je čekao automobil i ustala.

„Emili, An-dre-a“, rekla je Miranda. Endi je čekala da čuje

„drago mi je što smo se sreli“ ili „drago mi je što vas opet vidim“ ili „želim vam lep ostatak dana“ ili „radujemo se saradnji s vama“, ali nekoliko sekundi tišine koje su usledile nagovestilo je da ništa više neće reći. Miranda im je obema klimnula glavom, promrmljala nešto kako neće čitav dan čekati njihov odgovor i izašla napolje. Endi je posmatrala kako Ne-Čarla pruža Mirandi njenu bundu od nerca i kristalnu čašu *pelegrino* vode, a Miranda je i jedno i drugo uzela i ne usporivši. I tek kada je nestala niz hodnik, Endi je shvatila da nije disala najmanje šezdeset sekundi.

„Hm, uvek avantura, zar ne?“, rekao je Stenli sakupljajući svoje papire. Pružio je svakoj od devojaka posetnicu. „Nadamo se da ćemo što je pre moguće čuti vaše mišljenje. Pozovite me ako budete imale bilo kakvih pitanja. Pre ćete stupiti u kontakt sa mnom, nego s njom. Ali vi to već, razume se, znate.“

Pružio je ruku, nemarno se rukovao sa obema i nestao niz hodnik, ne izgovorivši više ni reč.

„Ona je pravi lik“, promrmljala je Emili tiho.

„Misliš li da zna ko smo?“, upitala je Endi.

„Naravno da zna. Kladam se da zna i šta smo u horoskopu. Radi za Mirandu.“

„Pa njih dvoje su pravi tim iz snova“, prošaputala je Endi. „Koliko je čitav sastanak trajao? Sedam minuta? Devet? Toliko o čašćavanju i jelu i piću.“

Emili je uhvatila Endi za ruku i stegnula je toliko snažno da ju je zbolelo. „Veruješ li ti u ovo što se upravo desilo? Hajdemo odavde. *Moramo* da razgovaramo.“

Zahvalile su se Čarli i Ne-Čarli i Endi je na trenutak pomislila kako je neverovatno da ju je Miranda sve vreme sastanka oslovljavala imenom. Želela je da sedne sa te dve mlade devojke koje su izgledale očajni (Čarla je izgledala samo blago potlačeno, kao da joj je duh nagnječen, ali ne i zdrobljen; Ne-Čarline oči su bile beživotne, a pogled ravnodušan kao kod ljudi koji pate od kliničke depresije) i uveri ih da, ukoliko odluče da pokušaju, mogu živeti i nakon Mirande Pristli. Da će se jednog osvrnuti na tu godinu robovanja i, uprkos povremenim epizodama kao da pate od

posttraumatskog stresnog sindroma, biti ponosne što su preživjele najteži posao asistenta na svetu. Ali im se samo ljubazno nasmešila, zahvalila im obema na pomoći, uzela svoju jaknu i pobjegla za Emili što je brže mogla, a da zadrži makar privid dostojanstva.

„Idemo li u 'Šejk Šek' u gornjem delu grada ili u originalni?“, upitala je Endi čim su izašle na pločnik, iznenada izgladnela.

„Ozbiljno, Endi.“ Uzdahnula je Emili. „Sada ti je do hamburgera?“ „Dogovorile smo se! Šek hamburgeri, krompirići i šejk. I kombinezon za bebu. Bio je to uslov odlaska na ovaj sastanak!“

Emili je skoro trkom uletela u „Starbaks“ u kom su se sastale pre jednog sata. „Možeš li se načas usredsrediti na nešto drugo osim na hranu? Dužna sam ti odlazak tamo, u redu? Evo, popij ovo.“

Emili je poručila ledeni čaj za Endi i običnu kafu za sebe. Uzele su piće i Endi je, ljuta ali nerada da pravi scenu, krenula za njom do stola u najudaljenijem uglu.

Emiline oči sijale su od uzbuđenja; ruke su joj podrhtavale. „Ne mogu da verujem šta se upravo desilo“, kreštalala je. „Mislim, nadala sam se. Majls je bio uveren u to, ali ja nisam. Žele da nas kupe! Mirandu Pristli je naš časopis zadivio. 'Elajas-Klark' želi da ga kupi. Možeš li da pojmiš to?“

Endi je klimnula glavom. „Možeš li da veruješ da nas čak nije ni prepoznala? A mi se toliko brinule šta će nam reći, a ona nije imala pojma da smo nekada...“

„Endi! Miranda jebena Pristli želi da kupi naš časopis! *Naš* časopis! Da ga kupi! Da li si to shvatila?“

Endi je primetila da joj se ruke tresu dok je pila čaj. „O, shvatila sam. To je najluđa stvar koju sam ikada čula. Laskava, naravno, ali ponajviše sumanuta.“

Emili otvori usta na vrlo neprivlačan način. Zurila je u Endi, a donja vilica joj je gotovo dodirivala sto, činilo se čitavu večnost, a potom je polako odmahнула glavom. „Bože, nikada mi nije palo na pamet...“

„Šta ti nije palo na pamet?“

„Ali, naravno, savršeno je jasno.“

„Šta?“

Emili je oborila krajeve usana i nabrala čelo... kako? Razočarano? Očajno? Ljutito?

„Emili?“

„Ne želiš da prodaš časopis 'Elajas-Klarku', zar ne? Gajiš sumnje.“

Endi je osećala kako joj se grlo steže. Ovo nije išlo dobro. Jedan deo nje bio je ponosan. Bile su dovoljno uspešne da privuku pažnju najuglednijeg izdavača na svetu. „Elajas-Klark“ je želeo da ih doda u svoj portfolio. Ima li veće pohvale? Ali „Elajas-Klark“ je bio sinonim za Mirandu Pristli. Da li je moguće da Emili želi da proda *Plandž* „Elajas-Klarku“? Raspoloženje među njima smesta se promenilo, a da ni reč nije bila izgovorena.

„Sumnje?“, zakašljala se Endi. „Da, mislim da to može i tako da se kaže.“

„Endi, zar nisi svesna da smo za ovo radile otkako smo pokrenule časopis? Da ga prodamo? I da sada imamo ponudu mnogo godina ranije nego što smo uopšte smatrale da je moguće, odličnu ponudu od bukvalno najboljeg izdavača časopisa na svetu? Šta tu ima da ti se ne dopada?“

„Sve u vezi s tim mi se dopada“, rekla je Endi polako i odmereno.

Emili poče divlje da se smeje.

„I meni ovo laska koliko i tebi, Em. Činjenica da 'Elajas-Klark' želi da kupi naš mali časopis potpuno me je ošamutila. U jednu ruku to je neverovatno. A da li si videla cenu?“ Endi se udarila rukom po čelu. „Nikada ni pomišljala nisam da ću u životu videti takvu sumu.“

„Zašto onda izgledaš kao da ti je upravo uginuo kućni ljubimac?“, upitala je Emili. Odbila je poziv kada je iskrsnula Majlsova slika na displeju njenog telefona.

„Znaš zašto. I ti si to videla.“

Emili je glumila zbunjenost. „Nisam baš stigla da pogledam

svaku reč, ali uglavnom...“

Endi je izvadila svoj primerak ugovora i okrenula stranu sedam. „Sećaš li se ove male klauzule? One koja kaže da čitav urednički tim mora da ostane na svojoj poziciji tačno jednu kalendarsku godinu, da bi pomogao da se tranzicija što lakše sprovede?“

Emili je odmahнула rukom. „To je samo jedna godina.“

„Samo godina? Bože, gde li sam to već čula?“

„O, molim te, Endi. Ništa ne možeš da uradiš za jednu godinu.“

Endi je zurila u svoju prijateljicu. „To je zapravo netačno i to mogu da ti potkrepim činjenicama. Ali ne mogu godinu dana da radim za Mirandu Pristli. Mislim da sam to već dokazala.“

Emili je zurila u nju. „Ne radi se ovde samo o tebi. Partneri smo, a ovo je ostvarenje sna.“

Sama ponuda bila je vrlo zadovoljavajuća, u to nije bilo sumnje, ali kako da pristane da proda njihovo čedo i to ni manje ni više nego „Elajas-Klarku“, uz dodatnu godinu dana rada za njih? Bilo je to nezamislivo, a čak nisu stigle ni da uživaju u slavljeničkom tračarenju i prepričavanju onoga što su upravo videle - vaskrsu Mirandu, njenu kancelariju, traumirane asistente, sve.

Endi je protrljala oči. „Možda smo obe preterano burno reagovale. Zašto ne bismo unajmилe advokata koji se bavi izdavaštvom i zamolile ga da pregovara u naše ime? Možda možemo da se oslobodimo klauzule kojom nas primoravaju da radimo za njih godinu dana? Ili ćemo otkriti da neko drugi želi da nas kupi, pošto smo dobile ponudu? Ako je 'Elajas-Klark' željan da nas kupi, svi su izgledi da su željni i drugi.“

Emili je samo odmahнула glavom. „Ovo je 'Elajas-Klark'. Miranda Pristli, zaboga. Ovo je kao da su nas miropomazali.“

„Truđim se, Em.“

„Truđiš se? Ne mogu da verujem da nisi ugrabila ovu priliku.“

Endi je ćutala. „Kuda žurimo?“, upitala je. „Ovo je prva ponuda, i došla je nekoliko godina ranije nego što smo se nadale. Zašto brzopleto da je prihvatimo? Razmislimo o svemu i donesimo

najbolju odluku za obe.“

„Ozbiljno, Endi? Lude smo ako ne prihvatimo ovu ponudu. Ja to znam, i ti to znaš.“

„Volim *Plandž*“, rekla je Endi tiho. „Volim ono što smo zajedno sagradile. Volim naše kancelarije, naše osoblje i što se družim s tobom svaki dan. Volim to što nam niko ne govori šta da radimo i kako to da radimo. Nisam sigurna da sam spremna svega toga da se odreknem.“

„Znam da sve to voliš. Volim i ja. Ali ukazala nam se prilika za koju bi milioni ljudi ubili. Naročito onaj ko je pokrenuo posao s nule. Moraš sagledati širu sliku, Endi.“

Endi je ustala i uzela svoje stvari. Stegla je Emili ruku. „Saznale smo za ovo pre pet sekundi. Hajde da malo razmislimo o svemu, u redu? Već ćemo nešto smisliti.“

Emili frustrirano udari rukom po stolu. Ne snažno, ali dovoljno da zaustavi Endi. „Iskreno se nadam, Endi. Ja sam voljna da o tome još razgovaram, ali kažem ti, ne smemo propustiti ovu priliku. Neću dozvoliti da se same sebi isprečimo na putu uspeha.“

Endi je prebacila tašnu preko ramena. „Misliš na mene? Nećeš dozvoliti *meni* da *ti* se isprečim na putu?“

„Nisam to rekla“, rekla je Emili.

„Ali to si mislila.“

Emili je slegnula ramenima. „Možeš da ih mrziš, ali oni su najbolji i nude nam da nas obogate. Pokušaj da sagledaš ovo malo bolje?“

„Molim, misliš sa obožavanjem koje si oduvek pokazivala prema 'Elajas- Klarku'? I hajde da se ne lažemo, i prema Mirandi?“

Emili ju je besno pogledala. Endi je znala da bi trebalo da se tu zaustavi, ali nije mogla da se uzdrži.

„Šta je? Spremna sam da se opkladim u šta hoćeš da i dalje kriviš sebe što si dobila otkaz. Da i dalje misliš, iako si bila najbolji asistent kog je ikada imala, da te je Miranda ipak s pravom odbacila kao da si smeće.“

Bes prelete preko Emilinog lica i Endi je znala da je preterala.

Ali Emili je samo rekla: „Hajde da ne razgovaramo o tome sada, u redu?“

„U redu. Idem da obavim neke poslove na pauzi za ručak. Vidimo se u kancelariji, rekla je Endi i izašla bez ijedne reči više. Biće to veoma dugačak dan.

Do tada lako mogu i umreti

Endi je naslonila glavu na sedište taksija i udahnula ne tako neprijatan miris vanile sa visećeg osveživača vazduha. Bilo je to prvi put u nekoliko nedelja da je nešto omirisala, a da nije želela nakon toga da povraiti. Duboko je disala kada joj je zazvonio telefon.

„Zdravo“, rekla je Maksu i nadala se da on neće spomenuti sastanak. Radovala se što će te večeri porodicama reći za bebu i nije želela da nastavi da misli na Mirandu.

„Gde si bila? Mora da sam Agati ostavio hiljadu poruka. Kako je prošao sastanak?“ U glasu mu se osećala žurba.

„Ja? O, dobro sam, hvala na pitanju. Mora da si se zabrinuo!“, rekla je Endi. Veći deo noći nije dala Maksu da zaspi, jer se celu noć prevrtala strepeći od sastanka.

„Ozbiljno, Endi, kako je bilo? Žele da vas kupe, zar ne?“

Kada je ovo čula, uspravila se na sedištu. „Tako je. Kako znaš?“

„Šta bi drugo mogli želeći?“, preo je pobedonosno. „Znao sam, jednostavno sam znao! Majls i ja smo se kladili u sumu. Mora da ste obe uzbuđene.“

„Nisam sigurna da je *uzbuđena* reč koju bih upotrebila. Možda bi *nasmrt preplašena* bila primerenija.“

„Trebalo bi da si ponosna kao sam đavo, Endi! Uspele ste. Ti i Emili ste uprkos svemu pokrenule časopis od nule, a sada najprestižniji izdavač časopisa na planeti želi da kupi vaš proizvod. Ne može biti bolje od toga.“

„Jeste to čast“, rekla je Endi. „Ali ima detalja koji me brinu.“

„Nije to ništa što ne može da se reši, uveren sam. Mogu ti preporučiti odličnog advokata, nekoga iz firme koja se bavi svetom zabave i koga mi koristimo. Oni mogu ispeglati sve nejasnoće.“

Endi je gnječila ruke. Maks je pričao o tome kao da je u pitanju svršena stvar, a one tek što su dobile ponudu.

„Kada svu stižu?“ upitala je, pokušavajući da promeni temu.
„Misliš li da nešto podozrevaju?“

„Rekao sam ti da je sve pod kontrolom. Ovde su nam muž i žena kuvari, i pripremaju gozbu. Svi ostali stižu za sat vremena. Poludeće od sreće kada im kažemo za bebu, a sada imamo i ove odlične vesti.

„Ne, ne želim da spominjem ništa u vezi sa...“

„Endi? Čuješ li me? Vidi, moram da obavim nekoliko poziva. Vidimo se uskoro, u redu?“

Čula je kako se veza prekida, i još jednom spustila glavu na naslon sedišta. Naravno, njen muž je investitor, i to značajan. Bilo je savršeno razumljivo što je oduševljen; u ovom svetlu je on bio genije, a da se ne spominje kakav je to priliv novca u škrinje Harisonovih. Ali još nije bila spremna da objavi novosti. Beba je bila jedna stvar - to je upravo ona vest koja se deli sa budućim babama i dedama, čak i sa raznim Barbarama Harison širom sveta - ali sasvim je druga stvar veče posvećeno raspravi o Mirandi Pristli? Ne, hvala.“

Uprkos sumnjama koje je gajila, Endi je do deset sati uveče morala priznati da je veče bilo uspešno. Svi gosti su još bili tu. Što i nije bilo neko čudo kada je njena porodica u pitanju, jer su oni „vreme da se krene“ tumačili kao „vreme je da se počne s pozdravima, grljenjem, pa ponovnim grljenjem, postavljanjem pitanja u poslednji čas, da se skokne do toaleta, još jednom ponudi da se raskrči sto i poljubi svaka osoba u prostorijf, ali bilo je to veoma neobično za Barbaru, koja je uvek malo kasnila kako i priliči otmenoj dami, ali nikada nije došla nepristojno kasno, već je bila uredan i uviđavan gost i uvek se rano zahvaljivala domaćinima i odlazila. Ako se izuzme Elajza koja je otišla pre sat vremena da se sastane sa nekim prijateljima, svi članovi njihovih najbližih porodica još uvek su sedeli u dnevnoj sobi, živo razgovarali, halapljivo pili i smejali se poput tinejdžera.

„Mnogo sam srećna zbog vas oboje“, rekla je gospođa Harison na način koji nije dao ni naslutiti njena stvarna osećanja. Ali možda je bila iskrena? Možda je beba - obećanje podmlatka Harisonovih - bila dovoljna da ukaže Endi malo poštovanja i da je prihvati? Sedele

su jedna pored druge na kanabeu. „Unuče, bože, bože. Prirodno, nadala sam se, ali tako brzo! Pravo iznenađenje.“

Endi je pokušala da ignoriše ono tako brzo. Maks je insistirao da izostave podatak da je beba došla neplanirano - nije želeo da neko pomisli da je u pitanju greška - ali je Endi bila sigurna da njegovu majku baš i nije preterano oduševila pomisao da su ona i Maks namerno začeli dete dva meseca pre venčanja. Nije li to baš nešto što je i priličilo njenoj snahi iz nižih društvenih slojeva?

„Naravno, ukoliko bude dečak, nazvaćete ga po Robertu“, rekla je gospođa Harison, s očiglednom namerom da ovo iznese kao tvrdnju, a ne kao pitanje. A Endi je još više razbesnelo što se Barbara obratila Maksu, kao da on sam odlučuje o imenu deteta.

„Naravno“, rekao je Maks i ne pogledavši Endi.

Nije sumnjala da će nazvati dečaka po Maksovom ocu, a verovatno čak i devojčicu - Endi drugačije ne bi ni želela - ali je ipak pobesnela zbog ove drskosti.

Džil je uhvatila Endin pogled i zakašljala se glasno.

„Nikad se ne zna, imam osećaj da će dobiti devojčicu. Sićušnu, savršenu, malu devojčicu. Sva će biti slatka i medena, sve ono što moja tri dečaka nisu. Bar se tako nadam.“

„Baš bi bilo lepo da bude devojčica“, složila se gospođa Harison. „Ali želimo i jednog dečaka, da nastavi porodični posao.“

Endi se suzdržala da joj ne ukaže da je ona, žena, savršeno kadra da vodi posao i da će i njena kćerka biti savršeno sposobna da to učini. Niti je želela da spomene da Maksov otac, muškarac, baš i nije pokazao zavidnu poslovnu pronicljivost kada je donosio odluke u ime „Harison medija holdinga“.

Maks ju je pogledao i nemo joj se zahvalio.

Endina baka se oglasila sa kauča preko puta Endi. „To dete se neće roditi u narednih šest meseci. Do tada lako mogu i umreti, a u tom slučaju ću insistirati da detetu daju ime po meni. Ajda će verovatno opet postati popularno ime, zar ne? Sva stara imena se vraćaju u modu.“

„Bako, tek ti je osamdeset osam godina i snažna si kao bik.“

Nikuda ti ne ideš“, rekla je Endi.

„Iz tvojih usta u božje uši“, odgovorila je njena baka, a potom tri puta brzo pljunula.

„Dosta više sa imenima“, rekla je Džil, sklopivši dlanove. „Da li neko želi još kafe bez kofeina? Ako ne, mislim da je vreme da krenemo i ostavimo buduće roditelje da se odmore.“

Endi uputi sestri zahvalan osmeh. „Da, prilično sam umorna, tako da...“

„Niko u našoj porodici nije prešao osamdesetu“, povikala je baka Endi. „Luda si ako ne smatraš da svakog dana mogu da umrem.“

„Mama, prestani. Savršeno si zdrava. Hajde, idemo da uzmemo stvari.“

Endina baka je odmahнула rukom. „Živela sam dovoljno dugo da vidim kako se ova udaje, a mislila sam da to nikada neću doživeti. I nije se samo udala, već je i trudna. Čudima nikad kraja.“

Nastupio je trenutak neprijatne tišine, pre nego što je Endi prasnula u smeh. To je i bilo nalik na njenu staromodnu baku. Zagrlila ju je i prošaputala Džil: „Hvala što si ih sve izbacila.“

„Pre nego što odete, imamo još jednu uzbudljivu vest...“, rekao je Maks ustavši da bi svima privukao pažnju.

„O bože, blizanci su“, zastenjala je Endina majka. „Dva identična mala mapetovca o jednom trošku.“

„Blizanci?“, gospoda Harison je upitala, povisivši glas najmanje za tri oktave. „O, bože.“

Endi je osetila kako je Džil upitano gleda, ali bila je suviše zauzeta streljanjem Maksa pogledom da bi joj odgovorila. Nije je primetio.

„Ne, ne, nisu blizanci. U pitanju je *Plandž*. Čini se da su Endi i Emili...“

„Molim te, nemoj“, rekla je Endi tiho, ali čvrsto i nepokolebljivo, koliko je mogla a da ne napravi neprijatnu scenu.

Ili je nije čuo, ili nije mario.

„... dobile neverovatnu ponudu od 'Elajas-Klarka', žele da kupe *Plandž*. Precizniji da budem, dobile su sramno velikodušnu ponudu. Njih dve su uspele da postignu nemoguće i da uspeju da tako mlad časopis dovedu u centar pažnje velikih i nateraju ih da ponude za njega tako lepu sumu tako brzo. Podignimo čaše u čast Endinog napornog rada.“

Niko nije podigao čašu. Svi počеше da pričaju uglas.

Endin otac: „'Elajas-Klark'? Da li to znači da je 'znaš već ko' opet aktuelan?“

Barbara: „Pa nije moglo doći u prikladnije vreme! Moći ćeš da se oslobodiš tog tvog malog projekta i posvetiš se nečem mnogo značajnijem, moći ćeš da provodiš vreme sa svojom bebom. A možda bih mogla da te uvedem u neke odbore...“

Džil: „Opa, čestitam! Čak i ako ne želiš da im prodaš časopis, sama ponuda je velika čast.“

Endina majka: „Ne mogu podneti pomisao da radiš sa... sa... o, kako se ono zvaše? Ona koja te je mučila godinu dana?“

Baka: „Šta, radila si sve ovo vreme da pokreneš prokletinju i sada ćeš je tek tako prodati? Ne razumem današnju omladinu.“

Endi je besno gledala Maksa, dok nije prešao preko dnevne sobe i zagrlio je. „Odlične vesti, zar ne? Tako sam ponosan na nju.“

Džil mora da je primetila izraz na Endinom licu, jer je skočila na noge i rekla svima da im je bilo dosta uzbuđenja za jedno veče i da bi smesta trebalo da odu, da bi Endi i Maks mogli da odu na spavanje.

„Pozvaću te sa aerodroma sutra, u redu?“, rekla je Džil, podigavši se na prste da zagrlji Endi. „Baš sam srećna zbog vas. Zaista je to najbolja stvar. A čak ti neću ni zameriti što si mi rekla u isto vreme kada i svojoj svekrvi. Nisam se uvredila, ne brini.“

„Dobro je“, rekla je Endi uz osmeh. „Jer sam upravo otkrila da trudnice ne mogu da pogreše.“

Džil obuče perjanu jaknu - bilo je ledeno hladno, čak i za novembar - i rekla: „Uživaj dok traje. Paze na tebe samo u prvoj trudnoći. Možeš biti u devetom mesecu i pred porođajem, i niko ti

neće ponuditi ni da sedneš. A sa trećim?“, frknula je. „Otvoreno te pitaju da li si planirala treće dete. Kao da ne mogu da zamisle da bi neko to želeo da uradi dobrovoljno...“

Endi se nasmejala.

„Premda mi to ne radimo dobrovoljno...“

„Suviše pojedinosti.“ Endi skloni Džil kosu iza uva. Gotovo je zaboravila kako je provesti miran trenutak ili dva sa rođenom sestrom. Kako su živele na dva različita kraja države, retko su se vidale, a i kada su se vidale, deca, Kajl, Maks i Endina mama uvek su bili s njima. Nisu bile bliske dok su odrastale - razlika od devet godina značila je da je Džil otišla na koledž kada je Endi još bila devojčica - ali su u poslednjih pet ili šest godina počele redovno da se čuju telefonom i pokušavale su da isplaniraju češće posete. Još više zajedničkih tema imale su kada se Endi verila, od planiranja venčanja do razgovora o tome na koje sve načine muževi i verenici mogu da dovedu ženu do ludila i koliko su neshvatljivi, i Džil je bila kuma koja joj je u svakom trenutku pružala podršku i ljubav. Ništa ih nije moglo zbližiti koliko Endina trudnoća, shvatila je dok je posmatrala sestru kako navlači smeđe čizme u jahačkom stilu. U poslednjih deset godina Džilin život se vrteo oko podizanja sinova, što je bilo nešto što je Endi shvatala intelektom, ali ne i u potpunosti, i nije mogla da se identifikuje sa takvim načinom života. A sada, kada je i sama trebalo da postane majka, Endi je osećala da će ona i Džil sada imati još više zajedničkih tema nego u bilo kom drugom periodu života, i nije mogla dočekati da podeli ovo iskustvo sa sestrom.

Svima je bilo potrebno narednih dvadeset minuta da se obuju, obuku kapute, zagrle Endi još jednom i oboma im čestitaju. Kada su se vrata konačno zatvorila za gostima, Endi je pomislila da će se srušiti.

„Umorna?“, upitao je Maks masirajući joj ramena.

„Da. Ali srećna.“

„Svi su izgledali kao da im je stvarno drago. A tvoja baka je večeras baš bila u formi.“

„I više nego što bih želela. Ali da, svi su srećni.“ Okrenula se

prema Maksu koji je stajao iza kauča. Odlučila je da ne kaže ništa u vezi sa obaveštenjem o ponudi „Elajas-Klarka“. Maks se toliko trudio da isplanira savršeno večer i očigledno je bio veoma srećan zbog nje. Endi je naterala sebe da se koncentriše na ono pozitivno. „Hvala ti za ovo večer. Zaista je bilo posebno što smo rekli svima u isto vreme.“

„Bilo ti je lepo? Zaista?“, upitao je Maks, tako pun nade da se ona iznenada i neobjašnjivo rastužila.

„Zaista.“

„I meni. I svi su se baš oduševili kada su čuli vesti za *Plandž*. Mislim, kako je to neverovatno. Još nema ni tri godine kako ste pokrenule časopis, a već ste dobile ponudu od...“

Endi podiže ruku. „Hajde da o tome razgovaramo neki drugi put, u redu? Samo želim da uživam u ovoj večeri.“

Maks joj priđe i poljubi je, pritiskajući njeno telo svojim na kuhinjski pult, i Endi oseti poznati nalet uzbuđenja. Bio joj je potreban trenutak da pojmi da se po prvi put od venčanja ne oseća iscrpljeno i da ne oseća mučninu. Maks joj je grickao donju usnu, najpre nežno, a potom je počeo da je ljubi strastvenije. Pogledala je kuvare, muža i ženu, koji su pospremali kuhinju. Maks je pratio njen pogled.

„Prati me“, rekao je promuklo obavivši ruku oko njenog struka.

„Zar ne moraš da ih isplatiš?“, kikota se trčkarajući da bi išla s njim u korak, dok ju je vodio u spavaću sobu. „Zar ne bi trebalo da se pozdravimo s njima?“

Maks ju je uvukao u sobu i tiho zatvorio vrata za njima. Bez ijedne reči joj je svukao odeću i zagrlio je. Pali su, ljubeći se, na krevet zajedno. Endi je ležala na njemu. Poljubila ga je u vrat i rekla: „Sećam se ovoga.“

Maks je prevrnuo Endi na leđa i spustio se na nju. Osećaj je bio čudesan-njegovo telo na njoj, miris njegove kože, dodir njegovih ruku. Vodili su ljubav lagano, nežno. Kada su završili, Endi je naslonila glavu na Maksove grudi i slušala kako mu se dah smiruje i ujednačava. Čula je kako Stenli laje kada su kuvari izašli, i mora da je zadremala, jer je drhtala ležeći preko pokrivača, a Stenli se smestio

između nje i Maksa.

Endi se zavukla pod pokrivač i nastavila da leži deset-petnaest minuta. San joj nije dolazio na oči, premda je bila toliko umorna da se osećala kao da nema snage da se okrene na drugu stranu. I ovo je bila nova trudnička misterija: krajnja iscrpljenost i neobjašnjiva nesanica. Maks je pored nje počeo sporije da diše, a zatim mu je disanje postalo ravnomerno, grudi su mu se jednakim predvidljivim ritmom podizale i spuštale. Ma koliko energičan i aktivan bio kada je bio budan, tokom noći je čvrsto spavao na leđima, ruku sklopljenih na grudima poput leša i retko se pomerio ili okretao. Boeing 747 mogao je sleteti u njihovu sobu, a on bi samo uzdahnuo i pomerio glavu za koji centimetar, i nastavio da diše snažno i ravnomerno. To ju je ljutilo u svakom pogledu.

Pažljivo se izvukla iz kreveta, obukla je svoj „gospođa Harison“ ogrtač i čupave putne čarape koje je kupila na novinskom štandu na aerodromu. Uzela je Stenlija u naručje i otapkala niz hodnik do dnevne sobe, gde se nimalo otmeno sručila na kauč. Snimci na DVD plejeru bili su razočaravajući; uglavnom stare fudbalske utakmice koje je Maks snimio, ali ih je na kraju gledao onlajn; nekoliko emisija koje su bile komentari na odigrane utakmice; neka stara epizoda serije *Privatna praksa*; epizoda emisije *60 minuta* koju je već gledala; epizoda serije *Moderna porodica* koju je obećala Maksu da će pogledati zajedno; i poslednji sat posebne epizode posvećene venčanjima informativne emisije *Tudej šou* od pre dve nedelje, kada su Endi i Emili obe proverile sve prodavce i trendove o kojima su Hoda i Ketli Li raspravljale. Ni TV program nije bio ništa bolji: uobičajene kasnonoćne emisije, reklame, repriza emisije *Dizajn star* na HGTV. Endi je već htela da odustane, kada joj je nešto u ponoćnom terminu skrenulo pažnju: *Vrhovna sveštenica visoke mode: Život i vreme Mirande Pristli*.

O, sranje, pomislila je. *Moram li?* Za razliku od svih koje je poznavala, uključujući i Emili, Endi je odbila da pogleda ovaj film kada se pojavio u bioskopima prošle godine. Kome je trebalo prisećanje? Glas, lice, neprestano razočaran ton i prekorne reči. Endi se svega sećala kao da se desilo juče - zašto bi morala da to pogleda u boji?

A ipak ju je ovde, u bezbednosti njene dnevne sobe, savladala radoznalost. Moram. Oklevala je samo na trenutak, pre nego što je odabrala program. Pogled joj je uzvratila Miranda ljutitog izgleda, ukrašena *prada* haljinom bež boje, prelepim cipelama na visoku potpeticu ukrašenim suptilnom zlatnom kopčom i, naravno, nezaobilaznom *hermes* narukvicom.

„Mislim da ovo nije ni mesto ni vreme“, rekao je njen ledeni glas sirotanu iza kamere.

„Izvini, Miranda“, odgovorio je bestelesni glas pre nego što se ekran zatamnio.

A zatim, sekund kasnije, opet je u svojoj kancelariji, ali sada nosi vunenu suknju i sako, verovatno *šanel* i čizmice do pola listova. I ne izgleda ništa zadovoljnije nego u prethodnoj sceni.

„Alija? Čuješ li me?“

Kamera se okrenula prema visokoj i naglašeno mršavoj devojci koja nije imala ni dana više od dvadeset jedne godine, i koja je nosila sjajne bele helanke, čizmice do pola listova koje su bile jezivo slične Mirandinim i prelepi prsluk od kašmira preko svilene muške košulje. Devojkina talasasta kosa bila je neuredna i zamršena onako seksi kako je Žizel nosila, a Endi nikada nije uspela da izvede, i oči su joj bile zamazane kajalom. Izgledala je kao da ju je Miranda upravo prekinula u seksu na stolu u predsoblju - zavodnički, strastveno, nevaljalo. I naravno nasmrtno preplašeno.

„Obavesti sve da sam spremna za probu. Zakazana je za danas po podne, ali odlazim iz kancelarije za dvadeset minuta. Pobrini se da me automobil čeka. Nazovi Kerolajn na mobilni i podseti je da danas posle podne ima zakazan termin. Šta se desilo sa onom tašnom koju si odnela na popravku? Treba mi u tri. Kao i haljina koju sam nosila na onaj događaj koji je organizovala Njujorška biblioteka prošle ili preprošle godine. Ili je to bila večera za sakupljanje humanitarne pomoći za odeljenje dece obolele od side? Ili ona zabava u onom turobnom potkrovlju u Ulici Vorik nakon jesenjih revija prošle godine? Ne mogu da se setim, ali znaš na koju mislim. Pošalji mi je kući do pet, sa odgovarajućim sandalama. I nekim naušnicama. Rezerviši mi večeras sto za ranu večeru u restoranu

'Nobu' i sutra ujutro doručak u 'Četiri godišnja doba'. Postaraj se da ovog puta imaju dovoljno soka od ružičastog grejpfruta, umesto od belog koji je ogavan. Reci Najdželu da me čeka u studiju Džejmsa Holta danas po podne u dva; otkaži frizera, ali potvrdi manikir i pedikir.“ Ovde je zastala da dođe do daha. „I večeras ćeš mi, nakon jedanaest, ali pre ponoći, doneti Knjigu. I ne ostavljaj, ponavljam, ne ostavljaj je kod onog idiota od vratara, i ne unosi je u moj stan ako nisam kod kuće. Imamo... goste koji će večeras odsesti kod nas, i ne može im se verovati. To je sve.“

Devojka je klimnula glavom na način koji baš nije izazivao poverenje. Endi je odmah videla da je devojka nova i da je sati, ako ne i minuti dele od otkaza. Nije imala ni papir ni olovku, niti je bila sposobna da upamti sve zahteve niti da pronađe sve odgovore. Endin um je već počeo da postavlja pitanja. *Koji to „svi“ moraju da budu obavешteni o probi? Gde je vozač sada i može li se vratiti na vreme? Kuda ide? Na kakav zakazani termin Kerolajn mora da stigne, i da li ona zna za to? Koju tašnu? Hoće li biti gotova do tri i, ako hoće, kako da je prebacim do kancelarije? Hoće li ona uopšte biti u kancelariji, ili će već biti kod kuće? Koju haljinu? Pouzdano znam da je na svako od ovih dešavanja nosila različite haljine, pa kako onda da znam na koju misli? Da li mi je dala neki nagoveštaj u pogledu kroja/boje/dizajnera da suzim izbor? Koje sandale? Da lije ovde urednik za modne detalje i može li da nabavi naušnice na vreme? Koje će najbolje ići sa misterioznom haljinom? U koje vreme tačno da rezervišem sto za večeru? I da li u restoranu u Tribeki ili u Pedeset sedmoj ulici? I doručak u 'Četiri godišnja doba'? U sedam? Osam? Deset? Seti se da pošalješ upravniku poklon u znak zahvalnosti što je udovoljio zahtevu za sok od ružičastog grejpfruta. Pronađi Najdžela, prenesi blaženo precizno obavешtenje i ispravi sve termine ulepšavanja. Preventivno rezerviši apartman u Hotelu 'Peninsula' kada Miranda neizbežno pozove usred noći i požali se na svoje goste (bez sumnje muževljeve prijatelje) i zatraži mesto na koje bi smesta mogla pobeći. Upozori vozača na mogućnost kasnonoćne ture od Mirandinog stana do hotela. Oduzi u apartman pelegrino vodu, Knjigu i odgovarajuću odeću za posao za sutra, uključujući i sve modne detalje, cipele i sredstva za ličnu higijenu. Isplaniraj da ni*

oka nećeš sklopiti dok Miranda neprebroti ovo teško iskušnje. Ponovi.

Kamera je krenula za devojkom do njenog stola - istog onog za kojim je Endi sedela deset godina ranije - i posmatraia je kako panično zapisuje beleške na minijaturne samolepive podsetnike. Kamera je uvećala suzu koja joj je skliznula niz rumeni obraz. Endi je osećala kako joj se grlo steže, pa je pritisnula pauzu. „Saberu se!“, zasiktala je sama na sebe, primetivši da je nokte zarila u dlan dok je samrtnim grčem stezala daljinski i da su joj ramena podignuta do ušiju. Plašila se da podigne pogled, uprkos zaleđenoj slici, užas koji je osećala bio je jednak onom koji bi osećala da gleda devojčice kako same trče šumom sa slušalicama na ušima, blaženo nesvesne da poremećeni serijski ubica može svaki čas da iskoči iza nekog drveta. Upravo zbog ovog je odbila da pogleda film kada je izašao, uprkos svim nagovorima i podsmehu. Osećala se ovako dvadeset četiri sata čitavih godinu dana. Zašto da se tome ponovo izlaže?

Stenli je zalajao kada je video svoj odraz na prozoru i Endi ga privuče bliže sebi. „Da skuvamo čaj, mali? Šta ti se pije, nana?“

Gledao ju je nemo.

Ustala je, protegla se i dotegla ogrtač. Kako nije želela da čeka da čajnik provri, počela je da kopa po ogromnoj činiji punoj kapsula kafe i čajeva koju je Maks držao na pultu dok nije pronašla kapsulu sa biljnim čajem. Stavila ju je u mašinu, dodala paketić pravog šećera (nema više veštačkih zaslađivača!) i malo mleka, i vratila se na kauč za manje od jednog minuta.

Emili je i dalje bila u kontaktu sa šačicom ljudi iz *Piste* i znala je bezbrojne nove i sumanute Mirandine zahteve, nečuveno deljenje otkaza i javna poniženja. Činilo se da je godine nisu nimalo urazumile niti usporile. I dalje je asistente menjala brže nego čarape. I dalje je gotovo svaku naredbu završavala sa to je sve. I dalje je svoje osoblje zvala i danju i noću, grdila ih preko telefona što joj nisu čitali misli i pogodili sve njene potrebe pre nego što bi tresnula slušalicu, a zatim opet pozvala. Endi nije bilo potrebno da ponovo sve to vidi da bi se setila svog iskustva - do dana današnjeg, određena melodija starih *nokija* telefona koju bi čula u autobusu ili

preko puta krcatog bara, bila je u stanju da je baci u stanje potpune panike. A sada joj je monitor koji je gledala živo vratio sva sećanja na taj period.

Tek nekoliko meseci nakon onog sudbonosnog poslepodneva u Parizu Endi je uspela da prespava noć. Budila se u panici, zamišljajući kako neki zadatak nije obavila - opet je izgubila obaveštenje ili je poslala Mirandu u pogrešan restoran na radni ručak. Endi nikada nije uzela primerak *Piste* u ruke otkako je otišla, ali on ju je naravno kinjio sa polica u mini-marketima, frizerskim salonima, zubarskim i lekarskim čekaonicama, u kozmetičkim salonima, svuda. Kada joj je posao u *Hepili ever afteru* ponudila devojka nešto starija od Endi i obećala joj „more kreativne slobode“ dok god piše na uopšteno odobrene teme i šalje radove na vreme, osećala se kao da je krenula iznova. Lili se preselila u Bolder. Aleks ju je ostavio. Roditelji su joj rekli da će se rastati. Endi je nekoliko meseci ranije napunila dvadeset četiri godine i živela je sama u, učinilo joj se po prvi put u poslednje dve godine, zastrašujuće velikom gradu. Društvo joj je pravio televizor i stara prijateljica s koledža, ukoliko bi je pozvala. A zatim je, hvala bogu, došla Emili.

U stvarnost ju je vratio zvuk Mirandinog oštrog glasa. Isteklo je vreme za pauziranje televizijskog programa i dokumentarac se vratio na ekran. Endi je samo još trenutak posmatrala kako Mirandina uskoro bivša asistentkinja pokušava bezuspešno da se seti spiska stvari koje su joj upravo natovarene na grbaču. Endi je videla kako izraz iznenađenja i panike na njenom licu smenjuje razumevanje i poraz, i nju srce zabole zbog te devojke. Otkaz će samo nju iznenaditi, jer je uverena da je ovaj posao karta za veći i bolji svet. Ta devojka nikako nije mogla pojmiti da će za osam ili deset godina sedeti u svojoj dnevnoj sobi, možda i udata i sa bebom na putu, i da će i dalje poželeti da povrati ili da ubije nekog svaki put kada čuje određenu melodiju na telefonu, ili primeti beli šal, ili sasvim slučajno naiđe na određenu emisiju na TV-u.

Kao po komandi tekst u dnu ekrana obavestio je gledaoce da je od prethodne scene prošao jedan dan. Sada je Miranda nosila prelepi *barberi* mantil i *iv sen loran* tašnu preko ramena, dok je izlazila u predsoblje spremajući se da ode na ručak ili na sastanak. Zagledala se

u stariju asistentkinju, još jednu devojkicu koju Endi nije poznavala, ali koju je mogla da prepozna po tome što je sedela na Emilinom mestu, dok se ova nije odvažila da podigne pogled.

„Otpusti je“, rekla je Miranda, ne trudeći se da spusti glas.

„Molim?“, upitala je asistentkinja koja je bila na Emilinom mestu, zato što je bila šokirana, a ne zato što nije dobro čula.

„Nju“, rekla je Miranda, pokazujući glavom prema mlađoj asistentkinji. „Ona je debil. Želim da ode pre nego što se vratim. I odmah počni da tražiš novu osobu. Očekujem da ćeš ovog puta bolje odabrati.“

Miranda je stegla kišni mantil oko mikroskopski tankog struka dok je izlazila iz kancelarije. Kamera se prebacila na sto mlađe asistentkinje, koja je bila zaprepašćena jednako kao da je primila šamar. Pre nego što su se devojkicine ogromne, lepe oči napunile suzama, Endi je odmahнула glavom i isključila TV. Dovoljno je videla.

Miranda Pristli skoro da ti je rekla da si prelepa

Endi se nasmejala kada je Emili stegnula naslon stolice toliko da su joj zglavci pobeledi i oprezno se spustila u prvi red sedišta pored terena.

Emili ju je prostrelila pogledom. „Ne znam čemu se smeješ. Ja sam samo povređena, nisam ogromna.“

Endi pogleda svoj stomak, sada poprilično zaokružen i nesumnjivo očigledan u petom mesecu, i klimnu glavom smešeći se. „Ogromna sam.“ „Ova sedišta su u Džej-Zijevom stilu“, rekla je Emili osvrćući se. Maks i Majls sedeli su pored terena na klupi za igrače i posmatrali zagrevanje, što se njih ticalo bili su na nebu. Pomerali su glavu svaki puta kada bi neki od dva metra i koji centimetar visokih igrača protrčao, bacio loptu, driblao ili izbegavao protivničkog igrača. „Majlsu s vremena na vreme još i padne na pamet nešto dobro.“ „Volela bih da mi je više stalo do 'Niksa' ili košarke uopšte“, rekla je Endi trljajući stomak. „Osećam da je uopšte ne cenimo.“

Masa iza njih zaurlala je kada je Karmelo Entoni istrčao na teren da se zagreje.

„Molim te“, rekla je Emili kolutajući očima. „Ja sam došla zbog VIP iskustva u prvim redovima, a ti si došla zbog hrane. Sve je u redu dok god smo načisto s tim.“

Endi stavi punu viljušku makarona sa sirom i tartufima u usta. „Zaista bi trebalo da uzmeš ovo...“

Emili preblede.

„Šta je? Lekar mi je naložio da se ugojim trinaest kilograma...“

„Nije li to ukupno u trudnoći, a ne u prvoj polovini?“, upitala je Emili, gledajući sa gađenjem Endin pretrpani tanjir. „Mislim, nisam stručnjak za trudnoću, ali na putu si da postaneš kao Džesika Simpson.“

Endi se nasmešila. Da, pošto su mučnine nestale, uživala je povremeno da se počasti kolačićem ili parčedom pice. I svakako nije samo njen stomak postajao veći - i lice i dupe su joj se popunili i zaokružili - ali je znala da to nije ništa neobično. Razmišljala je o tome samo kada je razgovarala s Emili, koja je još uvek za trudne žene govorila da su „debele“ ili „baš dobijaju na težini. Endi je prihvatila da joj je jedino pravo zadovoljstvo ovih dana hrana i da niko nikada nije pogledao trudnicu i pomislio da je krupna ili sitna, debela ili mršava, čak ni visoka ili niska - jednostavno su je ljudi doživljavali kao trudnu.

Momci su se okrenuli i mahnuli; Emili se trгла od bola dok im je uzvraćala i uhvatila se za stomak. „Bože, ovo boli. I nema pristojnih tableta protiv bolova! Nekoliko gubitnika se navuče na oksikodon i mi ostali moramo da se zadovoljimo advilom.“

„Rekla sam ti da si luda što si došla. Ko dođe na Madison skver garden nedelju dana nakon što ga otpuste iz bolnice?“

„Šta je trebalo da uradim?“, upitala je Emili iskreno zbunjena. „Da sedim kući u pidžami i gledam filmove na TV-u, dok ste svi vi ovde? A i“, klimnula je prema prvom redu s druge strane parketa, „kod kuće ne bih mogla videti Bredlija Kupera.“

„A on ne bi mogao da se divi tvojoj preplanulosti“, rekla je Endi.

Emili je prešla prstima preko jagodica. „Upravo tako.“

Novogodišnje putovanje na ostrvo Vijekes sa Emili i Majlsom nikako drugačije nije moglo da se nazove nego fenomenalno: prelepa vila pored plaže sa dve velike spavaće sobe, privatnim bazenom, barmenom koji kao da se specijalizovao za voćne napitke sa rumom i mnogo plivanja, tenisa i lenstvovanja na plaži. Ne samo da se nikada nijednom nisu obukli da negde odu već se dešavalo da se ponekad nisu ni trudili da skinu kupaće kostime kada su išli na večeru. Endi i Emili su pristale da ne raspravljaju ponudu „Elajas-Klarka“, niti bilo kakav drugi posao na odmoru i, osim što su jednom za večerom spomenuli investiranje u neko imanje na plaži nakon isplate, dogovor su poštovale. Endi je znala da odlažu neizbežno i da su zakazale konferencijski poziv sa Stenlijem čim se u ponedeljak vrate. Ali

tokom te nedelje su spavali dokasno, mnogo pili (Endi je dozvolila sebi da povremeno uzme čašu šampanjca, a potom mnogo kalorijama natrpanih pinja kolada; s obzirom na to da je bila trudna i nije mogla da pije, shvatila je konačno kako je Maksu, koji čak ni sada, nakon svih tih godina nije popio nijedno piće), čitali su petparačke časopise i sunčali se osam sati dnevno. Bio je to najopušteniji odmor kog se Endi mogla setiti, sve dok Emili nije dobila napad slepog creva.

„Uverena sam da je u pitanju samo trovanje hranom“, rekla je osmog jutra kada se pojavila za doručkom bleđa, znojavi i istraumirana. „I nemoj da je neko i na trenutak pomislio da sam trudna, jer nisam.“

„Kako znaš? Ako povraćaš, verovatno...“

„Ako pilula pored kontracepcijske spirale ne može da spreči trudnoću, onda bi trebalo da se učlanim u cirkus kao neka vrsta preterano plodne nakaze.“ Emili se presavila, boreći se za dah. „Nisam trudna.“ Majls ju je pogledao saosećajno, ali nije prestao da jede tost. „Rekao sam ti da su one školjke pokvarene...“

„Da, ali i ja sam ih jeo i osećam se dobro“, rekao je Maks sipajući Endi i sebi kafu bez kofeina.

„Potrebna je samo jedna“, rekao je Majls čitajući *Tajms* na ajpedu.

Endi je posmatrala kako Emili oprezno ustaje držeći se za stomak i kako se što je brže mogla vraća u svoju sobu. „Brinem se za nju“, rekla je momcima.

„Biće joj dobro do večere“, rekao je Majls ne dižući pogled. „Znaš kakva je.“

Maks i Endi razmeniše poglede. „Zašto ne odeš da je obiđeš?“, rekao joj je tiho. Klimnula je glavom.

Zatekla je Emili kako se grči na čaršavima sklupčana u loptu, lica izobličeno od bola. „Mislim da nije u pitanju trovanje hranom“, prošaputala je Emili.

Endi je pozvala recepciju odmarališta i pitala za lekara, a na recepciji su joj rekli da će odmah poslati dežurnu sestru. Žena je jednom pogledala Emili, nekoliko puta joj pritisnula stomak i izjavila

da je u pitanju upala slepog creva. Poslala je nekome SMS i nekoliko minuta kasnije pojavio se hotelski kombi da prebaci Emili do klinike.

Nakon što su pustili Emili da se ispruži na srednjoj klupi, svi su ušli u kombi. Bili su u Vijekesu nedelju dana i, sa izuzetkom kratke posete drugom hotelu, nisu izašli iz odmarališta. Vožnja do klinike bila je kratka ali neudobna - samo je Emilino stenjanje naglašavalo tišinu, dok su svi zurili kroz prozor. Kada su konačno stigli na parkiralište, Maks je prvi rekao ono što im je svima bilo na pameti.

„Ovo je klinika?“, upitao je zureći u oronulu građevinu koja je izgledala kao mešavina nedovršene prodavnice mešovite robe i vojnog hangara. Na pročelju su neonskim slovima bile ispisane reči *Centro de Salud de Familia*, premda je više od polovine slova bilo pregorelo.

„Ne idem unutra“, rekla je Emili odmahujući glavom. Izgledala je kao da bi mogla da se onesvesti od napora.

„Nemaš izbora“, rekao je Majls. Uhvatio je Emili podruku i pokazao Maksu da je uhvati s druge strane. „Moramo ti pronaći pomoć.“

Delimično su uneli Emili na ulazna vrata, a u predvorju ih je sačekala potpuna tišina. I ukoliko se izuzme tinejdžer koji je na crnobelom televizoru gledao epizodu serije *Opšta bolnica* iz ranih osamdesetih, mesto je bilo napušteno.

Emili je zastenjala. „Vodite me odavde. Ako ne umrem, ovde će me ubiti.“

Majls joj je trljao ramena, dok su Endi i Maks otišli da potraže pomoć. Sto u dnu prostorije je bio prazan, ali je sestra koja je došla s njima iz odmarališta prošla iza stola, otvorila vrata i povikala. Pojavila se žena u bolničkoj uniformi sa zapanjenim izrazom lica.

„Imam mladu ženu sa mogućom upalom slepog creva. Odmah mi je potreban nalaz krvi i abdominalni rendgen“, rekla je autoritativno.

Žena u bolničkoj uniformi baci pogled na identifikacionu značku i klimnu glavom umorno. „Uvedite je“, rekla je i pokazala grupi da je prati. „Možemo joj uraditi nalaz krvi, ali rendgen ne radi danas.“

Dok ih je vodila niz hodnik, svetla su se palila i gasila u nepredvidivim intervalima. Endi je čula Emili kako plače i shvatila da sada prvi put u ovih deset godina otkako poznaje Emili vidi da je ona izgubila pribranost.

„To je samo nalaz krvi“, rekla je Endi što je utešnije mogla.

Žena ih je sve uvela u sobu za preglede, pružila joj pamučnu haljinu upitne čistoće i bez ijedne reči izašla.

„Uskoro će doći da vam izvade krv. Nema potrebe da se presvlačite“, rekla je sestra iz hotela.

„Pa to je dobro, jer nema šanse da to uradim“, rekla je Emili stežući stomak.

Pojavila se još jedna žena u bolničkoj uniformi koja je zureći u papir pred sobom upitala. „Da li vi imate lajmsku bolest?“

„Ne“, odgovorio je Majls zabrinuto.

„Oh. Evo, idem...“

Sestra iz hotela ju je prekinula. „Sumnja na upalu slepog creva. Potrebni su mi leukociti i rendgen abdomena, da potvrdim stanje. Njeno ime je Emili Čarlton.“

Nakon još pet minuta u kojima je svako od njih dva puta proverio da je igla koju je upotrebila bila sterilna i neraspakovana, Emili je pružila levu ruku i trgla se kada je žena uvukla igu u venu. Sestra iz hotela ju je tada odvela u drugu sobu na rendgen, u kojoj aparat navodno tek što je bio popravljen i vratila se sa vestima: jeste upala slepog creva, kao što je i sumnjala, i biće joj potrebna hitna operacija.

Kada je čula reč *operacija*, Emili se zanela i gotovo srušila sa stola na kom je sedela. „Nema šanse, jebote. Ne dolazi u obzir.“

Maks se okrenuo hotelskoj sestri. „Postoji li neka bolnica na ostrvu? Možda nešto malo... modernije?“

Sestra je odmahнула glavom: „Ovo je jedina klinika. Nisu opremljeni za hirurške intervencije i ne bih to preporučila čak i da jesu.“

Emili poče jače da plače, a Majls je izgledao kao da će se onesvestiti. „Uveren sam da su i drugim gostima odmarališta u

prošlosti bile potrebne manje intervencije, zar ne? Koji nam je sledeći korak?“

„Morali bismo je prebaciti do San Huana helikopterom.“

„Dobro. Koliko brzo se to može izvesti? Da li su to radili i vaši drugi gosti?“

„Ne, plašim se da nisu. Jednom se desilo da je jedna žena imala preuranjeni porođaj i imali smo baš težak slučaj kamenja u bubregu. O, a bio je tu i onaj postariji gospodin koji je imao slabiji srčani udar, ali ne, niko od njih nije išao za San Huan. Uvek lete za Majami.“

„Koliko vremena ima pre nego što operacija postane neophodna?“, upitao je Maks.

„Zависи. Naravno, što pre, to bolje. Ne želite da joj slepo crevo pukne. Ali, s obzirom na to da ne trpi bolove dugo, i da joj leukociti nisu preterano visoki, rekla bih da ćete možda i uspeti da stignete do Majamija.“

Endi je ovo bilo dovoljno da se baci na planiranje u stilu *Piste*. Istovremeno koristeći i svoj i Maksov telefon, i izdajući naređenja Majlsu, Endi je uspela da pronađe mali propelerac za manje od sat vremena - sve vreme se vozeći po neravnom putu do aerodroma. Udesila je da ih na aerodromu u Majamiju sačekaju kola hitne pomoći i pozvala je opšteg hirurga u medicinskom centru „Maunt Sinaj“ u Majamiju - jednog od Aleksovih starih prijatelja sa koledža - da pronađe nekoga da odmah operiše Emili. Endi i Maks se ispratiti Majlsa i Emili, a potom se vratiti u hotel, da spakuju stvari pre nego što uskoče na prvi komercijalni let za Majami koji uhvate.

Endi se pozdravljala u avionu, kada je Maks rekao: „Neverovatna si. Ti si nešto poput profesionalca za rešavanje problema. Nikada nisam video ništa slično.“

„To je moja devojka“, rekla je Emili uz slab osmeh. „Lično sam je obučila.“

„Da, ma koliko da si luda kučka, i dalje ne možeš ni sveću prineti Mirandi“, rekla je Endi nežno dodirujući Emilino čelo. „Naredni put mi priredi veći izazov.“

Operacija je protekla glatko, kada se sve uzme u obzir. Pošto je

Emilino slepo crevo delimično puklo, lekari su je zadržali u bolnici gotovo nedelju dana, ali nije bilo većih komplikacija. Endi i Maks su ostali dan-dva, dovoljno da vide sramno skupocen cvetni aranžman sa porukom na kojoj je pisalo „Iz kancelarije Mirande Pristli“. Emilin oporavak opet je odložio konferencijski poziv, a datum će se naknadno utvrditi. Endi se srećno posvetila uređenju *Plandža*, bez tereta još jednog razgovora sa „Elajas-Klarkom“ nad glavom čitavih blaženih nedelju dana. Proverila je nekoliko dečjih butika u susedstvu, isprobala nekoliko kolica i odabrala savršenu neutralnu posteljinu preslatke limeta-zelene boje sa belim slončićima. Kada je Emili pozvala Endi dva minuta nakon što je sletela na Aerodrom „Kenedi“ i obavestila je da im je Majls nabavio „ekstra karte“ za utakmicu „Niksa“ te večeri, Endi je samo zatresla glavom. Ko bi drugi sišao s aviona - izgledajući apsolutno fenomenalno, uzgred budi rečeno - i odmah otišao na košarkašku utakmicu svega nekoliko dana nakon što mu je izvađen neki organ?

Posmatrali su još malo kako se tim zagreva, a zatim su, na Endino insistiranje, posetili odaje privatnog kluba, da se malo osveže. Endi je napunila tanjir škampima i koktel sosom, račićima i maslacem, piletinom s roštilja, kukuruzom na klipu, i sa dovoljno slanah, lisnatih pogačica da se nahrani četvoro ljudi. Ostavila je svu hranu na stočiću u uglu i vratila se po veliku čašu koka-kole (o, neće joj škoditi ovaj put!) i veliko parče čokoladne torte.

„Ti se ne šališ, zar ne?“, upitala ju je Emili koja je grickala povrće.

„U petom mesecu trudnoće sam i na putu da budem velika kao kuća. Mislim da ću se malo počastiti“, rekla je Endi i odgrizla parče škampa.

Emili je bila suviše usredsređena na pokušaje da otkrije poznate ličnosti u VIP ložama da bi obraćala mnogo pažnje. Polako i suptilno je prelazila pogledom preko svakog lica, svake tašne i svakog para cipela, dok Endi nije videla kako joj se oči šire.

Endi je pratila Emilin pogled i udahnula je toliko duboko da joj se parče škampa zaglavilo u grlu. I dalje je mogla da diše, ali kašljanjem nije uspevala da ga pomeri ni gore ni dole.

Emili ju je Ijutito pogledala. „Može li to malo tiše, molim te? Miranda je ovde!“

Endi je udahnula što je više vazduha mogla i snažno zakašljala. Naposljetku joj je nakon još malo uspaničenog kašljanja hrana izletela iz grla u skupljene šake, nakon čega ga je umotala u salvetu i stavila na sto.

„To je najodvratnija stvar koju sam ikada videla“, zasiktala je Emili ispod daha. „Gledaj da se sledećeg puta isповраćaš svuda po prostoriji.“

„Hvala na pitanju, dobro sam. Cenim tvoju brigu.“

„Šta ona radi na utakmici 'Niksa'? Miranda ne prati košarku.“

Emili je krišom pogleda. „A, razumem. S momkom je. Mora da on voli košarku.“

Endi skupi oči i vide da pored Mirande sedi Rafael Nadal. Oboje su pili kafu, a Miranda se smejala svakoj njegovoj reči. Zubi su joj bili savršeno ravni i normalne veličine - gotovo se ničim, ni pozitivnim ni negativnim, nisu isticali - ali ono malo puta kada je Endi videla Mirandu da se smeje, koža joj se ježila. Bleda koža razvukla joj se preko lica, one tanke blede usne pretvorile su se u još tanju i zategnutiju liniju, a zubi su izgledali kao da će se pružiti i ugristi vas ako samo priđete bliže... Endi je zadrhtala samo kada se setila.

„Bože, prelep je“, uzdahnula je Emili, ne trudeći se da sakrije pogled.

„Misliš li da spavaju zajedno?“, upitala je Endi.

Emili ju je pogledala obrva podignutih do tavanice. „Šališ se, zar ne? On je njena muza. Njena mala simpatija. Pojela bi ga živog.“

Endi je umočila račića u maslac. „Hajde da pronađemo momke. Ne želim da rizikujem susret sa Mirandom. Imala sam dovoljno uzbuđenja poslednjih nekoliko dana, a imala si i ti.“

„Nemoj da si smešna“, rekla je Emili ustajući uz bolnu grimasu. Zagladila je kosu i sklonila zamišljeni končić sa kašmirskog džempera. „Naravno da ćemo se javiti. Poslala je cveće u bolnicu! Bilo bi sasvim nepristojno ne zahvaliti joj se.“

„Nije *ona* poslala cveće, Emili. Sećaš se kako je...“

Ali bilo je suviše kasno. Emili je već držala Endi za nadlakticu i vukla je da ustane, i to tako da se činilo kako pomaže potežoj trudnici da ustane. Emili je potom zgrabila Endi za zglob i povukla je preko sobe. „Samo me prati“, rekla je dok su prelazile preko prostorije. Za manje od deset sekundi devojke su stajale pred Mirandom.

Endi je pogledala svoj zglob koji je Emili stezala poput klešta. Molila se da se spontano oglasi protivpožarni alarm i natera ih sve da se daju u trk i spasavanje golih života. Ali nastupila je samo napeta tišina na svim frontovima, dok nije „uživo još zgodniji teniser“ pročistio grlo.

„Da li želite da vam nešto potpišem? Ili da se potpišem na salvetu?“, upitao je gledajući Emili, pošto je Endin pogled bio uprt u pod.

„O, ne. Ne, ne, ne“, rekla je Emili uzbuđeno, nimalo nalik na sebe.

Nadal se nasmejao. „Baš sam blesav. Pogledajte vas dve. Verovatno ne želite moj autogram, zar ne? Zelite autogram gospođe Pristli.“ Uz ove reči okrete se prema Mirandi i reče: „Voleo bih da mene obožava ovoliko lepih mladih žena koliko obožava vas.“

„O, Rafa!“, nasmejala se Miranda, a koža joj se opet onako morbidno zategla preko zuba. „Laskaš mi.“

I meni, pomislila je Endi. Dali je to Rafael Nadal upravo rekao da su lepe? Miranda je položila dlan na Nadalovu ruku. I ponovo se zakikotala. Emili i Endi razmeniše poglede. Miranda flertuje!

Bogu hvala, pa je Emili uspela da se pribere i da progovori pre nego što stvarno postane neprijatno.

„Zapravo, ja sam Emili Čarlton, a ovo je Endi - Andrea - Saks. Iz *Plandža!*“ *Da ne spominjemo različite periode ropstva pod ugovorom*, pomislila je Endi.

„Hvala vam za cveće! Bilo je prelepo i baš je lepo od vas što ste ga posiali.“ Miranda ih je obe hladno odmerila, premda je Endi znala da ih je prepoznala. Ali bez obzira - to nije sprečilo njene

obraze da se zažare kada je Miranda polako odmerila pogledom Endi od glave do pete. Endi je i dalje želela da amputira sebi oba stopala kada je Mirandin pogled zastao na njenim cipelama (danas je, sasvim slučajno, nosila par prljavih konversica koje je iskopala iz dubina svog ormana - zaslužila je malo udobnosti). Ali je poželela da pobjegne tek kada je Miranda ponovo podigla pogled i zaustavila ga na Endinom stomaku.

„Bože, bože“, rekla je Miranda očiju prikovanih za Endin stomak, kao da je u pitanju bioskopsko platno. „Očekujemo prinovu, zar ne?“

„Da, uh, moj muž i ja ćemo imati bebu“, požurila je Endi da kaže, neka neobjašnjiva sila ju je primoravala da spomene da Maks postoji. „Prešla sam malo više od polovine.“

Endi se pripremila za ono što će nesumnjivo uslediti - najverovatnije podizanje obrve i komentar „tek polovina, hm?“ - zato niko nije bio zapanjeniji od nje kada se Miranda opet nasmešila. A ovaj osmeh nekako nije bio jeziv.

„Kako je to lepo“, rekla je, a zvučala je iskreno. „Prосто obožavam bebe. Da li ti je ovo prvo? Lepo nosiš trudnoću.“

Endi je bila toliko zatečena da je shvatila da nije sposobna da joj odgovori. Samo je zurila u Mirandu, klimajući glavom i zaštitnički milujući stomak. Nije bila sasvim sigurna da ju je dobro čula.

„Da, prvo joj je, i neće da otkriju šta će biti. Ali ništa ne brini, Miranda. Termin joj je tek kasno u proleće, što nam ostavlja dovoljno vremena da ispeglamo detalje...“

Mirandine oči hladno blesnuše i usne joj se saviše u tanke, siktave kobre. „Zar te nisam naučila da je nepristojno pričati o poslu u društvenim situacijama?“, zarežala je, a čitavo držanje joj je u sekundi promenilo.

Naučila.

Emili se trgla kao da ju je udarila. „Žao mi je, nisam...“

„Miranda, budi blaga prema njima“, nasmejao se Rafael. Primetio je prijatelja ili obožavaoca pored bara i izvinio se. „Drago

mi je što sam vas upoznao. Srećno sa... svime.“

Endi nije mogla da zanemari upozorenje u njegovom glasu.

„Žao mi je, Miranda, samo sam mislila da...“

Miranda je prekinula Emilino mucanje. „Možeš pozvati Stenlija u ponedjeljak ujutro, ako želiš da razgovaraš o tome.“

Emili je klimnula. Endi se spremala da kaže kako mora da poseti toalet ili da izrazi želju da pronađe njihove muževe, ma šta što bi ih odvelo odatle, ali Miranda opet pogleda Endi.

„A ti, An-dre-a. Reći ću asistentkinji da ti pošalje primerak mog spiska osnovnih stvari za bebe. Mislim da će ti biti od velike koristi.“

Endi se zakašljala. „O, hvala“, rekla je, ne znajući šta drugo da kaže. „To zvuči lepo.“

„Mmm. I obavesti me ako ti je potrebna preporuka za agencije za pronalaženje dadilja i sličnog. Mogu te uputiti na najbolje.“

Endi se svim silama trudila da se ne onesvesti. Ovo je svakako bio najduži razgovor s Mirandom Pristli u kom je ta žena nije grdila, naređivala joj ili je ponižavala. Na trenutak je čak osetila krivicu što je pomislila: *Naravno da Miranda ima najbolje preporuke za ljude koji se mogu unajmiti da vam podignu decu umesto vas.*

Nasmešila se Mirandi i zahvalila joj se.

„Baš je lepo što smo se srele, Miranda“, rekla je Emili, a u glasu joj se čulo očajanje. „Nadam se da ćemo uskoro opet razgovarati.“

Miranda ju je u potpunosti ignorisala. Klimnula je Endi i otišla po Rafaela.

„Da li sam ja u pitanju ili je to bio najčudniji razgovor svih vremena?“, upitala je Endi Emili nakon što su posmatrale Mirandu i Nadala kako izlaze iz VIP prostorije.

„Molim? Mislim da je razgovor odlično protekao“, rekla je Emili, premda je Endi videla da je uznemirena.

Endi je zurila u Emili. „Nije te čak pitala ni kako si.“

„Molim? Ta takva je ona - nije to ništa lično“, rekla je Emili.

„Baš je lepo od nje što se onako zanimala za tvoju trudnoću. Rekla je da lepo nosiš trudnoću! U njenom svetu to je jednako izjavi ljubavi.“

„A onda ti je umalo otkinula glavu očnjacima! Dakle i Satana je slab na nerođenu decu. Divno. Ali ne mogu doveka biti trudna, Em. Ako prodamo 'Elajas-Klarku', moraćeš i ti da se žrtvuješ i ostaneš trudna.“

Boja je nestala s Emilinog lica. „Nemoj to ni pomišljati.“

Endi se nasmejala. „Ozbiljno ti kažem! Miranda Pristli se ponaša kao ljudsko biće samo kada je u društvu trudnica. Inače je čudovište. Znam da smo obigravali oko ovoga, ali molim te: nije valjda da i dalje razmatraš mogućnost da njoj prodamo časopis.“

Emiline krupne oči se još više raširiše. „Razmatram? Dodavola, razmatram. Ja sam za to! A da imaš makar i zrno smisla za poslovanje, i ti bi razmatrala tu mogućnost.“

„A da ti imaš makar i zrno instinkta za samoodržanje, činila bi isto što i ja: bežala glavom bez obzira.“

„Tako si teatralna!“, teatralno je uzdahnula Emili.

„Smatraš da je deset godina terapije, košmara i strašnih slika teatralnost? Ako ti i ona želite da mi pokrijete troškove psihijatra i još me snabdete neiscrpnom količinom tableta za spavanje i platite mi masažu dva puta nedeljno, razmislću o tome. Jer bez toga neću preživeti.“

Momci se stvoriše pred njima. „Nećete verovati koga smo upravo videli“, rekao je Maks sa više uzbuđenja nego što bi bilo moguće da je video Mirandu Pristli.

„Izvesnog poznatog modnog urednika?“, upitala je Emili ozbiljno. Maks se namrštio. „Ne, Megan Foks i njenog muža, onog iz '90210'. Sede pored nas.“

„I još je zgodnija uživo“, dodao je Majls uslužno.

Kako nijedna od devojaka nije odgovorila, momci se pogledaše. „Šta se dešava?“, upitao je Majls.

„Upravo smo imali bliski susret sa Pristlijevom“, rekla je Endi tražeći saosećanje od Maksa. Iznenadila se koliko se živnuo.

„Pristli kao Miranda? Zaista? Da li je spomenula kupovinu? Da

li je uznemirena što je prošlo toliko vremena otkako je iznela prvobitnu ponudu?“ Endi ga besno pogleda. „Teško da je prošlo 'toliko vremena'. Prvi poziv je stigao nakon našeg venčanja, i želeli su da vide brojke za poslednji kvartal. Miranda nestaje od Dana zahvalnosti do Nove godine. I evo nas, nedelju dana nakon Nove godine. Teško da odugovlačimo.“ Endi je znala da zvuči kao da se brani, ali nije se mogla suzdržati.

Majls potapša Maksa po leđima. „Hajdemo po piće. Čini mi se da je ovde postalo stresno.“

Maks je klimnuo glavom. „Samo mislim da bi trebalo, ukoliko ćete to zaista učiniti, da napravite neki korak što pre, da ne pomisli...“

„Stvar je pod kontrolom“, rekla je Endi oštrije nego što je bilo potrebno.

Maks podiže ruku u znak predaje. „Samo nudim mišljenje.“

Svaki put kada su o tome raspravljali, Maks je neprestano pričao o tome koliko je prestižno dospeti pod okrilje „Elajas-Klarka“, kakva je čast primiti tako impresivnu ponudu nakon tako kratkog poslovanja i kako će to omogućiti Endi da se okuša u nečemu što odista voli - nakon godine pakla, naravno. Endi nije mogla a da ne pomisli kako on razmišlja novčanikom, i kako se hvališe svojom mudrom investicijom i svojom mudrom ženom. Znala je da „Harison medija holdings“ pati ove godine više nego prethodne i da je Endin prihod i Maksov i obratno: insistirao je da oboje uđu u brak bez predbračnog ugovora, na jednakoj nozi - što je u velikoj meri išlo Endi u korist i što je razbesnelo gospođu Harison - pa je Endi bila srećna što će i ona i Maks imati finansijsku korist od prodaje. Ali nije bila oduševljena blagim pritiskom koji je Maks neprestano i suptilno vršio na nju. Ona sebi nije uzimala za pravo da utiče na njegove poslovne odluke.

„Bićemo za barom kada završite. Bez svađe, u redu? Utakmica počinje svakog časa“, rekao je Majls.

Emili se okrenula prema njoj, ali Endi nije mogla da natera sebe da je pogleda u oči.

Naposletku je podigla pogled. „Šta je bilo?“

„Zaista nećeš pristati na prodaju, zar ne? Ni sada ni u buduće.“ Emili je preplela prste i činilo se da ulaže veliki napor da drži ruke u krilu. Bila je napeta poput tigra pred skok.

Endi je otvorila usta, da pokuša još jednom da objasni svoj stav, ali ih je zatvorila pre nego što je i reč izustila. „To je jednostavno više nego što sada mogu da podnesem, Em. Znam da ne možeš da me razumeš. Trudim se da nadoknadim stvari na poslu, izgubila sam nedelje i nedelje povraćajući i vukući se unaokolo iscrpljeno, a ova beba će za nekoliko meseci doći poput teretnog voza. Moram toliko toga da obavim da bih bila spremna za nju. Bio bi to pogrešan trenutak da prodamo bilo kome, a da ne spominjem nju...“

„Znači, ne. Kažeš ne, da li sam u pravu?“ Emilino razočarenje bilo je opipljivo.

Naravno da je Endi govorila ne, a da je imala petlje rekla bi ono što je zaista mislila, a to je bilo: *Radije bih umrla, ili bankrotirala, ili ostala bez posla, nego provela još jedan minut radeći za tu ženu.* Ali, pošto je Endi bila Endi i pošto je mrzela konflikt i nije volela da razočarava ljude, samo je rekla: „Ne kažem ne zauvek, samo zasada.“

Tračak nade prelete preko Emilinog lica. „U redu. To mogu da razumem. Sada ti je sve ovo previše. Očigledno je da ćemo imati neverovatnu prolećnu sezonu kada su venčanja u pitanju. Stenli je spomenuo čak i jedan sastanak da iznesemo ideje j vidimo kako bismo mogli konceptualno da radimo sa 'Elajas-Klarkom'...“

„Tako je, hajde da se time pozabavimo nakon što se porodim“, Endi je osećala krivicu što je bila neiskrena prema prijateljici, ali nije mogla da se ne zapita kada je to Emili razgovarala sa Stenlijem bez nje.

„Ako budu i dalje zainteresovani“, rekla je Emili dureći se.

„Uverena sam da će biti. Tada ćemo imati još više izdanja, više pretplatnika i, pošto ti radiš svoj posao toliko dobro, više oglašivača. Svakog kvartala od samog početka smo se širili, i nema razloga da mislimo da će se to promeniti. A i ko zna bolje od tebe da će nas oni samo još više želeti budemo li se ponašale kao da ne mogu tako lako

da nas dobiju, nije li tako?“

„Nisam sigurna da to tako funkcioniše sa Mirandom Pristli. Nije ona taj tip. Ali, ako je ili ovo ili ništa, pretpostavljam da nemam izbora“, rekla je Emili sa njoj nesvojstvenom mirenjem.

„Tako te volim!“, rekla je Endi pokušavajući da nasmeje prijateljicu.

Emilin poražen izraz trajao je samo trenutak pre nego što je rekla: „Nadam se da će te beba smekšati. Ili da ćeš se toliko ugojiti da ću te moći zakotrljati. Pozvaću Stenlija ove nedelje i reći im da uzimamo kratak predah od pregovora. Dok se ti ne porodiš.“

Endi je klimnula glavom.

„Hajde, idemo po piće da nazdravimo.“

Emili je pomogla Endi da ustane sa sedišta i obe se trgnuše od neprijatnosti.

„Čemu tačno nazdravljamo?“, upitala je Endi.

„Preživela sam ostrvsku kliniku u nedodžiji. Miranda Pristli skoro da ti je rekla da si prelepa. I verovatno ćemo prodati naš mali časopis najuticajnijem izdavaču na svetu. Ako to ne zaslužuje jedan bezalkoholni mohito, ne znam šta zaslužuje.“

Endi je posmatrala kako se Emili probija do momaka, delujući zadovoljno i fenomenalno otmeno. Znala je da je upravo napravila strašnu grešku - samo je odložila neizbežno - ali se zaklela da će zaboraviti na to. Dok god to bude moguće.

Došla sam da ti kažem da je ne-nepokušavanje pokušavanje

Kada se probudila iz dubokog sna bez snova, prva stvar koju je primetila bio je jasan miris lavande i nasnimljeni zvuk okeana.

„Drago mi je što ste uspeali da se opustite“, rekla je maserka nežno, dok je sklanjala bočice sa uljem i tople peškire. „Želite li da vam pomognem da siđete?“

Endi se trudila da izoštri sliku, ali su joj kontaktna sočiva bila poput komadića stakla u očima.

„Ne, mogu i sama, hvala“, rekla je, zahvalivši se u sebi Oliv Čejs što je odlučila da devojačko veče priredi u spa centru Hotela „Sari“ i što je insistirala da im se Endi pridruži. Kada se Endi pobunila govoreći da joj je potreban samo sat ili dva da obavi intervju sa Oliv, glumica se nasmejala onim svojim osmehom od milion dolara i rekla Endi da će joj zakazati deluks prenatalni tretman koji podrazumeva piling solima, kupanje u mleku, i masažu čitavog tela na naročitom stolu za trudnice koji im omogućava da leže na stomaku. Ako je ikada bio pravi trenutak da kaže da voli svoj posao, bilo je to sada. Neka novinari *Njujorkera* budu pobornici novinarskog integriteta. Ona će dobiti jedno popodne čistog blaženstva.

Endi se podigla u sedeći položaj, oslanjajući se obema rukama, i pustila da joj čaršav padne do struka. Stomak joj je sada i zvanično bio ogroman, napet poput bubnja i postavljen tako da su joj i sedenje i ležanje i stajanje bili podjednako neudobni. Jedini trenuci kada je osećala olakšanje od pritiska i težine bili su oni koje je provela potpuno potopljena u vodi, pa je počela da u kadi provodi što je moguće više vremena. U osmom mesecu trudnoće više nije išla u kancelariju svakog dana. Ali, kada je Oliv pozvala *Plandž* da prisustvuje proslavi njene devojačke večeri, Endi je poziv obručke prihvatila glumičino venčanje održaće se nakon Endinog porođaja, pa nije želela baš sve da propusti.

Pažljivo spuštajući noge na pod, Endi je pokupila svoju odeću i počela da se oblači, što je za nju bio naporan zadatak: helanke sa umetkom za trudnice, potom krajnje neprivlačan brusthalter koji je bio kombinacija brusthaltera za dojenje i sportskog, a preko njega nabrana tunika odvratne boje patlidžana. U ovom stadijumu nije bilo ni lepe ni otmene odeće. Uvukla je otečena stopala u *birkenstok* papuče (nije više mogla da dohvati stopala i sama veže ili zakopča prave cipele) i nemo se zahvalila što Emili nije prisutna da sve ovo vidi.

Endi se setila jučerašnje drame na poslu. Sasvim nenadano su primile poziv od „Elajas-Klarka“ - prvi otkako im je Emili u januaru javila da se razgovori odlažu. Endi je bila kod ginekologa na redovnom pregledu - jednom od poslednjih; jedva da je u to mogla da poveruje - kada ju je Emili pozvala sva histerična.

„Stenli mi je ostavio glasovnu poruku“, rekla je Emili bez daha. „Rekao je da važno i da moramo da mu se smesta javimo. Kada se vraćaš?“

„Ne znam“, rekla je Endi iskreno. „Trebalo je da već završim, ali lekar se brine da se beba ne kreće dovoljno. Mislim da moram da obavim još neke analize.“

„Doći ćeš do jedanaest? Dvanaest? Vратиćeš se, zar ne?“

Endi je pokušala da ignoriše Emilin potpuni nedostatak interesovanja za zdravlje njenog nerođenog deteta.

„Doći ću“, rekla je škrgućući zubima. „Čim budem mogla.“

Doktorica Krejmer brinula se što se beba Harison ponaša suviše „pospano“. Već je bio obavljen pregled, nakon čega je urađen ultrazvuk, a naposletku i test fetalne reaktivnosti sa opterećenjem - ali su svi rezultati bili nedovoljno jasni. Endi i Maksa je posavetovala da odu na ručak. Endi je rekla da uzme neki sladak sok ili desert da malo potakne bebu na aktivnost i da se vrate za sat vremena, da se ponovi test fetalne reaktivnosti. Doktorica Krejmer je onako uzgred rekla: „Ovo nije ništa hitno, tako da nema potrebe za brigu. Sada je trudnoća dovoljno odmakla da neće biti nikakvih problema čak i ako danas budemo morali da izazovemo porođaj.“ Maks i Endi se pogledaše - danas? Na sreću svi rezultati su na ponovljenom testu bili

u granicama normale i Endi se osećala kao da opet može da diše. Emili je imala manje razumevanja.

„Evo, ovog časa zovemo Stenlija“, rekla je Emili, prateći Endi u njenu kancelariju. „Ne skidaj jaknu.“

„Ja sam dobro, i beba je dobro. Hvala na pitanju“, rekla je Endi.

„Naravno da je sve u redu, inače ne bi bila ovde. A nije dobro ignorisati Mirandu Pristli.“

Sekretarica ih je povezala i Emili se sva salomila pokušavajući da objasni zašto im je toliko trebalo da odgovore na poziv.

Stenli se pretvarao da je ne čuje. Ili možda zaista nije. I samo je rekao: „U ime 'Elajas-Klarka voleli bismo da povećamo ponuđenu cenu kupovine za dvanaest odsto. Miranda bi, razume se, želela da odmah dobije odgovor.“

Emili je pogledala Endi koja je snažno odmahнула glavom. „Ne sada!“, tiho je rekla pokazujući svoj ogromni stomak. „Složili smo se da nećemo o tome razgovarati sada.“

Emili je izgledala kao da će doživeti srčani udar. Stegla je slušalicu kao da će time još više naglasiti svoje reči.

„Vrlo brzo ćemo vam se javiti“, rekla je. „Endi samo što se nije porodila. Hoću da kažem da ćemo, čim se beba rodi, biti u mnogo boljem položaju da...“

Stenlijev odgovor nije bio ohrabrujući. „Obavestiću Mirandu“, rekao je. „Znam da nema potrebe da vama dvema govorim koliko ona strpljenja ima za odlaganja.“

„Endi neće dugo odsustvovati“, rekla je Emili, a zglavci su joj pobeleli. „Mislim, to će možda odložiti razgovore na nekoliko meseci, ali to neće promeniti...“

„Miranda ne odobrava porodiljsko“, rekao je Stenli. „Ona sama je sa posla izostala svega sedamdeset dva sata, kada se porađala sa bliznakinjama.“

„Da, to je baš neverovatno“, promrmljala je Endi u spikerfon, vrteći prstom kraj slepoočnice, da pokaže da je Miranda luda.

Stenli je pročistio grlo. „Samo želim da budem jasan - čekanje

joj nije jača strana. Ali vi ste nam jasno stavili do znanja kakav vam je raspored. Doviđenja zasada.“

Nakon što je prekinuo vezu, Emili je divlje pogledala Endi. „Možemo sve ovo izgubiti, Endi!“

Endi se zagledala u nju. „Složili smo se. Nećemo razgovarati o tome dok se ne porodim.“

„Možda bi trebalo da pošaljemo našeg advokata da razgovara. Da malo izglati stvari. Da nam kupi malo vremena.“

„To nije rešenje. Ozbiljno, Em, upravo su povećali ponudu. Ne mogu da dočekaju da kupe *Plandž*. Čekanje nam je samo išlo u korist. Još mesec ili dva nam neće naškoditi.“

„Ova trudnoća postaje izgovor za sve“, tiho je rekla Emili, ali je Endi osetila njen bes.

Tog popodneva stigle su dve narandžaste kutije sa smeđim mašnjama iz „Hermesa“: tri narukvice, svaka je bila drugačija i bile su prelepo ukrašene. Emili nije mogla dočekati da ih stavi na ruku. Endi ju je pogledala s osmehom. Možda je ovo odugovlačenje Mirandi bilo primamljivo.

Endi je sada zadrhtala od samog sećanja na to. Maserka je odvela Endi do sobe za relaksaciju i pomogla joj da se smesti u ležaljku presvučenu frotirom. Minut kasnije pojavila se Oliv u frotirskom ogrtaču, njena ionako savršena koža je bukvalno blistala nakon tretmana lica. Nigde nije bilo ni trga crvenila niti iritacije.

„Kako je bilo?“, upitala je Endi, posluživši se suvim kajsijama i bademima.

„Blaženstvo. Čisto blaženstvo“, rekla je Endi onako kako bi rekla prijateljici.

Bilo je nestvarno razgovarati tako opušteno sa možda najpoznatijom ženom na planeti. Filmovi Oliv Čejs zaradili su devetsto pedeset miliona dolara neto prihoda. Bila je poznata širom sveta, od beduinskog peska Egipta, preko ledenih ravnica Sibira do najudaljenijih sela Amazonije. O njenim ljubavnim neuspesima i brigama raspravljalo se u beskraj, a analizama nikad nije bilo kraja, sve njene propale veze nizale su se za njom poput pregaženih

životinja na putu. Svet je digao ruke od toga da će uspeti da pronađe muškarca, ili zavoli muškarca, ili zadrži muškarca, i da je njen status najlepše samice svih vremena čvrsto zacementiran - na veliko zaprepašćenje stotina hiljada običnih momaka, od kojih su se svi kleli da bi bili savršeni za nju - ona je zakoračila na crveni tepih upravo sa jednim... običnim momkom. Nikakva količina naknadnog ulepšavanja niti opsežno izmišljanje nije od Klinta Severa, inženjera po zanimanju kome je strast bila dizajniranje vebsajtova, moglo načiniti ništa više od momka iz susedstva. Kada su se pre godinu dana upoznali pod nejasnim okolnostima (Endi je namera bila da iskopa više pojedinosti o tome kako su se upoznali), Klint je živio u Luivilu u Kentakiju, u svetu sasvim drugačijem od blistavog Holivuda, a izgleda da je jedini film Oliv Čejs koji je pogledao bio neki božićni specijal u kom je glumila pre dvadeset godina. Imao je dvadeset devet godina, potpuno prosečne visine, težine i pojave, i u svim intervjuima koje je Endi videla, činilo se da se nimalo ne potresa zbog svog novog života, niti zbog toga što mu je verenica megazvezda. Svojevoljno je potpisao predbračni ugovor po kome neće dobiti ama baš ništa ukoliko se razvedu, bez obzira na to koliko brak bude trajao, koliko dece budu imali, ili koliko Oliv zaradila za vreme trajanja braka. Pristajao je na intervju, šetao crvenim tepihom i odlazio na prestižne zabave kada se to od njega zahtevalo, ali niti je bio impresioniran, niti zastrašen, niti opčinjen, niti je čak bio zainteresovan za to. Oliv, s druge strane, nije mogla da prestane da priča o „novom tipu“, „zgodnom novom tipu“ u svom životu, naziva ga „čovekom zbog kog sam srećnija nego što sam mislila da je moguće“. Uprkos tome što je bila deset godina starija od Klinta i uprkos tome što je delila postelju sa gotovo svakim živim poznatim glumcem, sportistom i muzičarem (šuškalo se da ne pravi razliku između muškaraca i žena), Oliv se navodno zaljubila do ušiju u svog prosečnog momka, i želela je da priča o tome.

„Dobro! Baš mi se dopada ovde.“ Oliv je sklupčala dugačke, tanke noge pod sebe i smestila se u ležaljku pored Endi. „Niko drugi neće završiti sa tretmanom bar još neko vreme, pa sam pomislila da bismo sada mogle da proćaskamo.“

„Odlično“, rekla je Endi izvlačeći svesku, ali Oliv očigledno

nije žurila da započne intervju.

Pozvala je rukom devojkicu koja je diskretno stajala pored vrata i rekla: „Draga, možeš li prekršiti pravila i doneti nam neko pravo piće? Mislím da mi čaj danas neće biti dovoljan.“

Žena ozareno pogleda Oliv. „Naravno, gospođice Čejs. Šta želite da vam donesem?“

„Želela bih margaritu sa patron tekilom, bez soli.“ Zastala je i odmahnula glavom. „Zapravo, sa više soli. Nek se nosi i nadimanje.“ Oliv se okrenula Endi. „Želiš li širli templ koktel? Ne, verovatno ne sa svim onim veštačkim crvenim bojama i hemikalijama. Nisu li maraskino višnje, ono kao, rak odmah? Mislím da ćeš ti piti *pelegrino*?“

Odmah je opčinila Endi.

„Otarasila sam se Dafni, mog agenta za odnose s javnošću“, rekla je Oliv naginjući se zaverenički prema Endi. „Biće strašno besna! Ali, bože, šta se može desiti? Pišeš za časopis koji se bavi venčanjima! Nije ovo, ono kao, intervju za emisiju *60 minuta*.“

„To je potpuno tačno“, rekla je Endi, osećajući olakšanje što je dobila nekoliko minuta spontanog razgovora sa Oliv. Ako uspe da je natera da pije ovako sve vreme, moći će da je pita sve što poželi. *Ju-Es magazin* je već otkupio prava na prve slike s venčanja, ali se Endi nadala da će uspeti da dobije kompletnu priču sa mnoštvom dodatnih i različitih fotografija od onih koje će se naći na sredini magazina kada *Ju-Es* požuri da ih objavi trideset šest sati nakon događaja.

„Pa, kada bi trebalo da se rodiš? Kako izgledaš, rekla bih svakog časa.“ Endi se nasmejala. „A bogami se tako i osećam. Ali zapravo tek za koju nedelju.“

Oliv je čeznutljivo pogledala njen stomak. „Ne mogu da dočekam da zatrudnim. Šta ćeš roditi?“

„Još ne znam“, rekla je. „Dopada mi se pomisao na iznenađenje na kraju napornog rada.“

Preko Olivinog lica prelete neki izraz koji Endi nije umela da rastumači. Nešto joj je govorilo da bi smesta trebalo da promeni temu, ali ju je Oliv pretekla.

„Pa, odakle ćemo početi?“, upitala je. „Da li, kao, želiš da ti ispričam čitavo svoje detinjstvo? Da započnem sa začecem?“

Endi se nasmejala. Oliv nije bila ni nalik nijednoj drugoj slavnoj ličnosti koju je intervjuisala. Razgovarala je sa Harper Halou i Makom, koji su podigli letvicu (bar što se Endi tiče) kada je slava u pitanju. Zatim sa poznatim stilistom koji ima svoj televizijski šou; ozloglašenom kuvaricom koja grdi svoje radnike nizom psovki i uvreda; mladom pevačicom kantri muzike koja se udaje za mnogo starijeg pop pevača; prvom teniserkom sveta; zvezdom rijalitija koja je prevazišla *Domaćice* i postala svetski poznat brend; dobitnicu Oskara, špansku glumicu sa najzanosnijom figurom. Sve su one bile atraktivne i zanimljive na svoj počesto vrlo čudan način. A evo Oliv Cejs, nesumnjivo najpoznatija i najuspešnija od njih, a delovala je tako... normalno. Zanosno telo, prelepa kosa, divna koža, zarazan osmeh... sve to je imala. Ali razoružavajuće prijatna? Voljna o bilo čemu da razgovara (i to bez publiciste!)? Osoba za koju odmah osećate da bi vam mogla biti najbolji prijatelj? Endi ovo nije očekivala.

„Hajde da možda počnemo s tim kako ste se sreli“, rekla je Endi, držeći olovku u ruci i moleći se da joj Oliv ne ponudi samo neodređene trivijalnosti. „O, to je lako. Sreli smo se onako kako se svi ovih dana sreću - onlajn!“ Endi je pokušala da obuzda uzbuđenje; nigde nije pročitala da Oliv upoznaje muškarce onlajn. „Da, ali nekako mi se čini da mnogo slavni ličnosti ne upoznaje ljude onlajn. Zar se nisi brinula zbog privatnosti?“

Još jedan gutljaj margarite i sklanjanje svilene kose s lica. Oliv kao da je razmišljala o ovome. Klimnula je glavom. „Naravno da sam bila zabrinuta. Ali morala sam pronaći način! Ne mogu ti reći sa koliko glumaca, i sportista, i modela, i muzičara, i tipova iz privatnih fondova i uopšteno sa koliko govornara su me upoznawali ljudi tokom godina. Mislim da sam izlazila sa svakim kretenom u Severnoj Americi, a i sa popriličnim brojem Evropljana.

Ali onda sam se našla kod kuće, kasno noću, sama kao i obično, i pregledala sam sajtove na kojima se upoznaju obični ljudi. Toliko divnih momaka u svetu! Zabavnih, šarmantnih, divljih muškaraca. Koji pišu poeziju, ili vole mušičarenje, ili su samo

izgradili kuće od temelja, ili koji podučavaju u školi. Poslala sam mejl jednom momku iz Tampe koji je sam podizao troje dece nakon što mu je žena preminula od raka jajnika. Možeš li to da zamisliš? Endi je odmahнула glavom.

„Ni ja! Nikada nisam upoznala nikog takvog, samo muškarce koji su želeli da mi kažu koliko su talentovani, zgodni ili bogati. I moram ti reći da sam to prevazišla. Napravila sam profil u kom sam bila potpuno iskrena u pogledu svoje ličnosti, veoma predusretljiva, i nisam stavila nikakve fotografije, niti sam spominjala glumu. Mislila sam da mi niko neće poslati mejl, s obzirom na to da nisam stavila fotografiju, ali jeste. Iznenadila bi se. Klint je bio jedan od prvih muškaraca sa kojima sam počela da se dopisujem, i odmah smo se našli. Ponekad smo jedno drugom slali desetak mejlova na dan. Nakon dve nedelje počeli smo da razgovaramo telefonom. Upoznali smo se, ono, na najprirodniji način koji bi čovek mogao da zamisli, jer novac i status nisu imali nikakve veze s tim.“

„Vidim u čemu je draž“, rekla je Endi iskreno.

„Zaljubio se u pravu mene, ne u ono što su mediji napravili od mene.“ „Kako je izgledao prvi susret?“ I opet Endi podseti sebe da ne izgleda kao da joj je mnogo stalo do tog podatka. Nije imala pojma zašto joj je Oliv poveravala podatke koje nije podelila ni sa kim drugim, ali je očajnički želela da tako i nastavi.

„Da vidimo, bilo je to verovatno nakon pet-šest nedelja svakodnevnih razgovora. Tada je već znao da živim u Los Anđelesu i da želim da budem glumica, i ponudio je da dođe i poseti me, ali nisam mogla rizikovati da nas sve vreme jure fotografi. Da ne spominjem da je moja kuća mogla da ga uplaši. Pa sam ja otišla u Luavil.“

Oliv je ovo izgovorila poput nekoga ko je tamo rođen, *Luavil*.

„Otišla si u Luivil?“ , pokušala je Endi, ali je zvučalo više kao *Luivil*. „Otišla sam tamo. Komercijalnim letom, presela u Denveru, sve u paketu. Nisam mu dozvolila da dođe po mene na aerodrom u slučaju da me čekaju paparaci. Došao je u hotel.“

„Čini mi se da se u Luivilu nalazi poznati stari hotel koji su nedavno...“ „O, odsela sam u Hotelu 'Mariat'.“ Oliv se nasmejala.

„Nisam išla u penthaus, predsednički apartman, i nisam imala svog batlera, nikakav poseban tretman. Samo pseudonim i obična soba u Hotelu 'Mariot'.“

„I bilo je fenomenalno! Mislim, nemoj me pogrešno razumeti, kupatilo je bilo malčice odvratno, ali prvi susret je bio neverovatan. Rekla sam mu da dođe u sobu, da me ne bi prepoznao u lobiju, a on se našalio da se vrlo slobodno ponašam. Ali, kada je pokucao na vrata, jednostavno sam znala da će sve biti u redu.“

Endi je pijuckala vodu.

„I da li je bilo?“

Oliv je gotovo zacičala. „Bilo je i više nego u redu, bilo je savršeno! Naravno da je znao ko sam, čim me je video“, Oliv je nekako pošlo za rukom da ne zvuči uobraženo dok je ovo govorila, „ali sam mu objasnila da sam i dalje ista ona osoba sa kojom je razmenjivao mejlove i sa kojom je razgovarao svih ovih nedelja. Izenadio se, ili se, pre bih rekla, prilično zaprepastio - strahovao je da će se ispostaviti da sam muškarac od dvesta kila ili tako nešto - ali otvorili smo bocu vina i nastavili da razgovaramo o svemu o čemu smo razgovarali i pre - mestima koja želimo da posetimo, našim psima, o njegovom odnosu sa njegovom sestrom i mom sa mojim bratom. Jednostavno smo se otvorili jedno drugom, kao stvarni ljudi. U tom trenutku sam znala da ću se udati za njega.“ „Zaista? Upravo u tom trenutku? To je neverovatno.“

Oliv se zaverenički nagnula prema njoj. „Pa ne baš u tom trenutku, ali svakako nekoliko sati kasnije, nakon što smo se upustili u najbolji seks koji se može zamisliti.“ Oliv je klimnula glavom kao da se slaže sama sa sobom. „Da, tada sam znala.“

„Mmm“, mrmljala je Endi gledajući svoje beleške. Molila se da njen telefon sve jasno zabeleži, jer nije bilo šanse da neko poveruje u ovo. Endi je pogledala Olivinu dopola ispijenu margaritu i zapitala se šta je prethodno pila, ali Oliv je izgledala kao da je trezna. Endin telefon je zazvonio. Isključila je zvono i izvinila se.

„Javi se!“, zamolila ju je Oliv. „Ja se ne gasim. Treba pružiti priliku i nekom drugom da nešto kaže.“

„O, u redu je. Uverena sam da nije ništa.“

„Javi se!“

Endi pogleda Oliv koja je nabacila svoj zanosni holivudski osmeh i znala je da je mora poslušati. Pritisnula je dugme i rekla „halo“, ali je onaj ko je zvao već prekinuo vezu.

„Mora da je odustao“, rekla je Endi i ponovo uključila rekorder.

„Da li si udata? Ostala trudna slučajno? Sama devojka koja je upotrebila spermiju donatora? Meni je ovoliko falilo da i sama odem u banku sperme.“

Endi se nasmešila i odmah se setila svoje bake. „Ne, staromodno, udata sam. Premda pretpostavljam da je trudnoća bila slučajna.“

„Molim, da li niste ništa koristili, ali ste svima govorili da se ne pokušavate? Ta mi je omiljena. Ja sam u fazonu, dušo, ako ne igraš u napadu, igraš u odbrani. Ne-nepokušavanje je pokušavanje, znaš?“

„Sve do pre par meseci složila bih se s tobom“, nasmejala se Endi. Devojkina se pojavila i pitala da li žele još jedno piće.

„Znam da mnogi misle da sedam meseci nije dovoljno da nekoga *zaista* upoznaš, ali nama je bilo dovoljno. Osećam se kao da se poznajemo od rođenja. Ne mogu to objasniti, zapravo. Jednostavno postoji snažna povezanost i to nema nikakve veze sa mojim poslom niti sa njegovim. Znaš?“ „Znam“, rekla je Endi, premda nije znala. Endi je bila od onih koji su tvrdili da je doživotno vezivanje za nekoga koga poznaješ samo sedam meseci sumanuto.

Ovog puta zazvonio je Olivin telefon. „Halo? O, zdravo, dušo.“ Nastavila je da klima glavom i da mrmlja, i u jednom trenutku se zakikotala poput tinejdžerke. „Nemoj da si nevaljao, Klinte! Sa novinarkom sam. Ne, ne možeš. Danas je dan za devojke! U redu. Volim i ja tebe.“

Oliv je prekinula vezu i okrenula se Endi. „Izvini, mila, šta si ono rekla?“ Telefon joj se opet oglasio, i ovog puta Oliv pročita poruku. „Izgleda da devojke završavaju. Da li si dobila sve što ti je bilo potrebno? Slobodno dođi da se upoznaš sa svima, ako želiš...“ Oliv je ovo vrlo ljubazno ponudila, ali je Endi videla da bi joj bilo milije da Endi ne prihvati poziv.

„Hm, u redu. Još sam se nadala da ćemo proći kroz neke pojedinosti oko venčanja. Neću biti na venčanju zbog porodijskog, ali doći će moja koleginica Emili.“

Oliv je napućila usne. „Želim da ti dođeš.“

Endi se jedva suzdržala da ne padne u nesvest. „Veruj mi da bih volela. Santa Barbara je prelepa, ali mislim da neću moći da ostavim bebu. Možda mi možeš reći nešto o haljini, cveću, o tome kako si odabrala hranu, ukrasima, takvim stvarima?“

„Oh, o tome možeš razgovarati sa mojom stilistkinjom. Ona je sve birala.“

„Sve? Ona ti je odabrala haljinu?“

Oliv je klimnula glavom i ustala. „Haljinu, hranu, cveće, muziku, sve. Ona me veoma dobro poznaje. Rekla sam joj da odabere ono što joj se najviše dopadne.“U svim ovim godinama koliko se bavi venčanjima, Endi nikada nije čula ovako nešto. Oliv Čejs nije želela da učestvuje u najvećem danu u svom životu? Zaista?

Mora da se na Endinom licu pokazala neverica koju je osećala, jer se Oliv nasmejala. „Pronašla sam tipa! Nakon više od dvadeset godina samoće i cimanja i prevara, pronašla sam srodnu dušu. Izvini na rečniku, ali misliš li da me baš boli dupe za cveće?“

I Endi je ustala, manje graciozno, i nasmešila se. Mogla je ovo pripisati razlici između neveste koja je imala trideset devet godina i neveste od dvadeset pet, ali deo nje je verovao da je to zato što je Oliv Čejs, poznata po svojim neverovatnim grudima i sposobnosti da zaplače kad joj se kaže, shvatila nešto što niko drugi nije.

„Pošteno“, rekla je Endi, premda je želela da kaže još mnogo toga.

„U redu, hvala na piću i razgovoru. Bolje da odem da potražim devojke. Zaista mi je drago što sam te upoznala.“ Oliv je ustala i nasmešila se.

„Hvala“, rekla je Endi, mahnuvši Oliv koja se već okrenula da ode. „Srećno.“

Oliv je već izvadila telefon iz tašne i srećno se smejala. Endi je ponovo utonula u ležaljku i izdahnula. Imala je tračerske municije o

najpoznatijoj slavnoj ličnosti na svetu, a sve o čemu je mogla razmišljati bile su Olivine reči na rastanku. *Pronašla sam srodnu dušu... misliš li da me baš boli dupe za cveće?*

Endi je pružila noge i zagledala se u vrhove okolnih zgrada. Pijuckala je vodu s limetom i duboko udisala, nadajući se da će je devojka ostaviti na miru još nekoliko minuta. Želela je da ukrade još malo vremena pre nego što se vrati u podivljali grad, planiranju svega vezanog za bebu, poslovnim telefonskim pozivima i Emilinoj nepokolebljivoj panici, da sedi i razmišlja o svemu što joj je Oliv upravo rekla. Ako dozvoli sebi, Endi će se setiti svog venčanja, kako je bila opsednuta svakim najsitnijim detaljem, koliko je pažnje, vremena i truda uložila u to da sve bude savršeno. Kako je izlazila s njim tri godine i dugo bila verena, jer je bio zgodan, uspešan i šarmantan i bilo je lako, jer se dopadao njenoj porodici i prijateljima i jer ga je, naravno, volela. Upala je u mašinu - radila je ono što se od nje očekivalo. I to sa muškarcem koji je bio blizu savršenstva: bogat, zgodan, ljubazan, želi decu. Da nije nešto propustila? Da li je ovaj brak sudbinski i neizbežan? Naravno da voli Maksa, ali da li je on zaista njena *srodna duša*? Da li voli Maksa onoliko koliko Oliv voli Klinta?

Uzdahnula je i spustila čašu. Zašto li je mučila sebe na ovaj način? Maks je savršen - kao suprug i budući otac, i da, kao srodna duša. Normalno je osećati strepnju i nemir pred sam porođaj, zar ne? Sve trudnice se ovako osećaju. Endi se osvrnula da se uveri da je sama, a potom je pozvala Maksa. Nije se javio, ali ju je zvuk njegovog snimljenog glasa umirio.

„Zdravo, dušo“; rekla je tihim šapatom. „Samo sam želela da ti se javim. Stižem uskoro kući i ne mogu da dočekam da te vidim. Volim te.“ Endi je isključila telefon i nasmešila se. Pomazila je stomak. Još malo.

Proveri ga

„O bože, prelepa je! Dođi, mila, teta Lili već dugo čeka da te vidi. Opa, pa ti si sva na tatu!“

„Da, gotovo neverovatno, zar ne?“, rekla je Endi. Pružila je bebu Lili. „Lili, moliću te da upoznaš Klementinu Rouz. Klem, ovo je tvoja teta Lili.“

„Pogledaj joj oči! Da li su zelene? I svu tu crnu kosu! Koja se srećna beba rodi sa toliko kose? Kao da gledam preslatku, sićušnu žensku verziju Maksa.“

„Znam“, rekla je Endi, gledajući kako njena kćerka proučava njenu najstariju prijateljicu. „Navodno liči i na Maksovog oca. Rouz je po Robertu. Kao da sam bila samo sud za rađanje Harisonovih klonova.“

Lili se nasmejala.

Lili joj je nedostajala više nego ikada otkako je rodila Klementinu. Sklopila je nekoliko površnih poznanstava u grupi za podršku mladim majkama kojoj se pridružila prethodnog meseca, ali je Endi uglavnom bila usamljena. Nenaviknuta na beskrajne periode neplaniranog porodijskog vremena, teturala je od zadatka do zadatka u pospanoj izmaglici, svaki dan joj se stapao sa prethodnom gotovo identičnom mešavinom dojenja, izmuzavanja, menjanja pelena, kupanja, oblačenja, ljuljanja, pevanja, šetanja, kuvanja, čišćenja. Aktivnosti koje je Endi uspevala da obavi u trenucima ukradenim od haotičnog dnevnog rasporeda - pranje veša, kupovina namirnica, odlazak u poštu ili apoteku - sada su joj proždirale sate, ponekad čak i čitave dane, jer je prednost imala Klementina i njene neprestane potrebe. Uživala je u tome da provodi vreme sa svojom kćerkom i, premda se ne bi odrekla trenutaka milovanja u krevetu, ili sendviča na Haj lajnu po toplom letnjem danu dok Klem uživa u bočici, ili plesanja obraz uz obraz uz najveće hitove „Čikaga“ u privatnosti njihove dnevne sobe, svakodnevne obaveze su bile teže nego što je zamišljala.

Gospođa Harison je bila zaprepašćena kada je Endi odbila da unajmi babicu - nijedno novorođenče u istoriji porodice Harison nije bilo bez osobe unajmljene da se stara o njegovim potrebama - ali Endi nije popuštala. „Tvoja majka bi mi unajmila i dojilju, kada bih joj to dozvolila“, rekla je Maksu nakon jedne naročito neprijatne posete njegove majke, ali on se samo nasmeja. Endina majka je dolazila jednom nedeljno da im pravi društvo i pomogne joj oko bebe, i Endi je živela za te dane, ali inače nije mnogo komunicirala s ljudima iz spoljašnjeg sveta. Džil se vratila u Teksas. Emili bi se, uvek kada bi pozvala, setila da se raspita za Klementinu, ali Endi je pouzdano znala i razumela da ne zove da čuje koliko puta je Klem tog jutra kakila niti da li joj prija kada leži na stomaku. Emili je želela samo jednu stvar - da ponovo započne pregovore sa „Elajas-Klarkom“. Miranda i Stenli su kružili poput ajkula; Emili je bukvalno odbrojavala poslednje dane Endinog porodijskog odsustva. Jedina osoba koja je htela i mogla beskrajno da razgovara o hranjenju u četiri ujutro i prednostima i manama upotrebe cucle bila je Lili, a ona je bila hiljadama kilometara daleko, bavila se svojim detetom i očekivala drugo.

Endi je videla da je Lili posmatra dok je oprezno sedala na kauč. Bilo je jedan sat posle podne, ali Endi je i dalje bila u staroj Maksovoj trenerci, čupavim čarapama papučama koje su ličile na kućne gumene klompe i duksu s kapuljačom toliko velikim da mora da je u nekom trenutku pripadao nekom fudbalskom beku.

„Još uvek ti se sve dole nije vratilo na staro?“, upitala je Lili saosećajno. „Ni približno“, Endi je glavom pokazala limunadu koju je stavila ispred Lili.

Lili se nasmešila i uzela gutljaj. „Kažu da zaboraviš, i ja nikad nisam verovala da je to moguće, ali kunem ti se da ne mogu ničeg da se setim. Osim bola od ušivanja nakon porođaja. Toga se sećam.“

„Još uvek nisam sigurna da mogu da ti oprostim što me nisi bolje pripremila. Ti bi trebalo da si mi najbolja drugarica. Ti si kroz ovo već prošla. A nisi mi nijednu prokletu stvar rekla.“

Lili je zakolotala očima. „Naravno da nisam! To je kodeks među ženama svuda u svetu, i mora se poštovati. Još je važnije od

zabrane spavanja sa bivšim momkom tvoje drugarice.“

„To je sranje, eto šta je. Ja ću pričati svakome ko bude želeo da sazna sve odvratne pojedinosti. Žene zaslužuju da znaju šta ih čeka. Čitavo ovo tajno društvo među majkama je budalaština.“

„Endi! Šta bi tačno želela da znaš detaljnije? Da ti se čini da ćeš se od trudova pocepiti na dva dela? Da li bi ti to pomoglo da izguraš porođaj?“

„Da! Možda tada ne bih pomislila da umiren. Da vidimo, bilo bi lepo znati da je normalno biti do gležnjeva u krvi kada ti sestra prvi put pomaže da piškiš, da uživaju mesta za koja nisi ni znala da postoje, da je dojenje nalik hranjenju pirane.“

Lili se iscerila. „I da epiduralna, ono, ne deluje na obe strane jednako? Ili da se ozbiljno pitaš da li ćeš ikada više moći da obučeš išta osim jednokratnih gaća sa pelenom koje stavljaju bakicama, a koje si ukrala iz bolnice? Da li na to misliš?“

„Da, upravo to.“

„Uh-uh. Samo ti sanjaj. Dobila bi nervni slom da sam ti to rekla, a i ne bi uživala sama to otkrivajući.“

„Sve je to pogrešno“, rekla je Endi odmahujući glavom.

„Tako mora biti.“

Endi se i dalje sećala šoka - potpune neverice - kada je doktorka Krejmer, nakon šesnaest sati porođajnih muka, gurnula ruku Endi između nogu i izvadila krvlju pokriveno dete koje je jecalo i izjavila: „Devojčica Harison izgleda odlično!“ Bilo je potrebno mnogo menjanja pelena, bezbrojnih benkica, ćebadi, plišanah medvedića i haljinica da bi shvatila. Endi je dobila kćerku. Devojčicu. Savršenu, preslatku, neverovatno devojčicu.

Kao da želi ovo da naglasi, Klementina je zaplakala, što je više zaličilo na mjaukanje. Endi ju je uzela iz Lilinog naručja i vratila je dečju sobu.

„Zdravo, mila“, prela je. Nežno je položila bebu na sto za presvlačenje i skinula joj ćebence u koje je bila umorna, ljubičasti kombinezon i natopljenju pelenu. Obrisala je bebinu guzu, namazala je mašću za sprečavanje ojeda i osipa, stavila joj novu pelenu i

obukla svojoj kćerki majicu na sive i ružičaste pruge i iste takve helanke i odgovarajuću ružičastu kapicu na pruge. „Evo, mila. Da li je ovako bolje?“

Endi ju je podigla, vešto je smestivši u naručje i vratila se u dnevnu sobu, gde je Lili uzimala svoje stvari.

„Nemoj da ideš“, rekla je Endi, osećajući se kao da bi mogla da zaplače. Nepredvidivi naleti suza u poslednje vreme su se proredili, ali nije mogla poreći da joj u grlu stoji knedla.

„Ne želim“, rekla je Lili. „Nedostajaćete mi mnogo, obe. Sastajem se sa svojim starim mentorom skroz na drugoj strani grada. Moram krenuti sada, inače ću zakasniti.“

„Kada ću te opet videti?“, upitala je Endi, već počevši da računa. „Moraćeš doći da me posetiš kada se ova beba rodi“, rekla je Lili prebacujući džemper preko ramena.

Devojke se zagrlile i Endi oseti kako je pritiska Lilin čvrst stomak. Stavila je obe ruke na njega, sagnula se i rekla: „Pazi kako se ponašaš prema mami, u redu? Nema izvođenja salta unutra.“

„Prekasno.“

Ponovo su se zagrlile i Endi je posmatrala kako njena prijateljica nestaje u hodniku. Obrisala je koju suzu, uverila sebe da su to samo hormoni, i počela da pakuje torbu sa pelenama; ako ona i Klem ne krenu odmah, i one će zakasniti.

Išla je onoliko brzo koliko su joj rana i kolica dozvoljavali, a Klem je plakala.

„Još malo pa smo stigle, pile. Možeš li se strpeti još malo?“

Šetnja do dečjeg prostora za igru u kom su se jednom nedeljno održavali sastanci grupe za podršku mladim mamama bila je na svu sreću kratka, jer je Klementina prestala da upozoravajuće kenjka i počela da urla. Ostale majke su je saosećajno gledale dok je podizala bebu iz kolica, sedala s njom u naručju na mekani pod i bez imalo srama otkrivala levu dojku. Premda su Klemine oči bile čvrsto sklopljene, a telo ukrućeno od plakanja, pronašla je bradavicu kao radarom i snažno je stegla. Endi odahnu. Brzim pogledom je ustanovila da nije jedina: tri druge mame su bile u raznim fazama

otkrivanja dojke, još dve su menjale prljave pelene, a tri su sedele na podu i izgledale ošamućeno i na ivici suza, nadvijene nad nesrećnim bebama koje su se bacakale i vrištale. Samo je jedna žena izgledala kao da se istuširala i bila je obučena u pravu, neporodiljsku odeću: bebina tetka.

Vođa grupe, žena kovrdžave kose po imenu Lori koja je tvrdila da je po zanimanju „psiholog koji ljude podučava životnim veštinama“, sela je u krug iscrpljenih majki i, nakon što se pomalo manijakalno nasmešila svakoj bebi ponaosob, pozdravila je grupu čitanjem citata.

„Majčinstvo: sva ljubav tu počinje i završava’ Prelepa misao Roberta Brauninga, slažete li se? Da li bi neko želeo da kaže šta misli o ovome?“ Teova majka, otmena crnkinja koja se mučila kolebajući se da li da odustane od karijere u pravnom svetu da bi se posvetila njegovom odgoju, duboko uzdahnu i reče: „Spavao je tačno šest sati svake noći ove nedelje, a poslednje dve noći budio se na svakih četrdeset pet minuta, neutešan. Moj suprug je pokušao da preuzme brigu o njemu u nekoliko navrata, ali je počeo da drema na poslu. Šta se dešava? Zašto nazadujemo?“

Sve prisutne žene zaklimateše glavom. Ovako je svaki grupni razgovor počinjao. Vedra i cvetna Lori pročitala bi prelep i inspirativan citat. Nijedna majka u prostoriji nikada nije čak ni glumila interesovanje, a sve majke su čak pokazale i otvoreno neprijateljstvo. Neizbežno, jedna od njih postavila je pitanje koje je i nju mučilo, u potpunosti i sasvim zanemarujući Lorino pitanje, a ostale majke se odmah pridružiše. Bilo je to nepromenjiv i neizgovoren dogovor da se preuzme kontrola nad grupom i Endi je svaki put mamio osmeh na lice.

Endi nije mogla a da ne zamisli Emili na jednom od ovih okupljanja. Bez sumnje bi ih sažaljivo sve gledala - onako raščupane, bez šminke, prekrivene ubljuvcima i kakom, naviknute na život bez tuširanja, seksa, vežbanja i sna - dok sede u polukrugu, a psiholog koji se bavi podučavanjem životnim veštinama čita im kumbaja priče. A ipak je nešto u čitavom ovom prizoru Endi predstavljalo pravo olakšanje: ove žene možda nisu bile njene najbliže prijateljice, ali u tom trenutku u njenom životu razumele su je onako kako je niko

drugi nije razumeo. Nije verovala da je sposobna toliko brzo ukazati poverenje grupi potpunih stranaca, ali Endi je potajno volela ove grupne sastanke.

„Razumem te. U istom smo sosu“, rekla je Stejsi, u procesu izmuzavanja. Njena kćerka Silvi, stara osam nedelja i sa više kose od nekog dvogodišnjeg deteta, podrignula je kao odrasla.

„Znam da je suviše rano čak i da razmišljam da je navikavam da spava čitavu noć, ali počinjem da gubim razum. Prošle noći je bila budna od jedan do tri i bila je sva srećna! Smešila se, gugutala, hvatala me za prst. Ali, čim bih je spustila, podivljala bi.“

Betani, marketinški menadžer kozmetičke kompanije koja, prema sopstvenom priznanju, nije umela ni sjaj za usne da stavi, rekla je: „Znam kako se osećaš u vezi sa tim da dete spava s tobom, ali mislim da bi trebalo da razmisliš o tome u ovom trenutku. Ne mogu ti reći koliko nam je lakše što je Majk odmah pored nas, čitave noći. Okreneš se, daš mu da sisa, i nastaviš da spavaš. Zaboravi na sva ona sranja u vezi sa razvojem i vezom majke i deteta koja su vezana za to - ja to radim iz čiste lenjosti.“

Stejsi je ušuškala Silvi ćebe ispod ručica. „Jednostavno smatram da ne mogu to da uradim Marku. Silvi mi već oduzima devedeset devet zarez devet procenata i vremena i energije. Zar ne bi bilo dobro da se bar pretvaram da sam u braku?“

„Brak? Sa bebom od dva meseca?“, povika Melinda, Takerova majka, koja je upravo operisala nešto na oku. „Šta, da ti nije seksualni život toliko dobar da ga ne želiš ugroziti time što će ti dete spavati s vama u krevetu?“

Svi se nasmejaše. Endi je klimnula u znak slaganja; ona i Maks nisu još ni pomišljali na seks, i njoj je to savršeno odgovaralo.

Rejčel, najnovija majka u grupi, sićušna plavuša sa bubuljičavom crvenom kožom i dugačkim vijugavim ožiljkom na desnoj šaci, nagnula se napred: „Upravo sam završila postporođajni pregled nakon šest nedelja“, gotovo je prošaputala.

„O, bože. Da li su ti dozvolili?“ upitala je Sandrina s blagim francuskim akcentom. Njena kćerka, četvoromesečna beba sa dvojnim državljanstvom, počela da plače.

Rejčel je klimnula glavom. Izraz očajanja i straha joj je prešao licem, pre nego što je i sama počela da jeca. „Itan samo o tome govori - već nedeljama drži kalendar na frižideru i precrtava dane - a sama pomisao na to me dovodi do panike. Nisam spremna!“, jecala je.

„Naravno da nisi spremna“, rekla je Betani. „Ne bih o tome mogla ni razmišljati dok ne prođu tri meseca. A jedna prijateljica mi je rekla da ju je ubijalo dok nije prošlo šest meseci.“

„Maks mi prilazi sa onim pogledom u očima, i jednostavno ne razume“, rekla je Endi. „Kunem se da je čak i mog ginekologa zastrašilo stanje tamo dole, kada sam došla na pregled nakon šest nedelja. Kako da dozvolim mužu da to vidi?“

„Jednostavno. Nećeš mu dozvoliti“, ubacila se Anita, tiha devojka koja je obično vrlo malo govorila.

„Moja sestra koja ima troje dece se kune da se to s vremenom popravija. Oporaviš se dovoljno dobro da počneš da radiš na začetku narednog deteta“, dodala je Endi.

„Zvuči baš zanosno. Eto, imam se čemu nadati“, rekla je Rejčel uz osmeh.

„Izvinite, ali nasmrt me plašite“, rekla je Sofi, jedina koja nije bila majka među njima. „Sve moje drugarice koje imaju decu kunu se da to nije toliko loše.“

„Lažu.“

„Kao psi.“

„I to će nastaviti da rade dok se ne porodiš i ne provališ ih. Tako se to radi.“

Sofi je zabacila gustu kestenjastu kosu koja je bila sveže podiššana u savršene slojeve koji su joj uokvirivali lice i nasmejala se. Ona je bila jedina među njima koja nije nosila helanke, haljinu sa visokim strukom ili duks. Nokti su joj bili sveže izmanikirani. Koža joj je izgledala zdravo i preplanulo. Endi je bila spremna da se opkladi da su joj i noge izbrijane i prepone izdepilirane, i da ispod te tesne majice sa V-izrezom nosi čipkani brusthalter umesto industrijskog spandeksa. Možda čak i tange. Bilo je to gotovo suviše

za nju. Čak je i njena štićenica bila lepo odevena. Beba Lola, čitavih devet nedelja stara, bila je od glave do pete odevena u karirani *barberi* desen: nabrana haljinica, hulahopke, traka oko glave i čizmice. Retko je plakala na sastancima, kao da nikada nije bljućkala, i, kako je tvrdila njena tetka Sofi, već sa sedam nedelja je spavala čitavu noć. Sofi je svake nedelje dovodila Lolu, dok je Lolina majka, Sofina snaha, radila u privatnoj pedijatrijskoj praksi i pedijatrijskoj ambulanti u bolnici „Maunt Sinaj“. Izgleda da je Lolina mama mislila da je grupa za podršku mladim mamama bila zapravo nekakva grupa koja se okupljala da se deca upoznaju i druže - uprkos činjenici da nijedna beba nije bila dovoljno stara da sedi - pa je zamolila Sofi da dovodi Lolu. I tako je svake nedelje vitka i lepa Sofi sa bez sumnje netaknutom vaginom dovodila preslatko obučenu Lolu i slušala Endi i njene novopečene prijateljice kako se žale, plaču i preklinju za savet. Najgore od svega je bilo što je Endi želela da je mrzi, ali je Sofi bila suviše fina.

„Ne znam da li sam u stanju da sada slušam o normalnom seksualnom životu“, rekla je Rejčel, dok je podizala dete na rame.

„Ne brini, ni kod mene nema ničega što makar i izdaleka podseća na normalan seksualni život“, rekla je Sofi, zureći u pod.

„Zašto?“, upitala je Endi. „Mislila sam da živiš s momkom koji te obožava? Da nije na pomolu neka nevolja u raju?“

Na ovo Sofi poče da plače. Endi se ne bi više zaprepastila ni da je devojkica ustala i počela da izvodi striptiz.

„Izvinite“, prostenjala je izgledajući i lepo i mило čak i dok je plakala. „Nije ovo mesto za suze.“

„Hajde nam lepo reci šta se dešava“, rekla je vođa grupe Lori iritantno utešnim glasom, očigledno srećna što ima priliku da da svoj doprinos. „Svi smo se osećale slobodno da se ovde rasteretimo. Uverena sam da govorim u ime svih kada kažem da je ovo bezbedno mesto i da bi trebalo da se osećaš dobrodošlom ovde.“

Činilo se da je Sofi nije čula, ili je jednostavno, kao i ostale, odlučila da ignoriše Lori, ali je trenutak kasnije, nakon što je nežno izduvala nos i poljubila Lolu, rekla: „Varam svog momka.“

Nastupilo je nekoliko trenutaka tišine u tapaciranoj prostoriji za

bebe u kojoj nijedna beba čak nije ni guknula, i Endi pokuša da prikrije zaprepašćenje. Iz svega što im je Sofi do sada ispričala, obožavala je svog momka. Sofi je tvrdila da je Zander nežan i brižan, osećajan momak koji vodi računa o njenim osećanjima, ali ipak provodi nedeljom šest sati gledajući fudbal. Zabavljaju se već godinama i nedavno su počeli da žive zajedno, a ona je, bar do pre par nedelja, smatrala da im je lepo. Nikada nisu mnogo o tome razgovarali, ali ona je smatrala da se podrazumeva da će se venčati i imati decu i, premda je bila šest godina mlađa od njega, osećala je da je spremna za to.

„Definiši *varanje*“ rekla je Betani, pa Endi oseti olakšanje što je neko prekinuo tišinu.

„Pa, ništa preterano ludo“; rekla je Sofi zagledana u svoje ruke. „Nismo čak ni spavali zajedno ili tako nešto.“

„Onda ga ne varaš“, rekla je Sandrin. „Vi Amerikanci se toliko hvatate za neke sitnice -zapravo za svaku sitnicu - ali, ako voliš momka i ako on voli tebe, onda će ova mala simpatija proći.“

„I ja sam tako mislila, ali ne prolazi!“, rekla je Sofi cvileći. „On je student na jednom od mojih predavanja o fotografiji, tako da ga viđam tri puta nedeljno. Sve je započelo flртом, uglavnom s njegove strane, premda moram priznati da mi je laskalo. Da na mene neko takav obrati pažnju...“

„Zar Zander ne obraća pažnju?“, upitala je Rejčel.

Sofi poče da krši ruke. „Jedva. Otkako smo počeli da živimo zajedno... Ne znam šta je u pitanju, ali osećam se kao komad nameštaja.“

„Ne mogu ti opisati koliko nas želi da nas muževi posmatraju kao komad nameštaja“, rekla je Endi.

Žene u grupi se nasmejaše i klimnuše glavom.

Sofi se nije nasmešila. „Da, ali mi nemamo dete. Nismo venčani. Nismo čak ni vereni! Zar ne mislite da nije malo preuranjeno da počnemo da živimo kao cimeri?“

„Šta se desilo? Malo flerta? Veruj mi, Zandera ne izjeda krivica svaki put kada razmeni osmeh sa nekom devojkom na poslu,

a ne bi ni tebe trebalo“, rekla je Anita.

„Sinoć smo otišli na večeru nakon predavanja. Sa još nekoliko ljudi“, žurno je dodala Sofi. A potom su oni otišli i on je insistirao da me otprati kući. U početku mu nisam dozvolila da priđe suviše blizu, jer sam znala da je Zander kod kuće, ali smo na kraju završili ljubeći se u mojoj ulici. Što je bilo skroz ludo, jer je Zander morao naići. Bože, o čemu li sam razmišljala?“ „Pretpostavljam da je bilo dobro?“, upitala je Stejsi.

Sofi podiže pogled do tavanice i zastenja. „Dobro? Bilo je *fantastično*.“ Nekoliko devojaka zazvižda. Sofi se blago nasmešila, pre nego što se dlanom prilično agresivno udarila po čelu. „Nikada se neće ponoviti. Da li se slažete sa mnom da bi bilo gore reći mu, samo da olakšam sebi savest, nego se pretvarati da to nikad nije desilo?“

„Naravno da ne bi trebalo da mu kažeš!“, izjavila je Sandrin kraljevski. „Nemoj da si takva čistunica.“

Nekoliko drugih žena je klimnulo glavom u znak slaganja, premda nije bilo jasno da li su se slagala sa Sandrin jer je u pravu ili su klimale glavom zato što je Francuskinja.

„Osećam se strašno krivom. Volim Zandera, zaista ga volim. Ali počinjem da se pitam šta ovo znači...“

„Pa, da li si odlučila šta će se desiti kada sledeći put vidiš... kako se zove?“, upitala je Anita, praktičar.

„Tomas. Sutra na predavanju. Razume se da sam mu rekla da je sve bila greška i da se ne sme ponoviti, ali ne mogu da prestanem da mislim na njega. i...“, Sofi ovde zastade i nervozno se osvrnu po prostoriji. „Poslao mi je mejl. Rekao je da ne može da dočeka da me opet vidi. Da li sam ja najgora osoba na svetu?“

Jedno od dece poče nekontrolisano da plače, i još jedna dojka bi oslobođena iz duksa na rajsferšlus. Plač se utiša.

„Nemoj da mučiš sebe toliko, Sof“, rekla je Endi prebacivši Klementinu preko kolena i ritmički je tapšući po leđima. „Nisi udata, nemaš dece, lepa si dozlaboga. Živi malo! Možete me sve mrzeti što ovo kažem, ali mislim da bi trebalo da malo isprobaš Tomasa. I onda bi trebalo sledeće nedelje da dođeš ovamo i sve nam u detalje ispričaš.“

Još jednom se sve žene nasmejaše. Da li je to što nije razmenila zavete s nekim ili zato što nije imala potomstvo s nekim značilo da Sofina veza sa Zanderom nije ozbiljna kao njihove? Endi nije bila sigurna. Osećala se pomalo krivom što je ohrabivala Sofi da prevari momka, ali ne onoliko koliko bi trebalo. Sofino malo ljubljenje sa Tomasom (što je zvučalo seksi samo zbog njegovog imena, ako ni zbog čega drugog) činilo se uzbudljivim, avanturističkim, upravo onakvom vrstom divlje zabave kakvu bi trebalo da doživiš pre nego što ti život okupiraju razgovori o pumpicama za izmuzavanja i dečjoj stolici i kremama za ojed. Sofi će već i sama rešiti ovaj problem - ili će se vratiti Zanderu sa većom verom u ono što imaju, ili neće. Možda je Tomas pravi čovek za nju, ili je to možda neko potpuno drugačiji koga još nije upoznala. Endi je znala da je to licemerno, bila je bolno svesna da će neko - u ovom slučaju Zander - verovatno biti strašno povređen, ali ipak nije mogla a da ne pomisli da ulozi jednostavno nisu baš toliko visoki.

Još nekoliko beba poče da se buni, kako se približavalo tri sata, i Lori je objavila da je sastanak za ovu nedelju završen. „Imate mnogo zanimljivih stvari o kojima ćete razmišljati, dame“, rekla je dok su počinjale da pakuju bočice, cucle, gumene krugove za zubiće, portiklice, ćebad, prekrivače i punjene životinje. „Sledeći put će nam doći stručnjak za spavanje sa 'Bebi 911', da nam kaže kako da uspostavimo raspored spavanja deci. Molim vas da me mejlom obavestite, ako nećete moći da dođete. Kao i uvek, sve me vi inspirišete! Želim vam prijatan ostatak nedelje.“ Izašla je iz sobe i ostavila ih nekoliko trenutaka nasamo.

Čim su se vrata zatvorila, Endi je čula jednu od žena kako glasno stenje.

Metani je promrmljala: „Da li je njoj zaista inspirativno što sve sedimo po ceo dan u trenerci, prekrivene dečjim izbljuvkom i umazane dečjim govnama? Mislim, hajde, ženo.“

„Da li ste joj videli lice kada sam rekla da smo se ljubili? Očigledno je tražila neki inspirativan citat u vezi s tim“, rekla je Sofi.

Endi je uzela Klementinu i pozdravila se sa ostalim ženama. Već je počela da ih doživljava kao prijateljice.

Endi nije primetila da je Maks kod kuće, dok nije ugurala kolica u dnevnu sobu i počela da raspakuje stvari.

„Koga to imamo ovde?“, upitao je, ljubeći Endi u obraz i posvećujući svu pažnju Klementini. A Klem je tati uputila široki bezubi osmeh i Endi oseti kako se i sama refleksno smeje. „Pogledaj ovu srećnu devojčicu“, rekao je, podižući Klementinu iz kolica i smeštajući je u prevoj ruke. Nežno joj je poljubio nosić i pružio je Endi.

„Želiš li da je uzmeš nakratko? Uverena sam da bi volela da provede malo vremena s tatom.“

„Zaista moram da prilegnem na nekoliko minuta“, rekao je Maks, uputivši se prema spavaćoj sobi. „Ova nedelja nikako da se završi. Strašno je stresna.“

Endi je krenula za njim i spustila je Klem na krevet. „Baš mi je žao. Ali zaista bi mi prijalo pola sata slobodno da se istuširam i možda da pojedem činiju žitarica.“ Poljubila je kćerku i položila je na Maksov jastuk.

„Endi“, rekao je Maks tonom koji je ponekad upotrebljavao kada razgovara s njom. Tonom kojim je jednom reči izražavao da mu ovoliko malo nedostaje pa da izgubi strpljenje. „Sada sam pod velikim pritiskom.“

„Ništa bolje od dečjeg gugutanja da to izleči. Uživaj sa svojom kćerkom“, rekla je Endi i zatvorila vrata spavaće sobe.

Brzo se istuširala u kupatilu u gostinskoj sobi i uvukla se trenerku i duks. Nije bilo više mleka u frižideru, pa je napravila sebi sendvič sa puterom od kikirikija i bananom, uzela dijetalnu koka-kolu i srušila se na kauč. Koliko dugo nije pogledala TV bez deteta na grudima? Ili neometano jela? Bilo je to pravo blaženstvo. Mora da je zadremala, jer se probudila i zatekla Maksa i Klementinu pored nje na kauču. Maks je raskopčao Klementininu pidžamu i golicao je po stomaku. A Klem mu je za nagradu uputila najbolji i najlepši osmeh.

„Da li si dobro?“, upitao je Maks dok je golicao Klemine ruke.

„Sada jesam“, rekla je, osećajući se mnogo opuštenije nego ranije. Poslednjih dana se često ovako osećala, često joj se menjalo raspoloženje: čas je bila raspoložena, čas potištena.

Klem proprati bezubi osmeh nekom vrstom oduševljenog cijuka.

„Da li je to bio smeh?“, upitao je Maks. „Mislio sam da je suviše mala da bi se smejala.“

Endi mu je stegla ruku. „Sasvim sigurno je zvučalo kao osmeh.“

Uvek je zamišljala kako će do ušiju biti zaljubljena u svoje dete, ali nikada nije zamišljala i svog muža jednako opčinjenog. Maks je bio divan otac - interesovao se za dete, uključivao se u odgajanje, bio je pun nežnosti i zabavan - i malo joj je stvari toliko prijalo kao da posmatra svog muža i kćerku kako provode vreme zajedno. Endi je znala da je sve u redu, uprkos malim teritorijalnim okršajima, kao što je bio onaj od malopre. Sve je bilo u redu, zapravo, po prvi put u mnogo meseci. Kćerka joj je bila zdrava i srećna, muž nežan i uglavnom brižan, i ona je uživala u ovih nekoliko iscrpljujućih ali neprocenjivih meseci sa svojim novorođenčetom. Pismo gospođe Harison Maksu, činjenica da se Maks video sa Ketrin i to onda sakrio od nje - bila su to daleka sećanja. Ukoliko je i osećala neku strepnju, bilo je to zbog hormona, ili nedostatka sna, ili jednog i drugog. Posvetila se porodici. Zajedno su, umorni ali srećni, uživaju u svom detetu, i ona će uživati u svakom trenutku.

Džejms Bond, Zgodna žena, sa trunčicom Meri Popins

„Da li si spremna?“, povikao je Maks iz dnevne sobe, gde je, znala je Endi, opušteno uživao u boci gaziranog soka. Zamislila ga je kako, ispružen na kauču u tamnom odelu evropskog kroja i skupocenim italijanskim mokasinama, pijucka sok i igra se svojim ajfonom. Kosa mu je upravo podšišana, a lice sveže izbrijano i miriše na šampon i osvežavajući afteršejv i, neobjašnjivo, na čokoladu. Uzbuđen je zbog odlaska na prijem, jedva čeka da stigne tamo i porazgovara sa ljudima koje poznaje i koji mu se dopadaju. Možda nestrpljivo tapka stopalom. A u međuvremenu, malo dalje niz hodnik Klementinu hrani Ajla, dvadesetdvođodšnja australijska bebisiterka koju je Endi zaposlila na osnovu preporuke grupe majki i provere na „Guglu“. Drugim rečima, devojka je bila potpuni neznamac.

Začulo se zvono na ulaznim vratima. Na trenutak je pomislila da zvono dopire sa televizije, ali, kada je Stenli zalajao, a brz pogled na bebi-monitor pokazao Ajlu i Klem privijene jednu uz drugu na ležaljci, zaključila je da mora da je u pitanju dostava hrane. Verovatno za Ajlu. Fiksni telefon je zazvonio i Endi se javila. „U redu je, pošalji ih gore“; rekla je žurno.

„O, Andrea? Izvini, samo sam želeo da vas obavestim da...“

Kreštav glas iz Andreinog predsoblja zagušio je glas vratara. „Dobar dan! Ima li koga? Dobar dan...“

„... Gospođa Harison je krenula gore. Rekla je da je očekujete.“

„Da, naravno. Hvala“, rekla je Endi, pogledavši svoje nago telo. Čula je kako Maks pozdravlja majku u hodniku pred spavaćom sobom. Trenutak kasnije provirio je kroz vrata. „Hej, stigla je moja mama“, rekao je gotovo kao da joj postavlja pitanje. „Pozvali su je na otvaranje neke galerije večeras i to je baš tu iza ugla. Pomislila je da svrati, da vidi bebu.“

Endi se zagleda u njega i njegov smeteni osmeh. „Ozbiljno?“ *Sada mi je tvoja majka potrebna koliko i obe noge u gipsu*, pomislila

je Endi.

„Žao mi je, dušo. Bila je bukvalno iza ugla. A mora da ide i na još neko primanje koje počinje za nekih pola sata, tako da je to zaista samo kratka poseta. Pomislio sam da bismo mogli da popijemo piće pre nego što odemo svako na svoj prijem.“

„Nisam se još obukla“, rekla je Endi pokazavši peškire, crnu haljinu i steznik na krevetu.

„Ne brini, došla je da vidi Klem. Ne moraš da žuriš, nasuću ti šampanjac. Izađi kada budeš spremna.“

Poželela je da zavrišti na muža što se nije posavetovao s njom povodom ovog neželjenog iznenađenja, ali je samo klimnula glavom i pokazala mu da zatvori vrata. Čula je kako Maks predstavlja Barbaru Ajli. „O, iz Australije kažete? Kako je to *zanimljivo* mesto“, a zatim su im glasovi izbledeli, jer su krenuli prema dnevnoj sobi. Endi se posvetila oblačenju spansks steznika, najmanjeg broja. Navukla ga je, centimetar po centimetar, preko butina i on joj se sve vreme opirao. Kada je uspela da ga navuče preko najšireg dela noge, obradovala se, ali je njeno veselje bilo kratkog veka; morala je sada da ga navuče preko stražnjice i stomaka. Steznik joj se usecao i štipao je sve vreme i, kada je naposletku uspela da ga obuče, graške znoja su joj se neprijatno slivale niz leđa i između grudi. Kosa joj je, isfenirana kod frizera prvi put od Klementininog rođenja, sada bila zalepljena za lice i vrat. Zgrabila je časopis da se rashladi, odevena samo u pretesni bež steznik za stomak i butine i masivni brusthalter za dojenje, telo joj je kipelo iz oba ova komada donjeg veša, i Endi počeo da se smeje. Ako ovo nije bilo seksi, nije znala šta jeste.

Mobilni telefon zazvonio je na noćnom stočiću. Otkotrljala se poput zamašćenog praseta preko prekrivača i dohvatila ga.

„Nije trenutak“, rekla je automatski, onako kako je to dozvoljeno samo novopečenim majkama.

„Samo zovem da ti poželim sreću večeras“, Džilin glas je bio topao i poznat, i Endi odmah oseti kako se malčice smirila.

„Da mi poželiš sreću što ću se ovako posle porođaja, kao prava debela, krava muzara kojoj mleko curi na sve strane, kretati u moru prelepih ljudi, ili da mi poželiš sreću što ću ostaviti dete sa

neznankom koju sam u suštini pronašla preko interneta?“

„I jedno i drugo!“, rekla je Džil veselo.

„Kako ću ovo izvesti?“, zajauka Endi, sada svesna da već mnogo kasni.

„Kao i svi ostali: obuci nešto crno, proveravaj mobilni svake dve ili tri sekunde i pij onoliko koliko ti to prilike dozvoljavaju.“

„Dobar savet. Piće, shvatila. Mobilni, ponela. Sada još samo da uglavim dupe u crnu haljinu dugačkih rukava. Sećaš se, onu sa isečenim leđima? Onu koju sam nosila sve vreme pre porođaja?“

Džil se nasmeja. Nimalo prijatno. „Nije prošlo ni četiri meseca od porođaja, Endi. Ne očekuj čuda.“

Endi se zagleda u haljinu položenu preko kreveta. U zavisnosti od toga da li je imala kilažu za konfekcijski broj trideset šest ili trideset osam, haljina joj je ili otmeno pratila liniju tela ili je bila izazovno pripijena, a u zavisnosti od detalja, bila je savršena za svaku priliku od izlaska uz piće do venčanja u balskoj dvorani. Večeras joj se, međutim, činila primerenijom za lutku, ili možda neku devojčicu.

„Ništa od toga, zar ne?“, upitala je gotovo šapatom.

„Verovatno je tako. Ali koga briga? Uspećeš da uđeš u nju za dva meseca, u čemu je problem?“

„Problem je u tome što nemam šta da odenem!“ Endi nije želela da zvuči histerično, ali sada se pojačano znojila i sat je otkucavao. Što se haljine tiče, nije imala plan B.

„Naravno da imaš“, rekla je Džil istim tonom kojim se obraćala Džoni kada je bio naročito jogunast. „A ona crna haljina sa tri četvrt rukavima? Koju si nosila na branč kod bake u martu?“

„To je trudnička haljina!“, zakuka Endi. „Da ne spominjem da je ona bila primerena za rođendan osamdesetdevetogodišnjakinje.“

„Pomisli koliko ćeš mršavije sada izgledati u njoj.“

Endi uzdahnu. „Moram da žurim. Izvini što sada nemam vremena da te pitam ništa u vezi s tvojim životom. A i Barbara je došla u posetu Klementini. Kunem se da je to učinila nainerno, i to baš onda kada ne smem nipošto da se unervozim, jer sam već na ivici

živaca...“ Endi zastade. „Da li je kod tebe sve u redu?“

„Sve je u redu. Otarasi se Barbare i zabavi se. Ovo ti je prvi izlazak nakon dugo vremena, da ne spominjem da je u pitanju i vrlo uzbudljivo profesionalno veče, i da si sve to zaslužila.“

„Hvala.“

„Ali ne zaboravi - samo pij.“

„Shvatila. Crno, telefon, alkohol. Zdravo.“ Prekinula je vezu i nasmešila se. Ponekad joj je sestra očajnički nedostajala, naročito u ovakvim situacijama.

Maks se pojavio na vratima. „Još uvek se nisi obukla? Endi, šta nije u redu?“

Endi zgrabi vlažan peškir sa poda i podiže ga do grudi. „Ne gledaj me!“ Maks joj je prišao i pomilovao je po znojovoj kosi. „Šta se događa s tobom? Viđam te голу svakog dana.“

Kada mu Endi ništa nije odgovorila, Maks pokaza na haljinu pored nje. „Ta mi izgleda suviše poslovno“, rekao je ljubazno, premda je Endi znala da mora da je čuo barem deo razgovora i verovatno je rekao da je *poslovno*, ali je mislio je *mala*. Otvorio je njen orman i pregledao haljine. Izvukao je istu onu haljinu koju je i Džil spomenula. „Evo“, rekao je, podižući je. „Uvek si mi se dopadala u njoj.“

Endi šmrknu i snažnije steže peškir.

Maks je sklonio vešalicu i položio haljinu na krevet. „Zašto ne obučeš ovu haljinu i ne popraviš šminku? Automobil nas čeka u prizemlju, ali još je rano. Dođi da se na brzinu pozdraviš s mojom majkom i krećemo.“ „Zvuči odlično“, promrmljala je Endi dok je Maks stavljao sićušno zrno sredstva za oblikovanje kose i gladio neprimetni nakostrešeni pramen. Obukla je trudničku haljinu. Džil i Maks su bili u pravu, bila je jedini mogući izbor, i nije izgledala užasno. Vitko? Ne. Seksi? Ne. Ali je prekrila njen ogromni brusthalter za dojenje, i pokrila joj opušteni stomak, i sakrila još uvek veliku stražnjicu i, iskreno, bilo je to više nego što se nadala. Obula je providne hulahopke, one koje imaju šav pozadi, i *kloi* cipele sa drvenom platformom od osam centimetara, koje su joj i pre trudnoće bile prilično neudobne i od kojih su je bolele noge, a sada se osećala

kao da je stopala ugurala u kineske poveze za stopala. Ignorišući tupi bol u listovima koji će do kraja večeri verovatno preći u zaslepljujuće probadanje, Endi nanese novi raskošni, crveni karmin koji je kupila naročito za ovu priliku, zagladila je isfeniranu kosu najbolje što je umela i ispravila ramena. Da li je ličila na sebe pre trudnoće? Ne baš. Ali za nekoga ko tek što se porodio i nije bila toliko loša.

Maks zviznu sa odobravanjem, odmeravajući je u ogledalu. „Ovo je jedna opasno zgodna mama“, rekao je, grleći je.

„Na trenutak mu je dozvolila da dodirne njen opuštenu stomačić i rekla: „Ove rolnice ovde baš te pale, zar ne? Hajde, priznaj to već jednom.“

Maks se nasmejao. „Izgledaš fantastično.“ Nežno joj je obuhvatio dojkicu. „One su božanstvene.“

Endi se nasmešila. „Samo poprsje gotovo da je vredno truda, zar ne?“

„To i dete. Grudi i dete, i sasvim sam srećan.“ Izveo ju je u hodnik i pomogao joj sa svilenim ogrtačem, snažno joj stegavši ruku kada je Ajla izašla iz dečje sobe noseći pospanu Klementinu. Barbara je išla iza nje, izgledala je apsolutno fenomenalno u po meri skrojenoj pripijenoj haljini, odgovarajućem blejzeru i nežnim lakovanim cipelama s visokom potpeticom.

„Zdravo, Barbara“, rekla je Endi, iznenada se osećajući poput ogromnog i grubog rezervoara pored svoje doterane i otmene svekrve. „Baš je lepo što si svratila.“

„Da, mila, nadam se da vam nisam na smetnji, ali shvatila sam da nisam videla unuku nedeljama, a kako sam bila u kraju...“

Barbara je zastala i osvrnula se. „Da niste nešto izmenili ovde? Da li je ova slika nova? Ili možda ovo ogledalo? Kakvo olakšanje! Moram vam reći da mi se nikada nije dopadao onaj... onaj *kolaž* koji ste rešili da stavite na tako vidno mesto.“

„Majko, taj *kolaž* je delo mešane likovne tehnike veoma popularnog mladog umetnika čija dela se izlažu širom Evrope“, rekao je Maks. „Endi i ja smo ga pronašli u Amsterdamu i mnogo nam se dopalo.“

„Mmm, pa, znate šta kažu? O ukusima se ne raspravlja, zar ne?“, reče Barbara treperavim glasom.

Maks skrušeno pogleda Endi. Endi u odgovor sleže ramenima. Bili su u braku godinu dana i, premda teško da je zaboravila pismo koje je Barbara napisala sinu u vezi sa njegovim izborom supruge i nije baš bila navikla na nju - niti je mislila da će se to ikada desiti - Endi njeno ponašanje više i nije čudilo.

U dnevnoj sobi se Barbara posadila na ivicu fotelje kao da ona vrvi stenicama.

Endi nije odolela. „O, Makse, podseti me da u ponedeljak ujutro pozovem čoveka za dezinfekciju i deratizaciju. Nije bio ovde već čitavu večnost. Krajnje je vreme da i to obavimo.“

Maks je upitno pogleda. Barbara skoči na noge. Endi pokuša da se ne nasmeje.

„Da li je popila sve mleko?“, upitala je Endi Ajlu, sve vreme želeći da otme kćerku iz ruku ove neznanke.

„Jeste, popila je svih sto pedeset mililitara. Promenila sam joj prljavu pelenu i sada ću je staviti da spava. Ali je prvo želela mami da kaže laku noć.“ „O, dođi ovamo, mila“, rekla je Endi, osetivši olakšanje što joj se pruža prilika da uzme Klementinu u ruke još jednom, a da pritom ne izgleda psihotično kao što se osećala. Na ovome je bila zahvalna Ajli. „Budi dobra sa novom bebisiterkom, u redu?“ Endi poljubi kćerkine bucmaste obraze jednom, dva puta, tri puta pre nego što ju je vratila Ajli.

Ajla smesti Klementinu na rame i klimnu glavom. „Sada ću joj pročitati *Laku noć, Meseče* i uspavati je. Zatim ću...“

„Nemoj zaboraviti da je staviš u vreću za spavanje“, prekinu je Endi.

Maks joj ponovo steže ruku.

„Šta je bilo?“, pogledala ga je. „To je važno.“

Ajla požuri da kaže: „Naravno. Stavicu je u vreću za spavanje, pročitati joj *Laku noć, Meseče* i uspavati je. Prigušiću svetla, ali neću je ostaviti potpuno u mraku i uključiću joj generator šuma. Verovatno će se probuditi oko pola deset ili deset, da bi ponovo jela,

ali, čak i ako se ne probudi, nahraniću je dok bude spavala bočicom od sto mililitara koja je u frižideru, da li se slažete?“

Endi klimnu glavom. „Ako ne možeš da se setiš kako se koristi grejač bočice, samo je spusti u činiju s vrelom vodom na nekoliko minuta. Ali, molim te, seti se da proveriš temperaturu pre nego što joj daš hranu.“

„U redu, Endi, meni se čini da je ovde sve u redu“, rekao je Maks ljubeći Klem u čelo. „Hajde, sedi malo i zatim krećemo.“

„Imaš naše brojeve mobilnog, za svaki slučaj? I spisak svih bojeve koje zoveš u slučaju nužde na pultu u kuhinji? Moja majka je trenutno u Teksasu, tako da od nje nećeš imati mnogo koristi...“ Pogledala je Barbaru, koja je napeto nešto čitala. „Najbolje je da zoveš 911, čim...“

„Obećavam da ću se odlično starati o njoj“, rekla je Ajla tiho i uputila joj ohrabrujući osmeh, ali je Endi ipak poževela da ima kameru za nadzor dadilje.

Endi zastade zaleđeno, pitajući se kako se ovo desilo. Zaklela se da će biti opuštena mama, kul mama, mama koja nije opsednuta bacilima, bebisterkama ili organskom hranom. Mama koja će umeti da prati dešavanja i neće ludeti zbog svake sitnice. Ali samo jedan pogled na to sićušno ranjivo biće koje je u potpunosti zavisilo od nje promenio je sve to. Endi je Klementinu ostavila sa svojom majkom svega jednom, i to iz čistog očajja, ili sa Maksovom sestrom, a to je bilo samo onda kada je imala zakazan pregled kod lekara i nije želela da izlaže Klem prljavoj čekaonici. Vratila je sve pidžamice i kombinezone za bebe koje je dobila na poklon ukoliko nije mogla da se, izvan svake sumnje, uveri da nisu napravljene od otrovne nezapaljive tkanine; takođe je vratila sve plastične igračke na kojima je pisalo „Napravljeno u Kini“ i za koje se nije moglo dokazati da u njima nema PVC-a, bisfenola A i ftalata.

Protivno svakom obećanju koje je dala sebi, svom mužu i svakome ko je želeo da je sluša, Endi je pomerala nebo i zemlju samo da bi mogla da se pridržava Klemminog rasporeda, pažljivo uspostavljene rutine hranjenja, spavanja, igranja i šetnji koja je imala prioritet nad svima i svime. Nije ona želela da bude sumanuta mama

kvočka, ali nije mogla da se odupre tom porivu.

Endi duboko udahnu, tiho izdahnu na usta i primora sebe da joj uzvрати osmeh. „Znam da hoćeš. Hvala.“ Posmatrala je Ajlu kako nosi Klem u dečju sobu.

Zvuk Barbarinog glasa vratio ju je u stvarnost. „Andrea, mila? Šta je ovo?“, upitala ju je svekrva, podižući mali svežanj papira.

Endi sede na kauč i zgrabi čašu šampanjca, uzimajući malo tečne hrabrosti. Barbara mora da je odlučila da je veća verovatnoća da kauč nije zaražen štetočinama, jer je sela pored Endi i prekrstila noge. „Evo, ovo. kaže: 'Mirandin osnovni spisak za bebu' Nije valjda od Mirande Pristli?“

Spisak se nalazio na oglasnoj tabli iznad njenog stola i bilo je neobično što je Barbara baš tuda njuškala, ali Endi se nije osećala dovoljno borbeno da pokrene to pitanje.

„A, da, Mirandin spisak. Poslala mi ga je odmah nakon što se Klementina rodila. Miranda ne voli ljude, ali izgleda da je slaba na bebe.“

„Ma nije valjda?“, promrmljala je Barbara, pregledajući stranice blistavih očiju. „Vidi, vidi, prilično je opširan.“

„To jeste“, rekla je Endi pogledavši preko Barbarinog ramena. Gotovo se onesvestila od šoka kada je stigao dve nedelje nakon Kleminog rođenja, zajedno sa kutijom upakovanom u ružičasti papir, ukrašenom belim trakama i srebrnom *tifani* zvečkom. U kutiji se nalazila poruka na papiru sa Mirandinim zaglavljem na kojoj je pisalo: „Čestitke povodom prinove!“ A ispod poruke se, pod silnim slojevima zaštitnog papira nalazio najdivniji pokrivač od nerca koje je Endi ikada videla. Zapravo, jedini pokrivač od nerca koji je ikada videla. Bio je svilenkast, mek i ogroman, i Endi ga je smesta smotala i prebacila preko svog kreveta, umotavajući se u njega gotovo svake večeri. Klem još nije stigla da povrati na njega, ili ga pokaki, ili izbalavi, a ako se Endi pitala, nikada i neće. Nerc! Za bebu! Endi se nasmešila samoj sebi pošto se setila šta joj je Emili rekla: očigledno je Miranda sama izabrala ovaj poklon, jer nijedan asistent nikada ne bi poslao veliki pokrivač od nerca kao poklon za bebu. Nikome. Nikada. A kao da to nije bilo dovoljno fenomenalno, tu se nalazio i

Mirandin osnovni spisak za bebu.

Dvadeset dve stranice teksta s jednostrukim proredom. Sadržaj sa temama kao što su „Stvari koje je potrebno poneti u bolnicu“, zatim „Stvari koje su potrebne kod kuće u prvih nekoliko nedelja“, „Kozmetika za bebe“, „Medicinske potrebe beba“ i „Spisak mera bezbednosti. Naravno, Miranda je poslala i preporuku kako da se napravi savršena odevna kombinacija dečjeg odelca (po mogućstvu da odeća bude *žakadi, bonpoan, ili ralf loren*): kombinezon za bebe kratkih rukava, kombinezon za bebe dugih rukava, pidžamice sa stopalima, čarapice, cipelice, pletene kapice, rukavice, pantalone i majičice za dečake, haljine ili kratki kombinezon sa helankama za devojčice. Peškirići, peškiri, posteljina za kolevku. Ćebad za umotavanje beba, ćebad za kolica, ćebad sa monogramom za dečju sobu. Čak je imala i omiljenu marku preparata za kosu. Ali spisak se nije tu završavao. Miranda je iznela svoje preporuke u pogledu pedijataru, konsultanata za laktaciju, dečjih nutricionista, pedijatrijskih alergista, pedijatrijskih zubara i lekara spremnih da dolaze u kućne posete. Navela je sve izvore koji bi mogli zatretati ukoliko čovek reši da obavi ritual obrezivanja, krštenje ili službu davanje imena detetu; prihvatljive sinagoge i crkve, mohela, catering kompanija i cvećara. Dekoratera koji su specijalizovani za dizajne dečjih soba. Broj telefona odeljenja u „Tifaniju“ koje stavlja dečji monogram na srebrne kašike, šolje i tanjire kojima se obeležavaju značajni događaji. Stručnjak za dijamante gde tata može da kupi mami savršen poklon. I najvažnije od svega, spisak ljudi koji pomažu u podizanju gorepomenutih beba: noćne bolničarke, dadilje, bebisiterke, učitelji, logopedi, okupacioni terapeuti, edukacioni konsultanti i najmanje pola tuceta agencija koje je sve odabrala i podrobno ispitala lično Miranda i uverila se da su „prava vrsta“ negovatelja.

Barbara je pročitala spisak i spustila ga na sto.

„Kako je uvidavno od gospođe Pristli što je s tobom podelila ovaj spisak“, rekla je. Nagnula je glavu u stranu i pogledala Endi. „Mora da zaista vidi nešto u tebi.“

„Mmm“, promrmljala je Endi, nevoljna da razbije Barbarino novostečeno poštovanje. Asistenti su sastavili i doterali spisak, Endi

je to znala, a jedina laskava stvar bila je činjenica da je Miranda naložila osoblju da joj ga pošalju. To, i prekrivač od nerca koji je Endi besramno pokazala svojoj svekrvi.

„Spektakularno!“, reče Barbara, kada ga je Endi prebacila „preko njenih kolena. Barbara ga je s puno poštovanja milovala. „Kako jedinstven i brižljiv poklon za dete. Uverena sam da ga Klementina prosto obožava.“

Maks istrese poslednje kapi šampanjca u Endinu čašu. A svoju i majčinu je dopunio mineralnom vodom *pelegrino*. „Majko, ti možeš ostati, ali Endi i ja moramo da idemo. Automobil nas čeka u prizemlju već dvadeset minuta, i sada već i zvanično kasnimo.“

Barbara klimnu glavom. „Razumem, mili. Nisam mogla propustiti priliku da vidim moju unuku.“

Endi se velikodušno osmehnula. „I Klem je uživala“, slagala je. „Dobrodošli ste nam u svako doba.“ Suzdržala se od primedbe da Barbara nije čak ni uzela unuku u naručje, niti je pomilovala po glavi. Iz svega što je videla, njena svekrva se divila Klem dok je počivala u bezbednom naručju bebisiterke, i Endi po prvi put donekle shvati kako mora da je bilo Maksu odrastati sa ovom ženom kao majkom.

Ona i Barbara ustadoše; Endi je nezaobilazno poljubi u obraz i okrenu se da pronade tašnu, ali Barbara je uhvati za ruku. „Andrea, želela bih ti nešto reći“, rekla je otmenim i ugladenom glasom.

Endi se uspaničila. Maks je već bio izašao u hodnik i uzimao je kapute. Nije se mogla setiti kada je poslednji put bila nasamo s Barbarom Harison i nije bila sposobna da...

Barbara stegnu obe Endine šake, i ona oseti kako je svekrva privlači bliže sebi. Toliko ju je blizu sebi privukla da je mogla da oseti njen nežni parfem i vidi brazde oko njenih usana, toliko duboko usečene da im čak ni najnovija generacija filera nije mogla da ih popuni. Endi zadrža dah.

„Mila, samo sam ti htela reći da si, ukoliko ti to nešto znači, odlična majka.“ Endi oseti kako joj se usta otvaraju. Ne bi bila u većem šoku ni da je Barbara priznala da je zavisnik od metaamfetamina.

Da li je to bilo zato što je Miranda Pristli smatrala da je dovoljno značajna da s njom podeli svoj spisak? Verovatno. Ali Endi nije marila. Nije marila, zato što joj je ipak bilo drago da čuje te reči od svekrve koja je nije smatrala dostojnom svog sina, i bilo joj je drago to čuti, jer je znala da je Barbara u pravu: imala je mane kao i svako drugi, ali je bila prokleta dobra mama.

„Hvala, Barbara“, rekla je, stežući svekrvi ruke. „To mi mnogo znači, naročito kada ti to kažeš.“

Gospođa Harison izvuče ruke i skloni nepostojeću dlaku iz oka. Trenutak je prošao. Ali se Endi ipak smešila.

„Da, bolje mi je da krenem“, zapevušila je Barbara. „Večeras nipošto ne smem zakasniti. Svi će biti tamo.“ Dozvolila je da joj Maks pomogne da obuče kaput, a potom je okrenula obraz sinu da je poljubi.

„Zdravo, mama. Hvala što si svratila“, rekao je. A po izrazu njegovog lica zaključila je da je čuo njihov razgovor.

Endi je sačekala da se vrata za Barbarom zatvore. „Eto, čudima nikad kraja!“, rekla je uz osmeh, obmotavajući šal od kašmira oko ramena. „Gotovo da mi je rekla da me voli.“

Maks se nasmejao. „Nemojmo se zanositi“, rekao je, ali Endi je videla da je i njemu milo.

„Voli me!“, povikala je Endi smejući se. „Gospođa Barbara Harison Svemoćna obožava Endi Saks, izvanrednu majku!“

Maks ju je poljubio. „Znaš, u pravu je.“

„Znam“, rekla je Endi, smešeći se.

Ajla im se pridružila u hodniku. „Obećavam da ću se dobro starati o njoj“, rekla je.

I pre nego što je stigla da kaže još koju reč ili poljubi svoje dete još jednom, Maks je izgura u hodnik, a potom ju je ugurao u lift i naposljetku je smestio na stražnje sedište linkoln limuzine koja je mirisala na novu kožu, što ju je i podsetilo, a uvek je to bio slučaj sa limuzinama, na godine provedene u *Pisti*.

„Biće ona dobro“, rekao je Maks, stežući joj ruku još jednom.

Kada su stali ispred „Skajlajt vesta“ na uglu Trideset šeste i

Desete avenije, pridružili su se dugačkoj koloni limuzina sa šoferima. U nekima su dokono sedeli šoferi; iz drugih su izlazili privlačni parovi i svečano odeveni prijatelji. Endi je otvorila vrata i pre nego što su stali.

„Veruješ li da je Emili uspela da izvede ovo tako brzo?“, dahćući je upitala Maksa, dok joj je pomagao da izađe. „Zabava da se proslavi treći rođendan je odlična ideja, ali navesti Veru Vang i Loru Mersije da potpišu čitavu stvar bio je potez genija.“

Maks klimnu glavom. „To je odlično za publicitet. Znajući Emili, ona će večeras ovde dovesti sva važna imena, a znaš ko voli ovakve zabave...“

Endi ga je belo pogledala. „Ko?“

„Ej alas-Klark?! Ovakve događaje su oni osmislili. Priredi raskošnu zabavu, dovedi nekoliko poznatih lica i neka se o tome nađe priča na svim tračerskim stranicama sutra. To čini čuda za profil časopisa, i ne samo kod čitalaca. Emili zna da će večeras podići profil *Plandža* i učiniti ga još primamljivijim Mirandi.“

Maks je ovo rekao vrlo trezveno, kao što bi to učinio poslovni čovek upoznat sa ovom industrijom, ali ovo je smetalo Endi. Sasvim sigurno je videla prednosti otmene večerinke koju finansiraju oglašivači u smislu podizanja publiciteta i profila časopisa, ali nije razmotrila kako će to uticati na njihov položaj. Bilo je to baš nalik na Emili. Smetalo joj je što Maks kao da ne razume zašto njoj to toliko smeta.

Stigli su do lifta koji je išao do krova, ali Endi povuče Maksa za ruku i pokaza ostalim zvanicama - a svi su izgledali fenomenalno ali joj niko nije bio poznat - da krenu bez njih.

„Da li si dobro?“, upitao je.

Endi oseti kako joj se grlo steže. Njen telefon je zazujao i iskočila je poruka. „Emili pita gde smo“, rekla je.

„Hajde, pođimo gore i uživajmo večeras, u redu?“ Maks uhvati Endi za ruku, i ona mu dozvoli da je uvede u lift.

Veoma mlada žena u izazovnoj crvenoj haljini ulete u lift, baš pre nego što su se vrata zatvorila. „Krov?“, upitala je.

„Na zabavu časopisa *Plandž*?“ upitao je Maks i devojka se nasmešila.

„Nisam pozvana“, rekla je. „Pozvali su moju šeficu, ali sam je ja preklinjala da pošalje mene, kada se ispostavilo da ona neće moći da dođe. Ovo je večeras najbolje mesto u gradu.“ Na devojčinom licu se pojavi izraz prepoznavanja. „Samo malo, vi ste Maks Harison, zar ne? Opa, baš mi je drago što sam vas upoznala“

Maks i devojka se rukovaše. Izgledala je kao da je upravo upoznala Rajana Gozlinga.

Vrata lifta se otvoriše i Maks podignutih obrva pogleda Endi i nestašno joj se osmehnu. Rekla je sebi da mora smesta da pronađe Emili i da joj prijavi ovu sočnu informaciju, ali je zaboravila na to čim je kročila na krov. Bilo je čarobno, prosto čarobno. Otvoreni prostor protezao se, činilo joj se, kilometrima u svim pravcima, a samo su treperava svetla grada stvarala dramatičnu graničnu liniju između zabave i čitavog Menhetna. Pravo napred Empajer stejt bilding sijala je plavo i srebrno, dižući se iznad crvenog neonskog *Njujorker* znaka. Zdesna sunce tek što je zašlo za reku Hadson, obavivši je dramatičnim tamnoljubičastim i narandžastim senkama, dok su svetla Nju Džerzija sijala iza nje. U kom god pravcu da je pogledala, svetla su se gasila u poslovnim zgradama i prodavnicama, a palila se u stanovima, barovima i restoranima, dok je čitav grad završavao radni dan i počinjao da se opušta; kakofonija se - uobičajena mešavina sirena vozila hitnih službi, sirena taksi vozila, muzike i ljudi, tolikog mnoštva ljudi - podizala sa ulice. Grad je bio živ i pevušio je u toplj noći rano u oktobru, a Endi je pomislila kako nema boljeg mesta na planeti.

„Možeš li jebeno da veruješ?“ Emili se stvorila niotkuda i uhvatila Endi za ruku. Njena kriminalno božanstvena figura bila je uvijena u jarkoružičastu *herve bandaž* haljinu, a kosa joj je padala u savršanim crvenim talasima preko golih ramena. „Kako samo sumanuto dobro izgleda!“

Nije je iznenadilo što Emili nije pitala za Klementinu, niti je pitala Endi kako je. Emili je posetila Endi kada se vratila kući iz bolnice i donela je Klementini sramno skupu i krajnje nepraktičnu

haljinu od kašmira, i set kapu i pletene rukavice (u junu), ali otada uglavnom nije dolazila. Devojke su obavljale konferencijske pozive sa raznim članovima osoblja, da bi raspravljale o poslu, i slale su mejlove više puta dnevno, a među njima je zavladao primetna hladnoća. Endi nije bila sigurna da li je u pitanju beba ili njeno odbijanje da raspravlja o ponudi „Elajas-Klarka“, ili je možda samo bila preterano osetljiva, ali osećala je da se nešto među njima promenilo. Maks joj je pokazao da ide do bara i da će se vratiti za minut.

Endi se okrenula prema Emili i pokušala da se našali. „Da li si skratila tu haljinu, ili je suzila? Zar ti nije bila dovoljno tesna?“, upitala je.

Emili se na trenutak izmaknu i pogleda njen stomak. „Zar je pretesna? Da nisam samu sebe obmanula? Činilo mi se da izgleda dobro!“

Endi je uze podruku. „Ućuti, izgledaš odlično, a to ljubomora progovara iz ovog kita u zavesi za kupatilo.“

„Odista? Dobro. I ja sam to pomislila, ali nikad se ne zna.“ Mahnula je rukama. „I ti izgledaš bolje.“

„Kako velikodušno od tebe. Hvala.“

„Ne, zaista, istina je. Grudi su ti sada gotovo normalne veličine, a i dopadaju mi se kloji cipele.“ Emili je krenula prema masi. „Možeš li verovati kakvo mesto?“

Endi se polako okrenula oko sebe i osmotrila krov. Ognjišta od kovanog gvožđa razmetala su se razigranim plamenovima. Minijaturna bela ukrasna svetla bila su ukrštena iznad njih. Prelepi ljudi mileli su unaokolo, smejali se i pijuckali naročito za tu priliku spravljeno piće, božansku mešavinu patron tekile, šećernog sirupa, korijandera i limunovog soka. Kretali su se bez ikakvog napora između bara osvetljenog prigušenim svetlima i niskih, belih kožnih kaučeva i akrilnih stočića za kafu koji su bili postavljeni kao da se nalaze u dnevnoj sobi. Grupe zvanica stajale su duž ograde i divile se beskrajnom pogledu u svim pravcima.

Emili uvuče dim cigarete i polako ispusti dim. Endi više nije bila trudna. Jedna cigareta je neće ubiti. Endi krenu da uzme kutiju.

„Želiš li cigaretu?“, upitala je Emili, a Endi klimnu glavom.

Prvi dim joj je palio grlo i imao je grozan ukus, ali se stanje popravilo ubrzo nakon toga. „O bože, kako je ovo dobro.“

Emili se nagnula prema njoj. „Patrik Makmalan je ovde i fotografiše. Navodno su Met Dejmon i ona njegova slatka žena ovde, ali ih ja još nisam videla. Tu je čitav sijaset modela 'Viktorijas sikreta', i one se trude da usreće momke. A Agata je upravo dobiila poruku od publiciste Oliv Čejs da će ona i Klint možda svratiti nakon nekog drugog prijema u Tribeki. Nisam baš najsigurnija kako je do toga došlo, ali ovo se pretvara u događaj godine.“ Maks se vratio i pružio Endi piće od korijandera i tekile, a on sam je pio vodu. „Izvini, Em, nisam znao šta piješ.“

Pojurila je prema baru, pre nego što je Endi stigla da trepne. „Godinama te nisam video kako pušiš“, rekao je Maks, gledajući njenu cigaretu.

Endi povuče još jedan dim. Sada je baš uživala, i u cigareti i Maksovom iznenađenom izrazu.

Na obližnjem kauču, Majls je razgovarao sa nekoliko ljudi iz *Plandža*, naročito sa Agatom, koja je nosila kratki kombinezon od krepa bez rukava, stegnut oko nepostojećeg struka sa zlatnim pojasom u obliku zmije i dopunjen nenadmašnim zlatnim cipelama na visoku potpeticu od lamea, koje bi na svakom drugom izgledale jeftino i kao da se suviše trudi, ali su na njoj izgledale žestoko. Endi se nije dopalo koliko su se činili bliski, ali, pre nego što je stigla o tome da promisli, Majls ju je spazio i skočio.

„Predlažem zdravicu“, objavio je podižući kriglju s pivom. „Za Endi i Emili, ma gde bila. Uspele su da venčanja pretvore u nešto lepo i zanimljivo. Nešto sa stilom. A očigledno nismo jedini koji tako misle.“

Ovo svi za stolom veselo odobriše.

Majls mahnu čašom, kucnuvši najpre Endinu, a potom i Agatinu. „Srećan rođendan časopisu *Plandž*. Četiri godine nikada nisu izgledale tako dobro.“ Endi je dala sve od sebe da se smeši i nazdravi i s ostalima. Nakon nekoliko minuta ćaskanja izvinila se i otišla da pronade Emili i uveri se da je ogromna „silvija vajnstok“ -

torta koju je Endi poručila - što je bio njen jedini zadatak za ovo veče - spremna da se iznese.

Prolazila je pored manjeg bara u uglu, kada je začula poznati glas kako je doziva. *Ne može biti*, pomislila je, i odbila da pogleda. *Sada živi u Londonu. Gotovo nikad nije u Njujorku. Nije na spisku zvanica.* Uverila se tek kada je osetila kako joj se topla ruka obavija oko gole nadlaktice.

„Molim? Pa zar ni da se javiš?“, rekao je privlačeći je sebi. Kao i uvek, nosio je odelo evropskog kroja - odnosno - usko odelo, uštrkanu belu košulju otkopčanu za dugme više nego što bi trebalo, i nije nosio kravatu. Nosio je bradu od jednog dana i imao je možda novu boru ili dve oko očiju, ali to nipošto nije umanjilo njegovu privlačnost. A gledao ju je s izrazom na licu koji joj je govorio da on to i zna.

Samo je jedno mogla uraditi: zaboraviti na lošu frizuru i nedostatak detalja i višak nakon trudnoće na određenim mestima (dupetu, butinama, grudima) i jednostavno prihvatiti to. Isturila je svoje pozamašne grudi, dok je pogled Kristijana Kolinsvorta prelazio njenim telom.

„Kristijane“, promrmljala je. „Šta radiš ovde?“

Nasmejao se i uzeo gutljaj pića, a ona je znala da pije veoma suv džin i tonik. „Misliš da se može desiti da dođem u Njujork i čujem za zabavu godine i ne svratim? Naročito kada smo se svi okupili da proslavimo uspeh moje Endi?“

Endi je pokušala da se kao i on nemarno nasmeje, ali je njen smeh zazvučao poput njakanja magareta - bio je grlen, nalik na trubu i suviše glasan. „Tvoje Endi?“ Podigla je levu ruku. „Sada sam udata, Kristijane. Sećaš li se večanja na kom si bio pre godinu dana? Imamo kćerku.“

Pojaviše mu se rupice na obrazima; osmeh koji ih je prouzrokovao bio je veseo i pomalo snishodljiv. „Čuo sam, ali nisam bio siguran da li da u to poverujem. Čestitam, Endi.“

Nije bio siguran da li da u to poveruje. Možda zato što je pomisao na mene kao majku suviše neverovatna?

Za tren njegova ruka se stvori na njoj, baš na mestu gde su se

leđa spajala sa kukom, mestu na kom su se nalazila kombinacija rolnica sala i ljubavnih drški koje su se otele stezniku i pokazale kao naročito tvrdoglave. Stegnuo ju je, a ona ga je užasno pogledala.

Podigao je ruke. „Šta je? Da nisi postala i mormon pored toga što si se udala? Da li će se tvoj muž stvoriti niotkuda i udariti me pesnicom u lice zato što sam dodirnuo njegovu svojinu?“ I opet onaj osmeh. „Hajde da ti uzmemo piće, pa mi ispričaj šta se još dešavalo.“

Negde u pozadini svesti Endi je znala da bi trebalo da se izvini i da kaže da mora da pomogne Emili, da nazove bebisiterku, da pronade kupatilo, ma šta samo da ne pođe slepo za Kristijanom Kolinsvortom do bara, ali nije bila sposobna da se odvoji od njega. Prihvatila je piće koje joj je Kristijan pružio i svim silama se trudila da se nasloni na bar, tako da u isto vreme izgleda puna samopouzdanja, daleka i privlačna. Sada je samo mogla da se nada da će ostati da stoji uspravno i da joj iz sada već otežalih grudi neće pocuriti mleko.

„Kako ti se zove kćerka?“, upitao je Kristijan. Pogledao je Endi pravo u oči, a ipak je nekako uspeo da joj da do znanja da ga nije briga.

„Klementina Rouz Harison. Rođena je u junu.“

„Lepo. I kako si se privikla na majčinstvo?“

Ovo je bilo previše i Endi bi drago kada je ustanovila da joj se glas vratio. „Ma, prestani, Kristijane. Zaista želiš da razgovaraš o dremkama u toku dana i ćebadi? Zašto ne bismo razgovarali o tvojoj omiljenoj temi? Kako je tebi išlo otkako smo se poslednji put videli?“

Pijuckao je piće i kao da razmišljao o njenom pitanju. „Moram reći da mi je išlo dobro. Da li znaš da živim u Londonu?“ Nije sačekao da Endi odgovori. „I baš me je krenulo. Imam dovoljno vremena za pisanje, pružaju mi se dobre prilike za putovanje Evropom, upoznajem mnogo novih ljudi. Njujork mi je postao suviše... zamoran.“

„Mmm.“

„U redu? Mislim, zar nisi u fazi kada bi radije bila ma gde samo ne ovde?“

„Zapravo...“

„Endi, Endi, Endi.“ Nagnuo se prema njoj, spustivši bradu i trepnuvši nepravedno dugačkim trepavicama. „Nije li nam bilo lepo zajedno? Šta nam se desilo?“

Endi nije mogla a da se opet ne nasmeje. „Šta se desilo? Misliš kad smo se jednog jutra probudili u tvom apartmanu u Vili d'Este i kada si me pitao da li želim da upoznam tvoju devojkicu? Koja je, baš slučajno, trebalo da stigne kasnije u toku dana? A da ne pominjem da smo u tom trenutku bili zajedno gotovo šest meseci?“

„Ne bih rekao...“

„Izvini. *Spavali smo zajedno* gotovo šest meseci.“

„Nikada to nije tako jednostavno. Iskreno, nije mi ona bila devojkica. Bila je to komplikovana situacija.“

Za oko joj zapade blesak zelene boje.

„Endi?“, Kristijan joj je prišao još bliže, ali Endi jedva da ga je bila svesna.

Sada je videla da je ta zelena boja zapravo pončo - krzneni pončo - i da se šepureći sve više približava. Pre nego što je stigla da se pribere, Najdžel obavi ruke oko nje i zari njeno lice u svoje krzveno rame.

„Draga! Nadao sam se da ću te ovde videti. Pravu ste malu večerinku vas dve priredile večeras. Impresioniran sam.“

Kristijan se nagnuo i prošaputao Endi u uvo. „Mogla bi ga pozdraviti.“ Endi pogleda njegov osmeh i rupice u obrazima, i na delić sekunde požele da mu gurne jezik u grlo. Najdžel nije primetio Endino zaprepašćenje. Već ju je uhvatio za ramena i udaljio od sebe, poljubio je u oba obraza i rekao: „Poveli smo čitav tim večeras. Niko nije želelo da propusti tako divnu zabavu!“

Čuvši ovo, Endi se učini da će se onesvestiti. Da li je ovo cena uspeha? Da li uspeh znači da će joj se Miranda neprestano, uporno i nesrećno vraćati u život? Da li joj je zaista prilikom prvog izlaska u javnost nakon porođaja bilo potrebno da se povrh razočarane prijateljice, bivšeg momka preljubnika i grudi koje prete da procure još nosi i sa Mirandom Pristli?

Na sreću, Kristijan iskorači i pozdravi Najdžela. Gotovo odmah počeše da raspravljaju o rasporedu nadolazeće „Nedelje mode“, i Endi uspe da krišom pogleda ekipu iz *Piste*: Serenu, Džesiku i tričetiri Klepetuše, i sve su one bile u raznim izdanjima krasote, duge, guste, sjajne i isfenirane kose; u tesnih haljinama; visokim potpeticama; zategnutih ruku; ravnog stomaka; preplanulih nogu; svaka zasebno je izgledala prelepo, a zajedno su predstavljale kamarilu toliko privlačnu da je to prosto bilo pogrešno.

„Miranda nije došla?“, izlanu se Endi potpuno nesvesna da prekida Kristijana i Najdžela.

Obojica se okrenuše i zagledaše se u nju. Kristijan ju je gledao saosećajno, onako kako čovek gleda ludaka u podzemnoj. Najdželov pogled odavao je da se zabavlja. „Nije, draga. Misliš da Miranda nema pametnija posla večeras nego da dođe ovde? Da nije toliko egocentrično, gotovo da bi bilo slatko...“ Nasmehio se velikodušno.

Endi ga pogleda u užasu. „Ne, ne želim baš toliko da je ona ovde...“

Najdžel polako klimnu glavom i okrenu se Kristijanu, koji nije ni pokušao da izgladi njen ispad. Maks i gutljaj pića su je spasli.

„Zdravo, dušo“, rekla je Endi možda i pomalo nepotrebno, ali je uživala u kratkom izrazu nelagode koji je preleteo Kristijanovim licem. „Makse, sećaš se Kristijana Kolinsvorta? A Najdžela si, naravno, upoznao.“

„Drago mi je“, rekoše Maks i Kristijan uglas, dok su se rukovali. Endi je bila ponosna kada je videla kako Maks tapše njenog bivšeg momka po leđima i kako izgleda samouverenije, više i muževnije od Kristijana.

Najdžel je ugrabio koktel sa ružičastim kišobranom sa jednog poslužavnika i podigao ga prema Maksu, pre nego što je uzeo mali gutljaj. „Baš je lepo videti vas opet, gospodine Harison“, zapevušio je.

„Odlična zabava, zar ne?“, upitao je Maks, uzimajući gutljaj kisele vode. „Ko bi poverovao da časopis koji postoji svega tri godine može da privuče ovakvu masu?“

Endi porumene, shvativši da Maks pokušava da skrene pažnju

na to Najdželu, ali činilo se da Najdžel to nije primetio.

„Svaka devojka voli venčanje, zar ne? Čak i ova!“, zapevušio je i pokazao na sebe.

Maks i Kristijan se zagledaše u njega, ali je Endi odmah shvatila šta je želeo da kaže.

„Da li ćete ti i Nil ozvaničiti vezu?“, upitala je.

Najdžel se nasmešio. „Već sam naložio Karlu da počne da mi dizajnira odelo. Zamisli Džejmsa Bonda i *Zgodnu ženu*, i trunčicu *Meri Popins* pride.“ Sve troje ushićeno klimnuše glavom.

Kristijan iskoristi taj trenutak i izvini se, a Endi uhvati Maksa kako zuri za njim.

„To zvuči odlično“, rekla je Endi Najdželu, premda nije imala ni najmanju predstavu šta je pod tim mislio.

„Biće to venčanje godine“, rekao je bez trunke ironije i skromnosti. Endi pade na pamet sjajna zamisao. Bila je toliko očigledno savršena da je jedva procedila: „Znaš, stid me je, ali *Plandž* nikada nije prikazao venčanje pripadnika istog pola. Moraću najpre da porazgovaram sa Emili, ali uverena sam da bismo obe bile oduševljene kada bi nam dozvolio da u časopisu prikažemo tvoje venčanje. Dobio bi naslovnu stranu, naravno, i odličan intervju koji bi pokrio sve aspekte vašeg susreta, kako ste se upoznali, počeli da se zabavljate, verili i dinamiku veze. Ne mogu ti ništa obećati, ali možda bismo čak mogli i udesiti da Sen Žermen ili možda Testino sve fotografišu...“ Nešto u načinu na koji joj se Najdžel nasmešio - lukavo, samozadovoljno, ali i sa razumevanjem - zaustavilo je Endi usred rečenice.

„Zaista je ovo sasvim čudesno, zaista jeste“, rekao je odmahujući glavom. „Poput sudbine!“

„Znači da ti se ideja dopada?“, upitala je Endi puna nade, već zamišljajući Emilino ushićenje kada čuje ovu vest.

„Obožavam je, draga. Miranda i ja smo jutros o tome raspravljali, i složili smo se da je venčanje materijal za naslovnu stranu. I premda bi ona radije Demaršeljea, ipak mislim da bi i Mario bio odličan. Ali, bez obzira na sve, biće senzacionalno. Prosto

obožavam kada se ideja uobliči!“

„Ti i Miranda ste raspravljali o tome?“, upitala je Endi tražeći objašnjenje. Gotovo odmah oseti razočaranje. „Nisam znala da je to nešto što bi *Pista*...“ Najdžel cijuknu. „Tako si slatka, draga! Naravno da to nije nešto što bi radila *Pista*, ali je prosto savršeno za *Plandž*.“

Endi ga pogleda zbunjeno. „Znači da želiš da razgovaramo o tome? Jer znam da bismo mi bile oduševljene...“

I opet učuta kada vide Najdželov izraz. „Nema potrebe da se o tome razgovara, ljubavi. Sve je već odlučeno.“

Endi pogleda Maksa koji je zurio u pod.

„O, mora da misliš na predlog 'Elajas-Klarka' da preuzme *Plandž*, zar ne?“, upitala je Endi iskreno zbunjena i pokušavajući da bar koliko-toliko ovlada situacijom.

Niko ne reče ni reč. Najdžel je zurio u nju kao da mu je upravo ponudila da ga provoza svemirskom letelicom.

„Znam da je ponuda na stolu, i mi uveliko razmišljamo o tome“, ponovo je slagala. „Ali još ništa nije odlučeno.“

Nastupi još trenutak duge, mučne tišine.

Najdžel se snishodljivo nasmešio. „Naravno, draga.“

Maks pročisti grlo. „Ma kako bilo, mislim da se svi slažemo da će to biti odlična priča. Još jednom ti čestitam! A sada vas molim da me izvinite, moram ukrasti Endi na trenutak.“

Najdžel se vratio društvu iz *Piste* i pre nego što je Maks stigao da povede Endi do bara.

„Da li je to bilo ono što mislim da je bilo?“, upitala je Endi, tupo prihvatajući čašu vina koju joj je Maks dodao.

„Šta? Što je Najdžel toliko ushićen? Mislim da je odlično što se toliko raduje što će *Plandž* pokrivati njegovo venčanje, slažeš li se?“

„Naravno. Ali zvučalo je kao da je sve već svršena stvar, kao da nas Miranda već poseduje i nalaže nam da obavimo sve pozive. Zar ne zna da smo razgovor o tome zasada odložili?“ *A kada kažem odložili, mislim zauvek odbacili*, pomislila je Endi.

„Ne bih brinuo o tome“, rekao je Maks. „Oduvek si govorila da Najdžel lako pada u vatru.“

Endi klimnu glavom, premda nije mogla zanemariti osećanje hladne strepnje koje ju je obuzelo. Samo nagoveštaj da bi Miranda mogla odlučivati koja će venčanja pokrivati i ko će ih fotografisati bio je dovoljan da je oblije znoj strepnje i straha. Znala je, sa još većom sigurnošću nego ranije, da nikada neće dozvoliti da se to desi.

„Hej, mila, pozdravljam te“, šapnuo joj je Kristijan na uvo, prišavši joj s leđa. Endi se oseti neprijatno i posta svesna svojih nedostataka kada je spustio ruke na njene kukove i poljubio je u oba obraza. Okrenuo se Maksu, koji ga je probadao pogledom, i rekao: „Drago mi je što smo se opet videli, matori. I čestitam ti na prelepoj ženi. Najbolja je.“

Maks je već snažnije stegao Endino rame i samo je klimnuo Kristijanu, pre nego što je poveo Endi nazad do njihovog stola.

„Nisi morao biti nepristojan“, rekla je Endi, premda je potajno bila oduševljena zbog Maksove reakcije: *Dalje od. moje žene, i nosi svoje preterano tesno odelo i svoje rupice u obrazima.*

„Molim te. Nepristojno bi bilo da sam taj bitangi rekao da prestane da se otvoreno nabacuje mojoj ženi i da mi se gubi s očiju. Ne mogu da verujem da si *izlazila* s njim.“

Endi je mudro odlučila da ne ispravi Maksovo viđenje da su ona i Kristijan radili sve samo ne spavali zajedno. Ona ga uze za ruku i pridruži se masi u bučnoj interpretaciji pesme *Srećan rođendan*. Svi su veselo uzvikivali.

Naredna tri sata prošla su u magnovenju predjela, muzike, razgovora, čak pomalo i igranja. Endi je razgovarala sa desecima, možda i stotinama ljudi, i premda nije bila nimalo pijana - prestala je piti rano, jer je znala da će morati kasnije da podoji dete - jedva se sećala reči koje je sa ljudima razmenila osim onog razgovora s Najdželom. Zašto je bio tako uveren da je pridruženje neizbežno? Želela je to da pita Emili, ali, kada ju je videla kako uzima parče vajnstok torte, znala je da je večeras najbolje suzdržati se od razgovora o „Elajas-Klarku“. Endi je morala priznati da se još uvek nada - znala je da je njena nada nerazumna - da će sve jednostavno

nestati. Zato je poljubila prijateljicu na rastanku, čestitala joj na izvanredno uspešnoj zabavi i zajedno s Maksom se smestila u taksi.

Kada je taksi stao pred njihovom zgradom, Endi gotovo utrča u predvorje. Otkako se porodila, nikada nije duže bila razdvojena od Klem i nije mogla podneti nijednu sekundu više. Uzela je tek probuđenu kćerku u naručje i pritisnula usne na tople, rumene dečje obraze. Sa osmehom je pomislila kako bi je mogla pojesti, kada Klem počne da se mršti, spremajući se da udari u plač.

„Kako je?“, upitao je Maks, nakon što je platio Ajli i smestio je u taksi.

„Predivna kao i uvek. Savršen smo trenutak uhvatili - upravo se probudila za ponoćni obrok.“

Maks je držao Klementinu, dok je Endi skidala cipele, haljinu i sumanuto bolan steznik, koji je odmah bacila u kantu za smeće. Popevši se naga pod pokrivače nalik na oblak i srušivši se na gomilu jastuka, ona zastenja od zadovoljstva. „Daj mi dete“, rekla je i pružila ruke.

Maks joj pruži kenjkavi zamotuljak, i čitav svet, i Najdžel i Emili i *Plandž* i Miranda Pristli nestadoše kao da nikada nisu ni postojali. Ležeći na boku, Endi otkopa Kleminu pidžamu. Postavi ruku na kćerkin topao stomačić. Milovala joj je grudi i leđa, šapućući joj tiho na uvo dokjoj je nudila dojku, a zatim je odahnula od olakšanja kada je dete počelo da sisa. Maks je navukao prekrivač preko njih kada je Endi spustila usne na Kleminu glavu i nastavila da je miluje laganim kružnim pokretima.

„Prelepo“, rekao je Maks glasa stegnutog osećanjima.

Endi mu se nasmešila.

Endi je još nekoliko minuta posmatrala kako njena kćerka sisa, a zatim je videla kako Maks sklapa oči sa osmehom na licu i, ne razmišljajući mnogo, ona pruži ruku i stegnu ga za mišicu. Nije otvorio oči, ali je znala da je budan. Kroz nju prostruji osećaj mira, nade i spokojstva. Već mu vrlo dugo to nije spontano rekla, a želela je da zna.

„Volim te“, prošaputala je.

Prestani da pričaš i odlazi

Endi je prekrila Klemino lice poljupcima, pre nego što ju je vratila Ajli. Posmatrala je kako joj se dete smeši i pruža joj ručice, nakon čega je počeo plač. Nije dete plakalo. Hoće li Endi plakati kao luda svaki dan unedogled? Hoće li Klementina otići ujutro u školu, u četvrti razred, sa rancem na leđima i kikicama, a Endi stajati na autobuskoj stanici sva u suzama i jecajući?

„Ovo ti je tek treći dan“, tešio ju je Maks, dok je posmatrao njeno opraštanje s detetom. „Biće ti lakše.“

„Ne mogu da verujem da je tek sreda“, rekla je Endi, pažljivo brišući oči. Maks je pridržao Endi ulazna vrata i ona natera sebe da prođe kroz njih. Bila je to tako gorko-slatka stvar: očajnički joj je nedostajala Klem i mrzela je što je mora svakog dana ostavljati, ali prijao joj je povratak na posao. Razgovori sa odraslim osobama o odraslim temama i odeća neumazana bljuvotinom i što opet može da koristi um za nešto što nije pevanje pesmice *Ti si moje sunce*.

„Da podelimo taksi?“, upitao je Maks. Prišao je ivičnjaku i pružio ruku. „Ne mogu, moram da obavim nekoliko poslića pre posla. Jer nikada nemam vremena nakon završetka radnog vremena.“

Taksi je stao. Maks je poljubio Endi i smestio se na stražnje sedište. „Obaveštavaj me, u redu?“

Endi se namrštila. „Ajla i tebi šalje poruke sa obaveštenjima, zar ne?“

„Mislio sam na razgovor sa Emili.“

Endi je tačno znala na šta je mislio, ali je odlučila da odglumi zbunjenost. „Zar nije danas veliki sastanak? Da raspravite naredni korak?“

„Mmm“, promrmljala je Endi, iznenada očajnički želeći da pobegne. „Lep dan ti želim.“

Maks je zatvorio vrata i taksi je odjurio poput trkačkog automobila. Pogledala je na sat. Osam sati ujutro. Nestali su dani

opuštenog ispijanja kafe i svežih voćnih šejkova i odlaska u teretanu - premda je Maks i dalje odlazio u teretanu bez nje, tri puta nedeljno - ali Endi nije imala ništa protiv. Radije bi provela tih nekoliko sati sa svojom kćerkom, mazeći se u krevetu i igrajući se na čupavom tepihu u dečjoj sobi. Sada joj je to bio najbolji deo dana.

Endi je slagala odeću kada je radnik na hemijskom čišćenju, četrdesetogodišnji Ekvadorac koji je uvek Endi davao karamele, pozdravio nekoga preko njenog ramena.

„Hej, čoveče, nova mušterija! Dobro došli, gospodine!“

Endi se nije okrenula.

„Koliko će koštati da se skрати ova suknja?“, upitala je, „Samo možda za dva ili tri centimetra? Volela bih da mi bude iznad kolena, a ne tačno na kolenu.“

Čovek je klimao glavom, ali joj je pažnju privukao glas iza nje. „Možeš je skratiti i više od dva centimetra, imaš noge koje bi dobro izgledale i u kraćoj suknji.“

Osetila je glas u nožnim prstima i znala je da je to Aleks i pre nego što se okrenula.

Njen Aleks. Njena prva ljubav, čovek za kog je oduvek verovala da će se udati. Bio je pored nje sve četiri godine koledža i u ludilu života u *Pisti* i u vreme nakon toga. Aleks je išao sa njom na porodične odmore. Dolazio je na praznične večere, rođendanske zabave i pića kojima se proslavljalo sve i svašta. Aleks je znao da ona ne podnosi isečen paradajz, ali da voli sve na bazi paradajza, nije se smejavao kada bi mu stegla ruku kada bi putovali avionom i kada bi došlo do turbulencija. Gotovo šest godina je poznavao svaki centimetar njenog tela kao svoje.

„Zdravo“, rekla je i pala mu u zagrljaj koji se njoj činio sasvim prirodnim.

Poljubio ju je u obraz poput brižnog ujaka - grubo, uzbuđeno, platonski. „zbiljno to mislim, Endi. Nemoj mi sad pod stare dane postati konzervativna.“

„Stare dane?“, rekla je glumeći bes. „Poslednji put kada sam proveravala, ti si bio dva meseca stariji od mene.“

Udaljio ju je od sebe, držeći je za nadlaktice, i pažljivo je odmerio od glave do pete. Očigledna naklonost, širok osmeh, ljupko klimanje glavom - sve joj je to odmah prijalo. Čak joj je pružilo i samopouzdanje. Uprkos tome što je još uvek imala tri ili četiri kilograma više nego pre trudnoće i sve u svemu bila manje zategnuta nego obično, osetila se privlačnom.

„Izgledaš fenomenalno, Endi. Sijaš. A čujem i da sam ti dužan uputiti čestitke zbog bebe Klementine.“

Endi ga je pogledala, zatečena toplinom njegovog osmeha. Izgledao je kao da se iskreno raduje njenoj sreći. „Tvoja mama?“

Klimnuo je glavom. „Nadam se da nećeš poludeti, ali poslala mi je one prve slike iz bolnice. Pretpostavljam da je tvoja mama bila toliko uzbuđena da ih je poslala svima u adresaru. Kako bilo, kćerka ti je prelepa, a ti i tvoj muž izgledate veoma srećno.“

„Da li još nešto mogu da uradim za vas dvoje?“, upitao je radnik.

„Izvinite, odlazimo. Hvala na svemu.“

Izašla je za Aleksom napolje. Pokušala je da se usredsredi na sadašnjost, ali je u glavi listala slike iz bolnice nakon Kleminog rođenja: Endi, nekoliko minuta nakon porođaja, sva znojava, bez šminke i bleđa; Klementina najpre prekrivena krvlju i sluzi, a potom oprana, ali i dalje crvena i izdužene glave; Maks sa bradom od tri dana, koji je na trenutak izgledao kao da želi da povрати, a na trenutke kao da bi hteo da poljubi nekoga. Bile su to verovatno njihove najintimnije fotografije, a Aleks ih je video. Želela je da ubije svoju majku, da je zaista kazni, premda je jedan sićušni i duboko sakriven deo nje bio srećan što je podelila sa Aleksom taj trenutak.

„Kuda ćeš?“, upitao ju je. „Imaš li vremena za kafu?“

Endi je pogledala na sat, ali je dobro znala da će pristati bez obzira na vreme. A i zašto da dođe na posao pre svih ostalih? „Uh, da, to bi bilo lepo. Tek što sam se vratila na posao, tako da verovatno nema veze što ću malo zakasniti.“

Aleks se nasmešio i ponudio joj ruku, koju je Endi prihvatila. U jednoj ulicu su prošli „Starbaks“, „O Bon Poan“ i „Le Poan Kotidjen“, i Endi se pitala kuda idu.

„Kako ti je otkako si se vratila na posao?“, upitao je Aleks dok su hodali. Već je postajalo hladno i Endi je videla kako joj dah izlazi u oblacima, ali je sunce bilo blistavo i jutro je obećavalo.

Ovim prvim pitanjem, Aleks je dotakao ono što je bilo Endi na pameti svakog trenutka. Prošla su tri dana, a njoj je još uvek bilo mučno da ostavi Klem. A ipak je osećala da ne bi trebalo da se žali. Kako je bila sama sebi šef, radno vreme je bilo razumno i fleksibilno, i nikada neće morati da propusti pregled kod lekara ili da radi, ako joj je dete prehladeno. Ajla je bila potpuno savršenstvo i Endi joj je u potpunosti verovala, a i njena majka je nameravala da provede jedno popodne nedeljno sa svojom unukom i postara se da kod kuće sve teče glatko. Finansijski je mogla da obezbedi odličnu pomoć, imala je podršku porodice i muža, koji je bio zainteresovan za odgajanje deteta, i nezahtevnu, prilagodljivu bebu koja se rado pridržavala svog rasporeda obroka, spavanja i igranja. A ipak joj je bilo teško da sve ovo uskladi.

Kako su to postizale žene sa više dece, dugačkim radnim vremenom, niskim primanjima i minimalnom pomoći ili čak i bez ikakve pomoći? Endi to nije mogla ni zamisliti.

„Dobro je“, rekla je automatski. „Zaista sam srećna što imam odličnog muža i dadilju. Oboje mi mnogo olakšavaju.“

„Mislim da bez obzira na sve nije lako ostaviti to malo dete svakog dana. Naravno, verovatno je divno izaći iz kuće i razgovarati sa odraslima, i usredsrediti se na posao. Ali mora da ti nedostaje.“

Rekao je to vrlo prosto, saosećajno, i nije joj sudio. Endino grlo zapretilo je da se stegne.

„Strašno mi nedostaje“, rekla je pokušavajući da ne zaplače. Pomislila je na Klementinu u tom trenutku, koja verovatno sada provodi malo vremena na svom ćebencetu za igru, pre nego što dobije toplu bočicu i potom ode na prvu dremku tog dana. Probudiće se srećna i gugutaće, a lice će joj biti ružičasto i izgužvano od spavanja, a kosa preslatko razbarušena. Kada bi sklopila oči, Endi bi mogla da oseti miris njenog malog vrata, oseti baršunastu kožu, zamisli savršene bucmaste obraščiće. I premda on nije imao dece, nešto joj je govorilo da je Aleks razume.

Aleks ju je poveo niza stepenice i uveo je u gotovo skrivenu pekaru koja joj se učinila kao mešavina nezakonitog bara i pariskog kafea. Seli su za prazan sto i Endi je proverila telefon dok je Aleks poručivao.

„Obično?“, upitao je, a ona je klimnula.

„Evo“, spustio je šolju penušave kafu bez kofeina s mlekom, šolju koja je više ličila na činiju za supu nego na šolju za kafu i uzeo gutljaj svoje *amerikano* kafe s ledom. Osećala se kao da ni trenutak nije prošao otkako su se poslednji put videli.

„Hvala“, rekla je Endi, ližući penu što je pažljivije mogla. „Dobro, sada je na tebe red. Možeš početi tako što ćeš mi reći kako znaš za ovaj preslatki kafić koji se nalazi tačno šest blokova od mog stana i koji ja nikada nisam videla.“

„Voleo bih da mogu da ti ispričam priču koja bi me uzdigla u tvojim očima, ali pronašao sam ga u nekom vodiču.“

Endi je podigla obrve.

„Vratio sam se u grad prošle jeseni i osećao sam se kao da sam ispao iz svih tokova. Pa sam kupio jedan od onih *Vodiča koji nisu za turiste* ili kako li se već zovu, onih koji su baš za turiste? I u njemu preporučuju ovo kao mesto na koje samo lokalci i insajderi idu.“

„Kupiću prokleti vodič čim se dokopam kompjutera“, rekla je Endi uz osmeh. Zastala je, uzela gutljaj i rekla: „Pa, gde sada živiš?“

„U Vest Vilidžu. Na uglu Kristoferove i Vest sajd hajveja. Mislim da je taj deo nekada bio sumnjiv, ali sada je u potpunosti uređen.“

„A odeću na hemijsko čišćenje donosiš u Čelsi?“, nije se suzdržala da ne pita.

Aleks ju je pogledao, kao da se zabavlja i kao da joj poručuje *provalio sam te*. „Ne, ne donosim odeću na hemijsko u Čelsi. Pošao sam da vidim izložbu u Muzeju 'Rubin'. Video sam te kako ulaziš u salon za hemijsko čišćenje.“

„Muzej 'Rubin'?“

„Himalajska umetnost? Na uglu Sedamnaeste i Sedme? Nemoj mi reći da ni za njega nikada nisi čula.“

„Naravno da sam čula!“, rekla je Endi suviše uvređeno, ponajviše zato što je svakog dana prolazila pored njega, ali ga još nijednom nije posetila. „I zašto si se vratio? Upravo si završio disertaciju, zar ne? Mislim da mi je to mama rekla. Čestitam?“

Ako je i njemu bilo čudno koliko i njoj što znaju pojedinosti o životu onog drugog preko njihovih majki, nije to ničim pokazao. „Da, završio sam u proleće i ostao sam u Vermontu preko leta, jednostavno da gluvarim i odmaram se. Vratio sam se u grad krajem avgusta, bilo je upravo onako vrelo i pakleno kao što i zamisliti možeš, i počeo sam ponovo da se upoznajem s gradom. Ne mogu da verujem koliko se promenio od... otkako sam poslednji put živeo u njemu.“ Oboje su neko vreme ćutali, sećajući se.

„Da, ali Njujork se zapravo nikada ne menja. Mislim da je samo drugačiji osećaj živeti u centru, to je sve“; rekla je Endi.

„Možda. A možda smo i ti i ja toliko radili da nismo imali vremena da ga istražimo. Imao sam nekoliko meseci za lutanje gradom. Počinjem da radim naredne nedelje. Mislio sam da ću biti uzbuđen, ali nekako sam prilično smoren.“

Endi je pijuckala kafu i trudila se da ne razmišlja o tome da bi Aleks tek trebalo da spomene neku značajnu osobu u svom životu. Zasada se držao zamenice ja i nije spomenuo devojkicu kao razlog ostajanja u Vermontu preko leta, razlog preseljenja u Njujork, ili nekoga ko je sa njim učestvovao u onome što je ona mislila da je usamljeno lutanje gradom. Endina majka je tvrdila da je venčanje na pragu, ali se njoj to nije tako činilo. Možda su se razišli? „Zašto se tako smešiš?“, upitao je Aleks, uzvraćajući joj osmeh. Užasnuta da joj možda čita misli, ona brzo odmahnu glavom. „Nemam neki naročit razlog. Kažeš da počinješ da radiš u ponedeljak? Gde?“

„U novoj školi u Vest Vilidžu. Zove se 'Imadžin'. Pomagaću im da naprave plan i program pre otvaranja, a kada se otvori, biću pomoćnik direktora.“

„'Imadžin, 'Imadžin... zašto mi je to ime poznato?“, Endi je pokušavala da se seti. „Da li je to elitna privatna međunarodna škola koja omogućava detetu da se preseli iz Njujorka u Šangaj ili ma gde gde žive trgovci obveznicama, a da ne propusti nijedan čas?“

„To je ta.“

Upravo su u *Tajmsu* objavili veliki članak o njoj. Da li je istina da se na listi čekanja nalazi hiljadu dece, iako predškolsko tu košta nekih pedeset hiljada?"

„Što se cene tiče, u rangu je ostalih privatnih škola na Menhetnu. Samo se čini da je skuplje, jer su ustanovili raspored za čitavu godinu. Studije su pokazale da letnji raspust dovodi do drastičnog zaostajanja učenika za azijskim vršnjacima, koji nemaju tri meseca slobodno svake godine.“

Endi je pružila ruku i ubola ga prstom u nadlakticu. Nije mogla a da ne primeti da je čvrsta kao kamen. Stari Aleks je povremeno odlazio na trčanje ili bi odigrao koju partiju košarke, ali činilo se da novi Aleks zaista redovno vežba. „Hoćeš da mi kažeš da si pomoćnik direktora najotmenije, najuobraženije, najskuplje profitne pripremne škole u Sjedinjenim Državama, gospodine *Tičfor Amerika?*“

Aleks se pokajnički osmehnuo. „Zapravo je treća najskuplja u svetu. A i prve dve su naše - jedna je u Hongkongu, a druga u Dubaiju. One su još skuplje. Ali moram ti reći da je program zaista neverovatan.“

Endi je spustila pogled na sto, a potom pogledala u Aleksa, koji se igrao slamnatim omotačem. Kolebala se između opreznog postupanja sa ovim čovekom kog nije videla godinama i otvorenog, iskrenog i poštenog pristupa kojim su se ona i Aleks uvek dičili. „Čini se kao promena u odnosu na ono na šta si navikao. Da li si srećan zbog toga?“

Mora da ga je pogodila ovim rečima snažnije nego što je očekivala, jer se Aleks vidno trgao. „Kao što sam rekao, program je odličan, i prilika je dobra. Da li bi mi bilo milije da sam ostao u neprofitnom sektoru? Verovatno. Ali nisam zarađivao dovoljno ni da izdržavam samog sebe, a... postajem prestar za to.“ Dakle, to je u pitanju. Nije još to otvoreno rekao, ali nije ni morao. Aleksu je bio potreban posao koji se dobro plaća, jer je bio ili želeo da bude nečiji muž.

Umalo da kaže hiljadu stvari, ali nijedna joj se nije činila ispravnom niti primerenom. Baš kada se spremala da promumla

„hmm“, ili „razumem“, Aleks je rekao: „Otkako je brat moje devojke dobio dete, ona ne prestaje o tome da priča. A kako čujem, deca su prilično skupa.“

„Bogami jesu“, bilo je sve što je mogla da kaže, a iznenadila se što je i to uspela. Baš im je lepo išlo... flertovali su a da nisu prelazili nikakve granice pristojnosti, bili su uzbuđeni što su se videli, zainteresovani za život onog drugog.

Ali *beba*? A s obzirom na to da je i sama bila udata i da je bila majka zdrave devojčice, Endi je znala da teško da ima prava da bude potištena zbog ove vesti. Svaka razumna i pristojna osoba bila bi srećna što je Aleks, koga je ona oduvek volela i obožavala, pronašao svoju sreću. A ona je osećala mučninu.

Telefon joj je zazvonio, i nikada nije bila toliko srećna zbog toga, ali, kada je videla da je Emili zove, samo je utišala zvono i vratila ga u tašnu.

„Da li ti je na identifikaciji upravo pisalo da te zove Emili Čarlton?“, upitao je Aleks.

„Jedna i jedina.“

„Još uvek ne mogu da verujem da ste vas dve postale prijateljice - skroz me to sluđuje. Ja se samo sećam da ste se mrzele.“

„Nismo samo prijateljice - već najbolje prijateljice. I poslovni partneri. Ponovo smo se srele na kursu kulinarstva i imale smo nešto zajedničko: i ona je mrzela Mirandu koliko i ja.“

Endi je zastala. Iznenada je shvatila šta se to među njima promenilo. Emili sa časa kulinarstva bi Mirandu okarakterisala upravo onakvom kakva je i bila: potpuno poremećena razorna žena koja je jedino uživala u pustošenju i razaranju svega na šta bi naišla. Neko koga bi po svaku cenu trebalo izbegavati. A sada je, umesto da učestvuje u Endinom jadu što će još jednom raditi za tu lujku, Emili postala opet ona Emili iz *Piste*: devojka koja obožava Mirandu i koja od detinjstva želi da radi za nju. Emilin negativan stav prema Mirandi bio je kratkog veka: čim je Miranda pokazala makar i najmanje interesovanje za *Plandž*, Emili joj je odmah oprostila što ju je otpustila, ponizila i uništila joj snove. Emili se zapravo radovala sastanku sa Mirandom i ljudima iz „Elajas-Klarka“ povodom

osmišljavanja načina zajedničke saradnje. Kada se Endi našalila da bi na sastanku mogla da pripuca i pobije sve prisutne, Emili je slegnula ramenima i rekla: „Molim? Da li ti je ikada palo na pamet da sve ove godine zapravo preteruješ? Neće ona osvojiti nikakvu nagradu za šarm i ljubaznost, ali nije baš ni oličenje samog đavola.“

Endin telefon je opet zazujao. Ponovo je pogledala, nevoljno. Bila je to Emili.

„Možda bi trebalo da se javiš?“

Endi je pogledala na sat. Bilo je malo posle devet. Znala je da je Emili zove da vidi kada mogu da započnu pregovore.

„Videću je u kancelariji uskoro.“

Sada je Aleks pogledao na svoj sat. „Moram čuti još o tom tvom časopisu. Kupio sam nekoliko brojeva, znaš li to? Vidi, 'Rubin' se otvara tek u deset. Imaš li vremena za doručak na brzinu?“

Endi mora da je izgledala zgranuto ili u najmanju ruku zbunjeno, jer je Aleks nastavio. „Tu iza ugla se nalazi jedan sasvim pristojan jeftin restoran. Šta kažeš? Imaš li još koji minut?“

Sve što je želela bilo je da ga pita da li je video broj u kom je prikazano njeno venčanje, ali je umesto toga rekla: „Naravno. Doručak zvuči odlično.“ Smestili su se u stražnji separe u restoranu „Čelsi“ i Endi je pokušala da potisne neobičan osećaj koji ju je obuzeo kada je pomislila da je tu sa Aleksom. Baš prethodnog vikenda su ona i Maks doveli Klementinu ovde u šest i trideset u subotu ujutro, bilo je to jedino mesto u susedstvu koje je bilo otvoreno. Sada je pogledala u sto za kojim su sedeli, gotovo želeći da snagom volje natera Klementinu da se pojavi, nasmejana i nemirna u svojoj ležaljci, da je vrati u stvarnost. Telefon se ponovo oglasio. Emili. Opet je utišala zvuk.

Pre nego što je stigla da okusi svoj omlet sa čedar sirom, izletelo joj je: „Pa, pričaj mi o toj misterioznoj devojci.“ Opasno malo joj je nedostajalo da kaže „Mama mi kaže da je veza ozbiljna“, ali je uspela da se obuzda.

Aleks se nasmešio na sam pomen. A kao da to nije bilo dovoljno iritantno, činilo se da je njegov osmeh iskren. „A s njom imam pune ruke posla“, rekao je i odmahnuo glavom. Endi je umalo

ispljunula kafu. *U krevetu? Da li na to misli?* „Zaista me drži sve vreme na oprezu.“

Šta je to značilo? Da je temperamentna? Vatrema? Pametna? Drska? Zabavna? Šarmantna? *Sve navedeno?*

„Kako to?“, zakašlja se Endi.

„Žena koja zna šta hoće, znaš već?“ Čime je želeo da nagovesti da Endi nije takva.

„Mmm.“ Još jedan zalogaj. Još jednom je morala da podseća sebe da zvaće polako i da proguta hranu. Da je srećno udata. Da je majka. Da Aleks svakako sme da ima devojkicu ma kako drska ona bila.

„Ona je umetnik, pravi slobodan duh. Mnogo radi honorarno, bavi se konsultovanjem, pomalo podučava, ali je uglavnom zaključana u studiju ili traga za inspiracijom.“

„Vratio si se u Njujork zbog njenog posla, da li sam u pravu?“

Aleks je klimnuo glavom. „Nije u pitanju konkretan posao, ovde ima mnogo više prilika. Odrasla je u gradu i ima mnogo prijatelja ovde, a i roditelji i bratovljeva porodica su joj ovde. Prava mreža. Otvoreno mi je stavila do znanja još otkako sam je upoznao u Berlingtonu da će se vratiti u grad čim joj se ukaže prilika.“

Telefon joj je opet zazvonio, negde ispod stola, ali Endi se osećala kao u onim poslednjim sekundama pre saobraćajne nesreće, u kojima vaš um ništa ne registruje osim slike koja vam je pred očima, a sluh vam je potpuno onespobobljen i svako zrno pažnje je usredsređeno na taj trenutak u sadašnjosti.

„Misliš li da ćete se venčati?“, upitala je Endi. Spustila je viljušku i pogledala Aleksa u oči. Jeza koju je osećala je bila neporeciva; nije čak mogla ni da glumi ravnodušnost niti distanciranost.

Aleks se pomalo nelagodno nasmejao. „Želiš li da se javiš?“

„Molim? O, ne, sigurna sam da je opet Emili. Ume ona da bude takva. Dakle...“

Ali čarolije je nestalo. Aleks je brzo vratio razgovor na Endi, i upitao je da li beba spava i da li namerava uskoro negde da putuje.

Opuštenost se pretvorila u neprijatnost. Činilo se da je i on nervozan koliko i ona, a ona nije mogla da odredi zašto. Naravno da je uvek pomalo nelagodno razgovarati sa bivšim momkom, naročito momkom koji joj je, poput Aleksa, toliko značio. Kako da se prema intimnom poznaniku, s kojim je delila svaki strah, misli i san, odjednom ponaša kao da je potpuni stranac? Dešavalo se to sve vreme, ali to nije činilo ovaj susret manje nadrealnim. Endi je bila uverena da bi za šezdeset godina mogla da naleti na Aleksa na ulici i da i dalje oseća snažnu povezanost s njim, ali bilo je verovatnije da nikada neće jedno drugom poveravati tajne, niti će ikada biti prijatelji.

Aleks je nekako platio račun i pre nego što ga je konobar doneo do stola, i Endino uporno zahvaljivanje stvorilo je još napetiju atmosferu.

„Ne, nema na čemu“, rekao je Aleks pridržavajući joj vrata. „Od naredne nedelje počinjem da radim za profitnu organizaciju. Valjaću se u parama.“ Endi ga je udarila preko ruke. Laknulo joj je kada je izašla napolje i što više nije morala da ga gleda u oči.“

„Da li ćeš ići taksijem ili podzemnom do kancelarije?“

Na telefonu je videla pet propuštenih poziva od Emili. „Bolje bi mi bilo da uskočim u taksi.“

Aleks je podigao ruku i za nekoliko sekundi žuti taksi je uz škripu kočnica stao pred njima.

„Ovo je verovatno najkraće što sam čekala da uhvatim taksi otkako živim u gradu“, rekla je Endi, pitajući se da li on čuje ono što je želela da kaže: Suviše brzo; još nisam bila spremna da se pozdravim.

Aleks je raširio ruke da je zagrlji. Endi mu je oklevajući pala u naručje. Suzdržala se da se ne nasloni na njega i ne zarije lice u njegov vrat. Njegov miris je bio toliko poznat, kao i način na koji joj je protrljao leđa. Mogla je tako ostati čitavog dana, ali taksista je zatrubio.

„Ovo je bilo odlično“, rekao je Aleks, s neodređenim izrazom na licu. „Zaista mi je milo što sam te opet video.“

„I meni. I hvala na doručku. Sledeći put ćemo morati da

izađemo zajedno, sve četvoro, Volela bih da upoznam tvoju devojku“, slagala je Endi. *Umukni!* Dreknula je u svojoj glavi. *Prestani da pričaš i odlazi!*

Aleks se nasmejao. Nije to bio podmukao osmeh, ali nije bio ni prijatan. „Da, možda jednog dana. Čujemo se, u redu? Ne bi trebalo da dozvolimo da prođe ovoliko vremena...“

Endi se smestila na stražnje sedište. „Naravno!“, povikala je vedro. Taksi je krenuo pre nego što je Aleks stigao pošteno da zatvori vrata. Oboje se nasmejaše i mahnuše jedno drugom.

Endi je izdahnula tek nakon nekoliko blokova. Ruke su joj se tresle. Kada joj je telefon opet zazvonio, jedva da se bila dovoljno sabrala da ga potraži u tašni.

„Halo?“, rekla je iznenadena što je pomislila da je to Aleks.

„Endi? Da li si dobro? Zvao sam te u kancelariju, ali je Agata rekla da još nisi došla, a i Emili te zove čitavo jutro.“ Maks.

„Dobro sam. Šta se dešava?“

„Gde si?“

„Molim, da li ti to mene kontrolišeš?“, upitala je Endi iznenada nerazumno razjarena.

„Ne, ne kontrolišem te - da, pretpostavljam da to radim. Ostavio sam te pre dva sata, a u tvojoj kancelariji su mi rekli da još nisi došla i da se ne javljaš na telefon; da, pretpostavljam da bi se moglo reći da sam se zabrinuo. Ubij me.“

Endi je smekšala. „Izvini. Obavljala sam neke poslove. Sada sam u taksiju i idem u kancelariju.“

„Kakve si to poslove obavljala dva sata? Ti nikada ne ideš taksijem na posao.“

Endi je uzdahnula što je glasnije mogla. „Boli me glava“, rekla je osećajući krivicu što laže - u vezi sa glavoboljom, što prećutkuje da se videla s Aleksom, i u vezi sa poslovima - ali je očajnički želela da prekine. Da li se Maks ovako osećao kada je odlučio da joj ne kaže da je sreo Ketrin na Bermudskim ostrvima? Da je neke stvari bolje ne reći, naročito kada niko zapravo nije počinio nikakav prestup: način na koji vam stomak potone kada vidite tog nekog;

osećanja kada vam je dodirnuo ili dodirnula ruku, ili se nasmejao ili nasmejala vašoj šali. Prve ljubavi su bile snažne i intimne, i ostajale su vam u srcu dugo. Čitav život. Možete voleti trenutnog partnera više od ikoga na svetu, ali uvek će jedan mali, intimni deo vašeg srca pripadati onome koga ste prvog voleli. Osećala je to prema Aleksu, i iznenada je shvatila da je to Maks osećao prema Ketrin.

Smekšala je. „Zašto si me pozvao, ljubavi?“

„Samo sam hteo da ti poželim sreću! Znam da je ovo dan velike odluke.“

„Elajas-Klark“. Zašto je Maks proverava. Emili je verovatno pozvala njega da je pronađe. Još jednom su se udružili. Endi je duboko udahнула da bi suzbila srdžbu.

„Hvala ti“, rekla je i shvatila da joj je glas zvaničan i srdit. Pre nego što je stigao da odgovori, zapištao je poziv na čekanje. „Zove me Emili po hiljaditi put jutros. Čućemo se kasnije, u redu?“ Prekinula je vezu i ne pozdravivši se s njim.

„Zdravo“, rekla je.

„Gde si ti, kog đavola?“, zakreštala je Emili. „Zovem te čitavo jutro.“

„Dobro sam, hvala, a ti?“

„Ozbiljno, Endi. Kasno je, a znaš da imamo mnogo toga da raspravimo. Gde si?“

Taksi je stao pred zgradom i Endi je videla Emili leđima okrenutu ulicu, bez kaputa, kako divlje maše neupaljenom cigaretom.

„Ovde sam.“

„Gde?“, vrisnula je Emili tako da ju je čula i pored buke od obližnjih građevinskih radova.

Endi je platila taksisti i izašla. Odmah je začula Emili kako urla i preko telefona i s druge strane pešačkog prelaza.

„Nameravaš li da zapališ tu cigaretu, ili samo stojiš napolju zato što uživaš u zvuku kompresora?“

Emili se okrenula i, kada je videla Endi, sklopila je telefon. Zapalila je cigaretu, duboko udahнула i potrčala prema ivičnjaku.

„Konačno! Rekla sam Agati da mi oslobodi ceo dan. Dugo smo čekali na ovaj razgovor i pružićemo mu pažnju kakvu zaslužuje.“

„Dobro jutro i tebi“; rekla je Endi, osećajući kako je ponovo obuzima hladna jeza.

„Gde si bila?“, upitala je Emili, pritiskajući pozivno dugme lifta.

Endi se nasmešila u sebi. Nije imala nameru da podeli Aleksa ni sa kim. „Obavljala sam neke posliće“, rekla je, a u glavi se vratila na doručak, kafu, razgovor i smeh. Otišao je pre svega nekoliko minuta, i već joj je nedostajao. Bio je to zaista veoma loš znak.

Seviče⁵ i zmijska koža: noć užasa

Endi je stajala za kuhinjskim pultom i razređivala pedijalit*⁶ toplom vodom, kada joj je zazvonio telefon. „Agata?“, upitala je pridržavajući telefon ramenom. „Da li je sve u redu?“

Kao i obično, njena pomoćnica je zvučala iznureno i iscrpljeno od trenutka kada je otvorila usta. „Emili je zvala iz Santa Barbare. Pretpostavljam da joj je loš signal u planinama ili u dolini ili gde li se već nalazi, ali je želela da te upozorim da se Oliv i Klint svađaju. Ceremonija je već odložena za sat vremena i Emili se brine da bi mogli u celosti otkazati venčanje.“

„Ne“, prošaputala je Endi pritiskajući ramenom toliko snažno telefon uz lice da ju je obraz zaboleo.

„To su svi podaci koje imam. Veza se prekidalala“, odgovorila je Agata napeto i iznervirano, kao da joj je Endi postavila čitav niz pitanja. Koliko strašan dan može biti devojci kojoj su oba šefa odsutna i koja nema ništa drugo da radi nego da ispija kafu i obavi pokoji telefonski poziv?

Čula je da Klem počinje da plače u dečjoj sobi.

„Agata? Moram da idem. Pozvaću te za minut.“

„Znaš li za koliko? Jer je ovde već prošlo pet i...“

Koliko je samo puta ona to želela reći Mirandi, ali se umesto toga ugrizla za jezik i sačekala još sat vremena, tri ili pet? Ali Miranda nikada nije osećala krivicu. Endi je redovno čekala do deset ili čak jedanaest sati noću, ponekad čak i do ponoći, ukoliko je grafičko kasnilo sa Knjigom. A sada je njena asistentkinja bila nervozna u pet sati po podne?

„Samo sedi i čekaj, u redu?“ Endi je spustila slušalicu, ne objašnjavajući joj više ništa, premda je želela da dobaci nešto o tome da je zaglavljena u stanu sa odojčetom koje dvadeset četiri časa bez

⁵ Peruansko jelo od začinjene sirove bele ribe. (Prim. prev.)

⁶ Elektrolitni rastvor za oralnu rehidraciju. (Prim. prev.)

prestanka povraća, dok njen poslovni partner pokušava da im dostavi informacije iz komunikacionog zamračenja sa venčanja slavnih ličnosti u podnožju brda Santa Barbare. I da je neće ubiti ako ostane još pola sata u kancelariji i zabavi se na „Fejsbuku“.

Endi podiže Klem u naručje i poljubi je u obraze i glavu. Bila je topla, ali nije imala temperaturu. „Jesi dobro, mila?“, promrmljala je.

Beba zajeca.

Negde u daljini zazvonio je fiksni telefon. Želela je da ga ignoriše, ali, nadajući se da to možda Klem in pedijatar odgovara na poziv ili da je Emili možda zove na fiksni umesto na mobilni telefon, ona potrča da ga pronade.

„Endi? Cuješ li me?“, kreštavo se začu Emilin glas.

„Jasno i glasno. Ne moraš da urlaš“, rekla je Endi, brišući uzaludno bljuvotinu sa ramena.

„Videćemo da li ćeš to i dalje tvrditi kada ti kažem da je venčanje otkazano. Bam! Gotovo! Sedim ovde u Hotelu 'Biltmor' sa nešto manje od osamsto zvanica, a od neveste ni traga!“ Ton glasa bio joj je viši nakon svake reči.

„Kako to misliš da nema neveste?“

„Već je dva puta odložila venčanje. Nije ovde. Niko je nije video!“, siktala je Emili.

Endi oštro udahnu. Nije dobro. Baš nije dobro.

„Ona je Oliv Čejs“, rekla je Endi smirenije nego što se osećala. „Pronašla je najsavršenijeg tipa na svetu. Zar ne misliš da je moguće da samo malo kasni?“

„Prošla su dva jebena sata, Endi! I ranije su se čule glasine, nešto u vezi sa svađom prethodne večeri koja se nastavila jutros. Ništa konkretno. Ali onda je nečiji muž uhvatio kasni čarter-let iz Los Anđelesa i tvrdi da je na aerodromu u Santa Barbari video Oliv, njenu majku i njenog šminkera kako čekaju da se ukrcaju na let 'Ameriken erlajnsa' nazad za Los Anđeles. Još uvek nisu zvanično otkazali venčanje, ali kažem ti da je otišla, a s njom i naš novi broj.“

„Šta da radimo?“, prošaputa Endi nesposobna da prikrije

paniku.

„Vratiću se u Njujork, i sve ćemo ponovo uraditi. Ono dvoje kantri pevača što su se sreli u Nešvilu - kako se ono zovu? On mnogo bolje izgleda nego ona? Njihovo venčanje od pre šest nedelja možemo staviti na naslovnju stranu, ne brinem za to. Ja sam trenutno u stanju panike zbog čitavog onog editorijala koji smo osmislili oko Oliv.“

Endi je razmišljala kako je svaki članak čitavog broja napisan tako da se podudara sa Oliv: kako odabrati šminku za venčanje za „zrele“ neveste, gde otići na medeni mesec da se pobegne od radoznalih očiju, gradski vodiči i za Santa Barbaru i za Luivil, uključujući i intervju sa vlasnicima lokalnih radnji, planerima zabava i hotelijerima.

Endi zastanja. „O, bože. Previše je. Nećemo moći ništa da uradimo.“

„I ne podsećaj me na reklamu. Mislim da je šezdeset procenata oglašivača zakupilo prostor samo zbog venčanja Čejsove. Možda i više. A najmanje polovina se sada prvi put oglašava kod nas i očajnički nam je potrebno da ih zadržimo.“ Endi začu buku iz hodnika, a zatim se ulazna vrata zalupiše.

„Zdravo? Ko je to?“, povikala je, pokušavajući da suzbije paniku u glasu. Nikoga nije očekivala, ali je jasno čula kako su se vrata otvorila i zatvorila. Ajla je uzela slobodan dan, da bi mogla da polaže GRE⁷ test, a Maks je već otišao na aerodrom na dvodnevni poslovni put.

Endi je čula korake u hodniku. Privila je Klem na grudi i prislonila usne uz slušalicu. „Emili, neko je ovde! Pozovi 911! Šta da...“

„Opusti se“, rekla je Emili iznervirano. „To je tvoja dadilja. Rekla sam joj da dođe što je pre moguće.“

„Ajla?“, upitala je Endi zbunjeno. „Ali ona je uzela...“

„Može ona da polaže prokleti test i neki drugi put, Endi.

⁷ GRE Graduate Record Examination se koristi kao prijemni ispit za upis na diplomatske i doktorske Programe u SAD. (Prim. prev.)

Potrebna si nam u kancelariji odmah!“

„Ali kako si znala...“

„Seti se s kim razgovaraš? Ako sam kadra pronaći Mijuču Pradu dok se vozi psećim zapregama u Kanadskim stenovitim planinama, gde su svi mobilni telefoni izvan dometa i to prvog dana nove godine, uveravam te da sam i te kako sposobna pronaći tvoju prokletu dadilju. A sada se oblači i dolazi u kancelariju!“

Veza se prekinula i Endi se, uprkos sebi, nasmešila.

Ajla se pojavila u dečjoj sobi. „Hej“, rekla je. „Kako je Klemi?“

„Žao mi je zbog ovoga!“, rekla je Endi. „Nisam imala pojma da će te Emili na takav način uhvatiti. Nije imala prava da te zove bez moje dozvole i kaže ti dođeš danas. Nikada ne bih...“

Ajla se nasmešila. „U redu je, razumem. A i bonus u visini dva nedeljna honorara koja je rekla da ćete mi platiti pomoći će mi da namirim troškove školovanja. Tako da sam vam baš zahvalna.“

„O, pa znaš ti Emili - uvek ima velike ideje“, rekla je Endi veselo dok je zamišljala razne načine na koje bi mogla ubiti svoju prijateljicu i uživati u tome. Poljubila je Klem u obraz i pružila je Ajli.

„Temperatura joj je spala, ali molim te, proveri je ponovo za dva sata, i zovi me ako pređe trideset osam. Možeš joj dati onoliko bočica mog mleka koliko je uspeš privoleti da popije, i daj joj pedijalit razblažen s vodom. Samo je teraj da uzima tečnost. Vratiću se čim pre budem mogla, ali moguće je da ću doći kasno.“

Ajla namesti Klem u naručje i mahnu Endi. „Emili mi je rekla da je potrebno da prenoćim, pa sam ponela torbu. Ne brinite ništa. Ja ću se za sve postarati.“

„Naravno da jeste“, promrmljala je Endi. Očajnički je želela da se istušira, ali je znala da nema vremena. Umesto majice uflekane dečjim izbljuvkom obukla je čistu, vezala kosu u konjski rep i obula patike koje pod normalnim okolnostima nikada ne bi nosila na posao. Izašla je za manje od deset minuta. Telefon joj je zazujao čim je sela u taksi.

„Da me nisi čipovala ili tako nešto? Upravo sam ušla u taksi.“

„Zašto si se toliko zadržala?“ upitala je Emili očigledno iznervirana.

„Stvarno, Em? Smiri se malo“, rekla je Endi što je veselije mogla, ali nije joj se dopao Emilin grub ton koji ju je podsećao na *Pistu*.

„Jurim da stignem na poslednji noćni let iz Los Anđelesa, i naravno sutra ujutro pravo s aerodroma stižem u kancelariju. Već sam stupila u kontakt sa svima ostalima - svi stižu, ili će ubrzo stići. Rekla sam Agati da poruči večeru za sve. Kinesku hranu, jer je to najbrže. Trebalo bi da stigne za dvadeset minuta. O, i rekla sam joj da sakrije svu kafu bez kofeina. Noćas želim da svi dobiju snažnu dozu kofeina - biće ovo duga noć.“

„Opa. Da li bi bila ljubazna da nam kažeš u koje vreme ćemo smeti da uzmemo pauzu da se istuširamo, ili ćeš nam dozvoliti da sami odlučujemo o tome?“

Emili je uzdahnula. „Ismevaj me koliko ti drago, ali i ti i ja znamo da nemamo izbora. Pozvaću te za pet minuta.“

„Ponovo je spustila slušalicu ne pozdravivši se, što je bio još jedan nepoželjan ostatak iz dana u *Pisti*. Endi je znala da će morati celu noć provesti u kancelariji, i da joj je Emili pomogla organizovavši sve, ali nije se mogla otresti starog osećanja da je maltretira i naređuje joj Mirandina nekadašnja asistentkinja.

Endi je platila taksisti i ušla u kancelariju. Nesrećna Agata podiže pogled.

„Izvini, Agata, ali noćas je...“

Devojka podiže ruku. „Znam. Emili mi je već sve rekla. Poručila sam hranu, pristavila kafu i pozvala sve da dođu.“ Izjavila je ovo tako bezvoljno i tako očigledno očajno da Endi gotovo oseti grižu savesti. Ali onda se setila svog bolesnog deteta sa bebisiterkom, kasnog noćnog leta koji je čekao Emili i neverovatno duge noći koja ih je sve čekala, i samo je zahvalila asistentkinji i zatvorila vrata svoje kancelarije.

Endi je gotovo dva sata radila bez pauze, pregledala je tekstove

o dvoje kantri pevača, beležila detalje koje je još trebalo dopuniti i činjenice koje je trebalo proveriti. Spremala se da krene do grafičkog odeljenja, da porazgovara o fotografiji, kada je Maks pozvao. Pogledala je na sat, osam sati uveče. Mora da je upravo sleteo u Boston.

„Dobio sam tvoj mejl. Bože, zvuči kao pravi košmar“, rekao je.

„I jeste. Gde si sada?“, upitala je Endi.

„Još uvek sam na aerodromu. Čekaj, stiže automobil po mene. Moram se sastati sa ljudima iz 'Kirbija u centru za pola sata.“ Maks pozdravi vozača, uputi ga gde da vozi, a onda njoj reče: „Upravo sam razgovarao sa Ajlom. Rekla je da Klem nema temperaturu i da joj upravo priprema bočicu.“

„Da li je lepo odremala?“

„Ne znam, kratko smo razgovarali. Ajla je spomenula da će ostati da prenoći?“

„Da. Emili je sve udesila. Ja ću biti ovde celu noć.“

„Emili je sve udesila?“

„Ne pitaj.“

Maks se nasmejao. „Pošteno. Želiš li mi reći šta se desilo? Zvuči loše.“

„Ne znam mnogo više od onog što sam ti napisala, samo da je Oliv otkazala venčanje u poslednji čas. Zaista nisam to predvidela. Na sreću imamo još jedan par koji možemo da ubacimo, ali upropastiće nam ovaj broj na toliko načina da se ne usuđujem ni da počnem da brojim.“

„Uh. Žao mi je, Endi. Misliš li da će uticati na potencijalnu prodaju?“, upitao je Maks onim svojim opreznim tonom.

„Potencijalnu prodaju?“

„Ponudu 'Elajas-Klarka'“, tiho je rekao Maks. „Čini mi se da je Emili rekla nešto u vezi sa nekim rokom za to. Naravno, ne znam sve pojedinosti, ali mislim da je bolje prihvatiti ponudu pre nego što se pojavi problem sa novim brojem.“

Endi se nakostrešila. „'Elajas-Klark' mi nije ni na pameti“,

slagala je Endi, razmišljajući kako je čitav ovaj košmarni dan postajao upravo nalik na „Elajas-Klark“. „Kako bilo, znaš šta mislim o toj ponudi.“

„Znam, Endi, samo mislim...“

„Žao mi je, Makse, ali moram da žurim. Čekaju me sati i sati posla, a vreme leti.“

Nastupila je tišina pre nego što je rekao: „Javi mi se me kasnije, u redu?“ Endi je rekla da će ga pozvati i spustila slušalicu. Pogledala je na more stranica pred sobom - table s ilustracijama na podu, asistenti i urednici i dizajneri trče ispred njene kancelarije - i znala je da će joj biti potreban svako i najmanje zrno energije da preživi ovu noć.

Kada je telefon ubrzo opet zazvonio, nije ni sačekala da se Agata javi. „Šta je bilo?“, upitala je grublje nego što je nameravala.

„Mogu li dobiti Andreu Saks, molim vas?“, glas je bio prijatan, ali je akcentat bio neodređen.

„Ja sam. A da li biste bili ljubazni da mi kažete s kim razgovaram?“ Endi oseti talas ljutnje. Ko je pored Maksa i Emili može pozvati na posao u osam sati uveče?“

„Andrea, ovde Čarla, asistentkinja Mirande Pristli.“

Endina ljutnja se brzo pretvori u strepnju. Zove je Miranda Pristli? Njen um smesta počeo da prelistava razloge za ovaj poziv, nijedan joj se nije dopao. „Dobro veče, Čarla. Kako si večeras?“

Nastupi tišina, a Endi je znala da je devojkica zanemela od čuda što se neko raspituje za njeno zdravlje. Isuviše dobro se sećala kakav je osećaj kada ljudi sa kojima je govorila svakog dana, sa nekima čak i svakog sata, ne bi čak ni primetili - a kamoli marili - ukoliko bi prestala da postoji.

„Dobro sam, hvala“, slagala je devojkica. „Zovem u Mirandino ime.“

Na pomen Mirandinog imena, Endi se po navici trže.

„Da?“, uspela je da grakne.

„Miranda vas ljubazno moli da dođete na večeru u petak.“

„Na večeru?“, upitala je Endi, ne mogavši da sakrije nevericu. „Ovog petka?“

„Da. Večeru priređuje kod kuće. Pretpostavljam da se sećate adrese?“

„Kod svoje kuće?“

Čarla ne reče ništa. Endi zadrhta od ledene tišine i nakon dugačke pauze reče: „Da, razume se da se sećam.“

„Odlično, pa to je rešeno. Kokteli se služe u sedam, a večera će biti poslužena u osam.“

Endi je otvorila usta da odgovori, ali reči nisu izlazile. Nakon što joj se učinilo da je tišina trajala čitavu večnost, ona reče: „Žao mi je, neću moći da dođem u petak.“

„O? Gospođi Pristli će baš biti žao. Obavestiću je.“

Linija učuta. Endi odmahnu glavom zbog čitavog ovog čudnog razgovora. Ništa nije imalo smisla. Miranda je želela da ona dođe na večeru? Zašto? S kim? Dok je osećala sve snažniju strepnju, Endi uvide da je pozivnica mogla stići samo iz jednog razloga. Okrenula je Emili.

„Da?“, reče Emili zadihano.

„Gde si? Zar ne moraš da hvataš kasni noćni let?“

„Šta misliš zašto sada trčim? Saobraćaj iz Santa Barbare je bio pravi pakao, tek što sam stigla na aerodrom u Los Anđelesu. Šta je bilo?“

„Nećeš mi verovati ni reč, ali upravo su me zvali iz Mirandine kancelarije.“

„O, stvarno?“, upitala je Emili, ne zvučeci ni najmanje iznenađeno. Možda je bila uzbuđena. Ali svakako nije bila iznenađena. „Da li je zvala da te pozove na večeru?“

„Da. Kako znaš?“

Endi začu poslednji poziv za ukrcavanje na let za Šarlot. „Ali, gospođo, vi ne idete za Šarlot“, rekao je muški glas.

„Jebeno kasnim, zar ne vidite? Zar zaista moram da skidam sandale zbog bezbednosne provere? Zaista? Jer mi se to prosto čini

budalasto.“

„Gospođo, moraću da vas podsetim da psovanje agenta Agencije za bezbednost saobraćaja predstavlja...“

Emili ispusti zvuk koji je podsetio na režanje i zasikta: „U redu, evo, uzmite proklete sandale.“

„Ne znam kako te nisu smesta uhapsili“, rekla je Endi.

„I mene je pozvala Mirandina asistentkinja“, rekla je Emili, ne gubeći nit razgovora.

Endi gotovo ispusti telefon. „Šta si joj rekla?“

„Šta misliš da sam joj rekla? Rekla sam joj da ćemo se i ti i ja rado odazvati pozivu. Rekla je da Miranda misli da je to dobra prilika da proceni da li se slažemo sa izdavačke tačke gledišta. To je radna večera, Endi. Ne možemo je odbiti.“

„Pa, ja sam je odbila. Rekla sam da ne mogu doći.“

Začu se šuškanje i Endi se pripremi na Emilin izliv besa, ali do njega nije došlo. „Ne brini“, rekla je Emili. „Rekla sam joj da ćemo obe doći, i da ćemo biti spremne i voljne da razgovaramo o budućnosti časopisa *Plandž*.“ „Da, ali ja sam joj rekla...“

„Čarla mi je pre deset sekundi poslala SMS. Pretpostavljam da tek što je završila razgovor s tobom. Rekla je da ti ne možeš doći, ali sam je ja uverila da ćeš svakako doći. Hajde, Endi, složile smo se da ćemo je saslušati. I pomisli samo na to iskustvo. *Večera kod Mirande!*“

Agata proviri u Endinu kancelariju, ali joj Endi mahnu da ode. „Pristala si u moje ime? Rekla si da ću doći?!“

„O, Endi, nemoj da si takva gubitnica! Mislim da je baš lepo od Mirande što nas je pozvala na večeru u svoj dom. Ona zove samo ljude koji joj se dopadaju i koje poštuje.“

Endi nije uspela da se obuzda, frknula je. „Znaš jednako dobro kao i ja da se Mirandi niko ne dopada. Želi nešto od nas, to je kristalno jasno. Želi *Plandž*, a ovo je deo njene strategije da ga i dobije.“

Emili se nasmejala. „Naravno da jeste. I šta s tim? Da li ti zaista zvuči toliko strašno uživanje u obroku koji je priredio kuvar

restorana 'Per Se' u prelepom penthausu u Petoj aveniji sa pogledom na Central park, sa raznim zanimljivim i kreativnim ljudima? Ma hajde, Endi. Ideš.“

„Zlo mi je, ali ne mogu je sada pozvati i protivurečiti ti, zar ne? Da li vodimo Maksa i Majlsa? Šta ćemo obući? Da li smo samo mi pozvane ili će biti još ljudi? Ne mogu se nositi s ovim, Em, zaista ne mogu.“

„Vidi, sad se ukrcavam. Prestani da se nerviraš. Nabaviću ti šta ćeš obući i sve ćemo se dogovoriti. Sada se moraš koncentrisati na to da spaseš ovaj broj, u redu? Pozvaću te čim sletim, ili i ranije, ukoliko avion ima vaj-faj.“ Emili prekinu vezu.

Sve osoblje časopisa *Plandž* radilo je čitave noći, narednog dana i naredne noći, smenjajući se u kratkim dremkama na vazdušnom madracu postavljenom u ostavi i tuširajući se u obližnjoj teretani. Emili je neumorno okretala brojeve telefona, preklinjala je, molila i ubeđivala oglašivače koji su kupili prostor samo zbog Olivinog imena da im se i dalje isplati da objave reklame; grafičko je žurilo da osmisli čitavu naslovnu stranu i specijal za manje od jednog dana; a Endi je provela sate sastavljajući reč urednika u kojoj je čitaocima sve jasno i sažeto objasnila, pazeći da nijednom rečju ne optuži Oliv i ne uvredi nevestu koju su odabrali da prikažu u tom broju. Svi su bili iscrpljeni i premoreni, i niko nije bio uveren da će njihovi naponi uroditi plodom i da će broj biti koliko-toliko pristojan.

Spas je stigao u jedan sat ujutro u toku druge noći - u deset sati po vremenu u Los Anđelesu - u obliku poziva od Olivine agentkinje za odnose s javnošću koja je na svaki način obećala da će venčanja ipak biti. Ni Endi ni Emili joj najpre nisu poverovale, ali se devojka koja je zvučala kao da je jednako histerična i iscrpljena koliko i one zaklela životom svog prvorođenog deteta da je sve ponovo zakazano, uključujući i grlice koje će biti puštene nakon što izgovore „da“, za naredno popodne.

„Kako možete biti sigurni?“

„Da ste joj videli lice nakon što je odletela nazad za Santa Barbaru njihovim helikopterom, i vi biste bili sigurni. Frizer i šminker dolaze u devet. Nakon toga je branč sa deverušama u

jedanaest, fotografisanje u dva, venčanje u pet, kokteli u šest, a svadbeni prijem od sedam do ponoći, a nakon toga žurka dok svi ne padnu. Verujte mi, sigurna sam.“

Endi i Emili se pogledaše. Emili upitno podiže obrve, a Endi divlje odmahnu glavom.

„Stižem“, rekla je Emili uzdahnuvši. Doviknula je Agati, kojoj su oči od umora bile krvave, da joj rezerviše kartu na prvom jutarnjem letu i da obavesti fotografa u Los Anđelesu da mora da krene za Santa Barbaru. Endi je pokušala da joj zahvali, ali Emili samo podiže ruku.

„I ti bi to uradila da nemaš dete“, rekla je Emili, sakupljajući stvari da ode kući i ponovo se spakuje za narednih nekoliko sati.

„Naravno“, rekla je Endi, premda nije bila sigurna da bi to učinila. Dani i noći koje je provela u kancelariji bili su pakleni i nije mogla ni zamisliti da sada sedne na avion. Nije to želela priznati naglas, ali da je odluka pala na nju, možda bi izabrala lakši put i pustila u štampu prerađeno izdanje. Emili je radila pravu stvar, i Endi joj je bila zahvalna što je bila dovoljno uporna da to sprovede u delo.

Haos koji je usledio zbog pregleda, prerade i naposletku vraćanje izdanja sa Oliv verovatno je bio jedina stvar na planeti koja je mogla Endi da skrene misli od predstojeće večere s Mirandom, ali, čim je Emili potvrdila da je Oliv ovog puta odista stigla pred oltar, Endi više nije mogla misliti ni na šta drugo. O čemu će razgovarati? Šta će jesti? Obući? Bilo joj je potpuno nezamislivo da će nakon tolikih noći koje je provela krišom ulazeći i izlazeći poput unajmljene posluge, konačno večerati za *Mirandinim stolom*. Endi *bi trebalo da* otkáže, ali je naposletku odlučila da duboko udahne, prihvati pozajmljenu haljinu od Emili i sve ovo prihvati kao odrasla osoba. To je samo jedna noć, samo jedna noć.

Što je bilo ono što je sebi govorila sve dok taksi nije stao pred Mirandinom velelepnom zgradom na Aper Ist Sajdu i dok ih vratar u uniformi nije uveo u lift. „Došli ste kod gospođe Pristlf, rekao je tonom koji je bio između naredbe i pitanja.

„Tako je“, odgovorila je Endi. „Hvala vam.“

Endi je pogledala Emili, koja joj uputi upozoravajući pogled

kakav bi ljutita majka mogla uputiti vrlo nemirnom detetu.

„Šta je bilo?“, upita je Endi tiho. Emili zakoluta očima.

Izveo je devojke iz lifta na poslednjem spratu i nestao pre nego što je Endi stigla da mu se uhvati za nogu i zamoli ga da je povede dole. Endi je videla da je i Emili jednako izbezumljena koliko i ona, ali se činilo da je njena prijateljica rešena da izgleda smireno i pribrano. Zastale su pred vratima samo načas - istim onim vratima koja je svaka od njih otključavala nebrojeno puta pre - i Emili naposletku tiho pokuca.

Vrata se otvoriše i Endi gotovo odmah primeti dve stvari: prva je bila da je Miranda preuredila čitav stan i da je sada beskrajno veličanstveniji nego što je mogla zamisliti; a druga je bila da je vitka devojka koje je otvorila vrata i čija leđa su se videla dok je išla prema širokom stepeništu stana verovatno bila jedna od bliznakinja. Njenu pretpostavku je trenutak kasnije potvrdila Kasidi, kada se okrenula na tananoj bosoj peti, držeći jednu ruku na ogradi stepeništa i zabacivši kosu na onoj polovini glave na kojoj nije bila obrijana: „Majka će uskoro sići. Raskomotite se.“ I ne pogledavši više ni Endi ni Emili, Kasidi potrča uza stepenice poput devojčice mnogo mlađe od osamnaest godina, a Endi pokuša da shvati zašto li se vratila sa koledža u oktobru.

„Šta sada da radimo?“, prošaputala je Endi, posmatrajući raskošne tepihe boje kositra, luster sa najmanje stotinu visećih sijalica u obliku suze različitih veličina i dužina, crnobeke fotografije poznatih modela iz pedesetih i šezdesetih u stvarnoj veličini, asortiman krzna prebačenih preko kauča u inspirisanih viktorijanskom erom, a najviše su je zaprepastile, s obzirom na to da je poznavala Mirandin ukus (ili je mislila da ga poznaje), zavese od somota žive ljubičaste boje, toliko debele da je Endi poželela da zarije lice u njih. Soba je bila otmena, ali vesela: očigledno je uređenje predsoblja i dnevne sobe koštalo više nego što prosečna američka porodica zaradi za četiri godine, ali je prostor i dalje bio pristupačan, prijatan i, najčudnije od svega, potpuno nekonvencionalan.

Endi je ušla za Emili u dnevnu sobu i sela na dvosed pored nje.

Prebacila je nogu preko noge, pa je opet vratila, očajnički želeći čašu vode. Kradomice se osvrnula: dovoljno uniformisanog osoblja je jurcano unaokolo da opsluži Dauntonsku opatiju, ali njima niko nije ponudio ništa ni da pojedu ni da popiju. Baš kada je razmatrala mogućnost posete toaletu da namesti naborane i tesne hulahopke, odjeknu isuviše poznat glas.

„Dobro mi došli, svi vi“, reče Miranda, tapšući rukama gotovo poput devojkice. „Baš mi je milo što ste došli.“

Endi i Emili se pogledaše na delić sekunde - svi? - pre nego što posvetiše pažnju Mirandi koja je izgledala tako... nimalo nalik na Mirandu. Po prvi put otkako je poznaje, Endi primeti da Miranda ne nosi odeću koja je stroga, zakopčana do grla i savršeno skrojena. Maksi-haljina ružičaste boje savršeno joj je pristajala i bila je od najfinije svile i prelepo sašivena, ali joj se oko članaka širila u mekim, otmenim talasima. Ruke su joj bile gole - i opet, Endi nikako nije mogla da se seti kada je videla Mirandina ramena u ma čemu što nije bila formalna i stroga odeća, jer su joj čak i odela za tenis vukla ka konzervativnom - a prelepi par dugačkih dijamantskih naušnica reflektovao je svetlost u sićušnim, blistavim snopovima. Nekoliko *hermes* narukvica zveckalo joj je na levoj ruci, naravno, a imala je samo još jedan modni detalj, meki kožni pojas obavijen dva, možda i tri puta oko njenog tankog struka i koji se preklapao otmeno i neobavezno u isto vreme. Čak je i njen klasični paž bio nekako manje strog; nije baš bio neuredan, ali joj je kosa bila pomalo sofisticirano izgužvana kao da je tek ustala iz kreveta. A čak i više od haljine, kose i nakita iznenadio ih je još jedan ukras koji niko nikada nije očekivao da će videti na Mirandi Pristli; osmeh koji je izgledao potpuno ljudski. Gotovo da se u njemu osećala toplina.

Emili skoči i najkraćim putem potrča prema Mirandi, i one razmeniše čitav niz poljubaca uprazno, komplimenata i pohvala. Ako je Miranda i glumila zadovoljstvo što vidi Emili - a Endi je bila uverena da jeste - čak je i Endi morala priznati da je proketo dobro odradila posao. Držala se skromno i zahvalno, dok je Emili bez kraja i konca hvalila prelepe zavese, pogled od kog zastaje dah i spektakularne desene. Baš kada je Endi pomislila da ovaj susret ne može biti čudniji, Miranda pokaza trpezariju i reče: „Hoćemo li sada

večerati?“

Endi pogleda Emili, koja je izgledala kao gromom ošinuta. Zar niko drugi ne dolazi? Zar odista neće biti posluženi kokteli pre večere? Kako stvari stoje, krenuće kući za sat vremena. Endi je podozrevala da je jedino ona zahvalna zbog ovoga što je upravo shvatila.

Pratile su Mirandu u trpezariju. Endi je laknulo kada je videla da je skupocena trpeza postavljena za pet osoba. Još dvoje ljudi će im se pridružiti! Teško da je to bila dovoljno velika grupa u kojoj bi mogla da se sakrije, ali bilo je to daleko bolje nego da se Miranda čitave večeri posveti samo njima dvema.

Kasidi se ponovo pojavila baš kada su sedale.

„Gde je Džonas? Zar neće i on večerati s nama?“, upitala je Miranda usana skupljenih od nezadovoljstva. Džonas očigledno nije visoko stajao na spisku Mirandinih miljenika.

„Ne, majko. A neću ni ja. U kuhinji su mi upravo rekli da si opet za večeru tražila odrezak? Da li ti to ozbiljno?“ Kasidi je uzela pecivo od više vrsta žitarica iz reciklirane drvene činije na stolu i počela da ga grize kao jabuku. Njena dopola izbrijana glava izgledala je i divlje i moderno.

Miranda je izgledala kao da bi mogla ubiti kćerku. „Sedi, Kasidi“, režeći je izdala naredbu, a sva njena mekoća je izvetrla. „Neprirođena si prema gostima.“

Prvi put otkako su stigle, Kasidi pogleda Endi i Emili. „Izvinite“, rekla je, ne obraćajući se nikome određeno. A potom je rekla Mirandi: „Već više od godinu dana sam vegetarijanac, a činjenica da odbijaš to da prihvatiš zaista...“ Mirandin dlan polete u vazduh. „U redu. Reći ću Dejmienu da ti pošalje tacnu u sobu. To je sve.“

Devojka besno pogleda majku. Izgledala je kao da bi joj mogla odbrusiti nešto, ali ona umesto toga zgrabi drugo pecivo i izjuri iz sobe.

Ostadoše same.

Međutim, na njeno veliko iznenađenje, Miranda se oporavila i

ponovo im se prijazno obratila. Tokom predjela - tanane kristalne činije sevicea od tune pomešanog sa avokadom i grejpfrutom - Miranda ih je častila anegdotama sa jesenje „Nedelje mode“, sa svim zanimljivim nezgodama, gafovima i potpunim katastrofama.

„I tako smo se svi okupili i uzbuđeno cvrkutali, kad iznenada nestade struje. Bum. Tama. Ne mogu čak ni pokušati da vam opišem šta skupina manekena radi u mrklom mraku. Možete li zamisliti?“, Miranda se smejala, a i Emili se smejala s njom, dok se Endi pitala šta su to tačno manekeni radili.

Dok su konobari iznosili poslužavnike sa tanko nasečenom vagju govedinom, Miranda se okrenu prema Endi. „Da li ste planirale neko putovanje?“, upitala je čineći se ne samo budnom već i zainteresovanom.

„Samo zbog časopisa“, rekla je Endi, pažljivo sekući parče mesa, a potom ga spuštajući u tanjir, jer je bila suviše nervozna da bi pokušala da jede dok razgovara. „Mislim da ću narednog meseca ići na Havaje, da pokrивam venčanje Mirafloresovih.“

Miranda je polako sažvakala i progutala zalogaj. Pijuckala je belo vino i s odobravanjem klimnula glavom. „Mmm, oduvek me je zanimalo Veliko ostrvo pred početak sezone“, rekla je. „Moraćeš mi javiti kako ti se čini.“ A zatim: „Podseti me da ti dam ime našeg vozača na Mauiju, ako ideš tamo; on je zaista najbolji.“

Endi se zahvalila Mirandi i pogledala Emili, koja joj odmah pogledom reče: *Vidiš?* Endi se nije mogla raspravljati. Nikada ne bi poverovala da je to moguće, ali možda je Miranda odista smekšala u poslednjih deset godina.

Miranda im je preporučivala vilu u Trajalu koju bi devojkje trebalo da posete, kada se začu buka u predvorju. Činilo se da to niko nije primetio. Potom je ponovo posvetila pažnju Endi i raspitala se za Klementinu. „Kakvo medeno ime“, oduševila se. „Imaš li neku njenu fotografiju?“

Imaš li neku njenu fotografiju? Endi je znala da ne sme da izvuče mobilni, pa je samo odmahнула glavom. „Ne, nažalost“, rekla je, „nisam ponela nijednu.“ Miranda se ponašala kao... normalna osoba. Upravo se spremala da upita Mirandu za Kerolajn i Kasidi,

kada joj pažnju privuče nešto pored ulaznih vrata. I Miranda i Emili pratile su njen pogled i sve tri su posmatrale kako iscrpljena Čarla na prstima ulazi u predvorje. Sirota devojka je stezala Knjigu i dovoljno veša sa hemijskog čišćenja da se odene čitav Ist Sajd; nije primetila da zure u nju dok nije odložila odeću u prvi orman sleva i spustila Knjigu - dragocenu, mnogouvažavanu Knjigu - na mali sto ispod velelepno ogledala sa ramom u šarama V-oblika.

„Izvini, Miranda“, prošaputala je Čarla.

Endi je poželega da iskoči iz stolice i zagrlji devojku. Nije bila naročito ljubazna, ni uživo ni preko telefona, ali ju je Endi razumela. A sada je izgledala prestravljeno.

„Zbog čega, ako smem da pitam?“, podiže Miranda obrve, ali nije izgledala užasnuta ovom upadicom, kao što je Endi očekivala.

Čarlin pogled polete prema vratima.

„Izvinjava se zbog mene!“, zapevuši jedan glas veselo. „Pokušala je da me spreči da dođem, odista se trudila, ali ja jednostavno moram dobiti odgovor večeras.“

Najdžel. Koji se izgleda prikačio neodlučnoj Čarli.“

„Čarla, to je sve!“, povika Miranda. Bilo je očigledno da je ljuta. Čarla izjuri u hodnik i zatvori vrata za sobom.

„Draga? Gde si ti? Nikada te ne mogu pronaći u ovoj pećini!“, kriknu Najdžel.

Miranda pljesnu rukama: „Najdžele, prestani da vičeš. Ovde smo, za trpezarijskim stolom.“

Suviše bi bilo blago reći da se Najdžel pojavio u trpezariji - odeven u slojeve različitog tartana, sve do kilta i čarapa do kolena, Najdžel je izgledao kao da je svetlosnim zrakom spušten sa nekog škotskog oblaka usred Mirandinog stana. Činilo se da je muzika postala glasnija. Atmosfera naelektrisanija. Čak je i vazduh u sobi, do sada bez mirisa, poprimio neobičnu ali prijatnu aromu borovog drveća i omekšivača. Ili je to bio lak za kosu? Endi nije bila sigurna.

Miranda je uzdahnula, premda je Endi shvatila da nije bila onoliko ljuta koliko se pretvarala. „Čemu dugujemo ovo zadovoljstvo?“

„Mnogo mi je žao što vas prekidam, znaš da jeste, ali ubijao sam se šetajući tamo-amo i pokušavajući da odlučim da li da u sredinu stavimo *de la renta* haljinu ili *makvin*? Toliko su različite, znam, ali neprestano menjam mišljenje. Morao sam čuti tvoje mišljenje“, rekao je Najdžel, vadeći dve dizajnirane stranice iz velike tašne od zmijske kože.

Ako je Miranda i bila iznenađena što je Najdžel zaustavio njenu asistentkinju, upao nenajavljen na večeru i raširio dve dizajnerske stranice preko njenog neispražnjenog tanjira, ona to ničim nije pokazala. Samo je pogledala svaku duplu stranicu i pokazala dugačkim zašiljenim noktom na stranicu sleva, penušavu ružičastu haljinu koja nije izgledala, bar ne Endinom nestručnom oku, kao da pripada ijednom od ove dvojice dizajnera. „Naravno ovu“, rekla je Miranda vraćajući stranice Najdželu. „Mislim da će se čitaocima dopasti što je Oskar izašao malo iz svojih standardnih okvira.“ Najdžel je klimnuo glavom. „To sam i ja mislio.“

Kao po komandi, član osoblja je neprimetno poput nindže sklonio Mirandin tanjir i zamenio ga vreloom kafom s mlekom.

Miranda je otmeno kašikom usula šećer u šolju i uzela gutljaj. Nije ponudila Najdželu da sedne, niti mu je dala do znanja da bi trebalo da ide. Nastupio je trenutak neprijatne tišine, pre nego što je Najdžel rekao: „O, pa vidi ko je ovde! Gotovo da sam se ogrešio o učtivost. Tim snova za venčanja! Zdravo, Emili, Andrea. Kakav je osećaj sedeti s ove strane stola?“

Zaista, jebeno čudan, želela je da kaže Endi, ali se samo nasmešila i rekla: „Zdravo, Najdžele. Drago mi je što te vidim.“

Najdžel je svakoj proučavao lice nekoliko sekundi duže nego što im je prijalo, pre nego ošto je prešao na nakit, kosu i odeću. Nije se ni potrudio da sakrije da ih procenjuje.

„Divno je videti vas opet. Pa recite mi, da li već slavimo? Ili još uvek ugovaramo svu onu dosadnu logistiku?“

Endi primeti kako je Miranda, sa nelagodnim izrazom na licu, spustila pogled na prazan tanjir za desert. „Uživamo u druženju“, rekla je usiljeno. A potom: „Marijeta, molim te, donesi Najdželu tanjir.“

Činilo se da Najdžel nije razumeo njene nagoveštaje. „Dame!“, povikao je. „Zar nam se svima ne dopada pomisao da će se *Plandž* pridružiti porodici 'Elajas-Klarka'? Znam da se meni dopada!“

Kako niko ništa nije rekao, Najdžel je nastavio. „Endi, zašto ne kažeš Mirandi šta imaš na umu za novu naslovnu priču?“

Endi mora da ga je bledo pogledala, pošto joj Najdžel došapnu: „O *moi*? I mom voljenom? Mora da se sećaš?“

„O, da“, promrmlja Endi. Nije bila sigurna kako da nastavi, ali bila je dovoljno očajna da kaže bilo šta, samo da ispuni tišinu. „Pomislila sam da bi bila odlična ideja da prikažem Najdželovo i Nilovo venčanje u aprilskom broju.“ Okrenula se prema Najdželu. „Venčaćete se za Božić, da li sam u pravu? To će biti savršeno.“

Najdžel se sav ozari.

Emili je pogledom šarala napred-nazad između Endi, Najdžela i Mirande, kao da gleda meč od pet setova na Otvorenom prvenstvu SAD.

Miranda je pijuckala vino i klimala glavom. „Da, Najdžel mi je rekao za tvoju ideju, i ja zapravo mislim da je odlična. Razume se, prva priča o istopolnom braku trebalo bi da ide u junskom izdanju. April jednostavno nije dovoljno vredan pažnje. Ali mi se dopada ideja.“

Endi je osetila kako joj rumenilo obliva lice.

Emili se ubaci. „Pa, kako bilo da bilo, znam da će biti odlično. Endi i ja smo mislile da bi bilo odlično da udesimo fotografisanje srećnog para kako traži dozvolu za venčanje u Gradskoj većnici. Više onako reporterski, da zabeležimo ovaj trenutak u istoriji.“

Mirandin pogled polete prema Emili, sa poznatim bleskom gneva. „Gradska većnica asocira na kriminalce, detektore metala i neverovatno sumorne ljude koji traže milostinju. Najdžel i Nil su glamur, stil i prefinjenost. Nipošto nisu za Gradsku većnicu.“

„Slažem se, slažem se!“, zakrešta Najdžel.

„Razumem šta želiš reći“, rekla je Emili, i činilo se da zaista tako i misli.

Endi je zurila u sto i mrzela sebe što ništa ne govori.

„Sasvim podržavam gej brakove, ali niko neće imati koristi od pogrešno urađenog članka. Znam kakav tip žena čita *Plandž*, one su savršeno srećne što je homoseksualcima dozvoljeno da se venčaju, ali ne žele da se guše nekom dosadnom, političkom pričom. Žele da vidi prelepu odeću! Divno cveće. Skupocen nakit. Romantiku!“ Rekavši ovo, Miranda se okrete Endi. „Nikada nemoj zaboraviti da je tvoj jedini zadatak da pružiš čitaocima ono što žele. A sva ova priča o pravima homoseksualaca bila bi veoma pogrešna procena.“

„Lepo si to rekla“, promrmlja Najdžel.

Emili je izgledala kao da joj je neprijatno - verovatno se brinula zbog Endine reakcije - ali i ona je klimnula glavom. „To je tačno, Miranda. Endi i ja se trudimo da čitateljicama pružimo ono što žele. U potpunosti se slažem s tobom. Nije li tako, Endi?“, okrenu se prema Endi i upozoravajuće je pogleda.

Bilo joj je navrh jezika, ali se Endi obuzda. Šta će dobiti ako se direktno sukobi sa Mirandom Pristli? Na neki način joj je laknulo što je opet ugledala staru Mirandu. Dva jela su trajala predugo da neko kome nedostaju svi ljudski kvaliteti glumi da ih ima, ali Miranda je učinila upravo to. Bar je ovo bilo poznato tlo.

Endi je spustila šolju s kafom. Gaziće lagano koliko god je to moguće, ali se neće slagati sa svakim samo zato da bi večera protekla u miru. A i možda je dobro dozvoliti Mirandi da se istrči. Emili će uvideti jednom zasvagda da će dugo biti dužne ovoj ženi i svim njenim idejama.

„Čuiem šta mi govoriš, i razume se da težimo da pružimo našim čitaocima odlične i zanimljive članke. Ali, na osnovu povratnih informacija koje dobijamo, naše čitateljke vole da zavire u druge kulture i tradicije - naročito kada se one mnogo razlikuju od njihove. Zato sam i mislila da bi moglo biti očaravajuće uvesti odeljak koji će se baviti brakovima između homoseksualaca širom sveta. Stvari se veoma brzo menjaju ne samo u SAD već i u Evropi, razume se, veliki koraci se prave i na iznenađujućim mestima u Aziji i Latinskoj Americi. Nisu još uvek stigli na cilj, ali po prvi put se javlja optimizam. Bio bi to odličan specijal za prve strane časopisa, nešto što bi...“

Miranda se nasmejala. Bio je to prodoran zvuk u kom nije bilo veselja, i još jednom se njene tanke usne razvukoše preko zuba. Endi je zadrhtala.

„Kako je to medeno“, rekla je Miranda, stavljajući viljušku za desert preko tanjira, da bi nagovestila da je završila s obrokom. U tom trenutku troje ljudi se stuši u sobu i skloni tanjir ispred svih, uprkos činjenici da je dvoje još uvek žvakalo.

„Medeno?“, Endin glas je više ličio na cijuk i ona je mrzela sebe zbog toga.

„Baviš se venčanjima, An-dre-a. Ne vodiš naučni časopis. Niti informativni časopis. Takav specijal bi bio sasvim neprimeren, i ja to nipošto ne bih dozvolila.“

Ja ne bih dozvolila.

Endina glava polete naglo u stranu kao da je primila šamar, ali činilo se da niko drugi nije primetio, niti je mario za to što je Miranda upravo bez ikakve sumnje potvrdila da planira da izmeni, izbriše, dozvoli, zabrani i skreše svaku reč koja se napiše za časopis *Plandž*. I ne samo to, već nije čak mogla ni da se pretvara da će biti drugačije pre nego što do dođe do prodaje.

„Da, ali to je naš časopis“, rekla je Endi glasom jedva nešto glasnijim od šapata. Usudila se da pogleda Mirandu, koja je izgledala iznenađeno. Emili i Najdžel su utihnuli.

„Jeste, vaš je“, rekla je Miranda, naslonivši se na naslon stolice i prekrstivši noge, izgledajući kao da zaista uživa. „Ali moram li vas podsećati da je pred vama dug put?“

„Naravno da uvek ima prostora za napredak. Endi i ja smo samo...“

Miranda preseče Emili. „Svakom časopisu se može suditi po septembarskom izdanju, a vaše je bilo - kako da se izrazim - tanko. Pomislite samo na sve one kompanije koje će se otimati da kupe reklamni prostor kada saznaju da je *Plandž* povezan sa časopisom *Pista*. Sa svom težinom, iskustvom i prestižom „Elajas-Klarka“ za leđima. Samo pomislite - tada biste zapravo mogle koristiti moje ime s punim pravom.“

Emili je izgledala kao da je želela da se zavuče pod sto.

Endi se zakašlja. Osetila je kako joj rumenilo obliva lice. „Žao mi je, Miranda“, rekla je još uvek iznenađena što Miranda zna pravu priču. „Časopis *Pista* spomenule smo samo da bismo otvorile neka vrata, ali sve ostalo je naša zasluga.“

„Oh, molim te, nemoj doživeti moždani udar. Naravno da je vaša zasluga. Uspele ste, inače ne bismo bile ovde. Ali vreme je da podignete stvar na viši nivo. Ko vam je ono bio na poslednjoj naslovnoj strani? Oni Grci?“ Emili joj je rekla da je to najpoznatiji mladi par u Grčkoj, sin premijera oženio se kćerkom naslednicom jednog od najbogatijih ljudi u svetu. Oboje su prelepi diplomci Oksforda, prijatelji princa Vilijama i princeze Kejt.

„Pa, lako ih je zaboraviti“, rekla je Miranda. „Dosta je bilo stranaca, ukoliko nisu kraljevskog roda. Želimo da težimo nečemu. A iskreno, broj u kom si prikazala sopstveno venčanje, An-dre-a, bogami je bio nategnut. Maksvel Harison možda i potiče iz bajkovite porodice, ali nije on dovoljno privlačan da nosi čitav broj. Ko prilazi novinskom štandu da kupi časopis na čijoj se naslovnoj strani nalazi neko nepoznat?“

„Tog meseca se časopis neverovatno dobro prodavao na novinskim štandovima“, uspela je da kaže Endi, premda se deo nje slagao s Mirandom. Ipak, nije li mogla to reći malo ljubaznije?

Emili je izgledala kao da je spremna da iskoči iz stolice. „Razumem šta govoriš, Miranda. Mislila sam da je trebalo da sa naslovnom stranom idemo u sasvim drugom pravcu, ali Sen Žermen je bio toliko uspešan...“

Mirandin smeh zazvučao je poput laveža. „Da, pa kada radiš za mene, zahtevaju se ugledni fotografi. S podrškom *Piste* svaki posao ćete sklapati pod sopstvenim uslovima.“

„Misliš pod tvojim uslovima“, tiho je rekla Endi.

„Mislim pod uslovima koji podrazumevaju najbolje i najpoznatije dizajnere, fotografe, stiliste, poznate ličnosti... samo recite ime, i biće vaši.“

Najdžel zviznu. „Ona je najbolja, moje dame! Slušajte dobro: ne dešava se svaki dan da je Miranda Pristli ovako voljna da deli

savete.“

Andrea i Emili se pogledaše.

Miranda nije završila. „I moraćete da promenite osoblje. Želim samo najbolji tim. Zato želim vas. Ali preuzimanje će nam omogućiti da rasteramo besposličare. O, i neće više biti one budalaštine koju nazivate fleksibilno radno vreme. Neće više biti rada na daljinu. Zabranili smo to u *Pisti* i mnogo smo time postigli.“

Endi najpre pomisli na Karmelu Tindal, njenu voljenu urednicu publikacija u klompama koja će bez sumnje stradati. A još gore od toga bilo je što će morati da se oprostí od svog fleksibilnog rasporeda. Neće više imati slobodan utorak i četvrtak ujutro, da bi mogla da ostane s Klem. Neće više íći na preglede kod pedijatra. Neće više sama sebi određivati radno vreme i raditi kada joj to najviše odgovara.

Emili je pročistila grlo. „Nisam sigurna da ima mnogo onih bez kojih ne možemo.“

Endi je prostreli pogledom. „Imamo odlično i posvećeno osoblje koje ostaje u kancelariji prekovremeno i mnogo toga žrtvuje za naš časopis. Ne bih volela da moram da se rastanem ni sa jednim od njih.“

Miranda zakoluta očima kao da joj je sve ovo vrlo zamorno. „Ostaju prekovremeno da bi mogli da uzimaju garderobu i da razgovaraju telefonom sa poznatima. Kod 'Elajas-Klarka' će im se mogućnost za tako nešto udesetostručiti. I zato svi moraju da budu reprezentativni. I obučeni u skladu sa zahtevima *Piste*. Za to ću se sama postarati.“

„Da, smaram da...“ Emili zausti, ali je Miranda preseče.

„Da se vratimo na Najdželovo venčanje“, reče Miranda, zastavši samo nakratko, da se uveri da joj svi posvećuju pažnju. „Lično ću vam garantovati da će vam to biti najprodavanije izdanje do sada. Neuporedivo najprodavanije.“ „Znam da govorim i u svoje i u Emilino ime kada kažem da imamo neke jasne predstave o tome kakav želimo da taj broj bude...“

„Priatelji!“, povika Najdžel. „Nećemo se svađati oko sitnica. Svi morate shvatiti, razume se, da sam, kada govorimo o venčanju

veka - odnosno mom venčanju - ja taj koji donosi odluke. Smatrajte me za svog neustrašivog kralja, a sebe mojim dvorskim damama.“ Najdžel odgurnu stolicu i skoči na noge, obavivši ogrtač oko ramena.

Emili se prva nasmejala, a Endi se nasmejala odmah posle nje. Miranda mu uputi ukočen, ljutit osmeh.

Najdžel je salutirao. „Za slogu, kada je venčanje u pitanju“, zapevao je sada već ponet situacijom. „Obećavam vam ovo: ima Najdželove predivnosti dovoljno za sve. A sada, šta kažete za zdravicu?“

Kao magijom, pojavi se konobar iz kuhinje sa poslužavnikom na kom su se nalazile četiri čaše za šampanjac i boca moeta.

„Ne, ne, ne može to“, promrmlja Najdžel. Zbrisao je u kuhinju i vratio se sa četiri otmene kristalne čaše za žestinu. Kada su malo bolje pogledale, ispostavilo se da su to šolje za espresso, ali Najdželu to nije smetalo.

„Šta je ovo?“, upitala je Emili, prihvativši otmeno čašu palcem i kažiprstom.

„Najdžele, molim te“, rekla je Miranda sa izveštačenom srdžbom. Ali je i ona uzela čašu.

„Za veličanstvenu saradnju između veličanstvenih žena!“, povika Najdžel i visoko podiže svoju čašu. „*Plandž* je pravi srećnik, što ima toliko onih koji ga vole.“

„Lepo rečeno, Najdžele“, rekla je Emili, nagnuvši se da nazdravi s njim. Oni zajedno kucnuše Endinu i Mirandinu čašu, pre nego što su otmeno iskapili sadržaj.

„Pijte!“, vrisnu Najdžel, a Emili se nasmeja.

Endi je u neverici posmatrala kako Miranda uzima gutljajčić, a potom i drugi. Kako nije želela da bude jedina kojoj je čaša još uvek puna, Endi se priseti dana na koledžu, duboko udahnu i iskapi alkohol u jednom gutljaju. Palio joj je grlo i naterao suze na oči, i nije bila sigurna da li je u pitanju votka, viski, džin ili nešto sasvim drugo.

„Ovo je gadno“, izjavila je Miranda, ispitujući ostatak pića u čaši. „Zgrožena sam činjenicom da si ovo pronašao u mojoj kući.“

Najdžel se vragolasto nasmešio. Gurnuo je ruku pod košulju i izvadio pljosku od srebra i kože sa velikim kitnjastim slovom N. „I nisam“, rekao je cereći se.

Ostatak deserta je prošao bez incidenta, ali Endi je još uvek bila ošamućena od razgovora. Miranda ih je sve ispratila u predvorje, i Endi je samo još bila kadra da polako uzme kaput i obuzda se da ne pobegne od čitave strašne scene.

„Hvala ti na predivnoj večeri“, pokulja iz Emili, dok je ljubila Mirandu u obraz kao da su nekada bile članice istog sestrinstva.

„Da, draga, zaista si nadmašila samu sebe“, rekao je Najdžel. Premda napolju uopšte nije bilo hladno, on navuče rukavice bez prstiju i obavi šal od kašmira veličine ćebeta oko glave i vrata.

Činilo se da je samo Endi primetila kako se Miranda ukrutila u leđima i stisnula usne.

„Hvala ti što si nas pozvala, Miranda. Večera je bila divna“, rekla je Endi tiho, dok je zakopčavala kaput.“

„An-dre-a“, i Mirandin glas je bio tih, ali bilo je nečeg čeličnog u njemu. Nekakve rešenosti.

Endi podiže pogled i gotovo izgubi ravnotežu. Miranda ju je gledala sa takvom ogoljenom, neprikrivenom mržnjom da je ostala bez daha.

Najdžel i Emili ćaskali su o tome da li je najbolje podeliti taksi ili da svako pođe zasebno, tako da nijedno od njih dvoje nije primetilo kada je Miranda dugačkim, tananim prstima stegnula Endino rame, privukla je sebi i prošaputala joj na uvo. Nikada Endi nije bila bliže Mirandi nego u tom trenutku i zbog toga joj se dlaciće na vratu i rukama nakostrešise.

„Potpisaćeš papire naredne nedelje“, rekla je, a dah joj je ledeno milovao Endin obraz. „Prestaćeš svima da nam stvaraš probleme.“ Potom je, jednako brzo kao što ju je zgrabila, Miranda blago odgurnula. „Završila sam s tobom. Sada se gubi.“

Pre nego što je Endi stigla i da pomisli da joj odgovori, liftboj se pojavio na vratima i svi počеше da se opraštaju jedni od drugih. Niko nije primetio da je Endi bez ijedne reči ušla u lift.

Izašli su na ulicu, Najdžel i Emili bili su pripiti i smejali su se, držeći se za ruke.

„Zbo-gom, drage moje“, povikao je Najdžel dok je ulazio u taksi, ne nudeći devojkama prevoz, niti priliku da uđu u taksi prve.

„Ne mogu dočekati da opet počnemo da radimo zajedno!“

Emili je pružila ruku da zaustavi taksi, kada se pored nje zaustavila limuzina. Sredovečni čovek kose prošarane sedinama i ljubaznog lica reče: „Vi ste gošće gospođe Pristli? Zamolila me je da vas odvezem kući, ili kud god da želite da idete.“

Emili pogleda Endi pobedonosno i srećno se sruči na zadnje sedište. „Nije li lepo što nam je Miranda poslala prevoz?“, upitala je.

Endi je i dalje bila u šoku. Da li joj je Miranda zapretila? Da li se to stvarno desilo? Nije čak mogla ni da izgovori to pred Emili.

„Kakva fenomenalna večera! Zaista mi se dopada kako je preuredila stan i, naravno, hrana je bila da se raspametiš“, brbljala je Emili. „Kad malo bolje razmislim, mislim da je bolje što nam se Kasidi i njen momak nisu pridružili. Tako je Miranda mogla u potpunosti da nam se posveti i iznese nam sve o čemu je razmišljala o *Plandžu*. Znam da je nešto od onog što je rekla zvučalo malčice... grubo. Ali zamisli samo da jedan od najvećih umova u svetu mode i izdavaštva želi da nam pomogne da podignemo *Plandž* na viši nivo! To je gotovo neverovatno!“

Zašto Emili nije bila uznemirenija? Zar nije shvatala da je Miranda priznala da namerava da se ponaša kao da je *Plandž* njen feud? Da će Miranda nadzirati zapošljavanje i otpuštanje, da će uticati na svaku odluku od reči urednika do reklame, da će uvesti drakonsko radno vreme i pravila odevanja? Da će one u suštini opet biti njene asistentkinje i da neće imati nikakvo pravo glasa i nimalo uticaja, da će biti pioniri u Mirandinoj despotskoj vladavini?

„Osećam se kao da nismo bile na istoj večeri“, rekla je Endi.

„Mislim da se stvarno promenila nabolje, Endi. Nije se mogla ljubavnije ophoditi prema nama.“ Emilin osmeh bio je blažen, kao da je upravo došla sa relaksacione masaže.

„Emili! Zar nisi čula da je rekla 'Neću to dozvoliti'? Kao da je

časopis njen? A šta je sa insistiranjem da Najdžela i Nila stavimo na naslovnu stranu junskog izdanja? Nisam htela večeras ništa da kažem, ali postoji mogućnost da objavimo priču o Andželini i Bredu. Koga ćemo staviti na junsku naslovnicu? Najdžela, teatralnog urednika časopisa i muzu Pristlijeve? Ili Brandželinu? Mislim, hajde razmisli malo!“

Emili je sklopila oči i raskošno izdahnula. „Zar nisi poželela da umreš kada je ušla asistentkinja?“, upitala je.

„Znam, sirotica. Mora da je bila u panici. Zar nisi videla? Ona je i dalje ista Miranda. Ponaša se prema asistentima kao da su robovi. Devojci se obratila samo da bi joj rekla da ide. Kladim se da će je otpustiti što je dozvolila Najdželu da pođe za njom.“

„Pa da, koji idiot dozvoli bilo kome - pa čak i Najdželu - da mu se pridruži kada donosi nešto u stan? To je čista budalaština. Mi to nikada ne bismo uradile. Pa ti verovatno bi, ali ja bih tome odmah stala na kraj. Ako Miranda zna šta je dobro za nju, otpustiće tu devojkicu čim ujutro uđe u kancelariju.“

Endi pogleda kroz prozor u sve one prelepe osvetljene prozore na Petoj aveniji, dok je automobil jurio prema centru. Toliko toga se promenilo otkada je napustila *Pistu*. Bile su joj potrebne godine i mnogo teškog rada i muke, ali se konačno osećala kao da ima svoj mir u životu, prijatelje sa kojima je delila sve, sestru i roditelje, karijeru koja joj je predstavljala izazov i ispunjavala je, i najvažnije od svega, imala je svoju porodicu. Muža. Kćerku. Nije se desilo onako kako je očekivala, ali da li je to sada uopšte važno?

„Nije li veče bilo prosto fantastično?“, uzdahnula je Emili. Oči su joj i dalje bile sklopljene, a obrazi rumeni od zadovoljstva.

Endi ništa nije rekla.

„Zaista mislim da nam je Miranda večeras mnogo ponudila. I uverena sam da to nije samo zbog nas. Očigledno se promenila nabolje, slažeš li se?“

„Em...“, Endi zastade, suviše iscrpljena za sukob koji će bez sumnje uslediti čim izgovori reči koje je znala da mora reći. „Hajde da odemo ove nedelje na ručak i donesemo konačnu odluku u vezi sa ponudom 'Elajas- Klarka, u redu? Poslednji put kada je trebalo da

raspravljamo o njoj, nešto nas je pomelo, ali dugujemo i sebi i svima ostalima da donesemo konačnu odluku. U redu?“

Emili je otvorila oči. Nasmejala se i ubola Endi prstom u bok. „U redu. Može ručak. I ja sam prva koje će priznati da je Miranda nekada bila pravi ludak, i možda je još uvek pomalo luda, ali sasvim lepo možemo izaći s njom na kraj, Endi. Kažem ti, odličan smo mi tim, i možemo postići neverovatne stvari kod 'Elajas-Klarka'."

„Ručak“, reče Endi, osećajući kako je obuzima sada već poznat osećaj straha. Ovo večer nije ostavilo prostora ni za kakve pregovore, bar što se Endi ticalo. Bilo je gotovo, svršeno, konačno. Radila je suviše dugo i suviše naporno da bi stigla tu gde je sada, samo da bi opet predala svoj život u ruke Mirandi Pristli. Reći će Emili sledeće nedelje. Nije moglo drugačije.

Brodski kontejner botoksa

Alarm je zapištao. Endi se dezorijentisano okrenula da pogleda na sat i gotovo ispala iz kreveta: jedanaest! Kako je moguće da je jedanaest sati?

„Opusti se“, rekao je Maks, stavljajući topao dlan na njenu голу ruku. „Ne kasnimo. Imamo dovoljno vremena.“

„Gde kasnimo?“

„Upravo sam rekao da ne kasnimo.“

„Ali gde idemo? Gde je Klementina?“

Maks se nasmeja. Obukao je košulju i farmerke, i legao je preko pokrivača, čitajući nešto na ajpedu. „Klem spava, ali bi svakog časa trebalo da se probudi. Spavaš kao mrtva već ko zna koliko sati. A imamo branč na još uvek neotkrivenoj lokaciji, sa tvojom grupom za podršku mladim mamama. Zvuči li ti ovo poznato?“

Endi zastinja. Sinoćna večera joj se naglo vratila u sećanje.

Da li je Miranda Pristli zaista siktala na nju? Grupa za podršku mladim majkama je bila odlična, ali sada joj je pomisao na to da spremi dete i sama se spremi za branč na drugoj strani grada bila privlačna koliko i pomisao na posetu ginekologu. „Nažalost, zvuči mi poznato. Branč s muževima. Poslednja tri meseca i koji dan provele smo otkrivajući intimne detalje naših života, uključujući i tvog. A sada je vreme da upoznamo predmete naše kolektivne analize.“

„Zvuči odlično. Rekla si da počinje u pola dvanaest?“

Baš se spremala da mu kaže za večeru s Mirandom, kada mu je zazvonio telefon.

„Moram da se javim“, rekao je izlazeći iz sobe.

Endi je skinula pidžamu i istegla se ispod pokrivača. Posteljina je bila glatka i hladna naspram njene gole kože, i ona je na minut-dva sprečila um da se neprestano vraća na Mirandu Pristli. Ma koliko joj bilo prijatno u krevetu, tuširanje joj je još više prijalo, pružajući joj

još nekoliko minuta mira. Kao što je činila makar jednom dnevno, Endi se čudila kako joj se zbog kombinacije neuporedivo najboljeg pritiska vode i naizgled neiscrpnih zaliha vrele vode u njihovoj zgradi sve ostale neugodnosti gradskog života - prljavština, nedostatak prostora, gužva, visoke cene i sveukupna opšta užurbanost - ipak čine potpuno podnošljivim.

Izašla je ispod tuša i obrisala se. Maks se pojavio u kupatilu, stao iza nje i zagrlio njeno toplo, nago telo. Zario je lice u njen vrat i duboko udahnuo. „Sinoć sam silno želelo da te probudim“, rekao je promuklo.

„Zašto onda nisi?“, promrmljala je Endi. Nije želela da prizna da je osetila više olakšanje nego razočarenje kada je došla kući i otkrila da se Maks još nije vratio sa večere sa klijentima: jednostavno nije imala snage da se upušta u to.

„Poslednjih nekoliko nedelja su ti bile naporne. Potreban ti je san“, rekao je Maks, ispirajući brijač pod mlazom vrele vode. „I kako je bilo?“

Endi je prišla ormanu i uzela prvih nekoliko stvari koje je videla. Donela ih je u kupatilo i počela da se oblači. „Bilo je... zanimljivo.“

Maks je podigao obrve, gledajući je u ogledalu. „Može li to malo preciznije?“

„Miranda se nadljudski trudila da bude šarmantna - gotovo da mi laska koliko želi *Plandž* - ali na kraju se vratila na staro.“

„Što znači?“

„Da nije čak ni pokušala da prikrije nameru da potpuno kontroliše časopis i sve u vezi s njim. U svakom slučaju, gotovo sam se zaprepastila koliko je drska bila povodom toga.“

Nešto u Maksovom izrazu ju je razdražilo. „Šta je bilo?“, upitala je. Maks se silno trudio da je ne pogleda u oči. S velikom pažnjom je posmatrao svoju bradu i samo je malo slegnuo ramenima. „Ništa. Ništa nisam rekao.“ „Aha, ali je taj pogled rekao nešto. Šta je bilo?“, upitala je Endi.

Maks je spustio brijač i okrenuo se prema njoj. „Endi, znam da

misliš da ne razumem koliko ti je teško bilo raditi za Mirandu i, iskren da budem, verovatno i ne razumem. Niko ne razume. Ali zar ne misliš da bi bio red da ostaviš to iza sebe i doneseš ispravnu odluku?“

Endi se iznenada postidela što su joj grudi gole, pa je zgrabila ogrtač. „Samo kažem, mislim da Mirandi nije namera da vam uništi život, znaš?“ Endi je zurila u njega.

„Znam ja to. Ne funkcioniše Miranda tako. Uništavanje života je nenamerna posledica, premda nisam sigurna da to može da me uteši.“

„Znaš kako da se zaštitiš od nasilnika, Endi. A kada se sve sabere i oduzme, Miranda je upravo to. Ona je najobičniji klasični primer školskog siledžije.“

„Samo neko ko nikada nije radio za nju može da izjavi tako nešto“, rekla je što je uzgrednije mogla uprkos ljutnji.

Deo nje želeo je da izbegne daljnji razgovor, ali je Endi shvatila da nikada nije, dok se tokom godina trudila da izbriše Mirandu iz svog života, na pravi način opisala Maksu Mirandu. Znao je da je osorna, da voli da kontrira i da je „teška žena“. Znao je da je zahtevan i strog poslodavac. Dovoljno često ju je tokom godina sretao da se iz prve ruke uveri da ume da bude gruba i suzdržana. I više nego suzdržana - on je Mirandu opisao kao „nedruželjubivu“ kada ih je Barbara prvi put upoznala. Ali Maks iz nekog razloga - ili zato što Endi nikada nije privolela sebe da govori o tome - nije razumevao pravu Mirandinu prirodu. Zlu, opaku, čak i Mirandu sadistu koja je, do dana današnjeg, progonila njegovu ženu.

Endi duboko udahnu i sede na ivicu kade. „Nije ona običan siledžija. U pravu si, verovatno bih sada umela s tim da izađem na kraj. Ona je slepo fokusirana na ono što je najbolje za nju, i nije je briga ni za koga i ni za šta drugo. Njeni asistenti, urednici, takozvani prijatelji - jer ne verujem da ima prave prijatelje, već samo poznanike koji su joj potrebni ili od kojih nešto želi - svi su oni samo igrači u Mirandinoj stvarnoj video-igrici, u kojoj je svrha igre postarati se da Miranda pobedi. Po svaku cenu. Nije važno da li si dizajner, ili Irv Ravic, ili urednik italijanske *Piste*, ako zakasniš na ručak sa

Mirandom Pristli, ona neće vikati, urlati i držati pridike o učtivosti i obziru. Ona će poručiti hranu u trenutku kada je ona spremna da to učini, stigao ti ili ne, a zatim će ručati i otići. Mari li što ti je dete bilo bolesno ili si doživeo nesreću u taksiju? Ni najmanje. Da li će imati obzira da ti tek stiže supa, dok ona zove vozača da dođe po nju? Ni najmanje. Jer nju za tebe nije briga - čak i ne postojiš u njenoj svesti kao čovek sa osećanjima i potrebama. Ona ne priznaje ista društvena pravila po kojima se ti i ja ravnamo. Ona je odavno shvatila da najbrži način da se dođe do cilja podrazumeva poniženje, kritikovanje, klevetanje ili zastrašivanje drugih, čime ih primorava da čine ono što ona želi. U retkim prilikama kada to ne uspe - kao što je na primer naše odbijanje da joj prodamo *Plandž* - ona odmah kreće u sveopštu akciju i sva je od šarma: obasipa te poklonima, zove telefonom sva brižna, nabavlja pozivnice. Što je, naravno, samo još jedan način manipulisanja sporednim likovima u njenoj velikoj igri.“

Maks je spustio brijač i obrisao lice peškirom. „Kada je tako opišeš, zvuči mi kao sociopata“, rekao je.

Endi sleže ramenima. „Nisam psihijatar. Ali ona je stvarno jeziva.“ Maks zagrlji Endi. Poljubio ju je u obraz i rekao: „Čuo sam šta si mi rekla. Zaista zvuči jezivo, zaista. I mrzim pomisao da si zbog nekoga nesrećna. Ali bih da sagledaš širu sliku, Endi. Mnogo je...“

Klementinin plač ga prekide usred rečenice.

„Idem po nju“, rekla je, spustivši ogrtač na pod i navukavši brusthalter i džemper. Maks nije bio ni blizu da shvati. Endi je osetila olakšanje što ima izgovor da promeni temu.

Pola sata kasnije čudom su stigli u Stejsin stan na uglu Dvanaeste ulice i Pete avenije, i između večere s Mirandom od sinoć i Maksove nesposobnosti da je shvati, Endi se osećala kao da će joj glava eksplodirati. Kako će naredna dva sata glumiti ljubaznost i preživeti?

„Ko si rekla da su ovi ljudi?“, prošaputao je Maks, dok su čekali da im vratar dozvoli da uđu.

„Stejsi je jedna od majki iz udruženja. Njen muž je Mark. Ne mogu da se setim šta radi. Njihova kćerka se zove Silvi i ona je

nekoliko nedelja mlađa od Klementine. To je sve što znam.“

Uniformisani vratar im je pokazao da uđu u lift kojim su se vozili do stana na poslednjem spratu, gde ih je na vratima dočekala gojazna služavka u pregači i ortopedskim klompama, ostavila Klementinina kolica u ogromnom predvorju i pokazala im da uđu u dnevnu sobu. Maks i Endi se pogledaše dok su pratili ženu. Uvela ih je u zvaničnu trpezariju koja je bila puna ljudi; Endi nije primetila ništa, ama baš ništa osim šest metara visokih prozora koji su sa tri strane oivičavali prostoriju i pružali najspektakularniji pogled na južni donji Menhetn koji je ikada videla. Njene nove prijateljice su se pozdravljale, predstavljale svoje muževe i stavljale decu u razne ljuljaške i ležaljke, ali Endi nije videla ništa osim stana. Krišom je pogledala Maksa i primetila da i on posmatra stan.

Visoke tavanice bile su ispresecane krovnim prozorima, koji su zajedno sa izvanrednim zidom od prozora stvarali utisak kao da čitava prostorija lebdi. Kamin od uglačanog kamena veličine omanje ostave nalazio im se sleva; iznad gasnog plamena, na prostranom sivom kamenu nalazio se ogromni televizor-ogledalo ravnog ekrana u kom se ogledala i vatra i jesenje sunce, što je čitavu prostoriju obavijalo nestvarnom, gotovo nebeskom belom svetlošću. Moderni, niski kaučevi bili su u otmenoj kombinaciji sive boje i boje slonove kosti, kao i ugao za čitanje sa ugrađenim policama. Grubo tesani sto od recikliranog drveta slagao se sa trpezarijskim stolom smeštenim u stranu, za koji se lako moglo smestiti šesnaestoro ljudi, i sa obe strane su se pored njega nalazile prelepe fotelje sa visokim naslonom od kože boje slonove kosti i hroma. Jedini izvor boje u sobi bio je neverovatno raskošan ćilim u apstraktnim petljama kobaltnoplave boje i crvene i ljubičaste, i luster koji je po svoj prilici bio od ručno duvanog stakla i koji se sa tavanice spuštao gotovo čitav sprat, a stakleni oblici na njemu - ovali, spirale i cevčice - kao da su eksplodirali u ldupku plavog ludila. Čak se i pas, kavaljerski king čarls na čijoj je kožnoj ogrlici stajao pečat *harli*, odmarao na kanabeu iz sredine dvadesetog veka sa uglancanim hromiranim nogarima i tvrdim kožnim jastučićima.

„Opa“, promrmljala je Endi, trudeći se da ne zuri. „Nisam ovo očekivala.“

„Bogami je preterano“, rekao je Maks, grleći je oko ramena. Prošaputao joj je na uvo. „Daleko je ovo od starog stana Harisonovih. Ali je predivan. Ovakav ćemo stan imati jednog dana, kada moja žena postane medijski mogul.“ Rekao je u šali, ali se Endi uznemirila.

„Endi! Želite li nešto da popijete? O, ti mora da si Maks. Pravo je zadovoljstvo upoznati te“, rekla je Stejsi, prilazeći im i izgledajući gotovo kao da joj je mesto u *Pisti*, u glamuroznom ponču od kašmira, visokim potpeticama, glatkoj isfeniranoj kosi i sa besprekornom šminkom. Nigde nije bilo helanki i dukseva s kapuljačom, zapuštene kože i neoprane kose koje je Endi navikla da viđa na sastancima svake nedelje. Bila je ovo transformacija epskih razmera.

„Hej“, rekla je Endi, trudeći se da ne blene. „Stan ti je predivan. A ti izgledaš fenomenalno.“

Stejsi odmahnu rukom. „Laskaš mi. Zelite li nešto da popijete? Možda mimozu? Makse, opkladila bih se da bi ti radije bladi meri. Naša domaćica pravi najbolji bladi.“

Stejsi poljubi Klem u čelo i nestade da naredi da se pripreme pića. Kada je videla da su i ostale majke to učinile, Endi spusti Klem u krug beba koje su ležale na tepihu sa potpisom poznatog dizajnera.

„Ovo je veoma loša ideja“, promrmljala je, stavljajući gazu detetu pod glavu.

„Pričaj mi“, rekla je Betani. „Majk je već bljucnuo na njega - spanać- pire, ni manje ni više - a čula sam da je Takeru procurila pelena baš tamo nasred onog kruga gde se boje preklapaju.“

„Zar ne bi bilo bolje da je stavila neko ćebe preko tepiha ili tako nešto?“ Betani slegnu ramenima. „Mislim da nije važno. Neko u uniformi odmah dotrčava da počisti, raščisti ili da donese još hrane i pića. Ovde je čitava, i pritom ne preterujem, čitava vojska zaposlenih.“

„Da li si mogla i da pretpostaviš ovako nešto?“, upitala je Endi, trudeći se da spusti glas što je više moguće. Teo se okrenuo na stomak i Endi ga počeo maziti po stomaku. Krajičkom oka spazila je kako još jedna žena, takođe u uniformi, ali drugačijoj od uniforme služavke koja je otvorila vrata, kako dodaje Maksu bladi meri u

visokoj čaši i toliko raskošno crvene boje i zanosnu da je bila dostojna da se prikaže na stranicama nekog časopisa. On je ljubazno prihvatio čašu, ali je Endi znala da će pronaći mesto da je spusti, i da piće neće ni okusiti. Rekla je sebi da mu mora doneti čašu soka od narandže.

„Nikako. Stejsi mi je više izgledala kao da je beskućnik nego milioner. A opet ko ne izgleda tako nakon porođaja?“

Za nekoliko minuta čitava grupa se okupila i svi počеше ljubazno da ćaskaju, dok su bebe ležale na podu. Muževi su najvećim delom bili upravo onakvi kakve ih je Endi i zamišljala - odnosno, prilično nalik njenom, u srednjim tridesetim, obučeni u neupasane košulje ili dukseve s kapuljačom preko majica kratkih rukava u farmerkama poznatih dizajnera koje su im supruge kupile uprkos prigovorima da su im stare leviske sa faksa sasvim udobne, svi su imali kratko podšišanu kosu, skupe satove, a na licu im je bio izraz koji je jasno govorio da bi radije čitali novine, gledali fudbal, bili u teretani ili ležali na kauču, bili ma gde i radili ma šta nego sedeli u prostoriji punoj neznanaca, dok su im deca urlala, a supruge strastveno raspravljale o pravom trenutku da se detetu uvede čvrsta hrana.

Svega nekolicina muževa ju je zaista iznenadila. Stejsin muž Mark bio je dobrih petnaest godina stariji od svih ostalih. Zbog kose prošarane sedinama i naočara u žičanom okviru izgledao je uglednije i odraslije od ostalih iz ekipe, ali se Endi dopao zbog veselja sa kojim se igrao s malom Silvi i topline sa kojom ih je sve pozdravio. Dvoje pedijatara, roditelji bebe Lole, pojavili su se po prvi put i oboje su izgledali izvanredno opušteno za ljude koji provode više od dvanaest sati sa decom. Oboje su nosili crne pantalone i ispeglane plave košulje, kao da će svaki čas da navuku beli mantil i krenu u obilazak soba. Lola se vrpaljila svaki put kada bi je majka uzela u naručje, a otac je izgledao napeto, nezainteresovano i čak i više opsednut svojim telefonom od ostalih očeva. Oboje su izgledali kao da očajnički žele da odu sa ovog neobičnog okupljanja na kom niko nikoga nije poznavao, ali na kom su svi poznavali njihovu kćerku.

A iznenadila se i kada je videla Anitinog supruga Dina: bio je u dvadesetim godinama, rokerski tip sa novčanikom s lancem,

skejterskim visokim patikama i navoskiranim brkovima. Bio je vedar i pričljiv i činilo se da mu je vrlo prijatno, zbog čega je predstavljao neočekivanu protivtežu neprimetnoj, neprestano stidljivoj i tihoj ženi. Endi se iznenadila kada je Din iz putne torbe izvukao gitaru, seo usred kruga od dece i zasvirao rok verziju pesme *Twinkle, Twinkle Little Star* i *The Itsy-Bitsy Spider*, a gotovo se iznenadila od čuda kada ga je Anita počela pratiti, kao prateći vokal i svirati čas tamburinu, čas činele i marake koje su izgledale profesionalno. Bebe koje su umele da tapšu razdragano su zatapšale, a ostale su zacvilele i zacijukale. Najmanje tuce roditelja izvadilo je ajfone da snimi ovaj spontani nastup, a grupa mama je zaigrala.

„Vidiš?“, rekla je Endi udarivši Maksa u rame. „Vodim te samo na najbolja mesta.“

Maks je napeto posmatrao svoj telefon, pokušavajući da zumira Klementinu kako drmusa maraku. „Ne šališ se. Za ovo bi trebalo da prodaju karte.“ Zazvonilo je zvono na vratima i pojavila se služavka, da kaže Stejsi da je stiglo još posetilaca.

Rejčel se osvrnula i glasno počela da broji. „Ali svi smo ovde. Ko još dolazi?“

„Možda neki njeni drugi prijatelji?“, reče Sandrin.

„O bože, nisi valjda pozvala Lori?“, zakrešta Betani. „Pogledaće gitaru i odmah će započeti neki krug prijateljstva. Ne mogu podneti životno savetovanje subotom.“

Stejsi se nasmejala dok su svi muževi izgledali najpre zbunjeno, a potom i nezainteresovano. „Ne, to su Sofi i Zander.“ Okrenula se pedijatrima, tražeći potvrdu. „Rekli ste da će svratiti, zar ne?“

Majka je klimnula glavom. „Oseća se blisko sa svima, vidala vas je svake nedelje, pa je... želela da se javi. Nadam se da je to u redu.“

Nešto u načinu na koji je ova žena izgovorila ove reči natera Endi da oseti sažaljenje prema njoj. Nije lako raditi lekarsko puno radno vreme i podizati dete, i ma koliko joj karijera bila važna, nipošto joj neće biti lako da posmatra kako se njena zaova zbližava s njenom kćerkom, vodi je na predstave i mazi se s njom pre spavanja i

posmatra je kako se raduje svim novim igračkama. Endi je obećala sebi da će se potruditi oko nje, da će se predstaviti i pozvati je na kafu.

Sofi je, kao i obično, prelepo izgledala. Njena duga, gusta kosa sijala je dok je svima mahala u znak pozdrava, a osmeh joj je ozario prelepe od vetra zarumenjene obraze.

„Nadala sam se da ćemo upoznati momka“, prošaputala je Rejčel uzdahnuvši.

Endi klimnu glavom. „I ja. Baš sam radoznala. Premda bi bilo bolje da je pvela novog momka. Kako se ono zvaše?“

„*Tomas*“, prošaputao je neko preterano zavlačeći poslednji slog. „Seksi, umetnik *Tomas*.“

„Gde ti je momak?“, povikala je sa naslona na kom je sedela Betani, koja se nikada nije preterano ustezala.

„O, završava telefonski razgovor. Sad će doći. Jedva čeka da vas sve upozna“, rekla je Sofi, izveštačeno se smejući.

Sofi je izgledala zabrinuto - momak mora da je insistirao da pođe s njom, a njoj mora da je bilo nelagodno zbog sve što je otkrila u poslednja tri meseca. Ljubavna avantura s Tomasom napredovala je do strastvenog maženja, premda se još nisu skinuli niti su „zaista vezu konzumirali“, kako bi to Sofi rekla, pa je trenutno pokušavala da uveri sebe i sve ostale da, strogo uzev, nije učinila ništa loše. Ali bilo je sasvim jasno na osnovu izgubljenog pogleda i uzbuđenog lomljenja prstiju da se Sofi zaljubljuje u slatkog mladog studenta fotografije, i da je nagriza osećaj krivice, straha i nesigurnosti kako da izađe na kraj s momkom. Grupa za podršku mladim majkama postala je njena sigurna kuća, prostorija puna poverenika toliko udaljenih od njenog stvarnog života da se osećala slobodnom da iznese pojedinosti koje inače nikada ni sa bliskim prijateljima ne bi podelila, i Endi je znala da mora da je na ivici histerije na pomisao na to kako će se ta dva sveta sada spojiti. Endi je želela da joj priđe i uteši se. Ne brini, čuvaćemo tvoju tajnu. Niko neće ni reć reći tvom momku...

Energija u prostoriji se iznenada promenila, ali je Endi na trenutak skrenula pažnju na Klementinu, koja je zaplakala toliko

naglo i histerično da Endino srce preskoči otkucaj. Podigla je kćerku i pregledala joj telo, lice, bucmaste ručice i čupavu glavicu, tražeći povrede i potencijalni izvor bola. Kako ništa nije pronašla, zarila je lice u Klementinin vrat i šapatom joj zapevala, prebacivši je preko ramena. Klem polako prestade da plače, dok je Endi listala spisak u glavi: gladna, umorna, upiščila se, ima temperaturu, hladno joj je, grčevi, zubići, preterano uzbuđena, uplašena ili usamljena. Upravo se spremala da upita Stejsi da li može da odvede Klem u neku drugu prostoriju da je smiri, kada je osetila Maksov dah na vratu.

„Da li je ono tvoj Aleks?“, upitao je, stavljajući joj ruku na rame.

Endi je bilo potrebno dobrih dugačkih dvadeset ili trideset sekundi da shvati šta je pita. „Njen Aleks“ nije mogao biti niko drugi do Aleks Fajnman i, premda je ovo shvatala, nije nikako mogla shvatiti zašto ga Maks sada spominje.

„Moj Aleks?“, upitala je zburnjeno.

Maks je okrenu prema predsooblju, gde je muškarac koji joj je bio okrenut leđima skidao jaknu i šal. Jedan pogled na neznančevu tamnu kosu, sive nju balans patike i način na koji se šalio sa služavkom rekoše Endi da je bez sumnje u pitanju njen Aleks.

U trenutku Klementina, Maks, Stejsi i čitava grupa bučnih beba i roditelja nestadoše. Endino vidno polje se suzilo i videla je samo Aleksa, a ipak nije bila sposobna da se seti nijednog uverljivog razloga zašto je došao na branč mladih mama.

„Zandere!“, zakrešta iznenada Sofi glasom koji nipošto nije ličio na njen. „Dođi, dušo, želim da upoznaš moje nove prijatelje.“

Zander. Reč je pogodi kao kamion. U onih deset godina koliko je poznavala Aleksa niko ga - niti ona, niti njihovi prijatelji s fakulteta, niti njegove majka, niti njegov brat, niko - nikada nije zvao drugačije nego Aleks. Čak ni Aleksander. Zander? Bilo je budalasto prosto čuti to ime.

A ipak, eto njega kako stoji pred njim, ljubi svoju prelepu mladu devojkicu u usne i smeje se onim svojim srceparajućim nestašnim osmehom domaćinima. Još nije primetio Endi, nije video nikoga osim Sofi, Stejsi i Marka; u tišini se zahvalila nebesima na tih

nekoliko sekundi koje je imala da se pribere.

„To je Aleks, zar ne?“, upitao ju je Maks, uzimajući uznemirenu Klementinu iz Endinih ruku. „Izgledaš kao da si videla mrtvaca.“

„Nisam znala da Sofi priča o njemu, kada je pričala o svom momku“, prošaputala je Endi nadajući se da ih niko ne čuje. „O, bože.“

„Šta je bilo.“

„O, bože.“

„Šta je bilo? Da li si dobro?“, upitao ju je Maks.

Zander. Dugogodišnji momak. Volim ga, ali. Stvari su se promenile. Kao da sam mu dosadila. Misli da sam komad nameštaja. Tek se uselili zajedno. Tek stigla u Njujork. Tomas. Moj student. Mnogo mlađi. Samo nedužan flert. Strastveno ljubljenje. Ozbiljno maženje. Mislim da se zaljubljujem...

Nije znala zašto joj je bilo potrebno toliko vremena da sve poveže, ali, kada je to učinila, Endi nije mogla da dođe do daha. Nije imala vremena da razmisli, da razmotri sve posledice, da priredi konferencijski poziv i sa Emili i sa Lili, i prenese im svaki prljavi detalj - u narednom trenutku Aleks se stvori pored nje.

„A ovo je moja prijateljica, Endi!“ Sofin glas je bio visok i uzbuđen. „A ovo je njen muž... izvinite, mislim da sam zaboravila...“

„Ovo je moj muž, Maks.“ Endi je osetila olakšanje kada je čula da joj je glas smiren i utešno običan, uprkos činjenici da je želela da povрати. Pade joj na pamet da je ovo tek drugi susret Maksa i Aleksa - da se prvi desio pre nekoliko godina, kada su onako napeto razgovarali u marketu „Hol Fuds“-ali ni toga nije bila potpuno svesna.

„Ovo je Zander, moj momak. Rekla sam mu da će mu biti dosadno, ali nije želeo da ostane sam kod kuće.“

„Zaista? Jer bih ja ubio da mogu tako nešto sebi da priredim“, Maks je potapšao Aleksa po leđima. „Drago mi je što te opet vidim.“

„I meni“, rekao je Aleks, izgledajući onoliko zaprepašćeno koliko se Endi osećala.

„Vi se poznajete?“, upitala je Sofi i zabrinuto nabrala obrve.

Kad bi ti znala čitavu priču, pomislila je Endi, bio bi ti potreban brodski kontejner botoksa da izbrišeš tu grimasu.

Uverena da će Maks slagati i izmisliti neku priču o tome kako su se upoznali na poslu ili na nekoj zabavi pre sto godina, Endi se gotovo onesvestila kada je čula: „Poznajemo se. Aleks se viđao sa mojom ženom.“

Sofi otvori usta i Endi je tačno znala šta misli i kako se najverovatnije oseća. Nema sumnje da je prolazila kroz spisak intimnih pojedinosti koje je otkrila na poslednjem sastanku, od kojih nijedan nije bio primeren za uši nekoga ko je zapravo poznavao momka koga je varala. Endi je posmatrala kako se zaprepašćenje pretvara u paniku.

Sofi je gledala čas Endi, čas Aleksa. „Vas dvoje ste se *vidali*?“

Endi i Aleks samo klimnuše glavom, ali je Maks očigledno uživao. Nasmejao se, podigao Klementinu iznad glave i spustio ju je da joj poljubi nosić, opet je podigavši dok se ona kikotala. „Ne bi se to baš moglo nazvati viđanjem. Bili su zajedno šest godina. Četiri godine na koledžu - možeš li da poveruješ u to? Na moju sreću, nisu se venčali...“

„Ti si Endi? Endi-Endi? Endi sa 'Brauna'? Endi bivša devojka? O, bože...“, Sofi stavi ruke preko usta.

„Ovih dana se novim prijateljima predstavljam kao Andrea, jer to profesionalnije.“ Endi pusti glas da zamre. Šta da kaže? Nije znala da li da se brine ili da se obraduje što je Aleks toliko toga ispričao Sofi o njoj. Šta je rekao? I koliko je pojedinosti izneo? Prisetila se raskida, koji je bio u potpunosti Aleksova odluka, obaveštenja da se seli u Misisipi bez nje, kako se brinuo da će njoj posao uvek biti preči od njega, svađa koje su započele gotovo istog časa kada je počela da radi u *Pisti*. Čarki, povređenih osećanja, ljutnje, zanemarivanja, sve ređih seksualnih odnosa i ispoljavanja naklonosti koji su usledili kao posledica svega toga. Da li joj je rekao i to?

„Izgleda da niste došle do toga da vam je hm... da imate nešto zajedničko, a?“, rekao je Aleks, izgledajući kao da mu je onoliko neprijatno koliko je neprijatno bilo i Endi.

„Ne, nismo“, rekla je Sofi, a u njenom glasu više nije bilo onog ushićenja.

„Kako smo i mogle?“, rekla je Endi što je opuštenije mogla. „Ja ga poznajem samo kao Aleksa i, premda sam znala da ima devojkju, nisam joj znala ime.“

„A ja nisam znala da čuvena Endi ima dete“, odbrusi Sofi, premda Endi nije nameravala da je prethodnom primedbom podbada. Sofi se okrenula prema Aleksu i besno ga pogledala. „Nikada mi nisi rekao da se Endi udala, a kamoli da ima dete.“

„Kada već spominjemo dete“, Aleks povuče okovratnik koji nije izgledao preterano tesno i pokaza na Klementinu, „nisam imao prilike da upoznam tvoju kćerku.“

Maks je okrenuo Klem prema njemu i ona mu, kao da je znala, uputi širok bezubi osmeh. „Ovo je Klementina Rouz Harison. Klem, molim te, ovo su naši prijatelji Sofi i Zander.“

„Prelepa je“, rekao je Aleks, a zbog njegove iskrenosti situacija postade još neprijatnija.

„Baš je slatka“, rekla je Sofi, osvrćući se i tražeći kuda da pobegne. „Nisam se pozdravila s bratom i Lolom. Molim vas da me izvinite.“

Otišla je pre nego što su stigli bilo šta da kažu.

„Pa to je bilo neprijatno“, rekao je Maks, a nestašan osmeh mu zasija u očima. „Nadam se da nisam rekao nešto što nije trebalo.“

„Naravno da nisi“, rekla je Endi znajući tačno šta radi.

„Mislim da se iznenadila kada je shvatila ko si“, reče Aleks neuverljivo.

Anita i njen muž roker nastaviše sa koncertom za decu na tepihu i služavca najavi da je branč serviran u trpezariji.

„Ostavljam vas da se ispričate“, rekao je Maks i prebacio Klem preko ramena. „Ova mustra bi da se vrati do muzike, zar ne, mila?“

Nakon što je Maks otišao, nastupi trenutak tišine. Aleks se zagledao u svoja stopala, a Endi je nervozno vrtela pramen kose. U glavi nije prestajalo da joj se vrti *reci mu, reci mu, reci mu*.

„Prelepa je, Endi.“

U jednom užasnom deliću sekunde Endi pomisli da on to govori o Sofi. „O, Klem? Hvala. Da, zadržaćemo je.“

Aleks se nasmejao i Endi ne izdrža, uzvrativši mu osmeh. Njegov smeh bio je tako prirodan, tako spontan.

„Čudo da se ti i Sofi poznajete, a? Uvek mi priča o grupi na koju dovodi Lolu - pretpostavljam da nije baš ono što je očekivala - ali nikada nisam povezao.“

„Ni ja. Kako smo i mogli? Na Menhetnu je hiljade mladih majki. Nema razloga misliti da smo obe baš u istoj grupi. Naročito pošto Sofi nije mama...“ Shvatila je da je ova poslednja rečenica zvučala agresivno, ili optužujuće, ili kao da ispituje situaciju, ili sve troje.

„Nemoj joj to reći“, nasmejao se Aleks. „Zaboravlja da je ona samo Lolina tetka. I neprestano priča o deci... ako bude po njenom, uskoro će i ona postati mama.“

Sada se Endi zagleda u pod. Iznenada je očajnički želela da je na nekom drugom mestu.

„Žao mi je“, rekao je Aleks, spuštajući ruku na njeno rame. „Da li ti je bilo neprijatno što sam to rekao? Suviše informacija? Sve mi je ovo potpuno novo...“

Endi odmahnu rukom. „Sada smo odrasli. Nismo zajedno već godinama. Prirodno je da oboje nastavimo sa svojim životom.“

Muzika je iznenada stala i Endine reči odjeknuše glasno, ali se samo Maks i Sofi okrenuše da ih pogledaju.

„Mislim da ću pojesti nešto“, rekla je Endi.

„Odlična ideja. Idem da se pozdravim. Samo sam svratio da upoznam društvo, ali imam, uh, posla.“

Oboje klimnuše glavom, prihvatajući njegovo izvinjenje, i prijateljski se poljubiše u obraz. Endi je uspela da prećuti: ako nisu bez neprijatnosti mogli razgovarati o tome da ona ima kćerku, kako da neusiljeno napomene da ga devojka vara sa studentom fotografije?

Endi jurnu prema trpezariji i odmah joj pažnju skrenu prelepo poslužena hrana. „Branč“ nije bio ništa manje raskošan nego što bi to

bila svadba u „Ric-Karltonu“, sve do skulpture od leda u obliku žabe. Srebrni poslužavnici ispod kojih su se nalazili plinski gorionici nudili su kajganu, slaninu, pržene krompiriće, palačinke, vafle. Posluženo je šest vrsta žitarica, sve sa staklenim bokalima mleka sa smanjenom količinom masti, sojinog mleka i punomasnog mleka, i voćni bar sa kriškama lubenica, groždem, bananama, kivijem, ananasom, grejpfrotom rasečenim na polovine, trešnjama, dinjama i raznim bobičastim voćem. Sa strane se nalazio švedski sto za bebe, sve sa minijaturnim tanjirićima voća isečenog na komadiće, čašicama jogurta za bebe raznih ukusa sa sve dečjim kašičicama, paketićima keksića za bebe i činijama organskih kašica. Zdesna se nalazio zaseban sto sa barmenom koji je spremao mimize, bladi meri koktele i belini koktele sa svežim sokom od breskve. Žena u uniformi pružila joj je tanjir i escajg; njen kolega ju je upitao da li bi želela da joj kuvar pripremi omlet ili fritatu. Tek tada je Endi shvatila da je opušteni branč za upoznavanje muževa zapravo zvaničan prijem.

„Opa, pa ovo je prilično fantastično“, rekao je Maks gledajući hranu. „Mogli bismo se navići na ovakav život, zar ne?“

Endi je odlučila da zanemari ovaj njegov komentar. „Da li je vredno da se propusti početak utakmice 'Džetsa'?", upitala je Endi.

„Skoro.“

Nisu više spominjali ni Aleka ni Sofi. Endi nije bila sigurna da li Maks ne želi o tome da priča ili ga zaista nije briga, ali nije imala nameru da poteže to pitanje. Na smenu su držali Klementinu u naručju i jeli, besramno se prejedajući dok su nerado pokušavali da razgovaraju sa ostalim roditeljima. Kada joj je Maks pola sata kasnije uputio pogled kojim joj je rekao da je spreman da krene, Endi se nije raspravljala.

Kada su stigli u stan, Maks se ljubazno ponudio da uspava Klementinu, da ostane kod kuće i gleda utakmicu, ako Endi želi da ode na manikir koji je pokušavala već nedelju dana u uglavi u raspored. Nema veze što je konačno uspela da ode dan ranije (muškarci nikada ne primećuju te stvari); da, želela je da izađe. Za manje od deset minuta sedela je za stolom u kafeu „Grampi“ i razgovarala sa Lili.

„Pogrešila sam što mu nisam rekla, zar ne? Trebalo je da mu kažem.“ „Naravno da nije trebalo da mu kažeš!“, Lilin glas podigao se za nekoliko oktava. „Zašto ti je to uopšte palo na pamet?“

„Poznajem ga od koledža. Bio je moja prva ljubav. Verovatno ću ga uvek voleti. Sofi sam poslednja tri meseca vidam jednom nedeljno. Ne mislim da je loša, verovala ti meni ili ne, ali sasvim sigurno ne smatram da joj dugujem odanost.“ „Ništa od toga nije bitno. Ne tiče te se.“

„Kako to misliš, ne tiče me se?“

Beba Skaj urlala je u pozadini. Lili ju je zamolila da sačeka trenutak, isključila je zvuk i vratila se za minut.

„To da te se ne tiče ništa što da se dešava ili ne dešava s Aleksom i njegovom devojkom. Ti si udata žena i imaš dete, i nije tvoj problem ko koga vara u toj priči.“

Endi uzdahnu. „Da li bi želela da saznaš ako te Bodi vara? Ti si mi prijateljica, i ne bih oklevala da ti kažem.“

„Da, ali ja sam prijateljica. Aleks ti nije prijatelj, on ti je bivši momak. A ono šta se dešava ili ne dešava u njegovoj spavaćoj sobi tebe se ne tiče.“ „Baš si smešna, znaš li to, Lili?“

„Izvini. Kažem ti istinu.“

Endi je pitala kako su Bodi, Ber i Skaj i spustila slušalicu što je brže mogla. Emili se nije javljala na mobilni, pa je Endi okrenula Majlsov broj. Endi je znala da je otišao u Čikago sa Emili na sastanak sa potencijalnim oglašivačem i da će otići i u Los Anđeles nakon što se Emili vrati kući.

Majls se odmah javio.

„Zdravo. Izvini što te zovem, ali ne mogu dobiti Emili. Znaš li gde je?“ „Pored mene je. Kaže da te ignoriše. Sada preuzimamo automobil.“ „Da li je let bio loš?“

„Samo ti kažem ono što je ona meni rekla.“

„Pa, reci joj da je Aleksova devojka u mojoj grupi mladih mama i da spava sa svojim studentom koji jedva da je koledž završio.“

Endi je slušala kako Majls prenosi poruku. Kao što je i

pretpostavila, Emili uze telefon. Bez obzira na napetost zbog „Elajas-Klarka“, Emili će poleteti da čuje ovaj trač.

„Molim te, objasni. Nisi mi rekla da Aleks ima dete. Što je, s obzirom na to da si još uvek opsednuta njime, prilično čudno.“

Endi nije znala da li da se ljuti zbog Emiline primedbe ili zbog toga što Majls sve sluša. „Može li te Majls čuti?“

„Ne, pomerila sam se. Počni da pričaš.“

„Nema dete. Njegova devojka se zove Sofi i sasvim slučajno je prelepa. Njen brat i njegova žena imaju dete, slatko stvorenjce po imenu Lola. Kako bilo, pošto njena snaha ima nenormalno radno vreme, Sofi dovodi Lolu na druženja mladih mama. Mislim da je mislila da će to više biti kao okupljanje da bi se deca igrala, a ne da je u pitanju grupa za podršku mladim majkama, ali je ipak...“

„Razumem. A kako ti znaš da se kreše sa studentom?“

„Rekla mi je. Dođavola, svima nam je rekla. Istini za volju, kaže da još nisu spavali zajedno, ali svakako je bilo neprimerenog...“

„Dakle, ti to sigurno znaš, čula si iz njenih usta, i nisi mu ni reč rekla?“ „Tako je.“

„Zašto, dođavola, nisi?“

„Kako to misliš, zašto nisam?“

„Zar ti se ne čini da je to vrlo važan podatak?“

„Jeste. Ali nisam bila sigurna da me se to tiče.“

Emili zacvile. „Ne tiče te se? Zaboga, Endi, nemoj da ti takva dobrica, nego uzmi telefon u šake. Biće ti zahvalan do groba, veruj mi.“

„Ne znam. Da li zaista misliš...“

„Da. Mislim. Sada ću prekinuti vezu, jer moram da vozim još dva sata nakon trećeg leta ove nedelje, i spremna sam da ubijem nekog.“ „Obaveštavaj me“, rekla je Endi, ali je Emili već prekinula vezu.

Endi je zatražila čašu vode s ledom i zagledala se u daljinu. Da li da ga nazove da mu kaže? Kako bi to izgledalo? Bio mi zaprepašćen, povređen i ponižen. Zašto da mu baš ona saopšti tako

strašnu vest? Ili još gore, šta ako to za njega i nije novost? Kako ona da zna da on već ne zna za to, da nije i sam otkrio njihovu prijavu vezu ili da mu Sofi već nije sve sama u suzama priznala? Šta ako su, što je još gore, u otvorenoj vezi i, premda oseća krivicu što je to iskoristila, Sofi zapravo ne čini ništa pogrešno? U tom slučaju će sigurno gurati nos tamo gde mu nije mesto i ponašati se kao preterano zainteresovana bivša devojka, i svaki novi korak koji su ona i Aleks činili ne bi li opet postali prijatelji tu bi se zauvek završio.

Osećala je da je to neprimereno i pogrešno u svakom pogledu, ali je odlučila da drži jezik za zubima. Postala je dobra u tome.

Najbolje za tebe

Maks je spustio šolju kafe pred Endi i vratio se do aparata da i sebi napravi kafu. Endi ju je odgurnula i zastenjala.

„Želiš li možda neki čaj?“

„Ne, ništa. Grlo me boli, kao da je puno žileta.“

„Mislio sam da je to jedna od onih stvari koje traju dvadeset četiri časa? Zar nije lekar tako rekao?“

Endi je klimnula glavom. „Da. Ali kod Klem je trajalo puna tri dana, a ja sam u četvrtom. Tako da nisam sigurna da mu verujem.“

Maks ju je poljubio u teme, kao što bi poljubio kuće, i saosećajno cokuo. „Sirotice, goriš. Da li je vreme za lek?“

Endi je obrisala znoj sa gornje usne. „Tek za sat vremena“, graknula je. „Trebalo bi da promenim odlazne poruke na telefonu i na mobilnom. Baš mi je seksi glas, zar ne?“

„Zvučiš kao da imaš kugu“, rekao je stavljajući papire u aktovku. „Mogu li da učinim nešto za tebe pre nego što odem?“

Endi je stegla ogrtač, ali ga je odmah popustila. „Mislim da nema potrebe. Ajla uskoro stiže.“ S mukom je progutala pljuvačku i pokušala da se ne trgne od bola. „Zaista bi trebalo da pokušam da odem u kancelariju danas. Emili je juče zvala tri puta, uvek pod izgovorom da zove da pita kako sam, ali znam da ona zapravo želi da razgovara o 'Elajas-Klarku'. Idemo sutra na ručak, da donesemo odluku jednom završimo.“

U ta četiri dana koja su prošla od večere s Mirandom, Emili i Endi su obe osećale da nikada neće imati jednako mišljenje o prodaji časopisa „Elajas- Klarku“. Sada su čekale da ona druga poklekne...

A Endi je znala na čijoj strani je njen muž.

Maks je prestao s poslom i pogledao je. „Pa svakako nisi sposobna da odeš u kancelariju, ali mogu da razumem da želi da razgovara o tome...“

Nešto u njegovom glasu nateralo je Endi da podigne pogled. Suptilno joj je već nedeljama postavljao to pitanje i interesovao se za njen posao više nego ikada pre, a u poslednje vreme baš i nije bio preterano suptilan, jer je počinjao očiglednije da se raspituje za napredak, a nakon večere s Mirandom čak joj je nagovestio da je budala. Nikada to nije rekao, naravno, ali je u poslednje njegova omiljena reč vreme bila *kratkovida*.

Endi je oćutala. Želela je da ga pita koliko se njegova podrška u korist prodaje zapravo zasniva na interesima „Harison medija“, ali je znala da taj razgovor ne bi bio produktivan.

„Pravo je to ludilo, takva jedna ponuda. A da ne spominjem i da je to proketo poštena cena.“

„*Rekao si mi to već.*“ *Jedno hiljadu puta do sada.*

„Jednostavno mislim da je to prilika koja se pruža jednom u životu“, rekao je Maks. Nije skidao pogled sa Endi.

Uzela je pastilu protiv bolova u grlu. „Hmm, ne mogu da se setim gde sam to već čula.“

Njen ton mora da mu je stavio do znanja da je razgovor na tu temu završen, jer je Maks poljubio Klementinu, rekao Endi da je voli i otišao. Oblio ju je još jedan nalet vreline, a kako nije želela da ostavi dete samo u visokoj stolici za hranjenje, a osećala se suviše slabo da bi je podigla, Endi je legla na pod pored nje. Gotovo da je zagrlila Ajlu kada je stigla nekoliko minuta kasnije i kada je konačno mogla da se povuče u svoju sobu, obuče čistu pidžamu i padne u grozničav ali dubok san bez snova. Probudio ju je zvuk Stenlijevog laveža na ulaznim vratima.

Endi se oteturala do kuhinje trljajući pospane oči. Dremka joj je pomogla, osećala se bolje. „Ko je to bio?“, upitala je Ajlu koja je zagrevala bočicu.

„Mislim da je kurir. Evo, ostavio je ovo.“ Ajla joj je pružila veliku žutu kovertu na kojoj je pisalo *Fotografije: Ne savijati!* duž obe ivice.

„O, da. Zaboravila sam da će biti gotove danas.“ Izvukla je snop sjajnih fotografija osam puta deset inča sa Olivinog venčanja. U poruci od Danijela je pisalo: *Nadam se da će ti se dopasti koliko i*

meni. Planirao sam da ih pošaljem E,, ali je ona čitav dan u Čikagu. Možeš li ih, molim te, proslediti njoj? Javi šta misliš.

Endi se smestila za sto u kuhinji sa šoljom čaja od kamilice i raširila tuce fotografija pred sobom. Osmeh joj se širio dok je posmatrala fotografije; bile su, jednom rečju, spektakularne.

Poslala je poruku Emili. Upravo su mi stigle fotografije sa Olivinog venčanja. Fantastične su. Biće veliki hit. Ljubim.

Odmah joj je stigao odgovor. Odlično! Sa Ijudima sam iz Roleksa. Pošalješ ih po kuriru u moj stan? Moramo se sastati sutra na doručku. Xo.

Endi joj je odgovorila *naravno* i otvorila laptop da započne sa pisanjem o Olivinom venčanju. Bilo joj je mnogo lakše da piše kada je sama prisustvovala venčanju, ali Emiline beleške su bile prilično obimne. Endi joj je poslala mejl u kom joj je na tri strane objasnila na šta da obrati pažnju - ili, još bolje, ukoliko stigne, da pita nekoga - a Emili je obavila i više nego pristojan posao u popunjavanju praznina.

Ajla joj je donela Klem da je poljubi pre nego što odu u igraonicu, nakon čega je u stanu zavladao blaženi mir i tišina - savršen za dobra tri sata rada, prva otkako se razbolela. Kada su se Ajla i beba vratile, Endi je bila gotovo izlečena i pritom je, što je bilo još i bolje, napisala tri četvrtine članka. Izvadila je Klem i kolica, i prekrila je poljupcima.

„Osećam se mnogo bolje“, rekla je Ajli, koja ju je sumnjičavo gledala. „Da li si sigurna? Jer mogu ostati kasnije danas, ako želiš.“

„Ne, zaista, gotovo da mi je sasvim dobro. Staviću je na spavanje sada i vreme za večeru će doći i pre nego što trepnem. Hvala na svemu.“

Klementina je spavala sat i po vremena, probudila se u tri i trideset rumenih obraza i sa širokim bezubim osmehom. Laknulo joj je što je ponovo zdrava; svaki put kada bi sirotica zaplakala ili povratila, Endi je osećala kako joj se utroba grči od bola. Spremala se da pozove Agatu da poruči kurira, ali je, videvši da je napolju oktobarski dan divan i sunčan, odlučila da bi joj prijala šetnja do Emilinog stana.

„Želiš li da pođeš s mamom na prvi izlazak iz stana za trideset

šest sati? Naravno da želiš.“

Endi se presvukla u farmerke i džemper, stavila kćerku u kolica i pokrila je. Vazduh je bio svež i osvežavajući, gotovo okrepljujući, i Endi je uživala zasmeyavajući Klem smešnim izrazima lica. Gledala je osmeh svoje kćerke i znala, pouzdanije nego poslednjih meseci otkako su primili ponudu, da ne može, ni pod kojim uslovima, provesti još jednu godinu radeći za Mirandu Pristli. Bilo joj je to dovoljno strašno kada je bila mlada i sama, ali nije bilo šanse da sada trpi telefon koji ne prestaje da zvoni, beskonačan niz naređenja, zahteve dvadeset četiri časa dnevno koji će je neminovno odvlačiti od kuće, od Maksa i ponajviše od Klementine. Ona i Maks tek što su počeli da se navikavaju na organizaciju života sa bebom, i stvari među njima su bile dobre - nije bilo savršeno, ali ima li savršenog braka? Bila je srećna. Bili su odlični roditelji i istinski partneri, i on je bio pažljiv i nežan otac kakvom se samo mogla nadati za svoje dete. Čak su i povodom karijere stvari išle glatko: nigde drugde ne bi imala tako prilagodljiv raspored, radila je više kada su bili zatrpani poslom ili kada su završavali broj, a manje kada bi se raspored izdavanja usporio. Bila je sama sebi šef, a najbolja drugarica joj je bila poslovni partner. A Emili joj je i dalje bila najbolja drugarica, uprkos svemu. Suviše naporno su radile i suviše dugo da bi se sada spakovale i vratile se u „Elajas-Klark“ - ne kada je ona bila sigurna da mogu prodati časopis i nekom drugom, mentalno zdravijem izdavaču. Biće to bolno, ali Endi je znala šta mora da kaže Emili. Bilo je vreme. Čim sutra sednu da ručaju, odmah će joj otvoreno reći: dogovor otpada.

Pet stepenika od trotoara do ulaznih vrata Emilinog stana predstavljalo joj je mali problem zbog kolica. Kako nikada ranije nije primetila te stepenike? Ludo je koliko je vremena prošlo otkako je Endi poslednji put bila u Emilinom stanu - dva meseca? Tri? Bilo je trenutaka pre Klementine, pa čak i pre Maksa, kada je Endi praktično kampovala na Emilinom kauču, grickala začinjene rolnice sa tunjevinom i soju, i razmatrala i pretresala njihove živote do najsitnijih detalja.

Premda je Emili i dalje bila u Čikagu, ili možda i na putu kući, a Majls u Los Anđelesu na snimanju svog novog rijalitija, Endi nije

mogla da natera sebe da upotrebi ključ a da pre toga ne pokuca. Pokucala je na blistavo crvena vrata, koja su vodila u dnevnu sobu i spremala se da otključa kada je čula zvuk iz stana. Smeh? Razgovor? Nije znala ko je unutra ili zašto, ali je znala da je neko svakako unutra. Ponovo je pokucala. Nije bilo odgovora.

Gde si? Poslala je Endi poruku Emili.

Odmah joj je odgovorila: spremam se da poletim sa aerodroma O'Her. I dalje ti se dopadaju fotografije?

Gdeje Majls?

U Los Anđelesu do sutra. Zašto? Sve u redu?

Da, jeste.

Da nije televizor? Čistačica se baškari dok nisu kod kuće? Prijatelji možda oseedaju kod njih? Endi je prislonila uvo na vrata. Nije jasno čula ništa, ali je ipak znala - jednostavno je *znala* - da nešto nije u redu. I da je morala da se opkladi, rekla bi da je Majls slagao Endi u vezi sa odlaskom u Los Anđeles i da sada zabavlja neku devojkicu. Ni Maks ni Emili nikada nisu potvrdili da je Majls sklon prevarama, ali svi su znali da je to istina.

Ne razmišljajući o posledicama svoje odluke - što je još važnije i ne razmišljajući šta će reći Emili kada se njene sumnje potvrde - Endi je stavila ključ u bravu i otvorila vrata. Čim je uvezla kolica, Klem oduševljeno zavrišta i poče da se rita. Endi je pratila kćerkin pogled do dnevne sobe i nije se iznenadila kada je videla Majlsa kako leži na kauču, izgužvanog i verovatno mamurnog u kariranoj majici i izlizanim somotkama. Tek kada je ušla u hodnik, Endi je videla ko sedi s njim: Maks.

Svi progovoriše uglas.

„Žao mi je! Otključala sam vrata, ali kucala sam i niko...“

„Zdravo, Endi. Baš je prošlo dugo. Dovedi Klem ovamo, da se pozdravi sa čika...“

„Endi? Šta ti radiš ovde? Da li je sve u redu s Klem? Znaš da...“

Tada svi ućutaše u istom trenutku. Endi je progovorila prva.

„Valjda me niste čuli kada sam kucala. Došla sam da donesem

Emili ove fotografije. Potrebne su joj za sastanak za doručkom sutra.“

Podigla je Klementinu iz kolica i ušla u dnevnu sobu. Maks je skočio na noge i obe ih poljubio. Endi je pogledala njegovo odelo, aktovku i zabrinut izraz na licu i primorala se da ga pred Majlsom ne pita zašto je tako rano otišao iz kancelarije. Zнала je da mu je ovo naročito težak period na poslu i da nedeljama nije dolazio kući pre osam ili devet. Ubijalo ga je što propušta Klementinin odlazak na spavanje, a ipak ga je zatekla ispruženog u Majlsovoj dnevnoj sobi kasno po podne, kako pijucka sok i izgleda kao da ga je uhvatila bez donjeg veša.

Klem opet zaciča kada je Maks pružio ruke da uzme, ali nešto natera Endi da snažnije privije kćerku na grudi. Okrenula se prema Majlsu. „Pa, šta ima novo?“, upitala je pokušavajući da zvuči opušteno. Niko joj nije ponudio objašnjenje zašto Maks nije na poslu i zašto Majls nije u Los Angelesu. I zašto im je obojici na licu izraz krivice?

„Ništa značajno“, rekao je Majls, premda je njegov ton ukazivao da je u pitanju nešto upravo suprotno. „Evo, daj mi to. Daću ih Em čim...“

„Šta ćeš mi dati?“, odjeknuo je Emilin glas delić sekunde pre nego što se pojavila noseći gomilu fascikli i blokova i bocu s vodom. Nosila je trenerku i čupave čarape i naočare, masna kosa neglamurozno joj je stajala na vrh glave, i nije imala ni traga šminke na sebi. Izgledala je strašno.

Endi se toliko iznenadila kada je ugledala Emili da je gotovo zaboravila da je njena prijateljica pre nekoliko minuta tvrdila da sedi na pisti aerodroma „O’Her“. Tada je videla izraz na Emilinom licu kada je videla ko je pred njom: najpre šok, a potom panika.

„Endi! Šta ćeš ti ovde?“, upitala je Emili onoliko zapanjeno koliko se Endi osećala.

„Šta ću ja ovde? Ostavljam ti fotografije. Šta ćeš ti ovde?“

Zavlada je tišina. Sa užasom je posmatrala kako njih troje razmenjuju poglede.

„Šta se dešava? Nešto nije u redu, zar ne?“ Okrenula se prema

Maksu. „Da nisi bolestan? Da li se nešto desilo na poslu?“

Ponovo tišina.

Naposletku je Maks rekao: „Nije, Endi, samo, uh, nije to u pitanju.“ „Šasvim sigurno ne planirate zabavu iznenađenja za moj rođendan. Čemu tajnovitost?“

Opet se pogledaše.

„Bolje bi bilo da neko počne da priča, jer ovo sada postaje baš čudno.“ „Pa, onda, pretpostavljam da bi trebalo da ti čestitam“, rekao je Majls, prolazeći rukom kroz kosu. „Čini se da ste ti i Emili zvanično postale uspešni preduzetnici. Da ne spominjem da ste zaradile i lepe pare...“ „Majlse!“, reče Emili, oštro pogledavši muža ubistvenim pogledom. „Molim?“, reče Endi. Milovala je Klemina leđa, dok je prelazila pogledom preko sobe.

Maks počeo da traži jaknu. „Endi, hajde da odvedemo Klem kući - mora da je već vreme za večeru - i sve ću ti objasniti, u redu?“

Endi je odmahнула glavom. „Dobro je ona. Reci mi šta se dešava. Emili? Šta je hteo da kaže pod tim 'zvanično postale uspešni preduzetnici'?“

Niko ništa ne reče.

„Emili?“, rekla je Endi, a glas joj je postajao sve histeričniji. „Šta je hteo time da kaže?“

Emili je pokazala Endi da sedne, pa i sama sela. „Potpisali smo ugovor.“ „Šta ste učinili? Ko to 'mi'? Koji ugovor?“ A potom je shvatila. „'Elajas- Klark'? Prodali ste nas?“

Maks se stvori pored nje. Najpre je pokušao da uzme Klem, a kada je Endi odbila da je pusti, počeo da je gura prema vratima. „Hajde, mila, sve ću ti objasniti na putu kući. Hajde da odvedemo dete...“

Okrenula se prema Maksu, a oči su joj sevale. „Prestani da pokušavaš da me učutkaš i reci mi šta se kog đavola ovde dešava. Znao si za ovo? Znao si da će potpisati u moje ime i dozvolio si joj?“

Emili se slatko osmehnula, snishodljivo, na način kojim joj je i bez reči rekla da smatra da Endi preterano burno reaguje. „Endi, mila, ne možeš se ljutiti na mene što sam nam zaradila malo

bogatstvo. Upravo smo o tome razgovarale - ponovo ćeš imati vremena i bićeš slobodna da pišeš ono što želiš, kada poželiš, i da češće viđaš Klementinu...“

„Nismo o ovome razgovarale“, rekla je Endi u sve većoj neverici. „To si ti rekla, a ja se nisam s tim složila. Više vremena? Na kojoj si ti planeti? Biću talac! Obe ćemo biti taoci!“

Emili je udarila po naslonu kauča. „Endi, strašno si sitničava u vezi sa čitavom ovom situacijom. Tako kratkovidna.“ *Opet ta reč.* „Svi smo se složili da je to sasvim očigledno pravilan izbor i ja sam donela odluku. Neću se izvinjavati što sam delovala u našem najboljem interesu.“

Nije mogla da veruje šta čuje. Bilo je to nemoguće. Ništa nije shvatala i ništa nije imalo smisla. Endi je osećala kako joj suze besa stežu grlo. „Neću to da uradim, Em. Moraćeš da ih ovog časa pozoveš i kažeš im da si falsifikovala moj potpis i da dogovor otpada. Ove sekunde.“

Endi je posmatrala kako Emili upućuje Maksu pogled kojim kao da je rekla: *Da li ćeš joj ti reći ili ću ja?*

Klementina je počela da plače. Endi se svim silama trudila da joj se ne pridruži.

Emili je zakolotala očima. „Nisam *falsifikovala* tvoj potpis, Endi. Maks je potpisao.“

Endi se okrenula prema Maksu, koji je izgledao kao da ga hvala panika, a Klementina je plakala, sićušnih ruku stegnutih u pesnice, razjapljenih usta i smotanog jezika.

„Endi, daj mi dete“, rekao je Maks smirenim glasom.

„Dalje proklete ruke od nje“, zasiktala je Endi, sklanjajući dete od njega. Gurnula je ruku u džep i osetila olakšanje kada je pronašla cuclu na kojoj je bilo malo dlačica, ali je bila dovoljno čista. Klemina usta se gladno sklopše oko nje i ona učuta.

„Endi“, reče Maks molećivo. „Dozvoli da ti objasnim.“

Odbojnost ju je pogodila poput udara struje. Reči, molećivi ton glasa, skrušen pogled - sve joj je to bilo suviše.

„Kako ćeš objasniti falsifikovanje mog potpisa na dokumentu

koji ne podržavam?“

„Endi, mila, ne zanosimo se previše. Nisam falsifikovao tvoj potpis. Nikada to ne bih uradio.“

Emili je klimnula glavom. „Naravno da ne bi.“

„Šta si onda tačno uradio? Jer sam sasvim uverena da ja nisam ništa potpisala.“

„Nije to ništa tako strašno, Endi. Moja investicija daje mi za pravo na osamnaestoprocenatni udeo u *Plandžu*, kao što sam uveren da znaš. Tako da...“

„O, bože, nisi valjda“; rekla je Endi, iznenada shvativši. Ugovor koji je obuhvatao ulog investitora i kojim se on prihvatao bio je kristalno jasan: Endi je imala trećinu, Emili trećinu, a svi investitori zajedno trećinu. Od te trećine Maks je imao osamnaest procenata udela. Ni Emili ni Endi nisu bile zabrinute zbog toga, jer su imale potpunu vlast nad kompanijom - zajedno, njihove deonice su mogle da odnesu prevagu nad svima ostalima - ali Endi nikada nije ni pomislila da bi Maks mogao da stane na Emilinu stranu. Da se složi s njom, da. Da pokuša da utiče na Endi, da. Ali da je u potpunosti isključi iz procesa odlučivanja i da potpiše ugovor o prodaji bez njenog znanja? Nikada. Endi je na brzinu računala i sasvim sigurno došla do zaključka da udruženi Emilini i Maksovi procenti daju pedeset jedan.

„Učinio sam to zbog tebe“, rekao je Maks ozbiljno. „Ovo je neverovatna prilika za vas dve, i obe ste toliko naporno radile. Ovakve se prilike ne pružaju svakog dana. Nisam želeo da se pokaješ.“ Opet je pokušao da joj dodirne ruku i opet ju je Endi povukla.

„Prevario si me“, rekla je, a svest o prevari poklopila ju je poput lavine. „Znao si kakve su moje želje i zanemario si ih. Okrenuo si se *protiv* mene! Radio si mi iza leđa.“

Maks je imao drskosti da izgleda uvređeno. „Prevario te?“, rekao je zvučeći zgroženo. „Samo samo učinio što je najbolje za tebe.“

„Najbolje za mene?“, Endi je shvatila da vrišti, ali više nije mogla da spusti glas ili da ga učini manje histeričnim. Bes koji je

osećala plašio ju je više od šoka i tuge, talas gneva je pretio da je potpuno savlada. „Nisi ti ni na trenutak pomislio na ono što je najbolje za mene, inače ne bi ovo učinio-ništa od ovoga. Mislio si na sebe, na kompaniju svog oca i na ime svoje porodice. Ni na šta više i ni na šta manje.“

Maks je pogledao u svoje stopala, a potom susreo njen pogled. „Kompaniju naše porodice“, rekao je tiho. „I ime naše porodice. Učinio sam to za sve nas. I za Klementinu.“

Da Endi nije držala kćerku u naručju, udarila bi ga. Ali je samo snažnije zagrlila kćerku i rekla: „Bolestan si ako si to pomislio.“

Emili je uzdahnula, kao da je sve ovo suviše iscrpljujuće. „Endi, preteruješ. Ništa se neće promeniti u narednih godinu dana, možda čak i duže. I dalje si ti urednik, ja sam i dalje izdavač, i uverena sam da će naše celokupno osoblje biti srećno da zajedno s nama pređe u 'Elajas-Klark'. Mi i dalje o svemu odlučujemo. I verovatno nikada nećemo ni videti Mirandu. Bićemo samo još jedan u nizu časopisa u njenoj štali.“

Endi se okrenula prema Emili - u besu prema Maksu gotovo je zaboravila da je Emili tu. „Bila si tamo, Emili. Videla si kako se ponašala. Šta misliš, kako će zaista biti? Da će dolaziti u našu kancelariju na jogu za vreme pauze za ručak ili na popodnevni pedikir? Da ćemo piti mimoze i kikitati se, pričajući o momcima?“

Emili je sigurno razumela sarkazam, ali se svakako smešila. „Biće i bolje od toga, obećavam ti.“

„Nije me briga šta ti obećavaš, jer ja odoh. Htela sam ti reći sutra za ručkom, ali očigledno je da nisi mogla čekati.“

„Endi...“, započe Maks, ali ga je Endi presekla.

„Da nisi rekao ni reč više“, rekla je Endi dubokim, besnim glasom, očiju suženih u proreze. „Ovo je *moj* časopis, *moja* karijera, a ti si ušetao ovamo pod nekim usranim navodno nesebičnim izgovorom kako me štitiš od mene same... i prevario me, da bi mogao da podigneš kompaniju koju je tvoja porodica uništila. Pa, znaš šta? Neću da se zadržavam i posmatram. Nosi se dođavola.“

Emili se zakašljala i po prvi put od početka razgovora zabrinula.

Endi se okrenula prema Emili. „Ako im ti ne kažeš da odlazim, reći ću im sama. Izgleda da ne mogu da poništim ovaj ugovor, ali sasvim sigurno mogu da dam ostavku, koja stupa na snagu ovog časa.“

Emili je susrela Endin pogled i energija u prostoriji se smesta promenila. Njihova srdžba je bila opipljiva, ali Emili kao da se spremala da kaže nešto zaista gadno. Endi je gledala kako Emili otvara usta da progovori, a zatim ih zatvara. Zaboravivši i na kolica, i na telefon, i na sve osim na dete u naručju, Endi se okrenula i besnim korakom izašla napolje.

Detalji, detalji

Bez daha, jer je gotovo čitav put do kuće pretrčala, i na ivici potpunog nervnog sloma, Endi jedva da je uspela da obavi Klementininu večernju rutinu: na brzinu ju je okupala u kuhinjskom lavabou, stavila joj noćnu pelenu, obukla joj jednodelnu pidžamicu sa čarapicama, dala joj bočicu, i sve to bez suza. Tek kada je Klem bila bezbedna u svom krevetu i svetla bila pogašena, a bebi-monitor uključen, Endi je zaplakala. Premda je kod kuće bila tek sat vremena, već joj se činilo da je prošla decenija, i pitala se kako će se suočiti sa dugom noći koja ju je čekala. Kako nije želela da Maks vidi da je plakala, zaključala se u kupatilo i stajala pod tušem dvadeset minuta, možda pola sata, a suze su joj se mešale sa vrelom vodom dok su joj jecaji potresali telo.

Maks i dalje nije bio kod kuće, kada je Endi izašla iz kupatila i obukla se od glave do pete u flanel. Letimičan pogled u ogledalo potvrdio joj je da joj je lice užas crvenih brazda, nateklih obraza i krvavih očiju. Nos joj je nekontrolisano curio. Reč na koju nije sebi dozvolila da svesno pomisli ni jedan jedini put otkako se udala nije prestajala da joj se nameće: razvod. Ovog puta nije bilo načina da se to izbegne. Odbiće da nastavi dalje s njim.

Setivši se da je ostavila mobilni kod Emili, Endi uze slušalicu fiksnog telefona i okrenu Džil.

„Endi? Mogu li te pozvati sutra? Usred smo kupanja. Džared se upravo pokakio u kadu, Džejk ima temperaturu, Džona misli da bi bilo urnebesno smešno da proveri može li dobaciti ukakanu vodu do ve-ce šolje, a Kajl je na poslovnoj večeri.“

Endi je naterala sebe da govori normalnim glasom. „Naravno, pozvaću te...“ „Odlično, hvala. Volim te!“ Veza se prekinula.

Zatim je okrenula majku, ali nakon što je telefon uzalud zvonio neko vreme, Endi se setila da njena majka ide na sastanke književnog kluba utorkom uveče i da će kući doći tek mnogo kasnije, pripita od sveg onog vina i smejući se tome da je prošao još jedan tročasovni

sastanak na kom se ni jedan jedini minut nije raspravljalo o knjizi.

Potom je pozvala Lili. Nije želela da izlaže prijateljicu dugačkom i plačnom razgovoru, kada je i sama Lili bez sumnje imala pune ruke posla s Berom i Skaj, ali Endi nije imala izbora. Kada se Lili nakon prvog zvona javila i rekla „Zdravo!“ svojim uobičajenim veselim glasom, Endi opet poče da plače.

„Endi? Da li si dobro? Mila? Pričaj!“

„Nikada nije trebalo da stanem pred oltar!“, zavijala je Endi, nejasno svesna da ne govori suvislo, ali nemoćna da se obuzda. Stenli je skočio na krevet i počeo da joj liže suze.

„Kakav oltar? Endi šta se dešava?“

Endi joj je sve ispričala.

Lili je bila zapanjena. Naposletku je rekla: „Žao mi je, Endi. To je strašna izdaja.“

„Nije stao na moju stranu, već na suprotnu“; rekla je, i dalje ne verujući. „Iskoristio je pravnu tehnikaliju i prodao moju kompaniju bez moje dozvole. Ko to radi? Ozbiljno te pitam, kakav čovek uradi tako nešto?“ Obrazi su joj bili vlažni od suza, ali joj je grlo bilo suvo. Nasula je sebi čašu vode, iskapila je i napunila je belim vinom.

„O, Endi. Ne znam šta da kažem.“

„Nisam dozvolila sebi ni da pomislim na činjenicu da bi se Emili - navodno jedna od mojih najbližih prijateljica - urotila protiv mene sa mojim mužem. Još uvek ne mogu to da obradim.“

Sa mesta na kom je ležala, čula je kako se otvaraju ulazna vrata. Osetila je kako joj se stomak grči. Nije znala kako će pregurati narednih petnaest minuta.

„Stigao je“, prošaputala je Lili.

„Ovde sam, mila. Čitavu noć. Zovi me u bilo koje doba. U redu? Uzmi telefon i pozovi me kad god poželiš.“

Endi je zahvalila Lili i spustila slušalicu baš kada se Maks pojavio na vratima. Sam pogled na njega, njegovo pokajničko držanje i buket narandžastih lala u jednoj i *pinkberi* kesu u drugoj ruci, natera je da opet zaplače. Samo što je suze ovog puta pratila mučna svest da on više nije njen muž. Privukla je Stenlija bliže nozi i

zarila prste u njegovo krzno.

„Kunem ti se Klementinim životom da mi nije bila namera da te povredim“, rekao je jasno, ne pomerajući se s vrata. „Njenim životom, Endi. Kunem ti se. Ako nikada ne uvažiš ništa od onog što kažem, molim te da uvažiš to.“

Verovala mu je. Nije ni posumnjala, bez obzira na to koliko joj teško bilo da poveruje njegovim rečima, znala je da se on nikada ne bi kleo životom njihove kćeri i lagao. Endi je klimnula glavom. „Cenim to“, rekla je brišući suze. „Ali to ništa ne menja.“

Maks je spustio cveće na noćni stočić i seo u podnožje kreveta. I dalje je na sebi imao jaknu i cipele, kao da je znao da neće ostati. Izvukao je veliki *pinkberi* sladoled iz kese, sa maslacem od kikirikija i čokoladom posutim čokoladnim mlečnim keksom, i pružio joj ga, ali ga je Endi samo fiksirala pogledom.

„Tvoj omiljeni.“

„Izvini, ali nisam nešto gladna sada.“

Gurnuo je ruku u džep i pružio Endi telefon. „Doneo sam i kolica.“

„Odlično.“

„Endi, ne umem ni da ti kažem...“

„Onda nemoj. Poštedi nas oboje još veće bede.“ Zakašljala se, a grlo joj je bilo bolno i nadraženo. „Želim da smesta odeš“, rekla je Endi, i ne znajući koliko ima istine u njenim rečima dok ih nije izgovorila.

„Endi, razgovaraj sa mnom. Moramo prebroditi ovo. Moramo misliti na Klem. Reci mi šta...“

Endi okrenu glavu i oseti nalet besa, dok je gledala Maksa u oči. „U ovom trenutku samo na Klem i mislim. Samo preko mene mrtve će, dok odrasta, posmatrati kako njen podmukli otac izdaje njenu uspavanu majku. Moja kćer to neće doživeti. Zato mi veruj kada ti kažem da je za Klementinu najbolje da se ti izgubiš odavde.“

Maks ju je pogledao sa suzama u očima. Endi se iznenadila što ništa ne oseća. Za sve ove godine koje su proveli zajedno, možda je jednom ili dva puta videla Maksa kako plače, a ipak njegove suze

nisu u njoj probudile nikakva osećanja. Otvorio je usta da nešto kaže i zastao.

„Idem“, prošaputao je. „Vratiću se sutra, pa ćemo onda razgovarati.“

Endi je gledala kako tiho zatvara vrata spavaće sobe. Nekoliko trenutaka kasnije čula je kako zatvara i ulazna vrata. *Nije uzeo odeću*, pomislila je Endi. *Ni četkicu za zube, niti rezervni par sočiva. Kuda će? Gde će prespavati?* Odmah počeo da se brine; brinula se kao što bi se brinula za majku, ili za prijatelja, ili ma koga u njenom životu koga je volela i do koga joj je bilo stalo. Ali, čim se setila šta je uradio, naterala je sebe da prestane.

Što je bilo lakše reći nego učiniti. I premda je Endi uspela da zaspi, oko ponoći se probudila, pitajući se gde Maks spava, u dva se probudila razmišljajući kako da saopšti vest roditeljima i Džil, u tri je pokušavala da zamisli šta će Barbara reći, u četiri je razmišljala o Emilinoj izdaji, u pet se pitala kako će se snaći kao samohrana majka, a u šest su joj suze presušile, ali joj je u glavi bubnjalo zbog nedostatka sna, a misli su joj se bavile najgorim mogućim ishodima. Čitava lobanja ju je bolela, od potiljka do kostiju oko očnih jabučica, a vilica joj je gotovo bila ukočena od stezanja zuba čitave noći. Nije morala da se pogleda u ogledalo da bi znala da joj je lice flekavo i podbulo, a oči crvene i nadute dovoljno da izgleda bolesno ili kao da pati od kliničke depresije, a ni jedno ni drugo nije bilo daleko od istine. Umirila se samo kada je uzela kćerku u naručje i zarila lice u njenu paperjastu kosicu; kada je videla kćerku kako gladno guta mleko iz bočice, osećaj deteta u naručju i miris njene svilene kože mora da su bile jedine stvari koje su tada mogle da izmame Endi osmeh. Poljubila je kćerku, udahnula njen miris i ponovo je poljubila.

Kada joj je telefon zazvonio u šest i trideset, savršeno joj je prijalo da ga ignoriše, ali je gotovo iskočila iz kože kada se oglasilo zvono. Najpre je pomislila da je to Maks, ali je odmah shvatila da ne može biti on: ma koliko snažna bila kriza koju su doživljavali, i dalje je ovo bio njegov stan i njegova kćerka, i nikada, nikada ne bi pozvonio na ulaznim vratima. Niko drugi nije znao da je budna, i ne bi mu palo na pamet da joj se pojavi na vratima, a i kada bi to neko

pokušao, vratar bi je pozvao. Srce joj zakuca malo brže. Da li se nešto desilo? Da li da se uznemiri?

Spustila je Klementinu na prostirku za igru i provirila kroz špijunku. Emili je, od glave do pete odevena u odeću za trčanje poznatih dizajnera - patike, helanke, jarkoružičasti ćebasti duks, fluorescentni prsluk i ista takva traka oko glave - istezala zadnju ložu. Dok ju je Endi posmatrala, Emili je proverila telefon, zakolotala očima i naredila Endi da otvori vrata.

„Znam da si tu. Maks je prespavao u mom stanu. Moram da razgovaram s tobom.“

Endi je očajnički želela da ignoriše Emili, ili da zavrišti na nju i zatraži da ode, ili da joj kaže da crkne, ali je znala da ništa od toga ne bi imalo smisla. Kako nije imala ni snage ni volje da se nadmeće s njom, otvorila je vrata.

„Šta hoćeš?“

Emili se nagnula i poljubila Endi u obraz, kao i uvek, i prošla pored nje u stan, kao što bi uradila svakog drugog dana pre nego što je vrlo efikasno okončala njihovo prijateljstvo.

„Molim te, reci mi da si pristavila kafu“, rekla je Emili, jureći prema kuhinji. „Bože, brutalno je ustati ovako rano. Kako ti to polazi za rukom svakog dana? Možeš li da poveruješ da sam već pretrčala šest kilometara? Zdravo, Klementina! Zdravo, mila, baš si slatka u pidžamici!“

Na zvuk svog imena Klem je prestala da gleda svoj mobilni na trenutak, ali nije se okrenula i uputila Emili jedan od svojih obično razgaljujućih osmeha. Endi se u mislima zahvalila kćerki.

„Hmm, nema kafe. Želiš li i ti kafu?“, Emili nije čekala odgovor. Uzela je čistu šolju iz sudopere, izbacila staru kapsulu kafe, odabrala i stavila novu, zatvorila poklopac i pritislula „start“, sve vreme ne prestajući da brblja o oglašivaču koji ju je pozvao u deset sati prethodne večeri sa nekim glupim pitanjem.

„Da li si ti zaista došla da mi pričaš o ljudima iz 'De Birsa'? U pola sedam ujutro?“

Emili je odglumila iznenađenje. „Da li je zaista tako rano?“

Kako je to necivilizovano od mene.“ Izvadila je i drugu šolju iz aparata, stavila u obe mleka i gurnula jednu prema Endi. Nakon što je otpila dugačak gutljaj, sela je za sto u trpezariji i pokazala Endi da sedne s njom. Ljuta na sebe što dozvoljava da joj Emili naređuje, Endi ipak sede preko puta i sačeka da vidi šta će se dalje desiti.

„Samo želim da znaš koliko se loše osećam zbog svega što se desilo.“

Emili još jednom zastade i pogleda Endi. Endi joj je samo nemo uzvraćala pogled; brinula se da bi mogla da ubije Emili, ako dozvoli sebi da makar i reč progovori.

Emili kao da to nije primetila i samo je nastavila da brblja. „Što se tiče čitavog ovog debakla sa ugovorom... priznajem da to nisam rešila baš na najbolji mogući način - sasvim sigurno sam u stanju da to sagledam i sa tvoje tačke gledišta - ali znala sam u srcu da ćeš, kada zaista shvatiš koliko je ovo neverovatna prilika, i sama doći do istog zaključka: da je jednostavno ne smemo propustiti. Znala sam to i nisam želela da rizikujem da je propustimo, jer nam je trebalo mnogo vremena da sve ovo shvatimo. Naravno, kada smo otkrile da je broj sa Oliv u opasnosti, znala sam da moram da odmah reagujem.“

Endi ništa nije rekla. Emili ju je pogledala, a potom se posvetila zanokticama na levoj ruci, pre nego što je nastavila. „Samo pomisli - od zarade od prodaje, možeš da uzmeš neko vreme slobodno i da budeš s Klem, da putuješ, radiš honorarno, započneš neki drugi projekat, napišeš knjigu - šta god poželiš. Advokati nisu mogli zaobići onu klauzulu o godinu dana rada za 'Elajas-Klark', ali bili su spremni da značajno povećaju ponudu. A ta godina će proleteti, Endi! Ne moram ti reći koliko su brzo prošle protekle dve godine, zar ne? I dalje obe imamo posao, radimo ono što volimo, za časopis koji smo zajedno osnovali. Jedina razlika je što ćemo sada raditi u mnogo lepšim gajbama. Zar ti to zvuči toliko strašno?“

„Nećemo“, prošaputala je Endi jedva čujnim glasom.

„Hmm?“ Emili ju je pogledala prvi put u nekoliko minuta, kao da se setila je Endi tu.

„Rekla sam da nećemo raditi u mnogo lepšim kancelarijama.“

Niti u bilo kakvim kancelarijama. Ja sam završila ovde. Gotovo je. Juče sam ti rekla i mislila sam to što sam rekla. Danas posle podne podneću i zvaničnu ostavku.“ Reči su joj sišle sa usana i pre nego što je Endi stigla da razmisli o njima, ali nakon što ih je izgovorila, nije osetila ni zrno kajanja.

„O, ne možeš!“, rekla je Emili, a prvi nagoveštaji panike počeli su da se uvlače u njeno jezivo mirno i sabrano držanje.

„Naravno da mogu. I upravo sam to uradila. Ponovo.“

„Ali u ugovoru stoji da naš urednički tim mora da ostane u časopisu jednu kalendarsku godinu. Ako ne ispunimo taj zahtev, imaju pravo da povuku ponudu.“

„To zaista nije moj problem, zar ne?“, upitala je Endi.

„Ali potpisali smo, i pristali smo na uslove. Ako ovo prekršimo, sav novac bi mogao nestati!“

„Mi potpisali? Da li si ti to upravo rekla? Imaš neverovatnu sposobnost da menjaš prošlost, Emili. Prosto neverovatnu. Dozvoli da ti kažem ovo: Uzeću svoj procenat od prodajne cene, ako uspeš da izbegneš tu stavku ugovora. Ako ne uspeš, moraćeš da me isplatiš u skladu sa našim ugovorom. Zaista me nije briga šta će se desiti, samo da te više nikada ne vidim.“ Endi je glas podrhtavao, i trudila se da ne zaplače, ali je naterala sebe da nastavi. „Sada možeš da ideš. Završile smo.“

„Endi, samo me saslušaj. Ako bi...“

„Neću više da te slušam. Ovo je moja konačna odluka. To su moji uslovi i iskreno mislim da su prilično velikodušni. Sada izlazi napolje.“

„Ali...“, Emili je izgledala zaprepašćeno.

Po prvi put za gotovo petnaest sati Endi oseti nešto nalik na mir. Nije joj bilo lako i nije joj bilo prijatno, ali je znala da je donela ispravnu odluku.

„Odmah“, rekla je Endi, a reč je zazvučala kao režanje. Klem ju je pogledala, a Endi se osmehnula kćerki, da joj da do znanja da je sve u redu.

Emili je nastavila da sedi kao da ne može da shvati šta se

desilo, pa je Endi ustala, podigla Klementinu i vratila se u svoju spavaću sobu.

„Sada idemo da se istuširamo i obučemo. Očekujem da te ne zateknem kada izađem iz sobe“, doviknula je preko ramena, i nije stala dok nije zaključala sebe i Klem u kupatilu. Trenutak kasnije je čula kako Emili sklanja šolju od kafe i sakuplja svoje stvari, a potom kako se ulazna vrata otvaraju i zatvaraju. Pažljivo je osluškivala ne bi li čula i neki drugi zvuk, pa je, kada ništa nije čula, odahnula.

Bilo je gotovo. Zauvek.

Mama kuguarka zlatno preplanulom dečaku-muškarcu

Godinu dana kasnije...

Endi je iz trpezarije gledala kako njena majka radi za kuhinjskim pultom, odmotava poslužavnike sa voćem, povrćem isečenim na tanke trake, keksima i kanapeima i kako malo zastaje da bi na svakom poslužavniku lepše rasporedila hranu. U poslednja dva dana ljudi i poslužavnici su u gotovo neprestanoj reci plovili kućom u kojoj je Endi odrasla i, premda je bilo mnogo onih koji su bili voljni da obave taj posao - prijatelji, rođaci, Džil i naravno, Endi - gospođa Saks je insistirala da sve pripreme za šivu⁸ obavi sama. Tvrdila je da joj to skreće misli sa majke i onih poslednjih nekoliko strašnih meseci bolničkih kreveta u kući i boca sa kiseonikom i sve većim dozama morfijuma. Svima im je laknulo što su staroj ženi muke bile prekraćene, ali Endi nije mogla da poveruje da nema više njene srčane bake bez dlake na jeziku.

Spremala se da se pridruži majci u kuhinji, kada je ugledala Čarlsa kako ulazi, osvrće se da se uveri da su sami, a potom grli njenu majku s leđa. Prošaputao joj je nešto na uvo i Endi se nasmešila. Njena majka je bila u pravu: Čarls je divan čovek - fin, smiren, osećajan, pun ljubavi - i Endi je bila presrećna što su pronašli jedno drugo. Viđaju se svega nekih šest meseci ili približno toliko, ali, ako je verovati njenoj majci, nisu ti potrebne godine da bi nekoga upoznao u šezdesetim: ili funkcionise ili ne funkcionise, a ova veza je od prvog dana tekla glatko. Već su počeli da razgovaraju o tome da prodaju kuću u Konektikatu i kupe zajedno stan u gradu, a pošto sada Endinoj baki više nije bila potrebna dvadesetčetvoročasovna nega, Endi je pretpostavljala da će se brzo preseliti.

„Čini se da je baš sjajan“, rekla je Džil kada je ušla u sobu i primetila u šta Endi gleda. Uzela je šargarepu i zagrizla. „Baš sam srećna zbog nje.“

⁸ Sedmodnevni jevrejski verski obred žaljenja za pokojnikom. (Prim. prev.)

„I ja. Dugo je već sama. Zaslužila je.“

Nastupio je trenutak tišine dok je Džil odmeravala da li da kaže ili ne kaže ono o čemu razmišlja i Endi je pokušala snagom volje da je natera da to ne izgovori. Nije bila te sreće.

„I ti nekoga zaslužuješ, znaš.“

„Mama i tata su se razveli pre deset godina. Ja sam...“ Endi i dalje nije mogla za sebe da kaže da je razvedena; zvučalo joj je suviše čudno, suviše strano. „Maks i ja smo razdvojeni svega godinu dana. Imam Klem, posao i sve vas. Ne žirim nigde.“

Džil je nasula dijetalnu koka-kolu u dve plastične čaše i pružila jednu Endi. „Ne kažem da bi trebalo da požuriš. Ali ne bi ubilo kada bi izašla ponekad na neki sastanak. Da se malo zabaviš, ništa više.“

Endi se nasmejala. „Na sastanak?“ Reč joj je zvučala tako strano, kao nazadovanje u sasvim drugačiji život. „Moj svet su igranja sa drugom decom, i infekcije ušiju, i prijavljivanje za programe u školama za dvogodišnjake, i probe baletskih papučica, i stavljanje povrća u mlečne šejkove. Ne znam kako bi sastanak trebalo da izgleda, ali pretpostavljam da ne podrazumeva ništa od navedenog.“

„Ne, naravno da ne podrazumeva. Možda ćeš morati da obučeš nešto osim trenerke, i svakako ćeš morati da razgovaraš o nečemu drugom osim o prednostima krekeri sa čedar sirom u odnosu na obične ribice, ali znaš li šta ima novo: možeš ti to. Tvoja kćerka provodi dve noći nedeljno kod oca, potpuno si izgubila trudničku kilažu i, kada bi uložila u pristojnu frizuru ili možda u haljinu ili dve, lako bi se vratila u formu. Za boga miloga, Endi, imaš samo trideset četiri godine. Teško da je s tvojim životom završeno.“

„Naravno da s mojim životom nije završeno. Ali ja sam savršeno srećna ovako. Zašto je to tako teško razumeti?“

Džil je uzdahnula. „Zvučiš baš kao mama pre nego što je upoznala Čarlsa.“

Lili je ušla u sobu držeći podruku svoju krhku baku i pomogla joj da sedne. Džil je pružila Rut čašu dijetalne koka-kole, ali je njena baka tražila kafu bez kofeina. Lili se složila, ali joj je Džil pokazala da sedne. „Upravo sam krenula da pristavim kafu. Sedi i utuvi malo

pameti toj mojoj sestri u glavu. Endi i ja smo upravo razgovarale o tome kako je krajnje vreme da se njeni monaški dani privedu kraju.“

„Opa“, rekla je Lili podižući obrve prema Džil.

„Ti si se dodirnula te teme.“

„Jesam. Ako mi ne možemo to da joj kažemo, ko će joj reći?“

Endi je počela da maše obema rukama kao da pokušava da zaustavi taksi. „Juhu? Da li ste svesne da ja i dalje sedim ovde?“

Džil je otišla u kuhinju.

„Klem je kod Maksa ovaj vikend?“, upitala je Lili.

Endi je klimnula glavom. „Ostavila sam je kod njega na putu iz grada. Istrčala je vrišteći 'Tatice! Tatice! Tatice!', čim je taksi stao uz ivičnjak i čim ga je primetila. Bukvalno mu je poletela u naručje i ne osvrnuvši se.“ Endi je odmahнула glavom i tužno se osmehnula. „Baš znaju da te nateraju da se osetiš odlično.“

„Pričaj mi. Juče smo odveli dečake u grad, Ber je pitao zašto čika spava na ulici. Pokušali smo da mu objasnimo da je zato važno ići u školu i učiti, da bi mogao da odrasteš i dobiješ dobar posao. Već smo počeli da mu ispiramo mozak, razumeš? Onda Ber pita čime se tata bavi i mi mu objasnimo da je vlasnik joga studija i da drži kurseve i da podučava druge učitelje. Znaš šta je na to rekao? 'Pa, kada odrastem, želim da ostanem kod kuće i ceo dan budem u pidžami, baš kao mama'.“

Endi se nasmejala. „Lažeš.“

„Ne lažem. Imam diplomu 'Brauna', magistarsku diplomu sa 'Kolambije' i radim doktorat, a moj sin misli da čitavog bogovetnog dana gledam televiziju.“

„Već ćeš mu objasniti. Jednog dana.“

„Da, pošto raspolazem silnim slobodnim vremenom.“

Endi je pogledala svoju prijateljicu. „Što znači?“

Lili je skrenula pogled.

„Lili! Ispljuni.“

„Hm, neke stvari bi trebalo da znaš.“

„Čekam.“

„Jedna je da sam trudna. A druga je da je Aleks...”

„Mama! Skaj me čupa za kosu i boli me! Ugrizao me je! I ima odvratnu slinu u nosu!” Ber se pojavio naoko niotkuda, vrišteći iznoseći spisak pritužbi na mlađeg brata, i Endi se jedva obuzdala da ga silom ne natera da učuti. Lili je trudna? Samo to joj je bilo gotovo nemoguće da pojmi, ali je Aleks što? Svratio da izjavi Endi saučešće? Razboleo se od neke strašne i smrtonosne bolesti? Preselio se zauvek u Afriku ili na Bliski istok, i nema nameru da se vrati? A potom je shvatila. Jedini očigledan odgovor.

„Konačno se oženio, zar ne?”, upitala je Endi odmahujući glavom. „Naravno da je to u pitanju.”

Lili ju je pogledala, ali Berovi krici su postali snažniji, a doteturao se i Skaj, takođe u suzama.

„Nije da se ne bih radovala njegovoj sreći u normalnim okolnostima - radovala bih se - ali ne mogu podneti pomisao da se oženio onom lažljivom, prevrtljivom kućkom. Šta je to s nama? Neka neobična, zajednička sklonost da se zaljubljujemo u ljude koji će nas povrediti i izdati. Zašto? Aleks i ja smo imali svojih problema, ali poverenje nikada nije dovedeno u pitanje među nama. Ili to zaista nema nikakve veze s nama - jednostavno svi varaju svakoga ovih dana, tako to rade popularni klinici, i svako očekivanje koje nije u skladu s tim je staromodno i nerazumno?”, Endi je duboko udahнула i odmahнула glavom. „Koliko matoro zvučim?”

„Endi...”, zaustila je Lili, ali se Ber bacio u njeno krilo i umalo je srušio sa stolice.

„Mama! Ja bih da idem kući!”

Endi je pogledala Lilin mali i primetan stomak. Imala je toliko pitanja, a ipak se njen um neprestano vraćao na Aleksa.

Bodi se pojavio u trpezariji i Lili mu praktično dobaci oba dečaka. Uputila mu je pogled, onaj usredsređeni ljutiti pogled, blago je podigla obrve i skupila usta, čime mu je poručila: *Ti si zadužen za decu, a evo ih oko mene, vrište, slinavi su i zovu me. Zašto ne mogu na deset minuta da porazgovaram s prijateljicom, a da me neko ne prekine? Da li zaista tražim previše?* Koji je svaka majka usavršila za svega nekoliko nedelja nakon prvog porođaja.

Poveo ih je obećavši im čokoladice i šolje mleka, i Endi na trenutak oseti kako joj nedostaje Klementina. Bilo joj je teško biti sama s njom čitave nedelje, i obično joj je prijalo kada je Klem utorkom i petkom uveče odlazila kod Maksa, ali, kada je videla Lili sa dečacima, poželega je da zagri svoju kćerku. Nameravala je da ostane u Konektikatu tu noć i veći deo narednog dana, ali možda će se sada vratiti već rano ujutro...

Teško mi je da poverujem da si ponovo trudna! Kada se to desilo? Da li si planirala novu trudnoću?

Lili se nasmejala. „Nismo pokušavali, ali nismo se ni uzdržavali od nepokušavanja.“

„Ah, ta mi je omiljena.“ Endi se setila Oliv. „Nepokušavanje je pokušavanje.“

„Pa, bez obzira na to, prilično smo bili zatečeni. Između Skaja i njegove sestre biće osamnaest meseci razlike. Već sam skoro u petnaestoj nedelji, ali sam čekala da ti javim dok ne saznam pol. Devojčica! Možeš li da veruješ?“

„Uverena sam da su i dečaci odlični - ljudi se kunu da je tako - ali ništa na svetu nije lepše od kćeri. Ništa.“

Lili se ozarila.

Endi je stegla ruku prijateljici. „Baš sam srećna zbog vas. Da je neko one godine kada smo živele zajedno u Njujorku pogledao u kristalnu kuglu i rekao ti da ćeš se udati za instruktora joge, živeti u Koloradu, imati troje dece koja su naučila da skijaju pre nego što su naučila da hodaju, da li bi mu poverovala?“ Endi nije rekla ono što joj je još bilo na umu: da li bi ona poverovala da će osnovati, razviti i prodati uspešan časopis, udati se i razvesti i naučiti kako da bude samohrana majka preslatkoj i poslušnoj devojčici, i to sve do trideset pete? Ovo je bilo mnogo svetlosnih godina daleko od onog što je očekivala.

„Aleks. Nije se oženio, Endi. Upravo suprotno. Raskinuo je sa Sofi.“ Lili je odmahнула glavom. „Ili je ona raskinula s njim, nisam sigurna šta se desilo, ali svakako više nisu zajedno.“

Endi se nagnula prema njoj. „Kako znaš?“

„Pozvao me je kada je prošle nedelje došao na Zapad.“

„Pozvao te je?“

„Da li je to tako čudno? Imao je nedelju dana slobodno i prolazio je kroz Denver, išao je u Vejl na skijanje s nekim prijateljima. Sastala sam se s njim na kafi blizu aerodroma.“

„*Skijanje s prijateljima!*“

„Endi! Nisam tražila adrese i brojeve osiguranja čitave grupe, ali mi je jasno stavio do znanja da tu nema nikoga sa kim je romantičnoj vezi. Da li si to želela da saznaš?“

Endi je odmahнула. „Naravno da nisam. Drago mi je što čuiem, za njegovo dobro, da nije s *njom*. Kako znaš da su raskinuli?“

„Naglasio mi je to sam. Rekao je da se preselio pre nekih šest meseci na Park Sloup. Rekao je da je izlazio, ali da nije bio zainteresovan ni za šta ozbiljno. Bio je onaj stari Aleks, znaš?“

„Kako je izgledao?“

Lili se nasmejala. „Onaj stari. Simpatičan i mio. Doneo je knjige za dečake. Rekao je da bi trebalo češće da se čujemo i da ga pozovem sledeći put kada budem u gradu. Uobičajene stvari.“

„Pa, laknulo mi je zbog njega“, rekla je Endi. „Uverena sam da mu nije bilo lako, ali lakše je nego udati se...“

„Nisam mu ništa rekla o tebi“, rekla je Lili izgledajući kao krivac. „Želiš li da mu kažem? Nisam bila sigurna.“

Endi je to zanimalo, ali nije želela da pita. Na trenutak je razmislila i zaključila da je bolje da Aleks i dalje misli da je srećno udata i da uživa u novom životu. Nije da je dozvolila sebi da i na trenutak pomisli da bi još uvek mogli biti nečega među njima - da čak i nakon svih ovih godina on i dalje oseti trzaj kada nalete jedno na drugo ili kada joj čuje ime - jer je sva verovatnoća bila da to nije tako.

Ali ipak je morala da upita. „Da li me je uopšte spominjao? Da li je pitao za mene?“

Lili je spustila pogled na ruke. „Nije. Ali sam uverena da je želeo. Ti si uvek veliki beli slon u prostoriji.“

„Hvala ti, Lil. Ti uvek znaš šta da kažeš.“ Endi je naterala sebe da se osmehne.

Endi je podigla pogled i videla da je Lili gleda.

„Šta je bilo? Zašto me tako gledaš?“

„I dalje ga voliš, zar ne?“, upitala je Lili šapatom, kao da je njena baka, jedina osoba u prostoriji očajna da čuje ovaj sočni detalj.

„Mislim da ću ga uvek voleti“, rekla je Endi iskreno. „On je Aleks, znaš? Ali sve je to sada prošlost.“

Lili je ćutala. Endi je čekala da njena prijateljica kaže nešto, ali Lili je i dalje ćutala.

„A ako zanemarimo Aleksa, ne mogu da zamislim da s nekim budem bliska. Ne sada. Znam da je prošla godina, ali... sve mi je to još uvek sveže. Drago mi je što smo Maks i ja našli zajednički jezik, zbog Klem. Barbara je toliko oduševljena što je Maks slobodan da se viđa sa ženama koje mu više odgovaraju' da je praktično postala nova žena. Nikada nisam mislila da ću to reći, ali luda je za Klementinom i na putu je da postane delimično pristojna baka. Sve ono pustošenje od prošle godine konačno se sleglo. Stvari su se smirile. Ne želim ni sa kim da se viđam. Možda jednog dana, ali ne sada.“

Lili joj je ponovo uputila onaj pogled; Endi je znala da laže svoju prijateljicu - ili joj bar ne govori potpunu istinu - i Lili je to znala. Naravno da je počela da se pita da li će ikada sresti nekoga, da li će se čak doterati za izlazak ili se radovati produženom vikendu s nekim muškarcem. Pitala se da li će ikada podeliti s nekim radosti i tuge roditeljstva, da li će imati nekoga kome bi se mogla poveriti, a najviše od svega se pitala da li će Klem ikada imati brata ili sestru. Znala je da su izgledi za sve to dobri, ukoliko to želi, i premda to sada sve izgleda drugačije: budući momak će verovatno i sam biti razveden, a najverovatnije će imati i dete. Koji bi slobodan momak u tridesetim godinama odabrao majku dvogodišnjeg deteta, kada može da zasnuje svoju porodicu sa mnogo mlađom devojkom? Ali i to je bilo u redu. Kada bude spremna, Endi će se pridružiti grupi samohranih roditelja ili će se prijaviti na Match.com ili prihvatiti neki od poziva na kafu koje su joj uputili očevi samci koje je

upoznala u „Prostoru za pisce“ -zajedničkom radnom prostoru kome se priključila - ili na igralištu.

I nadala se da će se jednog dana pronaći s nekim od njih i, umesto da planiraju veliko venčanje u belom ili medeni mesec na Havajima ili da se dogovaraju oko uređenja prvog zajedničkog stana, oni će se baviti upoznavanjem svoje dece i usaglašavanjem njihovog rasporeda, sa bivšim mužem i bivšom ženom, stapanjem dvaju potpuno razdvojenih života. Biće to drugačije, ali može to biti lepo na svoj način. Endi se nasmešila na ovu pomisao.

„Čemu se smešiš?“, upitala je Lili.

„Ničemu. Samo zamišljam sebe jednog dana udatu za četrdesetogodišnjaka s dvoje dece i ćelom, čija me bivša žena mrzi gotovo jednako koliko Maks mrzi njega. Razgovor će nam se vrteti oko reči *starateljstvo* i *posete vikendom*. Zajedno ćemo uštimentovati kako da nekome budemo pomajka i očuh. Biće to baš lepo.“

„Bićeš odlična zla maćeha“, rekla je Lili ustajući da zagrlj prijateljicu. „A ko kaže da nećeš završiti s nekim zgodnim dvadesetdvogodišnjakom koji voli kuguarke...“

„I dvogodišnjakinje...“

„On će voleti svoju mamu kuguarku, a ti ćeš voleti to što mu je jedina briga u životu kako da održi preplanuo ten za vreme dugačkih, hladnih njujorških zima.“

Endi se nasmejala. „Rado ću kad bilo biti mama kuguarka zlatno preplanulom dečaku-muškarcu. Za tebe, bako, ako me negde sada slušaš.“

„Vidiš?“, rekla je Lili, pomažući svojoj baki da ustane i pokazujući Endi da krene u dnevnu sobu. „Život tek počinje.“

To je sve

Brojač reči programa aktivirao je nemi, trepćući alarm: 500 REČI! Bleštalo je velikim slovima: vedra ljubičasta i zelena poruka igrala je preko čitavog monitora. Nasmehivši se sebi, Endi je pritisnula *sačuvaj*, skinula slušalice sa aktivnim poništavanjem šuma i uputila se u sićušnu trpezariju „Prostora za pisce“ da napravi sebi kafu. Za jednim od stolova za dvoje pružio se i čitao *Kindl* Nik, scenarista nedavno pristigao iz Los Anđelesa koji je napisao sramno uspešnu pilot-epizodu za tridesetominutnu komediju i koji je trenutno radio na svom prvom i dugo iščekivanom scenariju za film. On i Endi postali su prijatelji iz sobe za kafu pre nekoliko meseci kada im se ona pridružila, ali Endi je bila zapanjena kada ju je pretprošle nedelje pitao da pođe da pogleda s njim neki nezavisni film - toliko je bila zatečena da je pristala.

Premda to nije učinila graciozno.

„Znaš da imam kćerku, zar ne?“, rekla je, čim je prestao da joj opisuje iranski film koji je želeo da pogledaju.

Nik je nagnuo glavu s mnogo tamnoplave kose, zagledao se na trenutak u nju, a onda prasnuo u smeh. Veseo, vedar smeh. „Savršeno to znam. Klementina, zar ne? Sećaš li se da si mi pokazala njenu sliku sa časa muzike? I sliku koju ti je dadilja poslala, na kojoj je sva umazana crvenim sosom? Da, Endi, znam da imaš kćerku. Možeš i nju povesti ako želiš, ali nisam siguran da će joj se film dopasti.“

Endi je bilo neprijatno. Hiljadu puta je pitala i Lili i Džil kako da jednog dana kaže momku sa kojim će izaći za Klementinu - kada je odgovarajući trenutak, kakve su odgovarajuće okolnosti i koje bi bile odgovarajuće reči u tom trenutku - i obe su joj rekle da će prepoznati trenutak. Verovatno ovo nisu imale na umu.

„Izvini“, promumlala je, osećajući kako joj se lice žari. „Sve mi je ovo prilično novo.“ *Najblaže moguće rečeno*, pomislila je. Prošlo je godinu i po dana od njenog razvoda i, premda nije baš bila

zasuta ponudama, nekoliko je odbila iz čistog straha i strepnje. Ali nešto u Nikovim toplim očima i nežnom ophođenju navelo ju je da pomisli kako je u redu da pristane.

Bilo je to savršeno lepo večer. Uspela je da okupa i obuče Klementinu pre nego što joj je objasnila da ide da pogleda film sa prijateljem. Iako Klem nije razumela dovoljno da se uznemiri, Endi se uvek trudila da joj sve objasni.

„Tatica?“ , upitala je Klem, kao što je činila najmanje deset puta dnevno.

„Ne, ne idem sa taticom, mila. Sa jednim drugim prijateljem.“

„Tatica?“

„Ne. S nekim koga nisi sreala. Ali Ajla će ti čitati priče i staviti te u krevetac, a kada se ujutro probudiš, ja ću biti tu, u redu?“

Klem je naslonila vlažnu glavicu slatkog mirisa na Endine grudi, prinela čebence licu i ispustila dugačak, opušten uzdah. Endi je bukvalno morala da natera sebe da izađe napolje.

Izlazak je bio savršeno... korektan. Nik je ponudio da dođe po nju taksijem, ali je Endi bilo prijatnije da se sastane s njim ispred bioskopa. Već je kupio karte i sačuvao im mesta pored prolaza, pa je Endi kupila kokice i suvo grožđe preliveno čokoladom i čakala je svih petnaest minuta pre nego što je film započeo. Nakon filma su otišli na desert u kafić u Ulici Hjuston i razgovarali o Nikovim godinama u Los Anđelesu, Endinom novom honorarnom radu za *Njujork magazin* i, premda se zaklela da to neće činiti, o Klementini. Kada ju je odbacio kući, nežno ju joj je spustio poljubac na usne i rekao joj da se baš lepo proveo. Čak se činilo da to iskreno i misli. Endi se brzo složila - bilo je zabavno i daleko opuštenije nego što je očekivala - ali zaboravila je i na izlazak i na Nika čim je prošla kroz vrata stana. Setila se dovoljno dugo narednog jutra da mu pošalje *hvala* u poruci, ali je prestala da mu odgovara nakon nekoliko razmenjenih poruka i toliko se usredsredila na Klementinu i najnoviji zadatak i planiranje posete majci i Džil za vikend da je jedva i primetila da Nik čitave nedelje nije dolazio u „Prostor za pisce“.

I evo ga sada, i dalje potpuno unetog u čitanje - dovoljno da Endi može neprimećena da se vrati za svoj sto - i Endi smesta oseti

nalet krivice. Ali nije bila sigurna zbog čega. Ali zbog nečeg se osećala krivom.

Pročistila je grlo i sela preko puta Nika i rekla: „Zdravo. Dugo se nismo videli.“

Nik je podigao pogled, ali se činilo da nije iznenađen što je vidi. Licem mu se raširio širok osmeh i on odbaci *Kindl*. „Endi! Drago mi je što te vidim. Šta ima novo?“

„Ništa posebno, evo me na pauzi nakon petsto reči. Htela sam da napravim kafu. Želiš li i ti?“ Krenula je prema aparatu za kafu na kuhinjskom pultu, osećajući olakšanje što može nekako da uposli ruke.

„Upravo sam skuvao kafu. Ta je sveža“

„Uzela.“ Endi je uzela svoju šolju sa police - foto-šolju Klementine kako duva svećice na svojoj torti za prvi rođendan u obliku Elma - i napunila je kafom. Petljala je s mlekom i zaslađivačem što je duže mogla, jer nije bila sigurna šta da kaže kada se okrene, ali Nik nije izgledao nervozno.

„Endi? Da li si ovde za vikend?“, upitao ju je.

Gledao ju je pravo u oči, kada mu se pridružila za stolom. Mrzela je kada to ljudi urade, a da prethodno ne kažu šta žele. Da li je slobodna za odlazak na koncert Brusa Springstina, jer ima karte za prvi red? Da, na to bi verovatno pristala. Da li ima nekoliko sati slobodno, da pomogne Niku da se preseli sa jednog šestog sprata na drugi? Ne, nadolazeći vikend joj je pretrpan. Zaleđena i ne znajući šta da kaže, Endi se zagledala u njega.

„Jedan moj prijatelj, ilustrator, prikazuje svoje radove u 'Nejšnel arts klubu'. Privatna izložba je u pitanju. Nekoliko nas ide na večeru posle izložbe, da proslavimo, i želeo bih da pođeš sa mnom.“

„Na izložbu? Ili na večeru?“, upitala je Endi, da dobije na vremenu.

„Na bilo šta od toga dvoga, a najbolje bi bilo i na jedno i na drugo“, rekao je Nik sa neporecivo slatkim nestašnim osmehom.

Milion izgovora proletelo joj je glavom, ali, kako nijedan nije

mogla da sroči u odgovor, Endi se nasmešila i delimično klimnula glavom. „Zvuči mi dobro“, rekla je, bez imalo ushićenja.

Nik ju je neobično pogledao na trenutak, ali je odlučio da zanemari njenu mlaku reakciju. „Odlično. Svратиću po tebe oko šest?“

Endi je već znala da se ništa od toga neće desiti - ni svraćanje, neizbežno upoznavanje s Klementinom, izlazak uopšte - ali uopšte nije bila sposobna da objasni zašto. Nik je bio savršeno pristojan, sladak i pametan. Činilo se da mu se ona iz nekog razloga dopada i pokazivao joj je to na simpatičan, nenametljiv i nimalo preteći način. Samo zato što nije osetila ništa kada ju je poljubio i što je gotovo odmah nakon izlaska zaboravila na njega, nije značilo da nisu dobar spoj. Gotovo da je mogla da čuje svoju sestru i Lili: *Nećeš se udati za njega, Endi! U pitanju je drugi izlazak. Ne moraš biti ludo zaljubljena da bi izašla na drugi sastanak s nekim. Ako ništa drugo, pomoći će ti da se vratiš u formu, da se setiš kako je to opet se naći na tržištu. Idi, opusti se, uživaj. Prestani da upravljaš svakom sitnicom. Koga je briga da li će uspeti ili neće? Jednostavno pokušaj.*

Kao da je to toliko lako.

„Endi? Da li ti odgovara da dođem u šest?“ Nikov glas trgao ju je iz sanjarenja.

„Šest? To je odlično. Savršeno mi odgovara.“ Široko se osmehnula i odmah se osetila budalasto. „Bolje bi mi bilo da se vratim na posao!“

„Tek što si sela.“

„Da, ali ovaj članak moram da predam u petak, a još nisam počela da ga doterujem!“ Sama sebi je zvučala izveštačeno i površno. Kako li samo strašno mora da je zvučala njemu?

„Hoćeš li mi reći o čemu je?“

„U subotu“, rekla je već izašavši iz trpezarije. „Tada ću te smarati pojedinostima.“

Kada je konačno sela za svoj sto, osećala je da tek sada može da odahne. Endi je pokušala da uveri sebe da je Nik baš sjajan momak sa kojim će, ako ništa drugo, biti zabavno provoditi vreme.

Zašto mora da misli dalje od toga? Bilo je jednostavno: nije.

Narednih sat vremena uspela je da se skoncentriše na posao, zapisala je još sto reči, i počela je da se oseća opuštenije u vezi sa rokom u petak. Bilo je pravo zadovoljstvo raditi za novog urednika u *Njujorku*, čoveka po imenu Sojer koji je tu prešao iz *Voga*; bio je smiren, odgovoran i profesionalan u svakom pogledu. On je odobravao - a ponekad je i dodeljivao - Endi ideje za članke, do detalja joj je objašnjavao na šta želi da se usredsredi, a potom se povlačio, dok je ona vršila istraživanje i pisala, da bi se opet umešao kada bi predala članak, da bi izvršio odličnu lekturu i postavio joj promišljena i konkretna pitanja. Članak na kome je sada radila bio je, sasvim slučajno, detaljan prikaz načina na koji partneri istog pola pokušavaju da svoja venčanja učine različitim od konvencionalnih venčanja, a da se pritom ne otuđe od konzervativnih članova porodice. Biće to njen najveći članak za ovaj časopis, i bila je zadovoljna kako joj je išlo. Pisanje joj je obezbeđivalo sasvim pristojnu platu - bar u kombinaciji sa kamatom na njen deo od prodaje *Plandža*, pošto je odmah konzervativno uložila glavnica - a imala je vremena da radi i na drugim projektima. Zapravo, na knjizi. Premda je imala svega stotinak strana ili možda nešto više i premda je još nije pokazala nijednom živom biću, Endi je imala dobar osećaj u vezi s njom. Ko bi pouzdano mogao reći da će objaviti roman *à clef*⁹ o Mirandi Pristli? Sve što je Endi znala bilo je da joj se dopada što opet upravlja svojim životom.

Na mobilni telefon joj stiže obaveštenje o pristiglom mejlu, pa refleksno proveri poštu.

Srdačni pozdravi iz grada anđela!, privlačio je pažnju naslov mejla. Odmah je znala da je mejl od Emili.

⁹ Francuski, roman s ključem, roman o stvarnom životu ali sa fasadom fikcije, sa stvarnim osobama i opisuje stvarne događaje, ali su junaci predstavljeni kao književni likovi, a ne stvarne ličnosti. (Prim. prev.)

Dragi prijatelji, porodico i obožavaoci,

*Sa velikim vam ushićenjem javljam da smo Majls i ja konačno pronašli dom i da smo se već nastanili u njemu. On je već započeo sa snimanjem nove serije „Ljubavnici i gubitnici“, i svi koji su snimke videli kunu da će biti **VELIKI HIT** (Kloi i Lamar se susreću sa Pravim domaćicama sa Beverli Hilsa!!!). Moja nova tezga je posao stilist poznatim ličnostima i već uveliko radim. Već sam potpisala ugovor sa Sofijom Vergarom, Stejsi Kibler i Kristen Vig, i nije da se razbacujem imenima ovde, ali imam zakazano piće sa Keri Maligan večeras i nadam se da će i ona biti klijent Emili Čarlton do polaska kući. Oboma nam nedostaje Njujork, i naravno svi vi, ali i ovde je život prilično lep. Znete li da je danas bilo dvadeset šest stepeni i da smo išli na plažu? Nije loše. Tako da, molim vas, molim vas, molim vas, dođite uskoro da nas posetite... Da li sam spomenula da imamo i bazen i džakuzi? Posetite nas. Ozbiljno. Nećete se pokajati.*

Voli vas i Ijubi,

Em

Ako je Endi i pokušala da pošalje neku poruku Emili da nisu više prijateljice, ona je nije primila. Uprkos tome što je Endi izbacila Emili iz stana nakon što je saznala za potpisivanje ugovora, uprkos tome što joj se nije nijednom javila na telefon niti joj odgovorila na pozive ili mejlove ukoliko se nisu neposredno ticali prodaje *Plandža* i uprkos tome što je ignorisala Emili kada bi naišle jedna na drugu u društvenim krugovima, Emili nije želela da prihvati Endino ćutanje. Nastavila je da joj šalje poruke i mejlove, obaveštavajući je o promenama u svom životu ili nekim tračevima, i uvek je pozdravljala Endi zagrljajem i srdačnim pozdravom kada bi se susrele. Zato je Endi laknulo kada je pre nekoliko meseci dobila mejl od Emili u kome ju je obavestila da se ona i Majls sele u Los Anđeles. Udaljenost će svakako postići ono što Endi nije uspela i ona je pozdravila pomisao na presecanje svih veza.

Emili je dobila otkaz nakon svega deset nedelja posle prodaje, što i nije trebalo da bude neko iznenađenje - ipak je u pitanju Miranda - ali, kada joj je Maks ovo saopštio, Endi se nije suzdržala da ne kaže: „Rekla sam ti.“ Samo jedan broj. To je sve vreme koje je Miranda dala Emili i njenom novom glavnom uredniku da se dokažu „Elajas-Klarku“, pre nego što je otpustila kompletan urednički tim koji je toliko neumoljivo insistirala da zadrži. I premda je to samo još više pojačalo njene simptome koji su podsećali na posttraumatski stresni sindrom, Endi nije mogla da prestane da čita o različitim aspektima otkaza. Jedan tračerski blog je izneo najpodrobniji izveštaj, a verovatno im je materijal dala Agata ili već neki od asistenata koji su svedočili čitavom događaju, i Endi ga je progutala. Činilo se da je to bio dan kao i svaki drugi, nedelja nakon što je *Plandž* objavio svoj prvi broj za „Elajas-Klark“. Na naslovnoj strani bio je Najdžel sa svojim novopečenim suprugom Nilom, koji je - sudeći prema fotografijama - bio iznenađujuće snebivljiv, stariji od Najdžela najmanje dve decenije i nije bio nimalo otmen, niti se razumevao u modu. Najdžel se malo popunio, bez sumnje od predbračne sreće, ali pored Nilove već dovoljno neugledne pojave, čak ni na Sen Žermenovim fotografijama nije bilo moguće da izgledaju apsolutno fenomenalno. Bez obzira na to što je ovo bilo prvo na svetu izdanje časopisa koji se bave venčanjima koje je bilo posvećeno braku osoba istog pola i što je zbog toga izazvalo veliko interesovanje i što je pohvaljeno zbog osećajnog i pronicljivog prikaza dugo prenebregavane grupe-naslovna strana nije bila dovoljno glamurozna, i to je bilo neoprostivo. Nije to bila Emilina krivica, ali takvi detalji nisu zanimali Mirandu.

Endi nije znala ko je pustio informaciju - Emili, Najdžel, Čarla 3.0 - ali svi tračerski blogovi su citirali izjavu koja je efikasno prekinula Emilinu veoma kratku vladavinu u „Elajas-Klarku“.

„Otpuštena si, otkaz odmah stupa na snagu. I ponesi svoje stvari sa sobom.“ U ovom trenutku Miranda je pogledala Emili pravo u oči i rekla: „Izabraćemo *svežiji* tim.“

Članak se završio prilično zburadim opisom scene kada se čitavo osoblje *Plandža* vratilo s ručka i otkrilo kako njihove kartice više ne mogu da otključaju nijedna vrata i kako nemaju pristup

zgradi. Miranda je već jednom otpustila Emili bez mnogo uviđavnosti, ali je ovog puta bar mogla da se uteši velikodušnom otpremninom. Emili je poslala mejl Endi i obavestila je da su se svi članovi osoblja snašli: nekoliko ih je prešlo u druge časopise, dvoje je iskoristilo priliku i vratilo se u školu, Danijel je otišao sa momkom u Majami Bič, a Agata - nazvana ambiciozna Agata - okušavala se u ulozi novog Mirandinog mlađeg asistenta. Zasluživale su jedna drugu.

Endi je krenula da obriše Emilin mejl kao i mnoge druge, ali nešto ju je nateralo da ode na „odgovori“.

Zdravo, Em.

Čestitam na novoj tezgi - zvuči mi daje savršena za tebe. Čestitam i na kući sa bazenom itd. Mislim daje to velika promena u odnosu na Njujork. Srećno.

Endi.

Upravo se spremala da se opet posveti pisanju, kada se pored njenog stola pojavio Nik. Čitavim bićem mu je poručivala da ode, da je ne prekida, i odmah je zažalila što je pristala da po drugi put izađe s njim. Ništa nije falilo Niku, i nije bilo ničeg lošeg u izlaženju, ali trebalo je da zna da ne bi trebalo da meša taj svet sa svojim novim, savršeno mirnim i spokojnim prostorom za pisanje. Bio je ovo njen beg od svega bučnog i napornog i vezanog za decu, jedino mesto na kom je mogla da bude potpuno sama, a ipak okružena ljudima koji su svi polako i uporno gledali svoja posla. Malo je falilo da počne da ga preklinje da ode.

„Endi?“, prošaputao je, kršeći sva pravila. Priča nije bila dozvoljena u tihom delu za rad, u kom je Endi odabrala jedan od najjudaljenijih i najizolovanijih stolova.

Okrenula se i podigla obrve, ali nije progovorila.

„U kuhinji te čeka neki tip.“

„Nisam poručila hranu“, prošaputala je Endi zbunjeno.

„Ne izgleda mi kao neko ko isporučuje hranu. Neko ga je

pustio da uđe zato što je rekao da važno.“

Bilo je to poslednje što je Endi želela da čuje. „Važno“ je značilo da je to Maks i da je došao zbog Klem. Endi je silovito izvukla telefon iz tašne i brzo ga pogledala: nije bilo poruka, niti poziva od Ajle, što je bilo utešno, ali je možda situacija bila toliko ozbiljna da je procenila da će pre stići do Maksa, pa je najpre pozvala njega. Bez ijedne reči Endi je iskočila iz stolice i potrčala prema kuhinji. Ništa je nije moglo pripremiti na čoveka koji je sedeo za istim stolom za kojim su ona i Nik sedeli ranije tog poslepodneva.

„Zdravo“, rekao je Aleks, kao da je to najnormalnija stvar na svetu.

„Zdravo“, odgovorila je Endi, potpuno nesposobna da kaže ma šta drugo.

Prošao je rukom kroz kosu i Endi je primetila da mu ruka drhti. Nije važno - izgledao je predivno u farmerkama, tamnoplavom duksu na rajsferslus, i naravno, njegovim nju balans patikama. Kada je raširio ruke i zagrlio je, jedva se suzdržala da ne zaplače: osećaj poznatog materijala na obrazu, težina njegovih ruku na leđima, Aleksov miris koji ju je bukvalno rasplakao. Koliko li je vremena prošlo otkako ju je ovako zagrlio neko ko nije njena majka? Godina? Više? Bilo je to istovremeno uzbudljivo, smirujuće i utešno. Osećala se kao da se vratila kući.

„Šta radiš ovde?“, upitala je, i dalje ubeđena da je sve ovo privid ili još gore, neka slučajnost.

„Uhodim te“, rekao je smejući se.

„Ne, ozbiljno te pitam.“

„Ozbiljno ti kažem. Naleteo sam na tvoju dadilju sa Klementinom danas u poslastičarnici blizu tvog stana i...“

„Naleteo si na moju dadilju? I Klementinu? Šta si radio tri bloka udaljen od svog stana? zar ne živiš sada u Park Sloupu?“

Aleks se nasmešio. „Da, ali kao što sam rekao, uhodim te. Sedeo sam unutra, jeo kapkejk i pokušavao da skupim hrabrosti da ti se pojavim u stanu, kad je ušla Klementina. Baš je porasla otkako sam je poslednji put video. Prelepa je, Endi. I tako je slatka. Svugde

bih je prepoznao.“

Endi je pokušala da se ne obraduje previše zbog Aleksovog priznanja da je želeo da joj dođe u stan, ali je samo uspela da se zagleda u njega.

„Pa sam upitao tvoju dadilju da li si kod kuće. Rekao sam joj da sam tvoj stari prijatelj, ali mislim da se unervozila zbog toga što se neki stranac raspituje za tebe, pa je rekla da si izašla da pišeš negde. Mislim da su to bile njene reči.“

„Pa si odlučio da rizikuješ i proveriš da li sam baš ovde, od mogućih pedeset ovakvih mesta u gradu? Da ne spominjem privatne kancelarije, biblioteke, kafiće, kafee, stanove prijatelja...“

Aleks ju je razigrano bocnuo u ruku, i ona je poželela da ga zgrabi za prst i poljubi. „Da, a možda sam pre nekoliko meseci primetio kada si na Lilin zid na 'Fejsbuku' stavila da radiš na mestu koje se zove 'Prostor za pisce'.“

Endi je podigla obrve.

„Znam, znam, rekao sam da nikada neću otvorili profil na 'Fejsbuku', ali sam popustio. Sada mogu da uhodim bivše devojke sa najboljima. Kako bilo, neki momak po imenu Nik me je pustio da uđem, i rekao je da te poznaje...“

„Da“, rekla je Endi.

Aleks ju je pogledao upitno, ali je odustao kada od nje nije dobio povratnu informaciju.

Žena u srednjim četrdesetim ušla je u kuhinju i počela da pretura po frižideru. Endi i Aleks učutaše, dok su je posmatrali kako vadi salatu u *taperver* posudi iz jedne od fioka, protresa bocu preлива za salatu, otvara pepsi i iznenada svesna da je nešto prekinula, nosi ručak u najudaljeniji ugao trpezarije, zatim je stavila slušalice u uši i počela da jede.

„Dakle...“, Endi je pogledala Aleksa i snagom volje pokušala da ga natera da progovori prvi. Bilo je toliko toga što je trebalo reći, ali nije znala odakle da počne. Zašto je došao? Šta hoće?

„Dakle...“, Aleks se nervozno zakašljao i protrljao jedno oko. „Sočivo me izluđuje, čitavo jutro mi pravi problem.“

„Mmm. Mrzim kada se to desi.“

„I ja. Počinjem da se bavim mišlju da se podvrgnem laserskoj operaciji i jednostavno se rešim sočiva zauvek, ali onda čuješ priče ljudi koji su imali silnih problema sa suvim očima i...“

„Alekse - zoveš se, Aleks, zar ne? Nisi Zander? Šta se dešava?“, izlanu Endi. Izgledao je potišteno. Uplašeno.

„Aleks sam“, rekao je. Kršio je prste i trzao kragnu duksa. „Kako to misliš, šta se dešava? Samo zato što sam želeo da ti se javim? Da li je to toliko čudno?“

Endi se nasmejala. „Da, jeste čudno. Lepo je, ali čudno.“

„Kada smo se poslednji put videli? Pre godinu dana? Na onom branču, koji je bio najneprijatiji susret svih vremena...“ Pala je u iskušenje, strašno iskušenje da pita za Sofi, da vidi šta Aleks zna, ali nije mogla da natera sebe da ma šta kaže. „Sofi i ja više nismo zajedno“, rekao je gledajući u sto. „Već neko vreme.“

„Žao mi je što to čujem.“

„Zaista?“, upitao je sa osmehom.

„Ne. Ni najmanje.“

Nasmešio se. „Znam sve, Endi. Sve o njenom studentu i aferi, i svemu. Bila je toliko ubeđena da si mi ti rekla da nije imala izbora, nego da mi sve prizna. Mislim da i dalje ne veruje da mi nisi ništa rekla.“

„Žao mi je. Zbog svega.“ Znala je da je Aleksu jasno da se izvinjava za sve - što je znala, ali mu nije rekla, za bol koji mora da je osetio kada je otkrio, zbog činjenice što je to uopšte moralo da se desi.

Klimnuo je glavom s razumevanjem. „Ispostavilo se da nije u pitanju prolazna stvar. Venčali su se skoro odmah nakon našeg raskida i ona bi sada svakog časa trebalo da se rodi.“

Endi je poželela da ga zagrla.

„Znam i za tebe i Maksa...“ Aleks je opet skrenuo pogled.

„Maksa?“ Tačno je znala na šta misli, ali joj je bilo čudno da čuje Aleksa kako izgovara ime njenog bivšeg muža.

„Za razv... za sve što se desilo među vama.“

Endi je zurila u njega, dok nije pogledao u nju. „Kako znaš za to? Lili mi je deset puta ponovila da ti ništa nije rekla, da me nijednom niste spomenuli kada ste razgovarali...“

„Nije mi rekla Lili. Rekla mi je Emili.“

„Emili? Otkada se to vas dvoje čujete?“

Aleks se nasmešio, ali mu je osmeh bio pun tuge. „Ne čujemo se. Ali me je pre nekoliko meseci iznenada pozvala, i pričala je sto na sat i sve nešto nepovezano, mislio sam da je histerična. Baš onakva kakve je se sećam iz *Piste*.“

„Ona je pozvala tebe?“

„Da. Izgleda da ju je Miranda opet otpustila, i ona i njen muž su nameravali da se presele u Los Anđeles.“

„Da, upravo su se preselili.“

„Pa je pričala o tome kako je sve uprskala, s 'Elajas-Klarkom' i Mirandom i *Plandžom* i naročito s tobom. Želela je da mi kaže za tvoj, uh... razvod.“ Premda je reč nije šokirala kao nekada, ali svaki put kada bi je čula, Endi bi počela da se vrpolji.

„O, bože. Nije valjda.“

„Rekla je da je konačno spremna da uradi nešto ispravno nakon silnih grešaka koje je počinila i da je jedina stvar koja je sasvim ispravna... koja je sve vreme bila ispravna...“, Aleks se zakašlja.

Endi nije mogla da progovori. Šta se dešava? Da li to Aleks zaista sedi s njom u turobnoj kuhinji prostora za pisanje i nagoveštava - ili zapravo, otvoreno kaže - da misli na nju? Da bi trebalo da pokušaju ponovo? Uprkos tome što je to bio čest scenario u njenim sanjarenjima, to joj se nekako činilo suviše nedostižno.

Ništa nije rekla. Najpre se zagledao u svoja stopala, a potom i u tavanicu. Tišina je verovatno trajala dvadeset ili trideset sekundi, ali se činilo kao da traje čitavu večnost.

„Šta kažeš da u nedelju odemo na večeru? Rano, sa Klementinom, možda oko pet? Možemo je odvesti negde u tvom susedstvu, možda na picu ili hamburgerere? Nešto baš opušteno.“

Endi se nasmejala. „Obožava picu. Kako si znao?“

„Koje dete ne voli picu?“

Endi je pogledala Aleksa i nasmešila se. Osetila je onaj poznati, ali davno zaboravljeni treptaj u stomaku kada joj je uzvratilo osmeh. „To zvuči sjajno. Računaj na nas.“

„Odlično! Onda smo se dogovorili.“ Telefon mu je zapištao i on ga je pogledao. „Moj brat je u gradu za vikend u poseti nekim prijateljima na diplomskim studijama na Njujorškom univerzitetu i idem sada da se sastanem s njim. Vodi me u pohod na barove. Bog neka mi je u pomoći.“

„Oliver? Ne mogu da verujem da je stvaran. Nisam ga videla, koliko? Deset godina? Kako je on?“

„Odlično. Živi u San Francisku, radi u 'Guglu', ima neverovatno seksi devojkicu koja ga zove i danju i noću. On je sada zreo čovek. To je neverovatno.“

„Povedi ga u nedelju, volela bih da ga vidim. Prošlo je baš mnogo godina...“

„Nisam siguran da su mu pica u pet s bratom i detetom na spisku prioriteta, ali ću ga pitati.“

„Reci mu da želim da ga vidim!“

„Hoću. Obećavam. Uveren sam da bi i on voleo da vidi tebe. Uvek je...“, Aleksu se obrazi zažariše.

„Šta?“

„Ništa.“

„Alekse! Šta je on uvek?“

„Uvek je mislio da ćemo se pomiriti. Nikada nije prestao da se raspituje za tebe.“

„To je verovatno zato što nije baš voleo Sofi.“

„Ne, zapravo mu se dopadala. Mislio je da je baš zgodna i...“

Endi podiže ruku. „U redu je.“

Aleks se nasmešio. „Izvini.“

Endi se nasmejala dok je gledala Aleksa kako ustaje i prebacuje torbu preko grudi. Mnogo je želela da ga zagrlji, ali nije

želela da se nameće.

Izgedajući pomalo stidljivo, možda čak i postideno, Aleks se obema rukama uhvatio za kaiš od tašne. Ali ju je pogledao i rekao: „Endi? Ići ćemo polako, obećavam. Ne želim da žurim, a znam da ni ti ne želiš da žuriš. Bićemo oprezni.“

„Da. Opresni.“

„Ti moraš misliti na kćerku, i ja to potpuno razmem i poštujem. I oboje smo bili povređeni, i uveren sam da smo oboje...“

Endi nije mnogo razmišljala. Blaženo lišena svake brige - u vezi sa tim kako izgleda, kako će on reagovati, šta će reći nakon toga - Endi se podigla na prste, obavila mu ruke oko vrata i poljubila ga u usta. Trajalo je svega nekoliko sekundi, ali bio je to najprirodniji, najlepši osećaj na svetu, a kada se odmakla, nasmešili su se jedno drugom.

„Ti slobodno nemoj da žuriš i idi koliko god polako ti srce želi“, rekla je ozbiljnog lica. „Ja nameravam da se u ovo bacim naglavačke, nerazborito i razuzdano.“

„O, stvarno? Definiši nerazborito i razuzdano“, nasmešio se Aleks. Opet ga je poljubila.